

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

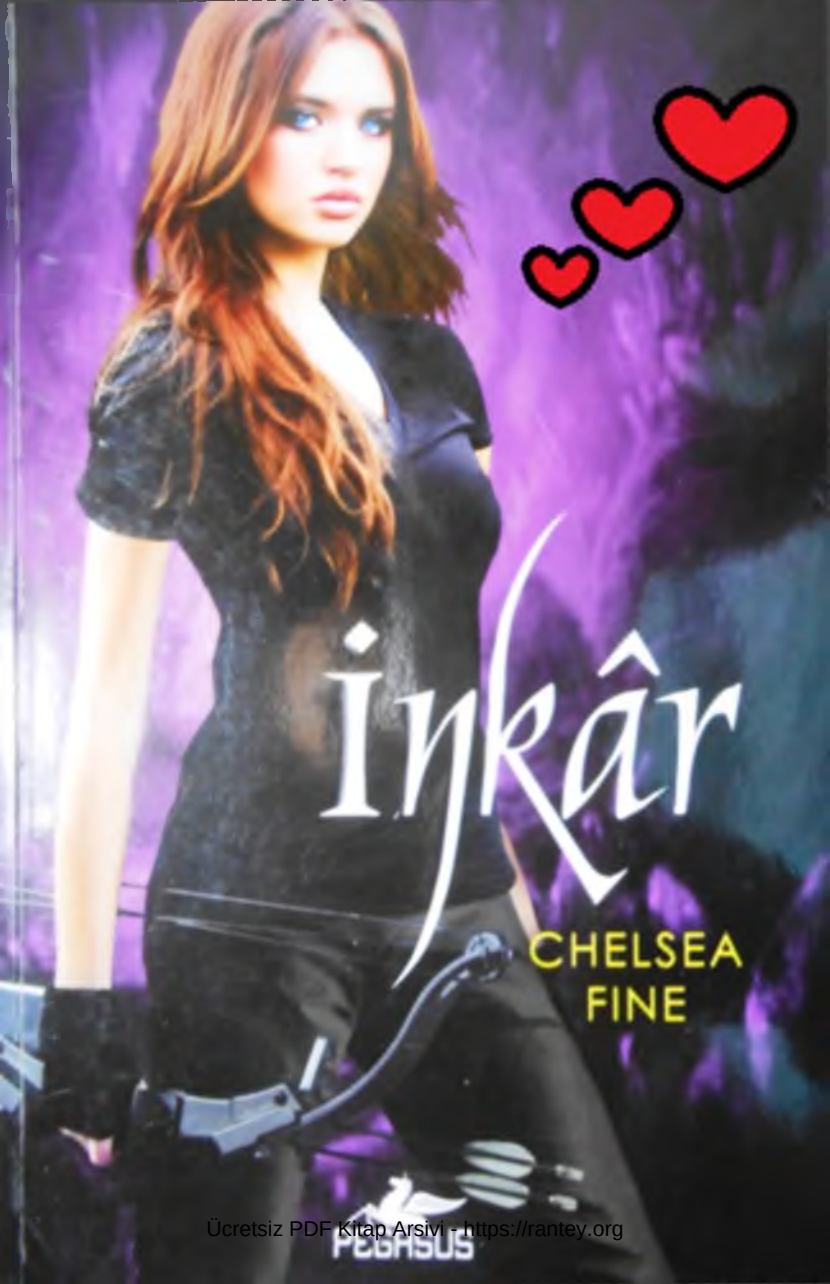
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İnkâr

CHELSEA
FINE

ÖLÜMSÜZ HAYATIN MÜMKÜN AMA ÖLÜMÜN KESİN OLDUĞU GENÇLİK PINARINA YOLCULUK...

Scarlet her şeyi hatırlamaktadır. Geçmiş hayatlarını, Tristan'ı, Gabriel'i, Nate'ı... Tabii gençlik pınarına nasıl gideceğini de. Fakat zaman daralmaktadır.

Raven, Heather ve Gabriel'i kaçırmıştır; yüzyıllardır Scarlet ile Tristan'ın yakasını bırakmayan lanet artık farklı bir etkiye sahiptir ve talihsiz âşukalar artık daha da büyük bir tehlikeydedir. Scarlet'i ve sevdiği herkesi sadece gençlik pınarının suyu kurtarabilir. Ama her şey gibi bunun da bir bedeli vardır.

Hayatlar... ve elbette kalpler tehlikeye dayken Scarlet, arkadaşlarıyla pınarı bulmak için tehlikelerle dolu bir yolculuğa çıkaracaktır.

"Orijinal. Nefes kesici. Kalp kırıcı... her açıdan."

UtopYA

"Bu hikâye hayal kinklığına uğratmıyor!"

The Autumn Review

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Edoan Gönel ve Tansu

pen & Arnes Ede - Bugün Fotoğrafçılar LLC

Pegasus Yayınları: 1187

Gençlik: 212

İnkâr

Chelsea Fine

Özgün Adı: Avow

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2015

ISBN: 978-605-343-691-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Chelsea Fine, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CHELSEA FINE

Chelsea Fine

inkâr

AVALON'UN OKÇULARI - 3

İngilizceden Çeviren:
Merve Akdemir Sağlık

Büyükbabam Johnny ve büyükannem Milly için.
Teşvikleriniz beni bu yolculukta, koşulsuz
sevginiz de hayatımda korkusuz kıldı.
İkinizi de tüm kalbimle seviyorum.

1

Scarlet'in hafızası geri gelmişti, bu da iki anlama geliyordu:

Bir, gençlik pınarının yerini biliyordu.

İki, Tristan'a çok kızgındı.

Elinde hâlâ kanlı bıçağı tutuyordu. Mezarlık boyunca hızla yürüdü ve omzunun üstünden yüzyıllardır sevdiği çocuğa baktı. "Bu arada, rezil adamın tekisin."

Tristan, "Anlayamadım?" dedi.

Scarlet ona döndü. "Kendini öldürmeye çalıştığına inanamıyorum."

"Seni hayatta tutmaya çalışıyordum."

"Ahh. Kendini kurban etme planlarını kendine sakla." Zihninde bir anı daha canlanınca iyice sinirlendi. "Ayrıca benim ortalıkta hiçbir şey hatırlamadan iki yıl gezmeme izin mi verdiniz yani?" Tristan ağzını açtı ama Scarlet sözünü kesti. "Sonra da benim Gabriel'la çıkmama izin verdin, öyle mi? Nasıl yaparsın bunu, Tristan?"

Tristan'ın çenesi kasıldı. "Öncelikle, benim ölmem gerekiyordu. Yani senin aşk hayatına karışmak benim üstüme vazife değildi. Gabriel seni mutlu ediyordu ve güvende hissettiriyordu, ben de bu durumu

bozacak değildim. İkinci olarak," sesini Scarlet'in tepkileri karşısında yükseltti, "seninle iki yıl boyunca görüşmemiş olmamın sebebi, eğer seninle, bilirsin işte, *arkadaş olursak* kendimi öldürme planımı gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimden emin olmamamdı." Gözleri ay ışığıyla parladı.

Scarlet kaşlarını çatıp, "Bu çok bencilce bir hareket," dedi.

"*Benim* bencilce davrandığımı mı düşünüyorsun? Hayatından herkesi çıkaran kişi *sendin*. Bütün sırları çalan ve kaçan kişi de *sendin*..."

Scarlet, "Kaçmak zorundaydım," diye patladı.

Tristan sinirle haykırdı. "Ölmek de zorunda mıydın?"

"Ölmeye çalışmıyordum."

Tristan soğuk bir ifadeyle, "Ama öldün," dedi.

Bir süre birbirlerine baktılar. Scarlet, Tristan'la olan bağlantısı yüzünden, önceki hayatının hatıraları yüzünden Tristan'ın kalbinin ne kadar acıdığını ve korkusunu hissedebiliyordu. Ama aynı zamanda yüzüne bakarken kalbine dolan sevgiyi de hissedebiliyordu. Ve ikisinin içinde durmadan yanan bir ateş gibi olan bu sevgi Scarlet'in tam da Tristan'a bakarken söyleyecek söz bulamamasının sebebiydi.

Tristan çok yakışıklıydı. Bir mezarlıkta çamura ve kana bulanmış halde bile çok çarpıcı görünüyordu. Siyah saçları dağılmıştı ve yeşil gözleri ay ışığının altında parlıyordu.

Bir arzu hissi Tristan'ın içine parladı (yoksa bu Scarlet'tan mı kaynaklanıyordu?) ve Scarlet elindeki bıçağı aptalca bir şey yapmaktan çekinerek sıkıca kavradı. Dudaklarını Tristan'ın dudaklarına hızla dayayabilir ve üstündeki kıyafetleri aralarında sadece sıcaklık ve tenleri kalana dek parçalayabilirdi. Tabii böyle yaparsa bu ölme-lerine sebep olurdu.

Her şeyin sonu hep ölüme çıkıyordu.

Tristan'ın yüzünü incelerken, Tristan yerinde kıpırdandı. "Son hayatında ne oldu Scar? Neyi saklıyordun? Ve 'önümüzde daha tehlikeli şeyler var' derken neyi kastettin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sorular yüzünden Scarlet'ın göğsü daraldı, bunları nasıl cevaplaması gerektiğini bilmiyordu, üstlerinde milyonlarca yıldız göz kırparken, Tristan'la günlerini ağaçların arasında geçirdiği ve her şeyin adil olduğu zamanları hatırladı; hayatları ne kadar da basitti.

Artık hiçbir şey basit değildi.

Tristan başını eğdi ve tekrarladı: "Ne saklıyorsun, Scar?"

Scarlet Tristan'ın kalp atışlarının kendi ruhunda yankılandığını hissedebiliyordu, güçlü ve düzenli bir şekilde hisleri içine akıyordu.

Sabır. Aşk. Endişe.

Pınar hakkındaki gerçeği söyleyebilecek miydi? *Bütün gerçeği?* Mutlu bir sona ulaşmalarına dair tüm umutlarını ortadan kaldıracak gerçeği?

Ağzını açtı...

"Aman Tanrım! Siz de gördünüz mü?" Nate elinde bir bıçakla onlara doğru koşarak geldi, sırtıyordu ve boynundan kan akıyordu. "Kül adamı çok fena patakladım! *Hiyaaa* ve *bana bulaşmak istemezsin* modundaydım. Tam bir vampir avcısı gibi! Buffy de kimmiş!"

Scarlet ağzını kapadı ve gözlerini Tristan'dan, konuşmaya devam eden Nate'e kaydırdı.

"Çocuklar, bu tam bir ölüm kalım savaşıydı. *Ölüm kalım diyorum.* Üzerime gelip durdular ama ben hepsini yere devirdim." Soluklanmak için biraz duraksadı. "Yani tamam, birkaç kez küçük bir kız gibi çığlık attım ve başta birkaç kere de kendimi bıçakladım ama kendimi yine de muhteşem hissediyorum! Beş yüz yıldır ilk defa *hayatta* gibiyim."

Bakışlarını Scarlet'tan Nate'e kaydıran Tristan onun boynuna baktı. "Kanıyorsun."

Nate yarasına dokundu ve kan bulaşan parmaklarını geri çekti. "Ben *kanıyorum*. Hah! Savaş yaram var" Gülümseyerek elindeki bıçağı kemerine soktu ve etrafına bakındı. "Diğerleri nerede?"

Scarlet'in gerçekler yüzüne bir tokat gibi çarparken midesi kassıldı. Yaşadıkları son birkaç saat zihninde bir korku filmi gibi tekrar döndü, yaşananları hatırladı ve kalbi bir anda hızla çarpmaya başladı.

"Raven, Heather'ı kaçırdı." Bunları sesli söylemek boğazının düğümlenmesine neden oldu. Heather'ı kurtarmalıydı. Raven'ı durdurmalıydı. Sakince düşünebilmek için kalbinin güm güm atmasını engellemeliydi.

Nate'in yüzü asıldı. "Ne?"

Scarlet tek bir nefesle akşam yaşananları özetledi. "Raven aslında Heather'ın kafedeki patronu Clare'miş, Laura değilmiş. Laura onun için çalışıyormuş ama Raven Laura'yı öldürdü ve cesedini bir mezara attı..."

Aman Tanrım. Laura ölmüştü.

Kalbi hızla atmaktan vazgeçti ve vücudu buz kesti.

Yasal vârisim öldü.

İçinde birden bir boşluk hissi oluştu, buna nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Kendine gerçekten acı vermiyordu. Ama içini sıkıyordu ve gözlerinde soğuk rüzgârla birlikte gelen bir batma hissi vardı.

Laura ölmüştü. Bu ne anlama geliyordu? Üzgün müydü? Kendini kaybolmuş gibi mi hissediyordu? Yoksa bunların bir anlamı yok muydu? Neden göğsü bu kadar acıyordu?

Endişeli iki yeşil göz Scarlet'a döndü, genç kız ağlayabilecek kadar kendini güvende hissediyordu ama yine de ağlamayı reddetti.

İçini sıkıyan hissi bastırdı ve yutkundu, o ana odaklandı. "Sonra Raven bir kül adama beni fena şekilde dövdürdü ki Heather'ı kaçırıp pınarın haritasını ele geçirmek için bir rehine olarak tutabilsin. *Sonra da* Tristan'la aramızdaki yaşam gücü kaydı. Onun duygularını hissetmeye devam ediyorum ama o benimkileri artık hissedemiyor."

Neyse ki.

Eğer Tristan hâlâ onu hissedebiliyor olsaydı, Heather konusunda ne kadar korkmuş ve paniklemiş olduğunu bilirdi. Ve pınarın yeri hakkında. Ve gerçek hakkında.

Midesini bulandıran bir his içinde dolandı.

Tristan bakışlarını Scarlet'a doğru kaydırırken, "Ve yaşam gücü kaydığı için Scarlet'ın hafızası yerine geldi," diye ekledi.

Nate gözlerini kırpı. "Ne? On dakikalığına avcılık yapıyorum ve her şeyi kaçırıyorum, öyle mi? Bir saniye." Scarlet'a döndü ve gözleri açıldı. "Bu, pınarın yerini bildiğin anlamına mı geliyor?"

Scarlet duraksadı.

Karar vermesi gerekiyordu

Gerçeği saklayacak mıydı? Tamamını söyleyecek miydi? Belki de gerçeği üstü kapalı anlatmalıydı.

"Evet," dedi, üstü kapalı tercih ederek. Üstü kapalı şekilde başlamak her zaman daha güvenliydi. "Ama başka bir şey yapmadan önce Heather'ı kurtarmalısınız."

Her zaman neşeli olan arkadaşının, uyuşturucu problemi olan bir cadı tarafından rehin tutulduğu düşüncesi Scarlet'ın paniklemesine sebep oluyordu. Çok fazla şey ters gidebilirdi.

Çoktan birçok şey ters gitmişti.

Nate başıyla onayladı. "Raven'in onu hangi yöne götürdüğünü görebildiniz mi?"

Mezarlıkta etrafa bakarken Scarlet başını salladı ve suçluluk duygusu ruhunu ele geçirirken bıkkınlıkla inledi. "Bunların hepsi benim suçum. Heather'ın yanında durmalıydım. Onu korumalıydım."

Tristan bölgeyi inceledi. Ceketi birkaç yerden kesilmişti ve içine giydiği tişörtün bazı yerlerinde koyu kan lekeleri vardı.

Ölümsüz bedeni her zaman olduğu gibi iyileşmiyordu, bu da bir Mavitaş silahıyla yaralandığı anlamına geliyordu.

Pek hoş bir durum değildi.

"Dostum." Nate Tristan'ın yaralarını gördü. "Sen iyi misin?"

Tristan lekeli kıyaletlerine başını eğerek baktı ve derisindeki kesikler sanki çok sıradan bir şeymişçesine omuz silkti. "İyiyim. Kesikler derin değil. Gabriel nerede?"

Scarlet bir kaşını kaldırdı. "Benimle kafeye gelmişti ama çıktığımızda gitmişti. Sizinle değil miydi?"

Nate ve Tristan başını sallarken endişe Scarlet'ın damarlarında dolaştı.

Tristan etrafa sakince bakarken, "Eminim buralarda bir yerdedir," dedi ama Scarlet onun içindeki endişeyi hissedebiliyordu. "O zaman neden ben mezarlığın geri kalanını araştırırken siz gidip Gabriel'ı Millhouse'ta aramıyorsunuz?"

Scarlet başıyla onayladı.

İyi plan.

Önce ayrıl. Gabriel'ı bul. Heather'ı kurtar.

Ve pınardan uzak dur.

Tamam, son kısım biraz zordu, nitekim Hafızası Kayıp Scarlet lanet harita konusunda çenesini tutamamıştı ama her neyse. Onları yine de oyalayabilirdi. Yalan söyleyebilirdi. Yıllardır yalan söylüyordu.

Scarlet ve Nate mezarlıktan çıkarken Tristan da mezarlığın gölgeli derinliklerine doğru yürüyordu. Uzakta devam eden Avalon Festivali'nden gelen müzik sesi gece göğüne süzülüyor, mezar taşlarından dolanıp Scarlet'ın saçlarını okşayan rüzgârın garip bir biçimde mutlu bir ses çıkarıyormuş gibi duyulmasına neden oluyordu.

Scarlet bıçağını yanına koyup Raven'in arbaletiyle vurduğu kafasını ovmaya başladı; hâlâ zonkluyordu.

Manyak cadıdan nefret etmek için bir sebep daha.

Her şey o kadar karmaşıktı ki...

Keskin bir acı aniden vücuduna çarptı ve onu kıvrandırana kadar içini yaktı. Yere yığılan Scarlet, göğsünü ve midesini kavradı, karnının yanıp bütün organlarının çimenlere dağılmasından korkuyordu. Nefes almaya çalıştı ama ciğerleri işlevsizdi.

Nate dehşete düşmüş bir halde yanına çömeldi. "Neyin var?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Scarlet'in içindeki ateş buza dönüştü ve bütün organlarıyla kemiklerini sardı. Acıyla haykırmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Tristan!" diye seslendi Nate, Scarlet'in önce nabzını, sonra da gözlerinin rengini kontrol etmeye çalışırken.

Genellikle Scarlet kalbi parçalanmak üzereyken türlü acılar çekti. Kalbi parçalanmaya başladığındaysa gözleri parlayıp burnu kanardı. Ama o an hiç de kalbi parçalanıyormuş gibi değildi.

Tamamen başka bir şey hissediyordu.

Gözlerini sımsıkı kapadı ve acı azalmaya başlayana kadar yüzünü buruşturdu. Kasları gevşedi, ciğerleri açıldı ve acı yavaşça kayboldu.

Izdırabı geçmiş ama kafası gerçekten karışmış olan Scarlet gözlerini açtığı anda Tristan'ı yanında çömelmiş halde buldu.

Panik bütün vücudunu sarmışken karanlıkta gözleri parlıyordu. "Ne oldu böyle?" Scarlet'in yüzüne baktı.

Güzel soru.

Scarlet iç organlarının yerinde olup olmadıklarını kontrol etmek için göğüs kafesini ovaladı. Evet. Hâlâ tek parçaydı.

Neyse ki.

"Aniden acıyla yere yığıldı." Nate Tristan'a baktı. "Dostum. Sakinleşmen lazım. Gözlerin acayip yeşil."

Tristan bir eliyle ağzını ovalayıp Scarlet'a bakmaya devam etti. "Geçiş yüzünden olmalı. Belki de lanet değişince biz de yer değiştirdik, , nasıl önceden ben Scarlet'tan uzak olunca acı çektiysem şimdi de aynı şekilde Scarlet acı çekmeye başladı."

Lanet olsun.

Bu korkunç olurdu.

"Sanırım mantıklı." Nate başının arkasını kaşıdı. "Özellikle de sen geri döndüğünde Scarlet'in acısının durduğunu hesaba katarsak."

Scarlet ayağa kalktı ve Tristan'la Nate onunla birlikte dururken pantolonundaki otları silkeledi.

Tristan'ın içini suçluluk duygusu kaplayınca Scarlet hemen onu sakinleştirmeye çalıştı. "Şu an iyiyim..."

“İyi değilsin,” diye parladı. “Senden sadece on beş metre uzaklaştım ve acıyla yere yığıldın.”

Evet.

Bu garipti.

Nate bir parmağını dudaklarına bastırdı. “Eğer yaşam gücü rollerinizi değiştirdiyse...”

“Ah olamaz.” Scarlet’ın gözleri malum olasılıkla büyüdü. “Eğer yer değiştirdiysek bu, dokunuşumun Tristan’ı hasta edeceği anlamına mı geliyor? Dokunuşum onu öldürebilir mi?”

Tristan’dan bir adım uzaklaştı ve onun kalp atışlarının yumuşadığını hissetti. Ona doğru tekrar adım attığındaysa gümlleme yeniden başladı. “Ah hayır. Hayır, hayır...”

“Tamam. Korkma.” Nate tek elini kaldırdı.

Çok geç.

“Kalbi benim yakınlığıma tepki veriyor.” Kafasını salladı ve göğüs kafesinin umutsuzlukla sıkıştığını hissetti. “Hayır, hayır, hayır.”

Bu mümkün olamazdı.

“Yani görünen o ki, lanet yer değiştirdi,” dedi Nate sakince. “Bunu atlatabiliriz.” Scarlet’a bakarken sakın yüzüne ve sakın gözlerine uyumlu olarak elini sakince kaldırdı. “Bütün yapmamız gereken ikinizin birbirinize yakın bir mesafede kalmasını sağlamak ki böylece sen acıdan kıvrınamazsın ama yeterince uzak da olmalı ki Tristan ölmesin filan.” Omuzlarını silkti. “Çok basit. Şu beş metre kuralını yeniden uygulamaya geçireceğiz.”

Nate gözlerini dikti. Bekliyordu.

“Ne?” dedi Tristan.

Nate gözlerini devirdi ve elleriyle Scarlet’la Tristan’ı ayırarak aralarına mesafe koydu. “Beş metre. Hadi bakalım. Şimdi de gidip Gabriel’i bulalım ki Heather’ı kurtarma görevimize devam edebilelim. Sonra da gençlik pınarını bulup herkesi şu lanet olası lanetten kurtaralım,” Tönüp Millhouse’un olduğu sokağa doğru yürümeye başladı.

Scarlet ve Tristan şok olmuş bir sessizlikle Nate'i yavaşça takip ettiler; Scarlet dudaklarını ısırıyordu. Varlığıyla Tristan'ı öldürüyordu.

Üstlerindeki sokak lambalarının sarı ışığı altında Tristan'a şöyle bir baktı. Gerilmiş çenesiyle ileriye bakıyordu. Sertti. Sabırlıydı. Scarlet'ın sevdiği her şeydi.

Ve ölüyordu.

Gençlik pınarıyla ilgili gerçeği açığa çıkarmak artık bir seçenek değildi. Tristan'ın hayatı tehlikede idi.

Sonsuza dek mutlu yaşamaya lanet olsun.

2

Birkaç kül adam tarafından bir açıklığa sürüklenen Gabriel, sonuncusu kalana kadar savaşmaya devam etti. Sonuncu kül adam da saldırdığında kanlı bıçağını göğsüne sapladı ve ölü bedeninin yere yığılıp küle dönüşmesini izledi.

Ağır ağır nefes alarak etrafındaki karanlık açıklığa bakıp ayağının ucundaki kül yığınlarına başını salladı.

Hayatı fazla garipti.

Sırtını dikleştirdiğinde vücuduna bir acı saplandı. Sağ omzundaki hafif yara o kadar kötü değildi ama kalbinin biraz yukarısındaki derin yarık zonkluyor, aynı zamanda kanıyordu.

Yaraya dokundu ve yüzünü buruşturdu.

Aptal Mavitaş silahları.

Boynunu gerdi ve caddeye doğru yürümeye başladı, kasaba festivalinden gelen uzak kahkahaları ve müziği duyabiliyordu. Gerçekten de o köşenin ötesinde şenlikli bir festival mi vardı? İronik.

Şimdi zombi-öldüren bıçağımı kınına koyup ellerimdeki ölü adam küllerini silkeleyeyim de hemen dönme dolaplara bineyim ve çirkin pelüş ayılar kazanmaya çalışayım.

Açıklığın ucuna geldiğinde başını salladı. Scarlet'ın Heather'ı bulduğunu ve kafede güvende olduklarını umdu.

Arkasından gelen bir sesle durdu ve daha fazla kül adam görmeyi bekleyerek döndü. Gölgelerden başka bir şey göremedi ve...

Boynuna saplanan acıyla bütün dünya etrafında dönmeye başladı. Elindeki bıçağı düşürdü ve aniden zayıf dizlerinin üzerine yığıldığını hissetti.

Neler oluyordu?

Damarlarına yayılan ağırlık hissine karşı koyarak gözlerini açık tutmaya çalıştı ve sokağı inceledi. Buğulu görüntüde siyah saçlı bir kadının kendisine doğru yürüdüğünü kestirdi. Başka bir şey seçemiyordu ama kadının yürüyüşünü gördüğü anda o yürüyüşü tanıdı. Lanet olsun.

Korku içini kaplayıp bütün hislerini kaybederken tamamıyla korumasız kalmıştı.

Figür giderek yakınlaştı ve Gabriel'in yüzünü tuttu.

"Selam, aşkım," dedi Raven'ın buğulu dudakları. "Beni özledin mi?"

Elindeki tabancaya benzeyen silahla boynuna yeniden bir dart attı. Gabriel bütün gücünü toplamaya çalışarak boğazından dartı aldı ama vücudu daha fazla savaşılamayacak kadar ağırlaşmıştı ve dart uyuşmuş ellerinden kayıp gitti.

Kolları uyuştı. Sonra bacakları. Sonra bütün vücudu.

Bilincini kaybetmeden önce gördüğü son şey bir zamanlar en yakın arkadaşı olan gümüşü gözlü kızın Gabriel'in zayıflığına sırtırırken onu tekrar vurmasıydı.

Heather bir saat önce ağlamayı kesmişti ama vücudu hâlâ titriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Raven hem el hem de ayak bileklerini sert halatlarla bağlamış, sonra vücudunu da eski bir depodaki beton sütuna sabitlemişti. Kolları başının üstündeydi, bileğindeki düğüm, sütundan sarkan bir kancaya asılmıştı ve bacakları da sütuna bitişikti, vücudu boyunca halatlar sarmalanmıştı.

Düğümlerden kıvranarak kurtulmaya çalışırken inledi. İpleri çözmeye çalışmaktan bileklerindeki deri soyulmuştu ve titreyen vücudu her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Depo, karşısındaki sütun ve arkasındaki küçük masa haricinde boştu. Masanın üzerinde birkaç tüp ve naylon poşet, küçük bir plastik kova ve Heather'ın ne olduğunu tam anlayamadığı gümüş ve parlak bir şey vardı.

Büyük ihtimalle bir tür kötü cadı işkence aleti.

Öleceğim. Öleceğim. Öleceğim...

Hayır.

Derin bir nefes aldı ve başka bir şey düşünmeye başladı. Herhangi bir şey.

Mesela midilliler

Midilliler düşünmesi mutlu eden yaratıklardı. Tatlı ve zarifteler, ayrıca hiçbir zaman insanları kaçırmazlar veya onları soğuk depo sütunlarına bağlamazlardı.

Midilliler, midilliler, midilliler...

"Onu kızın yanına bağlayın ve Tanrı aşkına öldürmeyin!" Clare'in, yani Raven'in sesi, Heather'ın kulağını sanki tahtaya sürtilen tırnaklar gibi rahatsız etmişti.

Tayları düşünme çabaları aniden sona erdi.

Gümbürtü. Biraz sürüklenme. Az sonra üç kül adam ellerinde büyük, bilinçsiz bir Gabriel'la ortaya çıktılar.

Onu Heather'ın karşısındaki sütuna sürükleyip tıpkı Heather gibi bağlayarak hızla dışarı çıktılar ve ikisini baş başa bıraktılar.

Heather birden heyecanlandı ve içini bir umut kapladı.

*Gabriel ölümsüz! Halatlardan kurtulup o lanet cadı gelmeden
ikimizi de bu cehennem dibindeki zindandan kurtarabilir...*

Gabriel'in ağzının kenarından salyası aktı ve çenesinden aşağıya
süzüldü.

Heather arkasındaki sütuna yaslandı.

Ya da belki kurtaramaz.

Çaresizce iç çekerek düğümleri yeniden salladı. Şu Raven önce-
den denizci filan mıydı? Bu düğümler sanki ninja düğümleri gibiydi.

Halatlara karşı pes ederek Gabriel'in vücuduna baktı ve tüm
gücünü fısıldadı: "Gabriel!"

Gabriel'dan bir *mmh* sesi geldi.

"Gabriel!" diye yeniden fısıldadı.

Gabriel salyasını sildi ama karşılık vermedi.

Heather bu sefer tüm sesini kullandı. "Gabriel Michael Archer,
hemen kalkıyorsun!"

Gabriel gözlerini açmadan homurdandı: "Benim göbek adım
Michael değil."

"Umurumda değil. Kalk!" diye parladı Heather. "Çılgın Raven ve
onun külden ölü yardımcıları geri dönmeden buradan çıkmalıyız."

Gabriel gözlerini açtı ve şaşkınlıkla kırptı. "Ne oluyor?" Başını
kaldırıp ellerindeki düğümleri çekti. "Neredeyiz?"

"Raven'ın korkunç zindanında," dedi Heather. "Görünüşe göre
benim patron... Festivaldeki tatlı Clare'i hatırlıyor musun? Kendisi
aslında Raven'muş ve pınar suyuna bağımlıymış ve bildiğin *deliymiş*."
Son kelimeyi şarkı söyler gibi söylemişti. "Bizi kaçırdı ve şimdi de
onun tutsakları olduk. Bu da hiç seksi değil, hem de tüm olayın
polisye havasına rağmen."

"Raven pınar suyuna mı bağımlıymış?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Heather Gabriel'a öfkeyle baktı. "Sana
söylediklerimden çekip aldığın tek şey bu mu? Odaklan, Gabriel.
Buradan çıkmalıyız!" Düğümlerini yeniden salladı ve bileğindeki
sıyrığın acısıyla bir daha inledi.

Gabriel ayaklarına sarılmış iplerden kurtulmaya çalıştı ve gevşemediklerini fark ettiğinde bıkkınlıkla homurdandı. Dikkatini bileklerine verdi, Heather gibi başının yukarısındaki bir kancaya asılmıştı. Homurdanıp inleyerek bileklerini lanet ipe karşı döndürmeye başladı.

Heather, derisi daha fazla yıpranmaya dayanamayacak kadar soyulduğundan pes etmişti; birkaç dakika boyunca Gabriel'in kendini düğümlerden kurtarmak için şekilden şekle girmesini izledi. Başarısız olmuştu.

Gabriel küfrederek iplerle güreşmeyi bıraktı ve sütuna yaslandı.

Heather onu şöyle bir süzdü. "Neden gömleğin kanla kaplı?"

Gabriel nefes verdi. "Çünkü sen festivalde kahve dağıtıp palyaçolara gülümserken ben Mavitaş silahları olan bir grup kül adamın saldırısına uğruyordum."

Heather tek kaşını kaldırdı. "Senin için üzülebilirdim ama ben de gecenin büyük kısmını mezarlıktaki bir ağaca bağlı geçirdim ve o sırada patronum, *Laura'yı öldürdü* ve sonra da en yakın arkadaşımı bir güzel *patakladı*. Yani evet. Bir yere kadar anlayışlı olabiliyorum."

Gabriel'in gözleri Heather'inkilerle buluştu. "Scarlet iyi mi?"

"Bilmiyorum." Yutkundu. "Umarım."

Scarlet'in mezarlıkta bilinçsiz yattığını düşünmemeye çalıştı. Scarlet kuvvetliydi. İyiydi herhalde, değil mi?

Değil mi?

Yeniden titremeye başladı. Gabriel'in gömleğinden sızan bir başka kan damlasına odaklanarak sakinleşmeye çalıştı.

"Sen... sen hâlâ iyileşmeye başlamamışsın," diye ekledi.

"Evet," dedi Gabriel acıyla. "Yakında iyileşirim ama. Umarım." Sütun üzerinde hareketlenerek dişlerini gıcırdattı ve ikisi birden birkaç dakika boyunca sessizce durdular.

Heather artık titremiyordu.

Gabriel sanki duvarlarda sihirli bir kaçış planı yazıyormuş gibi depoyu incelemeye devam etti.

Çıplak ayaklarına bakan Heather homurdandı. Önceden ayağında olan pahalı pembe topukluları küllü kaçırma kıyametinin kurbanları olmuştu.

Ne üzücü.

Dudaklarını sıkarak Gabriel'in etrafı incelemesini izledi. "Hiç süper bir kaçış planı aklına geliyor mu?"

"Aklıma gelen tek plan iplerle güreşmeli olandı. Yani, hayır."

Lanet olsun.

Daha fazla sessizlik.

Heather dudaklarını yaladı. "Şu an ne güzel gelirdi biliyor musun? Kahve. Gerçekten de biraz kahve beni çok mutlu ederdi."

Sadece düşüncesi bile salyasının akmasına neden olmuştu.

Gabriel kaşlarını çatı. "Nasıl oluyor da şu anda bile kahveyi düşünebiliyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki kafein sayesinde hayata katlanıyorumdur." Bir anlığına düşündü. "Aslında genellikle zırlayıp dururum. Sen de zırlak mısın?"

"Hayır."

"Üzücü filmler ya da düğünlerde bile mi?"

"Evet."

"Peki ya bir eve muhtaç küçük yavru köpeklerin olduğu reklamlarda?"

Gabriel gözlerini kırptı. "Lütfen, konuşmayı kes."

"Hımm," dedi Heather yavaşça. "Belki de *konusarak* hayata katlanıyorumdur." Elleri uyuşmaya başlamıştı. "Başka neyin şu an güzel geleceğini biliyor musun?"

"Kapatma tuşu mu?"

"Süper güçler," dedi Heather. "Eğer ölümsüzlüğün süper güçlerle gelseydi çok yardımcı dokunabilirdi. Mesela süper kaslı olmak ya da gözleriyle ipleri yakma yeteneği filan."

"Evet, tabii, bir dahaki sefere ek paket isterim." Gabriel boynunu esnetti ve Heather onun âdemelmasının yarındaki kırmızı izi fark etti.

“Boğazına ne oldu?”

“Raven beni dart gibi bir şeyle vurdu.”

“Onlar bayıltıcı dartlardı.” Raven’ın yüksek topukluları o geniş odaya girip iki sütun arasında durana dek yankılandı. Gabriel’a baktı. “Aslında birkaç tane kullanmam gerekti çünkü çok hızlı iyileşiyorsun. Hiç hoş değil.” İç çekti. “Ama sonunda işe yaradı ve sen de buraya gelirken bayılmış ve kırılgan halinle çok huzurlu görünüyordun. O an eski günleri özledim. Yanımda uyuduğunu izlediğim günleri.”

Heather yüzünü buruşturdu.

Kusmak istiyorum.

Ah, hayır. Bugün zaten bir kere kustum ve hiç hoş değildi.

Bazen Gabriel’ın kaşları mutlu olurdu. Diğer zamanlarda endişeli veya sinirli olurdu. Ama şu an, yarasa kanatları gibi kahverengi gözlerinin üzerine konuşlanmış kaşları sinirden delirmişti. Deli kaşlar.

“Ne istiyorsun Raven?” Sesi her zamankinden daha alçaktı. Daha sert.

“Beni beş yüz yıldır görmüyorsun ve ilk sorun bu mu?” Raven bir elini kalçasına koydu. “Neler yaptığımı merak etmiyor musun? Nerelerde yaşadığımı ve neler gördüğümü bilmek istemiyor musun?”

“Nasıl hayatta olduğunu bilmek istiyorum. Özellikle de seni öldürdükten sonra.”

Heather gözlerini kırptı.

Gabriel, Raven’ı öldürmüş müydü?

Peki, *bu* kesinlikle önceden yemek masasında konuşulmamıştı.

Önden hazırlık iyi olabilirdi.

Hey Heather, tarih dersinde ortak olduğumuz için filan sana bir katil olduğumu söyleyeyim dedim. Ama çok seksiylim, o yüzden sorun değil.

Şu andan itibaren Heather bütün arkadaşlarının geçmişini kontrol edecekti.

“Beni öldürmeyi *denedin*,” diye düzeltti Raven. “Ama sen boynumu kırdığında, çok klas bir hareketti bu arada, damarlarımda pınar suyu olduğundan hayatta kalmayı başarabildim.”

Gabriel gözlerini kıstı. “Pınar suyunu nereden buldun?”

Raven ona gizemli bir gülücük attı. “Ailemin evinin duvarından.”

“Ufak şişeyi mi çaldın?”

“Şişe aileme aitse çalmış mı oluyorum? Sanmam.”

Gabriel gözlerini ona dikti. “Tek bir şişe suyla nasıl bu kadar dayanabildin?”

Raven omuzlarını silkti. “Sihir.” Göğsünden içinde mavi bir şey olan bir şırınga çıkarıp havaya kaldırdı, anlaşılan sutyeni çanta gibi kullanıyordu. “Pınar suyunu büyülerle inceltip çoğalttım. Fakat son dozum kaldı.” Elindeki şırıngaya alıkla baktı.

Sanki eroinmiş gibi iğnenin ucunu koluna yerleştirdi ve mavi suyu damarına enjekte etti. Gözleri bir anlığına yukarı kayd, sonra gözlerini kırıştırarak mutluluğundan sıyrıldı ve boş şırıngayı masaya fırlattı.

Gabriel’a döndü. “Bunca yıl sonra beni hayatta görmek senin için çok üzücü olmalı. Boynumu kırdığın gün çok *sinirliydin*.”

Gabriel’ın şeytani kaşları geri dönmüştü. “Evet. Çünkü babamı öldürdün.”

“Eh, o adam da oldukça kötüydü.”

“Ve Tristan’ı vurdun.”

“Kazayla oldu.”

“Sonra da beni lanetleyip Scarlet’ı öldürdün.”

Raven omuz silkti. “Son ikisi benim düşüncesizliğimden olmuş olabilir.”

“Düşüncesizlik mi? *Düşüncesizlik mi*? Beş yüz yıldır âşık olmuyorum.”

“Bana âşık olabilirdin.” Elini Gabriel’in kanlı gömleğinde gezdirdi ve mora boyalı tırnaklarını göğsünden yüzüne doğru çıkardı.

Gabriel yüzünü çekti ve başını sütuna çarptı.

Raven dudaklarını büzdü. "Zavallı şey. Bağlı olduğunda hiç de o kadar mükemmel değilsin." Göz kırptı. "En azından bu şekilde bağlıyken."

İğrenç, iğrenç, iğrenç.

Bu akşam Heather Gabriel'i pek çok sebepten yargılıyordu.

Raven elini Gabriel'in göğsünden çektiğinde eli kanlandığı için yüzünü ekşitti. Elini onun pantolonuna sürerek temizledi.

Gabriel onu kısık gözlerle izledi ve yavaşça konuştu: "Yaşlı görünüyorsun."

Heather'ın ağzı açık kaldı.

Tanrım. Çılgın kadını çileden çıkartma.

Raven Gabriel'i sertçe tokatladı. "Pınar suyu stokun bitmeye başlayıp seyretildiğinde böyle oluyor. Yaşlanıyorsun. Sihir de ancak bir yere kadar işe yarıyor."

"Yerinde olmak istemezdim," dedi Gabriel.

Anlaşılan hayatına pek değer vermiyordu.

Raven onu bir an baştan aşağıya süzdü, sonra sütunun arkasındaki masaya giderek Heather'ın önceden gördüğü parlak gümüş nesneyi eline aldı.

Makastı. İşkence aleti değil.

En azından *henüz*. Gabriel cadıyı sinirlendirmek için elinden geleni yapıyordu, o yüzden Raven her an ölümsüz lezzetine varmak adına onu parçalara ayırmaya başlayabilir, parçalarını da Heather'ın, uçan süpürgesi ve kazanının yanında saklandıklarından emin olduğu sayısız kediye yem edebilirdi.

Raven Gabriel'a döndü ve gömleğini kesmeye başladı.

Nasıl yani?

Eğer işler erotik bir hal almaya başlarsa Heather kesinlikle kusacaktı.

Gabriel, kanlı vücudundan gömleğini ayırırken Raven'ı izledi. Kumaşın bazı bölümleri göğsündeki yaraya yapışmıştı, o yüzden Raven sertçe çekti.

Gabriel yüzünü buruşturdu. “Ne yapıyorsun?”

Raven lekeli gömleği yere attı. “Yaralarının seni öldürecek kadar derin olmadıklarından emin olmalıyım.”

“Ne kadar da düşüncelisin,” dedi Gabriel dişlerinin arasından, o sırada Raven da onun omzundaki yarasını dürtüyordu.

Tatmin olmuş bir onaylamayla masaya gitti ve bir iğne, tüp ve küçük naylon torba alarak Gabriel’a döndü.

Şimdi de doktorculuk mu oynayacaktı?

Tanrım.

Dünyadaki en kötü rehine alma olayı buydu herhalde.

Raven onun başını yana yatırıp iğneyi şahdamarına batırdı, kan serum torbasına toplanıyordu.

Tamam, bu fazla garipti.

Gabriel göz ucuyla kanın aktığı yere baktı ve akıllılık edip bu süre zarfında konuşmadı. Raven yeterince aldığına karar verdiğinde iğneyi çıkardı.

Torbanın ağzını kapatarak masadaki kovaya koydu ve odadan çıktı.

“Ah. Son bir şey.” Durdu ve Gabriel’in yanına geri döndü. Başını tutarak tek bir hareketle boynunu kırdı.

Gabriel’in vücudu sütun boyunca yığılıp başı da anormal bir şekilde devrildiğinde Heather şokla gözlerini kırıştırdı. Raven’ın topuklularının sesi giderek uzaklaşırken Gabriel’in az önce kan alınan boynundan yavaşça kan sızmaya başlamıştı.

Heather boyun kırılmasının bir ölümsüze zarar veremeyeceğini biliyordu, fakat karşısındaki hayatsız vücuda bakarken kendi vücudunun titremesine engel olamıyordu. Raven, Gabriel’a zarar vermekten böylesine çekinmiyorsa, Heather’a karşı kim bilir daha ne kadar cani olurdu.

Midilliler, midilliler, midilliler.

3

Gabriel ne Millhouse'ta, ne de festival alanında'ydı. Aslına bakılırsa, olabileceği herhangi bir yerde de değildi ve Tristan her geçen dakika daha da endişeleniyordu. Kafenin etrafında dolanarak kardeşinin adımlarını takip etmeyi denedi.

Bir tutam kül gözüne çarpınca onu takip etti ve köşeyi döndüğünde vardığı açıklıkta çok daha fazla külle karşılaştı.

Ama Gabriel'dan iz yoktu.

Scarlet'la Nate yanına geldiler. "Sence nereye gitmiştir?"

Scarlet, "Belki bizi arıyordu," dedi.

Tristan Gabriel'ın yerde bıraktığı bıçağı görünce midesi kasıldı. "Silahsız gitmezdi."

Nate yerdeki bir başka şeyi fark edip almak üzere eğildi.

"O ne?" Scarlet yaklaştı.

"Sanırım uyuşturucu dart gibi bir şey." Nate dartı elinde döndürdü.

Tristan'ın daha da fazla midesi kasıldı.

"Sence biri Gabriel'ı bayılttı mı?"

“Belki de Raven onu rehin almak istemiştir,” dedi Nate yavaşça. “Heather gibi. Dart kullanması iyi bir şey. Demek ki onu öldürmek istemiyor.”

Tristan yumruklarını sıkınca Nate ona baktı. “Sakin ol, dostum. Onu bulacağız.”

“Nasıl?” diye parladı Tristan, göğsü korkuyla yanıyordu. “Onu nasıl bulacağız, Nate? Gabriel takip cihazımızla mı?”

“Ah! Takip cihazı çok iyi olurdu.” Başını salladı. “Bir dahaki sefere artık.”

Tristan yürümeye başladı. Raven neden Gabriel’i almıştı? Onu nereye götürebilirdi? Ayrıca neden ölmemişti?

Göz ucuyla Scarlet’in titrek eliyle saçını arkaya attığını gördü. Yürümeyi bırakıp onu hissetmeye çalıştı, lanetin değiştiğini ve artık onun ne hissettiğini bilemeyeceğini unutmıştı.

Ona asla sahip olamayacağı bir şeyi sürekli hissettiren bağlantılarının ceza gibi olduğunu düşündüğünü hatırladı. Şimdiyse içinde Scarlet’in duyguları olmadan boş ve kaybolmuş hissediyordu.

Scarlet kısa bir an Tristan’la baktı. Yüzünü anlık bir huzursuzluk kapladı ve kafasını çevirdi.

Tristan’ın göğsü sıkıştı.

Scarlet bir şey saklıyordu. Büyük bir şey.

“Büyük ihtimalle Raven, Heather ile Gabriel’i aynı yerde tutuyor-
dur,” dedi Nate, “o yüzden de olası saklanma yerlerini düşünmemiz
gerek. Bence şu ‘Clare’in geçmişine bakıp bir zindan ya da başka
bir şeytani mekânı var mıymış diye kontrol edelim. Avalon o kadar
büyük bir yer değil. Gabriel’la Heather’ı iki, en fazla üç güne buluruz.”

Tristan gözlerini Scarlet’tan çevirip Nate’e dik dik baktı. “Psikopat
bir cadının iki veya üç gün tutsağı olmak ölümüne neden olabilir.
Onları hemen bulmalıyız.” Açıklıktan çıktı ve arabasına yöneldi.

“Peki, planın nedir?” diye sordu Nate, Scarlet da peşlerinden
geliyordu. “*Raven’in Gizli Rehine İni* yazan bir tabela bulana kadar
etrafta arabayla gezecek misin?”

Tristan ne yapacağından emin değildi ama bulundukları yerde bütün gece durmaları Gabriel'ı daha hızlı kurtarmalarına yardım etmeyecekti. "Başka bir seçenek var mı? Eve geri dönelim, biraz mısır gevreği yiyelim, sonra uyuyalım mı? Sanmıyorum."

"Neden gevreğime bu kadar laf ediyorsun?"

"Bence Nate haklı," dedi Scarlet arabaya geldiklerinde. "Etrafta amaçsızca gezinemeyiz. Bir plana ihtiyacımız var. En azından şu uyutucu dartlardan anladığımız kadarıyla Raven'ın onları öldürmek istemediğini biliyoruz, bu da bize biraz zaman kazandırıyor."

"Evet." Nate başını salladı. "Hadi kulübeye geri dönelim ve *plan yapalım*."

Tristan bu fikirden hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

Fakat Gabriel'ı aramaya nereden başlaması gerektiğini de bilmiyordu, o yüzden plan olmadan gezinme planı suya düşmüştü.

"Tamam," diye mırıldandı sürücü koltuğuna geçerken.

Nate arka koltuğa atlarken Scarlet da öne geçip emniyet kemeri takmaya çalıştı. Kemerin tokası bir türlü yerine oturmuyordu. Tristan barakayı elden geçirirken kemeri bozmuştu ve toka yalnızca doğru şekilde tutunca yerine oturuyordu.

Scarlet tokayı doğru açıyla tutmuyordu.

Tristan yardım etmek için uzandığında Scarlet eline vurdu. "Kendi kemerimi kendim takabilirim."

Elini geri çekip kolunu direksiyona dayadı ve Scarlet'in kemer tokasıyla uğraşmasını izledi.

"Hay bin kunduz," diye mırıldandı kemerle savaşıırken.

Hafifçe sallandı. İyice çekiştirdi. Sonra bıkkınlıkla ofladı ve kafasını koltuğa dayadı.

Tristan bir an bekledi. "Pes ediyor musun?"

Scarlet iç çekti. "Evet."

Karanlık arabada Tristan elini uzattı. "Kemer ver."

Scarlet kemeri üzerinden çekti ve uflayıp Tristan'a verdi, ona dokunmamaya dikkat ediyordu. Tristan gülmemek için yanağının içini ısırdı. Scarlet o kemer kadar inatçıydı.

Kırk mandala kemer tokasını yavaşça soktu ve toka hiç zorlamadan yerine oturdu.

Dönüp arabayı çalıştırdığında Scarlet gözlerini devirdi. "Peki, Raven'ı aramaya nereden başlayalım?"

"Nerede yaşadığını bulabiliriz," diye önerdi Nate.

Tristan başını salladı. "Gabriel ile Heather'ı evine götürmüş olamaz. Ayrıca kendi evinde onları nereye götüreceğine dair ipucu da bırakmamıştır."

Nate somurttu. "Nereden biliyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Çünkü birini kaçırarak olsaydım bunları yapmazdım."

Nate göz kırptı. "Bazen senin için endişeleniyorum."

"Eğer ben birini kaçırsaydım," diye atladı Scarlet, "onu yakınlarda bir yere götürürdüm ki yolda fazla vakit kaybetmeyeyim. Ayrıca orası kül adamların rahatça girip çıkabilecekleri ıssız bir yer olurdu."

Nate ikisine birden baktı. "Artık ikiniz için de endişeleniyorum."

Scarlet devam etti. "Belki Raven bir ev ya da araba kiralamıştır..."

"Ya da bir zindan," dedi Nate.

"Son birkaç ay neye para harcadığını görebilseydik Gabriel'la Heather'ın nerede olabileceğine dair bir fikrimiz olurdu," dedi Tristan. "Ama o zaman Raven'ın banka kayıtlarına ulaşmamız gerekir."

"Aa! Bunun için bir uygulama var," dedi Nate neşeyle elini cebine atarak.

Tristan ve Scarlet ona dönüp sertçe baktılar.

"Şaka yapıyordum." Telefonunu çıkarırken sırttı. "Yine de Clare'in banka hesabının şifresini kırabilirim."

"Gerçekten mi?"

Nate telefonuna gömülmeden önce omuz silkti. "Artık şifre kırma yazılımlarıyla her şeyi yapabiliyorsun. Hatta yeni Savaşçı Vikingler

oyunundaki su iblisini yenmek için gereken şifreyi bile bulabiliyor-sun." Birkaç tuşa bastı. "Yani, jj514hero gününü görecek."

Scarlet yüzünü buruşturdu. "jj514hero da kim?"

"Oyun dünyasındaki başdüşmanım, Tokyo'da yaşadığını iddia ediyor ama kullanıcı hesabının San Francisco'dan olduğunu buldum." Mırıldandı: "Küçük yalancı."

Telefonuna biraz daha gömülüp sonunda kaldırdı ve gülümsedi. "Ta-daa. Bayan Clare Blackbird'ün Avalon Bankası hesabı. Soyadı zekiceymiş." Pofladı. "Yersen."

"Bir bakayım." Scarlet telefonu alıp ödemelere göz gezdirdi. İç çekti. "Satın aldıkları arasında değişik bir şey yok."

Nate telefonu geri aldı. "O zaman diğer Clare Blackbird şeyle-rine bakmaya başlarız." Başını salladı. "Cidden. Daha kötü bir isim olamazdı."

Kulübeye varıp içeri girdiklerinde Nate hemen üst kata koştu. "Çabucak duş alıp üzerimdeki tüm kül ve kandan kurtulacağım, sonra Raven arayışımıza başlarız."

Tristan mutfığa doğru yürürken Scarlet kirli tişörtüne ve el-lerine baktı.

Tristan montunu çıkarıp bir bar sandalyesine attı ve göğsüyle sırtındaki Mavitaş kesikleri yüzünden suratını buruşturdu. Araştırma ve hiçlikle dolu bir gecenin kendilerini beklediğini bildiğinden kahve yapmaya başladı.

Merdivenlerden sessiz, neredeyse duyulmayacak kadar sessiz bir inleme sesi gelince kaşlarını çatı. Kim...

Lanet olsun.

Merdivenlere koştu ve Scarlet'ı ikinci kata çıkan basamaklarda gözleri sımsıkı kapalı ve bir eli duvara dayanmış halde buldu. Yak-laştıkça Scarlet gözlerini açtı ve duvara normal bir biçimde yaslandı. Sanki az önce öldürücü bir acıyla kendinden geçmiyormuş gibi.

Tristan gözlerini ona dikti. "Yanımda kalmalısın."

"Beni azarlama," diye parladı Scarlet.

Tristan dudaklarını sıktı. "Artık seni hissedemiyorum, Scar. Sen bana söylemedikçe acı çekip çekmediğini anlamam imkânsız."

"Beni acıdan kurtarmak senin işin değil. Ayrıca senden birkaç oda ötedeyken acı çekmiyor olmam lazım. Ah." Ellerini salladı. "Sende de böyle mi oluyordu?"

Tristan anlayışla baktı. "Hayır. Acı aynı olabilir ama hiç sana bu kadar yakın olmak zorunda kalmamıştım. Neden üst kata çıkıyordun?"

"Duş almak için."

Sinirle tek kaşını kaldırdı. "Gabriel'in banyosunda mı?"

Scarlet tek elini kalçasına koydu. "Giriş katındaki banyoda duş yok."

Tristan çenesini kasmamaya çalıştı. "Bodrumdakinde var."

"Evet. Ama bodrum senin. Ben de senin özel ölüm meleşin olduğuma göre üst katta duş almam mantıklı olur diye düşünmüştüm."

Tristan kollarını kavuşturdu. "Hayır, mantıklı değil. Acı çekiyorsun. Aşağı gel."

"Bana ne yapacağımı söylemeyi kes."

Tristan oflayarak avuç içleriyle gözlerini ovaladı. "İstesem de sana ne yapacağını söyleyemem. Ki denedim." Ellerini bıraktı ve sertçe baktı. "Çok, çok sefer."

Scarlet gülümsedi. "Yine de bana emir yağıdırıyorsun."

Tristan çenesini oynattı. "Tartışmayı kesip aşağı iner misin? Benim banyomda duş alabilirsin, o sırada bodrumda kalırım ve böylece sen de acıdan kıvranmazsın. Haydi."

Scarlet hareket etmedi.

Tanrım, kız inatçıydı. Ve muhteşemdi.

"Lütfen?" dedi.

İç çeken Scarlet merdivenlerden inmeye başladı. Tristan'ın önünden geçerken bir anlığına göz göze geldiler ama Scarlet hemen bakışlardan kaçtı.

Tristan onun peşi sıra bodruma inerken göğüs kafesindeki rahatsızlığın geri döndüğünü hissetti. Scarlet'ın parmaklarının korkuluk boyunca gezinişini izledi.

"Neden bu kadar yakınımda duruyorsun?" diye sordu Scarlet.

"Neden benden bir şeyler saklıyorsun?" diye karşılık verdi bodruma indiklerinde.

Scarlet hızla döndü, saçları kirli tişörtü üstüne düşmüştü, mavi gözleri kararlılıkla bakıyordu. "Saklamıyorum."

Bir adım geri atıp duvara yaslandı, gözleri ona sertçe bakan Tristan'ın gözleri kadar sertti.

Tristan aralarındaki mesafeyi kapatıp kollarını onun kafasının iki yanına dayayarak yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Yalan söylediğini anlamak için," dedi sessizce, "seni hissetmeme gerek yok."

Gözlerinin bir şeyle, belki acı, belki hüznle titremesini izleyip dudaklarına baktı.

Kalbi durmuştu adeta.

Kötü fikir. Fazla yakındılar. Onun verdiği sıcak nefesi kendi çenesinde hissedebilecek kadar yakın. Boğazındaki nabızı görebilecek kadar yakın.

Ona dokunabilecek kadar yakın...

Scarlet kendini toparlayarak gözlerini yeniden sertleştirdi ve Tristan'ın kolunun altından eğilerek kaçtı. "Boş ver, Tristan." Odaya doğru yürüdü.

"Hayır," Duvardan uzaklaştı ve Scarlet'ı takip etti.

Yine üzerine çok düşünülmemiş kötü bir fikir.

Kollarını kavuşturdu. "Bana neler döndüğünü anlatmadan olmaz"

Scarlet ona ters ters baktı. "Hiçbir şeyin döndüğü yok. Sadece Heather için endişeleniyorum. Ve Gabriel. Ve Raven ve her şey."

"Tabii."

Gözleri parladı. "Neden bana kızgınsın?"

"Senin için endişeleniyorum."

Scarlet kollarını kaldırdı. "Endişelenecek bir şey yok!"

"Haydi oradan!" Yanından geçip banyoya girdi ve suyun ısınması için musluğu açtı. "Bana karşı dürüst olmazsan seni koruyamam..."

"Korunmaya ihtiyacım yok!"

Tristan sinirli bir gülümsemeyle başını sallayarak banyodan çıktı ve yatağın yanındaki dolaba doğru yürüdü. "Tabii ya. Scarlet'ın hiçbir şeye ihtiyacı yok," Dolaptan yumuşak bir tişört ve eşofman çıkardı. "Scarlet istediği her şeyi yapıp bütün ufak sırlarını kendine saklayabilir, sonra da kaçır ve ölüp gider." Ona doğru dönerken omzunu silkti. "Ama kendini kandırma sürecinde kimlere acı çektirdiğine dikkat ediyor musun? Yoksa her şey sadece Scarlet'la mı ilgili?"

"Konuşana bak." Scarlet yatağın öteki ucundan ona doğru gözlerini kıstı. "Daha geçen sene kendini öldürmeye çalıştın!"

"Seni kurtarmak için!"

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok, Tristan! Bana güvenmene ihtiyacım var!"

"Sana güvenmek mi? En son sana *güvendiğim*de ortadan kaybolup öldün!" Sesi çatlıyordu. "Yalnız başına ve korkmuş halde öldün ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Tişört ve eşofmanı yatağa fırlatırken korku tüm bedenini sarmıştı. "Sana güvenmek istemiyorum, Scar. Seni hayatta tutmak istiyorum!"

Scarlet giysileri işaret ederek, "Bunlar nedir?" diye sordu.

"Pijamaların!" Tristan dönüp kapıyı çarparak odadan çıktı.

Gabriel kendine geldi ve kemikleri iyileşirken başını çevirdi. Şimdi sinirlenmişti işte.

Gözlerini açtı ve Heather'ı hâlâ karşısında asılı halde buldu, gözlerini sımsıkı kapatmış ve taylorla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

"Neden atlarla ilgili şarkı söylüyorsun?"

Heather'ın gözleri birden açıldı. "Gabriel! Ah, şükürler olsun! Öldün filan sandım."

“Ölmedim.” Boynunun sonunda yerine yerleştğini hissederek iyileşmenin son keskin acısıyla irkildi. “Hâlâ hayattayım.”

“Raven’ın sana bunu yaptığına inanamıyorum. Ne canavar ama. Bir grup seksi SWAT ekibi bizi kurtarmaya geldiğinde, ki kafamda tam olarak bu şekilde kurdum, üstsüz bir SWAT ekibi gelip bizi kurtaracak ve...”

“SWAT ekibi bizi kurtarmaya filan gelmeyecek...”

“Üstsüz bir SWAT ekibi,” diye düzeltti Heather sesini yükselterek, “depoya dalarak beni ve pembe ayakkabılarımı kurtaracaklar, ama seni kurtarmayacaklar çünkü sen üstsüz SWAT ekiplerine inanmıyorsun ve kurtarıldığımda kesinlikle o Canavar Raven’ı zımpara halatıyla tokatlayacağım.” Bağlı bileklerini çekti.

“Hıhı. Cezasını göreceksin.”

“Bu arada,” dedi Heather, “ölmeye filan mı çalışıyorsun?”

“Neden bahsediyorsun?”

“Lanet cadıyı kıskırtmandan bahsediyorum. Yaşlı görünüyorsun mu? İkimizi de öldürtmeye mi çalışıyorsun?”

“Gerçekten de yaşlı görünüyor. Ya da en azından eskiden olduğundan daha yaşlı diyebilirim.”

“Önemli değil! Konu kızlar oldu mu asla yorum yapmaman gereken iki şey var: Yaş ve kilo. Bu erkeklerin hayatta kalmalarının birinci kuralı. Hadi ama!”

Gabriel gözlerini devirip Heather’ı duymazlıktan geldi ve bileklerindeki düğümlerle uğraşmaya başladı, bir umutla çevirip çekiştirerek açılır ve onu özgür bırakır diye düşünüyordu.

“Aynen öyle,” dedi Heather hevesiz, sıkılmış gözlerle Gabriel’i izliyordu. “İplerle oynaşmaya devam et. Belki bu defa sihirli bir biçimde kendilerini açarlar.”

Gabriel homurdandı. “Denemek zorundayım. Raven’ın oyuncakı olmaktan hoşlanmıyorum.”

"Karşılıklı olmadığına onun oyuncuğu olmaktan hoşlanmadığını söylüyorsun sanırım." Burnunu kııştırdı. "Onunla yattığına inanamıyorum, Gabriel. Bu iğrenç bir şey."

"Beş yüz yıl önceydi."

"Hâlâ iğrenç."

Gabriel vücudunu saran iplere yoğunlaştı. Raven'ı öldürecekti. Hayır. Önce boynunu kıracaktı, yeniden. *Sonra* onu öldürecekti.

İplerle biraz daha uğraştıktan sonra sinirle sütuna tekrar dayandı. Sessizce asılı kaldılar ama birkaç dakikada bir Heather yüksek sesle iç çekiyor ya da boğazından bir ses çıkarıyordu.

Bir süre onu inceledi. Sarı lüleleri başının etrafında salınırken üzerindeki pembe elbise de pembe ojeli ayak tırnaklarına uyumlu biçimde iniyor ve onu kocaman, kirli bir oyuncak bebek gibi gösteriyordu.

Heather bir kere daha boğazından ses çıkardı.

Gabriel ona dik dik baktı. "İki dakikada bir uflayıp puflamak zorunda mısın? Şurada garip sesler çıkarmak yerine benim gibi acı ve aldatılmışlığınla duramaz mısın?"

"Ah, özür dilerim. Çıkardığım sesler sizi rahatsız mı ediyor? Cehennemden gelen Rehine Oteli'ndeki ziyaretinizi daha zevkli kılmak adına sesimi hemen keseceğimden emin olabilirsiniz," dedi Heather "Kirliyim ve yorgunum ve halüsinasyon görmeye başladığımdan da eminim, çünkü bir saniye önce başının üzerinde bir fincan kahvenin dolandığını görüyordum. Yani istediğim gibi uflayıp puflayabilirim!"

"Vay canına." Başını salladı. "Kahve alışkanlığın oldukça saçmaymış."

"Kapa çeneni."

Gabriel iç çekerek etrafına bakındı. "Sence Raven bizi neden kaçırdı?"

"Gençlik pınarının haritasını istiyor. Sanırım bizim hayatlarımız karşılığında Scarlet da haritayı ona verecek. Ya da en azından benim

hayatım karşılığında. Raven seni neden kaçırdı, hiçbir fikrim yok, tabii seni soyup taciz etmeyecekse.”

“Selam, çocuklar.” Teponun öteki ucundan aldatıcı bir arkadaş canlısı ses geldi. Raven ortaya çıktı ve Gabriel’a göz kırptı. “Takılıyor musunuz?”

Gabriel ona küçümseyerek baktı.

“Böyle yapma, aşkım.” Raven çıkıcıkladı. “O yakışıklı yüzünü bozuyor.” Boğazına baktı. “Anlaşılan iyileşmişsin. Şimdi ödeştik.”

Hiç de bile, manyak karı.

Parmaklarını Gabriel’in boğazında gezdirdi.

“Bana dokunma,” dedi Gabriel.

Raven onun boğazını tutup bir anlığına sıktı, sivri tırnakları derisini yararken nefes almasını da engelliyordu.

“Bana iyi davran, Gabriel,” dedi gülümseyip Gabriel’i nefessiz bırakırken. Sonra onu serbest bıraktı.

Masaya yürüdü ve önceden kullandığı şırınga setini çıkararak iğneyi yeniden ona batırdı. Az sonra Gabriel’in boynundan akan kan ikinci bir kan torbasını dolduruyordu.

Gabriel başını yana eğerek daha iyi görmeye çalıştı. “Kanımla ne yapacaksın?”

“Bütün dileklerimi gerçekleştireceğim.”

Gizemli.

Harika.

İşini bitiren Raven şırıngayı toparlayıp kapıya göz attı. “Gardiyanlar!”

Beş kül adam odaya girip Heather ve Gabriel’in etrafında çember oluşturdular.

“İyi geceler,” dedi Raven odadan çıkmadan önce.

Heather’ın ağzı açık kaldı. “Bizi bütün gece burada mı bırakacak?”

Gabriel dudaklarını sıktı. “Şu bütün kaçırma ve fidye işinin bu şekilde olduğundan eminim.”

Heather en yakınındaki kül adama bakıp burnunu buruşturdu.
“Bu iğrenç bir durum.”

Heather uflayıp puflamalarına başlamadan önce birkaç dakika sessiz geçti.

Gabriel gözlerini kırıştırdı. “Sen dalga mı geçiyorsun?”

“Kapa çeneni,” diye ofladı Heather.

Uzun bir gece olacaktı.

Scarlet’in vücudu temizlenmişti fakat vicdanını kirli hissediyordu.
Çok kirli.

Tristan biliyordu. Yani tam olarak bilmiyordu, ama biliyordu.
Scarlet da onun meraklı gözlerinin kendi ruhuna dalıp sırrını açığa çıkarmasına ne kadar engel olabileceğini biliyordu.

Bodrumda Tristan’ın onu köşeye sıkıştırmamasından ne kadar zevk aldığını hesaba kattığında, çok uzun süreceğe benzemiyordu.

Şimdi ofisteydiler, Nate bilgisayar ekranına bakıyor ve Scarlet’la Tristan da onun iki yanında dikiliyorlardı. Bir süredir Raven’in olabileceği yerleri kestirmeye çalışıyorlardı.

Tristan kollarını kavuşturarak durdu. Scarlet’tan sonra düş almış ve şimdi siyah bir tişört ve rengi solmuş bir kot giyiyor, siyah saçları hâlâ ıslak ve dağınık halde fazla seksi görünüyordu.

Scarlet ellerini onun saçlarında gezdirmek istedi, ama tabii bu onu öldürebilirdi.

Kesinlikle gereğinden fazla seksiydi.

O yeşil, *bana yalan söylemesene* diye bakan gözleriyle Scarlet’a baktı ve Scarlet da suçluluk duygusuyla bakışlarını masada odaklanacak bir şey aradı: Piramit şeklindeki kâğıt ağırlığı.

“Biraz daha bakınacağım,” dedi Nate. “Ama yarın Laura’nın evine gidip Raven’in bir ölümsüz çocuk ve iyi giyimli sarışın bir baristayla beraber nerede olabileceğine dair evi kolaçan etmek mantıklı olacaktır.”

Scarlet Tristan’ın bakışlarını hâlâ üzerinde hissedebiliyordu.

Kâğıt ağırlıkları çok ilginçti.

Nate iç çekti ve saate baktı. "Sabaha üç saat kaldı ve henüz bir ilerleme kaydedemedik, o yüzden bence en iyisi biraz dinlenelim de yarın tamamen güçsüz kalmayalım."

Scarlet piramitten gözlerini aldı.

Tabii.

Sanki en yakın arkadaşı muhtemelen Raven'ın arabasının bagajındayken kendisi uyuyabilecekmış gibi. En azından Gabriel muhtemelen onunla birlikteydi, böylece Heather manyak cadıyla tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Herkes ofisten çıkınca Scarlet merdivenlere yöneldi. Tristan'ın eşofmanının belinden düşmemesi için dört kez kıvrması gerekmişti, yine de paçaları yerleri süpürüyordu.

Ve tişörtü... Onun gibi kokuyor ve sanki onun elleri teninde geziniyormuş gibi vücudunu sarıyordu. Tişörtü burnuna götürüp koklamamak için kendini zor tutuyordu.

Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı? Neden yanmış ekmek veya aseton gibi kokmuyordu ki? Eğer biraz daha kötü koksaydı tişörtü burnuna götürme dürtüsüne biraz daha kolay karşı gelebilecekti.

Ama şu deri kokusu...

Şu nostaljik *yaban ormanlarında yaşıyor, boş zamanlarımda avlanıyor ve nehirlerde yıkanıyorum* kokusu onu arzu ve ihtiyaç ve oksijen eksikliğinden öldürüyordu.

Tişörtü hızla çekştirip burnundan olabildiğince uzaklaştırdı ve bodruma inmeye başladı.

Tristan onu o kadar yakından takip ediyordu ki, Scarlet onun sıcak nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Yeniden.

"Beş metre kuralı," diye seslendi Nate.

"Külahıma anlat!" diye karşılık verdi Tristan, sözleriyle Scarlet'in ensesini sıcak nefesiyle daha fazla okşarken.

Scarlet'in vücudunu muhteşem bir titreme aldı.

Lanet olası çocuk ve onun güzel ağzı ve sıcak nefesi ve deri kokan tişörtü.

Bodrumdaki kendi odasına gideceğini düşünmüştü ama misafir odasına girdiğinde Tristan peşinden geldi. Ona çıkmasını söylemek için döndüğünde parlak yeşil gözleri sözcükleri ağzına tıktı.

Çok tatlıydı...

Hayır! Hayır. Tatlı değildi. Ölme tehlikesindeydi.

Tehlikeye odaklan, Scarlet.

Sertçe baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle yatıyorum."

Delirmiş miydi?

Tek kaşını kaldırdı. "Bana kızgınsın sanıyordum."

"Endişeliyim. Kızgın değil."

"Hah. Her neyse. Benimle yatmıyorsun."

"Evet, yatıyorum."

Delirmişti.

"Hayır," diye tekrarladı Scarlet. "Yatmıyorsun. Ölebilirsin, Tristan. Birbirimize dokunamayız ve kesinlikle birlikte... yatamayız." Yüzünün kızardığını hissetti.

Tristan'ın yüzü eğleniyormuş gibi bir ifade almıştı. "*Uyumayı* kastettim, Scar."

"Yani. Tabii." Boğazını temizledi. "Yanımda bir cesetle uyanmak istemiyorum, yani, haydi... Kışkış."

"Hayır."

Onu kapıdan dışarı itmek üzere hareketlendi, sanki birden insanüstü güçlere sahip olup onun dev cüssesini yerinden kımıldatabilecekmış gibi, ama Tristan refleks olarak onun ellerinden kaçıp uzaklaştı.

Bir anlığına donup Scarlet'ın ellerine garip bir biçimde bakmaya başladı.

"Ne?" Scarlet gerildi ve kollarını indirdi.

Tristan heyecanla dudaklarını açtı ve başını yana eğip onu izledi.

Mutluluk. Rahatlık. Merak... Duyguları sıcak ve belirsizdi.

"Tristan, neden..."

"Artık senden kaçmam gerekmiyor," dedi yeni bir farkındalıkla.

"Dokunuşum artık sana zarar vermiyor."

Bakışlarını Scarlet'in boynuna getirdi ve elini uzattı.

Hay lanet.

Scarlet karşı çıkmak üzere ağzını açtı fakat Tristan'ın parmak uçları yumuşakça çenesini okşarken konuşmayı unutmuştu. Sıcaklık Tristan'ın elinden onun karnına doğru dolanmış ve boğazını kurutmuştu. Böylesi mükemmel bir şeyi hayatı boyunca hissetmemişti.

Parmakları boynunda aşağı yukarı gezinirken gözleri bu hareketi hayranlıkla izliyordu. Scarlet farkında olmadan boynunu kaldırarak Tristan'ın parmaklarına gezmesi için daha çok alan açtı, gözleriyse dokunuşuyla gelen zevkle titriyordu.

"Bu," elini dudağına götürüp başparmağını alt dudağında gezdirdi, "senin canını yakmıyor." Yavaşça konuşuyordu ve o konuşurken Scarlet'in vücudundaki tüm hücreler arzıyla doluyordu. "Dokunuşum artık tehlikeli değil."

Ah, dokunuşu tehlikeliydi. Çok, çok tehlikeli.

Ölebilirdi.

Tristan'ın eli kendi gibi kokan tişörtünün yakasında dolanıp köprücük kemiği üzerinde ateşli bir iz bırakırken Scarlet'in gözleri kapandı.

"Seni incitmeden sana dokunabilmenin ne kadar mükemmel olduğunu tahmin edemezsin." Parmak uçları yeniden boynuna çıkmıştı.

Scarlet derin ve rüya gibi bir zevkin içinde kendini kaybetmeye başlamıştı...

Ölebilirdi.

Boğuluyormuş gibi nefes alarak gözlerini açtı. "Dur," diye emretti. "Ölebilirsin."

Tristan durdu ve yavaşça elini geri çekti. Scarlet kendini yatıştırılmaya çalışırken Tristan ona hayranlıkla bakmaya devam etti.

“Yani, evet.” Yutkundu. “Sen şöyle yüz adım kadar öteye gidip kendi yatağında yat, ben de burada kalayım.” *Kalbimi de kontrol altına almaya çalışayım.*

Tristan sadece bir adım geri attı ve yüzünü buruşturdu, başını sallarken yüzünde deminki hayranlıktan eser kalmamıştı. “Acı asıl geceleyin dayanılmaz oluyor, Scar. Seninle kalırsam, o kadar acı çekmez ve uyuyabilirsin.”

“Benimle kalırsan hastalanırsın.” Eliyle onu uzaklaştırdı, giderek sinirleniyordu. “Ölmeye çalışmaktan vazgeç. Acıya katlanabilirim.”

“Katlanabileceğini biliyorum ama katlanmanı istemiyorum.”

Scarlet iç çekti. “Yatağın hemen yan odada. İyi olacağım. Hadi git.”

Tristan hareket etmedi.

“Tristan. Haydi.”

Tristan ona bakarak duraksadı. *Korku, endişe, aşk, bıkkınlık.*

“Peki,” dedi sonunda odadan çıkmak üzere dönerken. Kapıdayken durdu. “Ama yemin ederim, Scar, ağladığını filan duyarsam, bu kapıyı kırıp seni kendime bağlarım.”

Scarlet’in yanakları yeniden kızardı.

“Uyarı için teşekkürler.” Gergince gülümsedi. “Şimdi, dışarı çık.”

Scarlet Tristan’ın ardından kapıyı kilitleyip büyük, beyaz mimsafir yatağına girdiğinde onun vücuduna bağlanmış olma hayalleri kafasında dolanıyordu.

Lanet çocuk.

Yumuşak yorganla kendini sarmaladı, yine de işe yaramayacağını biliyordu. Uyuyamayacaktı.

Çok fazla şey olmuştu. Daha çok şey olacaktı.

Derin bir iç çekişle tavanı izlemeye başladı ve pınar konusunda ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Baktı ve düşündü ve baktı ve düşündü. Her geçen dakikayla daha da yoğunlaşan acı onu parçalarken rahatsızca kıpırdandı.

Bir saat kadar baktı ve düşündü ve acıyı yok saymaya çalıştı fakat üstesinden gelemeyerek küfredecek gibi oldu. Rahat etmeye çalıştıkça beyaz yatak gıcırdıyordu.

Sanki kasları dönüyor ve birbirlerinden ayrıyor gibiydi. Baş ağrıyordu. Ciğerleri de sıkışıyor, sanki Tristan olmadan nefes almak mümkün değilmiş gibi. Oysa sadece bir oda ötesindeydi.

Önceden kendisi ona bu kadar yakinken Tristan böyle bir acı çekmiyordu herhalde. Değil mi? Neden kendisinin Tristan'a bağlı Tristan'ın onunla olan bağından daha yoğundu?

Yatakta dönüp durdukça yatak gıcırdıyordu, ta ki Tristan'ın odasının kapı sesini duyuncaya dek. Tristan'ın kapıyı kırıp içeri girmeye filan çalışmasından korkarak donup kaldı. Tabii bu... mükemmel olurdu. Ama aynı zamanda aptalca olurdu. Aptalca hareketler yapmamalıydı.

Birkaç dakika daha dinledi ve bodrum sessizliğe gömülüp Tristan'ın yatağa döndüğünden emin olduktan sonra uzunca bir nefes vererek tavanı izlemeye devam etti.

Acısı biraz azalmıştı. Çok değil, en azından başka şeyler düşünmesine izin veriyordu.

Derin bir nefes aldı, tişörtündeki Tristan'ı kokladı ve gençlik pınarını düşündüğünde kalbine vuran hüznün acısıyla savaştı.

Dakikalar geçti ve her ne kadar uyanık kalıp Heather ve Gabriel ve lanet ve pınar hakkında endişelenmek istese de kesintili bir uykuya daldı.

Yapacağı şey yüzünden Tristan onu asla affetmeyecekti.

4

İngiltere, 1539

Raven, Scarlet'ı öldürelı beş gün olmuştı ve Tristan sarhoştı.

Yeniden.

Akşam olmuştı ve Gabriel taht odasında oturuyor; kardeşini bir şarap testisiyle kapılardan tökezleyerek geçerken izliyordu.

Tristan düz tutamadığı parmağını Gabriel'a uzattı. "Sanırım yeni bir şifacıya ihtiyacın olacak. Şimdiki az önce kaçtı."

Gabriel yüzünü astı. "Ona ne yaptın, Tristan?"

Tristan şarabı kafasına dıktı. "Sadece nasıl bir büyüünün bir vücudu yok edebileceğini sordum." Bir yudum daha aldı. "Onu tehdit ederek bütün bildiğini anlatmasını istemiş olabilirim."

Gabriel elini alnına götürdü. "Hizmetçileri tehdit etmeyi bırak. Aradığın cevap onlarda değil."

"Ama olmalı!" Tristan kollarını açtı ve elindeki testiden yere şarap döküldü. "Olmalı! Vücutlar kaybolmaz, Gabriel! Kuruyup giderler ama yok olmazlar!"

Raven Scarlet'ı vurduğunda iki gizemli olay olmuştu.

Attığı ok ilk önce Scarlet'ı korumak için önüne atılan Tristan'ın vücudundan geçmişti ama Tristan'a bir şey olmamıştı, gözlerinin o günden sonra anormal bir yeşil tonu aldığı gerçeği dışında tabii.

Scarlet'in vücudu ise Tristan'ın tüm çabalarına rağmen oka hedef olmuş ve yere cansız halde yığılmıştı. Ama hemen ardından tamamıyla yok olmuştu.

Gabriel iki olayı da açıklayamıyordu. Kendini iyileştiren bir vücut en az ortadan kaybolan bir vücut kadar gizemliydi. Ama Tristan kendini iyileştirme özelliği konusunda çok ilgilenmiyordu.

"Vücutlar kaybolmaz!" diye yineledi Tristan, sesindeki çaresizlik Gabriel'a uzun, sabırlı bir nefes aldırılmıştı. Tristan Scarlet'ı seviyordu ve ondan ayrı düştüğünde Gabriel'dan onunla evlenmesi ve kendisi yerine ona bakmasını istemişti.

Ve Scarlet da düğün günlerinde ölmüştü.

"Yatağına gitmelisin, kardeşim," dedi Gabriel. "Konuşamayacak kadar sarhoşsun."

"Tam tersine, kardeşim. Yeterince sarhoş değilim," duvara dönerek mırıldandı. "Hiçbir zaman yeterince sarhoş değilim."

Gabriel kardeşinin duvar boyunca yürümesini izledi, dikkatle bayraklar ve duvar halıları yanına gururla asılmış kraliyet silahlarına bakarken ayak sesleri odada yankı yapıyordu.

"Acı çektiğini biliyorum, Tristan. Onu sevdiğini de biliyorum. Ben de onu seviyordum..."

Tristan'ın gözleri odanın öteki ucundan sertçe yandı ve Gabriel'ı bir bıçak gibi kesti. "Aşkım benim bildiğim gibi bilmiyorsun."

Gabriel iç çekti ve tahta yaslandı. "Şimdi de dramatik mi olacağız? Belki ben de kendime biraz şarap söylemeliyim ve böylece ikimiz de sarhoşluğumuzla saçmalayıp amaçsızca kavgaya edebiliriz."

Tristan çakırkeyif bir halde gülümsedi. "Ah, evet. Sen artık kontsun. Bazen bunu unutuyorum. Kont Archer." Unvanı dikkatle söylemeye çalışmıştı ama heceler ağzında yuvarlanmıştı.

Tristan'ın gözleri yeniden duvara döndü ve uzanıp askıdaki bir kılıcı yerinden aldı. Şarabından bir yudum daha alarak testiye yere attı, ağızından kırmızı bir sıvı yere doğru aktı.

"Silahları seviyorum." Tristan kılıcı gevşek ellerinde döndürdü. "Beni güçlü hissettiriyorlar. Kabiliyetli."

Yıldızlar aşkına, neler saçmalyordu?

"Yani, tabii, özellikle o silah da aile yadigârı, o yüzden de onu yerine koyabilirsen..."

"Ona dokundun mu?" Tristan'ın savsak vücut dili sertleşti, gözleriye hâlâ kılıçtaydı.

"Ne?" Gabriel bezmiş bir tavır takınmaya çalıştı fakat midesi biraz kasılmıştı. Bu, sarhoş Tristan'la yapmak isteyeceği türden bir konuşma değildi, özellikle de o sarhoş Tristan'ın elinde bir kılıç varsa.

"Scarlet." Kılıcın ucunda parmağını gezdirdi. "Ona dokundun mu?"

Gabriel bir süre duraksadı. "Bunun ne önemi var?"

Tristan tavana bakarken uzun ve yavaş bir nefes aldı. "Henüz karar vermedim."

Gabriel yüzünü ovaladı. "Sarhoşsun. Şimdi bunları konuşmanın..."

"O sana dokundu mu?"

Of, Tanrım.

"Tristan, biz nişanlıydık. Ayrıca hatırlamalısın ki onunla evlenmemi de sen istemiştin."

"Evet." Tristan kılıcı öteki eline aldı. "Sanırım senden ona göz kulak olmanı istemiştim. Onu korumanı."

Gabriel oturduğu yerde kıpırdandı.

"Yine de bir şekilde," diye devam etti Tristan, kılıcın kabzasını tutup ucuna bakarken, "Scarlet ölüverdi."

Bütün odayı gerginlik kaplamıştı.

Tristan Gabriel'a bakarken sesi oldukça yumuşaktı. "Kaltağının sevdiğim kadını öldürmesine izin verdin."

"Raven'in hiçbir şey yapmasına izin vermedim. Scarlet benim karımdı..."

Bir anda Tristan Gabriel'in üstüne atıldı. Gabriel'in tam da boğazına dayanmış kılıç, kalbi kırık ama eli sağlam biri tarafından tutulmaktaydı.

Tristan'ın sesi alçak ve sertti, sarhoşluğundan eser kalmamıştı. "O senin karın değildi." Gözleri karardı. "O hiç senin olmadı."

Gabriel kılıcın boğazına girmesinden korkarak nefes bile alamıyordu. Tristan'ın onu asla incitmeyeceğini biliyordu, fakat aynı zamanda sevdiği birini kaybetmenin ne demek olduğunu da biliyordu.

Daha birkaç ay önce Tristan'ın savaşta öldüğü haberi geldiği zaman bir daha asla kardeşini göremeyeceği düşüncesiyle darmadağın olmuştu. En yakın arkadaşını, kanından ve ruhundan bir parçasını kaybetmek dayanılmazdı. Tristan'ın "ölümü" Gabriel'i neredeyse paramparça etmişti.

Şimdi de görünüşe göre Scarlet'in ölümü Tristan'da aynı etkiyi yapıyordu: Onu parçalıyor, boşaltıyor, çaresizliğe sürüklüyordu.

Gabriel'in boğazına kılıcı dayayan Tristan değil, onun kırık kalbiydi. Tristan anlamıyor olsa bile, Gabriel bunu anlayabiliyordu.

Sakince, yavaşça, Gabriel cevap verdi: "Ona dokunmadım."

Bu gerçektir ve bu gerçeğin kardeşinin göğsündeki acıyı hafifletmeyeceğini bilse de en azından boğazındaki kılıcı uzaklaştıracağını biliyordu.

Tristan duraksadı. Sonra Gabriel'dan ayrıldı, kılıcı yere atıp ka-pıya doğru yürüdü.

Gabriel elini yüzünde gezdirdi. Bu yıkılmış, dengesiz, kendini sihirli biçimde iyileştirebilen bir vücudu ve artık yeni yeşil gözleri olan kardeşiyle ne yapacaktı...

"Bekle." Gabriel Tristan'ın arkasından bağırdı, bir şey hatırlamıştı. "Hatırlıyor musun, biz küçükken mağaranın orada neredeyse kendi ellerini kesen bir çocuk görmüştük?" Gabriel oturduğu yerde öne eğildi. "Kan revan içinde çocuğun elinin kendini iyileştirmesini izlemiştik. Hatırlıyor musun?"

Tristan döndü ve gözlerini kıstı. "Hayal meyal."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Ya senin vücudunun kendini iyileştirmesi bir şekilde o çocuğun yaptığıyla alakalıysa?"

"Vücudum umurumda değil, iyileşse de olur, iyileşmese de."

"Belki şimdi öyle, ama ileride umurunda olabilir." Gücü yerine gelmiş hissedenden Gabriel tahttan kalktı ve kapıya yöneldi. "Kendine gel, kardeşim. Yarın yolculuğa çıkacağız."

Lanet olası parıldayan güneş.

Doğan güneş gözlerini yakarken Tristan Gabriel'in yanında, artık nereye gidiyorlarsa gidiyor ve şarap yüzünden baş ağrısı çekiyordu.

Yeni bir gün. Yeni bir hiçlik.

"Kaleden çıkmak güzel, değil mi?" Gabriel derin bir nefes aldı. "Bütün haftayı ölü gibi geçirdin, kardeşim. Karanlıkta debelenip üzüntüyle kendini tükettin. Bence bu gezi sana iyi gelecek."

"Ölmedim," dedi Tristan, öyle olmasını istemesine rağmen.

Birden Scarlet'in bir hatırası içine kurt gibi düştü ve Tristan bütün o yoğun duyguların yerleşmesine izin vermeden kendini tuttu. Onu düşünmeyecekti.

Canlı veya ölü. Kollarında veya sonsuza dek gitmiş.

Asla onu düşünmeyecekti.

Gabriel hıhladı. "Hayır, sadece beş gün boyunca sarhoştun ve bana sekiz hizmetçi ve iki kale şifacısına mal oldun. Bu kadar korkunç bir sarhoş olabileceğini kim bilebilirdi ki?"

Tristan ikizine sertçe baktı. Korkunç veya değil, sarhoş olmak hatıralarını uzak tutarak akıl sağlığını yerinde tutuyordu.

"İşte geldik," dedi Gabriel büyükçe bir eve geldiklerinde. Hızla atından indi.

Tristan'ın tembelleşmiş vücudu güneşe çıkmaya alışkın olmadığından o kadar hızlı olmasa da kardeşini takip etti. "Neredeyiz?"

"Fletcher evi."

"Cadıların evi mi?" Adrenalin Tristan'ın vücuduna dağıldı. "Burası Raven'ın yaşadığı yer değil mi?"

"Öyleydi. Ama artık burada değil." Gabriel'in gözleri karardı.
"Eğer burada olsaydı, çoktan zincirlenmişti."

"O iğrenç kadın burada değilse, biz neden geldik?"

"Çünkü onun kuzeni, Nathaniel, şu mağaradaki çocuk. Bize birkaç cevap sunabilir." Ön kapıya doğru ilerledi ve kapıyı çaldı.

Tristan onu takip etti ve kapının ortasındaki küçük bir pencerenin açılmasıyla ortaya çıkan gergin bir çift gözü izledi.

"Kont Archer," dedi gözler hızlıca kırpılırken.

"Sen Nathaniel Fletcher mısın?"

"Benim." Gözler büyüdü. "Ama kuzenimin nerede olduğunu bilmiyorum. Lütfen beni öldürmeyin."

"Buraya Raven için gelmedim," dedi Gabriel.

Nathaniel'in gözleri yana kaydı. "Sülünler için mi geldiniz? Bir kazaydı çünkü."

"Ne sülünü?"

"Yok bir şey." Nathaniel rahatlamış görünüyordu. "Bir dakika."

Küçük pencere kapanıp kapı açıldığında karşılarına, darmadağınık kahverengi saçların arasında bir gözlük olan, tuhaf görünümlü biri çıktı. Dışarıdaki sıcak havaya ve kendisi de içeride olmasına rağmen Nathaniel Fletcher kendisine fazla uzun gelen ve kirli zemini süpüren kalın bir siyah pelerin giymişti.

"Evime hoş geldiniz, Kont Archer." İkizler içeri girerken Nathaniel başını sallayıp arkalarından kapıyı kapattı. Sonra Tristan'a göz gezdirip bir adım geri atınca pelerinine takıldı. "Sen de Kont'un ikizi olmalısın. Ama gözlerin... Nasıl bu kadar yeşil?"

"Senin vahşi kuzenin beni kalbimden vurana kadar kahverengiydi," dedi Tristan sertçe.

"Ha." Nathaniel başını salladı. "Sana büyü yapmış."

"Hayır. Bir oku vardı."

"Demek ki ok büyülüymüş." Nathaniel gözlerini yakından inceledi.
"Sadece çok güçlü büyüler bu denli fiziksel değişimler yapabilir. Belki bir büyü ya da lanet... aa! Kalbinden vuruldun! Ve ölmedin değil mi?"

"Maalesef." Tristan'ın göğsü yine sıkışmaya başlamıştı.

Lanet olsun, şarap istiyordu.

"Bu yüzden de buraya geldik," dedi Gabriel. "Kardeşimin vücudu kendini iyileştirebiliyor ve senin de aynısını yapabildiğini görmüştüm."

"Ama ben... Ama o..."

"Buraya seni tehdit etmeye gelmedim," diye devam etti Gabriel, "ama hangi büyüünün iyileşmeni sağladığını öğrenmem gerek. Sanırım aynı büyü kardeşime de yapıldı ve gelinimin kaybolmasıyla bunun bir alakası olabilir."

Nathaniel'in nefesi kesildi. "Yani gerçekmiş! Kız kayboldu, değil mi? Dedikoduları duymuştum ama emin değildim."

"Ok önce Tristan'ın kalbinden geçti, sonra gelinimin vücudu kaybolmadan hemen önce onu vurdu. Bu büyüü hiç duydun mu?"

Nathaniel başının arkasını kaşıdı. "Büyüye dair bir şeyler biliyorum ama bu..." Kuş yuvasına benzeyen saçlarının arasından gözlüğünü çıkarıp taktı ve bir yığın kitabın olduğu tarafa doğru yöneldi. "İnsan mıydı?"

Gabriel gözlerini kırptı. "Anlayamadım?"

"Senin şu kadın insan mıydı?"

"Onun kadını değildi," dedi Tristan.

Gabriel Nathaniel'a cevap vermeden önce Tristan'a bir bakış attı. "Tabii ki insandı. Başka ne olabilirdi ki?"

Nathaniel köşedeki yığından kalın bir kitap çekip yakınındaki bir masaya yerleşirken omuzlarını silkti. "İblis. Şekil değiştirici. Su perisi. Denizkızı." Birkaç kırıksık sayfayı daha çevirdi. "Vampir. Hayalet. Siren. Deniz yaratığı..."

"Deniz yaratığı mı?" Gabriel şaşırılmıştı. "Gelinimin bir deniz yaratığı olup olmadığını merak mı ediyorsun?"

"Evet," dedi Nathaniel ciddiyetle. "Ayakları perdeli miydi?"

"Hayır."

"Emin misin? Keza kadınlar şu iğrenç ayakkabıları giyiyorlar ve çıkarmadıkça içlerinde ne olduğunu..."

"İnsandı," dedi Tristan.

Nathaniel Tristan'a gergin bir bakış attı. "Ayaklarını gördün mü?"
"Evet."

Nathaniel önce Tristan'a, sonra Gabriel'a, sonra yeniden Tristan'a gergin bir bakış attı. "Peki. O zaman..." Bir sayfa daha çevirdi ve okumaya başladı. "Yalnızca iki sebeple ölümden sonra vücut kaybolur. Ya Tanrı tarafından cennete çağırılmıştır..." Gözlüğünün üzerinden ikizlere baktı. "Cennetten inen merdivenler ya da bir grup meleğin ölü beden etrafında gezindiğini gördünüz mü?"

"Ne... Hayır." Gabriel sabırsızlanmaya başlayarak yüzünü ovaladı.

"O zaman diğer seçenek," okumaya devam etti, "ölümünden hemen önce vücuduna ölümsüz kanı bulaşmıştır." Masadaki bir şeye uzandı.

Gabriel gözlerini kırptı. "Ama nasıl..."

Nathaniel Tristan'ın elini yakaladı ve küçük bir bıçakla kesti.

"Deli misin sen?" Tristan fazla pelerinli çocuktan elini çekti.

Nathaniel kafası karışmış halde Tristan'a baktı. "Hiç arkadaş canlısı görünmüyorsun. Senin ikizlerin iyisi olduğunu zannediyordum. Sen şu açları besleyip çocuklarla oynayan kardeş değil misin?"

Tristan çenesini sıktı. "Beni bıçakladın, cadı."

"Ben cadı değilim, büyücüyüm."

"Umurumda değil."

"Kardeşimi affet," dedi Gabriel. "Zor bir hafta geçirdi ve ayık olmaya alışkın değil, o yüzden de bir dahaki sefere ondan kan almaya çalışırken izin istemelisin."

"Size zarar vermek istemiyorum," diye açıkladı Nathaniel. "Okun geline gelmeden önce senin kalbinden geçtiğini söyledin... Kızın adı neydi?"

"Scarlet," dedi kardeşler aynı anda.

"Peki," dedi Gabriel'a bakış atıp Tristan'a dönerken. "Bir test için kanına ihtiyacım var" Camdan bir tabağa kanı sürdükten sonra duvardaki gizli bir bölmeden mavi sıvı dolu küçük bir şişe çıkardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Masaya döndüğünde mavi sıvıdan bir damla alıp Tristan'ın kanına damlattı ve kan anında koyu kırmızıdan parlak kırmızıya dönüştü.

Nathaniel başını kaldırıp sırttı. "Görünüşe göre kardeşini iyileştiren büyü aynı zamanda gelinini, eee, Scarlet'ı alan büyüyle aynı. Sen, dostum," Tristan'a döndü, "ölümsüz kanıyla dolusun."

Gabriel kaşlarını çatı. "Bu imkânsız."

"Tersine." Nathaniel parlayan kanı işaret etti. "Ölümsüz kanı ölümlülerin kanına göre daha koyu bir tona sahiptir ve bu mavi sıvıyla birleştğinde parlamaya başlar. Bende ölümsüz kanı var, bu yüzden iyileşebiliyorum, anlaşılan Tristan da aynı."

"Ama nasıl?"

Nathaniel elindeki küçük şeyi salladı. "Gençlik pınarının suyu."

"Sihirli mavi su," dedi Tristan, Scarlet'ın annesinin ona anlattığı hikâyeyi hatırlayarak. Sihirli mavi suyu Scarlet'ın dayısı Yeni Dünya'dan getirmişti. "Sonsuz gençlik verir ama müptelası olursun."

"Evet. Ve anlaşılan, gençlik pınarının suyu ölümsüz kanını etkisizleştirip ölümlü kanına dönüştürüyor." Nathaniel camdaki kırmızı kanı gösterdi.

"Nereden biliyorsun... Lanet olasıca!" Gabriel tam o an Tristan'ın elini kestiği bıçakla kendi elini de kesen Nathaniel'a çok sinirlenmişti. "İzin isteyebilirdin."

"Aksi olduğu için yalnızca Tristan'dan izin almam gerektiğini söylemiştin."

Gabriel Nathaniel'a baktı. "Sırf kardeşim gibi sarhoş ve evrene kızgın olmadığım için..."

"Sarhoş değilim," dedi Tristan, "en azından şimdilik."

"Yaran iyileşiyor mu?" diye sordu Gabriel'a Nathaniel.

Gabriel elini inceledi, yarası kendi kendine iyileşirken yüzündeki ekşi ifade yerini şaşkınlığa bırakmıştı. "İnanılmaz."

Nathaniel Gabriel'ın koyu kanına mavi su damlattı ve onun da Tristan'ınki gibi parlamasını izledi.

"Yani hepimizde ölümsüz kanı var," dedi Nathaniel. "Bu da öldürülemeyeceğimiz anlamına geliyor. Asla." Sırttı. "Mükemmel, değil mi?"

Tristan sonsuza dek yaşamak istediğinden emin olmayarak kaşlarını çatı.

Daha o sabah uyanmak bile istememişti.

Sonsuzluk biraz fazla görünüyordu.

Gabriel iyileşen eline bakmaya devam etti. "İyileşme yeteneğinin ölümsüz olduğumuz anlamına geldiğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

Nathaniel omuz silkti. "Çünkü bu gençlik pınarı sihri. O kadar ender rastlanıyor ki başka ölümsüz olduğunu bilmiyordum bile. Biz yaratılmadık, anlarsınız ya. Pınarın mavi suyuna bağımlı annelerden doğduk. Gerçekten de çok ender. Annelerimizin bizi doğurana kadar hayatta kalabilmiş olmaları inanılmaz."

"Yani annelerimizin bu suyla zehirlendiğini mi söylüyorsun?"

"İsteyerek değil," dedi Nathaniel. "Annelerimiz veba zamanında bize hamileydi ve hastalandılar. Eli dayım İspanya'ya gitti ve Francis adındaki bir İspanyol'dan üç şişe efsanevi pınar suyu aldı. Sonra anneme bir şişe verdi, ikincisini babanız Cornelius'a sattı. Eli ve Cornelius o zamanlar iyi arkadaşlardı ve annenizin hastalığı babanızı çok üzüyordu. Eli bu acıyı dindirmek istemişti. Maalesef, su acıyı artırdı.

"Suyu içince annelerimiz hemen iyileştiler fakat suya bağımlı oldular. Bizim doğduktan birkaç hafta sonra şişelerini bitirdiler ve daha fazla su olmadığından delirip öldüler"

"Peki, ya üçüncü şişe? Hayatlarını uzatabilmek için neden onlara verilmemiş?"

"Üçüncü şişe," dedi Nathaniel elindeki şişeyi sallayarak, "dayımın son çaresiydi. Kardeşini daha fazla zehirlenmek istemiyordu, o yüzden de onu iyileştirmek için üçüncü şişeyi kullanarak bir büyü yapmaya çalıştı. Başarılı olamadı. Annemin ölümünden sonra Eli dayım bu şişeyi saklayıp bize onun lanetinden bahsetti ve ona dokunmamızı yasakladı.

"İyileşebildiğimi fark ettiğim gün, mavi suyun beni annemin rahmindeyken bir şekilde değiştirmiş olabileceğini düşündüm. Yıllar süren araştırmalarım sonucunda pınarın henüz doğmamışlara ölümsüz hayatı sunduğunu öğrendim ve kanımın ölümlülerden farklı olup beni ölümsüz yaptığını anladım.

"Bunun çok iyi bir keşif olduğunu düşünmüştüm, ama dayımın hoşuna gitmedi ve bu konuda konuşmamı ya da ölümsüzlükle ve gençlik pınarıyla ilgili araştırma yapmamı yasakladı. Tabii ki onu dinlemedim, bu sayede de ölümsüzlük hakkında şu an bildiklerimi bilebiliyorum.

"Oldukça zararlı bir su bu." Şişeyi yeniden salladı. "Yararları da var ama. Biz sonsuza dek yaşama lüksüne sahibiz. Yani bu süper." Tristan'a baktı. "Kitaplarıma göre de, senin ölümsüz kanın Scarlet'ı bir gün geri getirebilir."

"Ne?" dedi Tristan, kalbi aniden yıllardır atmadığı hızda atmaya başlamıştı. "Ne dedin?"

Nathaniel omuz silkti. "Scarlet'a ölmeden önce ölümsüz kanı bulaştı, bu yüzden vücudu kayboldu. Ölümsüz kanı eğer ölümlü bir vücuda koyulursa canlı kalmak için savaşıacaktır. Yani sen, temel olarak, Scarlet'ı yarı-ölümsüz yaptın. Yarı-ölümsüzler de asla tam anlamıyla ölmezler. Ortadan kaybolup daha sonra aynı vücutla dünyaya geri dönerler."

İnançsızlık ve umut Tristan'ı esir almıştı.

"Ne zaman geri gelir?" Avuç içleri terlemiş ve kalbi küt küt atıyordu; onu geri getirebilmek için her şeyi yapar, herkesi öldürür ve bütün kuralları çiğnerdi.

Nathaniel, "Damarlarındaki büyüye göre değişir. Yıllar alabilir..." dedi.

"Yıllarca bekleyebilirim," dedi Tristan.

"Ya da yüz yıl sürebilir," dedi Nathaniel.

"Yüz yıl bekleyebilirim."

İnkâr

Büyücü Tristan'a başını eğdi. "Kafam karıştı. Scarlet'ı tanıyor muydun? Çünkü bildiğim kadarıyla o kaleye ilk geldiğinde sen gitmiştin. Gabriel'in karısıyla fazla ilgilisin..."

"O Gabriel'in karısı değildi."

Gabriel uzunca iç çekti ve Nathaniel'a döndü. "Tristan ve Scarlet... yakınlardı."

"Anladım." Nathaniel iki kardeşe baktı. "Her neyse. Geri dönüşünü kontrol edemezsiniz. Ama ölümsüz olduğunuza göre, onu yeniden görmeniz olası." Nathaniel sırttı.

"Pek yardımcı olmadın," dedi Gabriel.

"Yardımcı olabileceğimi hiç söylemedim ki. Sadece sizi bıçaklamadan önce izin isteyeceğimi söyledim."

Tristan konuşulanları dinlemeyi bırakmıştı, çünkü kalbi göğsünü terk etmiş ve gökyüzünde süzülüyordu. Scarlet geri dönecekti.

Artık sarhoş olmak istemiyordu. Ya da ölü.

5

İngiltere, 1540

Adaletin sağlanmasına çok az kalmıştı.

Gecenin karanlığında duran Gabriel, Raven'ın son saklanma yeri olan eski taş eve baktı ve kendini yapması gereken şeye hazırladı. İçindeki her şey kaybettikleri için çıldırıp onu parçalara ayırmak istiyordu.

Yani, neredeyse her şey.

Raven onun çocukluk arkadaşı ve macera yoldaşıydı. Onu heyecanlandırıyordu ve her zaman canlıymış ve isteniyormuş gibi hissettiriyordu. İçinde ufak bir arkadaşlık hissi kalmış ve ona birlikte büyüdüğü, dünyayı birlikte yönetme planları kurduğu kızı, arkadaşını ve sevgilisini hatırlatıyordu. Elbette içinde hâlâ iyi ve telafi edilebilir bir şeyler vardı.

Yavaşça nefes vererek kont olarak görevinin kurallara duygusal yaklaşmamak olduğunu hatırladı. Raven çok büyük suçlar işlemişti ve bu suçları yüzünden yakalanması onun sorumluluğundaydı.

Omuzlarını dikleştirerek kapıyı çaldı.

Cevap vermesini beklemiyordu ama kapı yavaşça açıldı ve Raven önünde durdu. Uzun, koyu saçları omuzlarına dökülüyor ve gri gözleri de ay ışığında parlıyordu.

Korkmuş değil ama hüzünlü görünüyordu ve Gabriel hazırlıksız yakalanmıştı.

"Beni buldun," dedi.

"Evet."

"Beni öldürmeye mi geldin?" Çenesini biraz havaya kaldırarak zorlama bir cesaretle ona baktı.

Kızı incitmek istiyordu. Cezalandırmak istiyordu. Zamanda geriye gidip onu kurtarmak istiyordu.

Ama öldürmek istemiyordu.

"Hayır. Ama benimle gelmelisin."

"Neden?" Yutkundu. "Laneti geri alayım diye mi?"

Büyücünün okun büyü olduğu konusunda yanıldığını ummuştu ama şimdi korku Gabriel'in kaslarını ele geçiriyordu. "Yani lanet gerçek mi?"

Raven başıyla onaylayınca Gabriel'in kaslarındaki korku sinire dönüştü.

Raven onu lanetlemişti. Şu dünyada Tristan'dan başka güvendiği tek insan onu lanetlemişti.

Sesini yükseltmemeye çalıştı. "Peki, bu lanet ne yapıyor tam olarak?"

"Scarlet olmadan asla aşkı bilemeyesin diye seni lanetledim."

Gabriel hareketsizce durmaya devam ederken nefret kalbinden tüm vücuduna yayıldı. "Lanet geri alınabilir mi?"

Ne önemi vardı? Laneti geri alınca hissettiği ihanet gidecek miydi? Raven daha az kötü olacak mıydı?

Hayır

Raven başını salladı. "Bir daha asla başka bir kadını sevmeyeceksin, başka bir kadın da seni sevmeyecek, ölmüş olan Scarlet ve ben hariç. Ben de yaşıyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Doğru söylüyorum."

Karanlık ciğerlerini ve boğazını doldurdu. "Başımdan beri planın bu muydu? Seni sevmem için beni lanetlemek?"

"Hayır. Planım senin eşin ve arkadaşın olarak hüküm sürmektir." Gözleri sertleşti. "Ama kardeşinin sevgilisi için beni terk ettin."

"Bu yüzden de babamı mı öldürdün? Gelinimi öldürdün," diye gürledi.

"Senin kadının bile değildi."

Neden herkes bunu hatırlatmak zorunluluğu hissediyordu?

Raven ellerini onun göğüslerine koyarak omuzlarına götürdü. "Kızma, Gabriel. Baban iğrençti ve o köylü kızı sana göre değildi. Görmüyor musun? Yaptığım her şeyi bizim için yaptım. Artık birlikte olabiliriz."

Kız delirmişti.

Kötüydü ve korkunçtu ve berbat olan her şeydi. Hep böyle miydi? Gabriel bunca yıldır kör müydü?

Hoş karşılamaması gerektiğini bildiği bir sıcaklıkla birlikte içine karanlık dolmuştu. "Senin kadar kötü birini seveceğime sonsuza dek yalnız yaşamayı tercih ederim," diye tıslayarak sözlerinin Raven'da tokat etkisi yaratmasını izledi. Ellerine uzandı. "Tutuklusun..."

Aralarında sihirli alevlerden bir duvar ortaya çıkıp Gabriel'in uzanmış ellerini yaktı. Bir küfürle ellerini geri çekti. "Ne yapıyorsun?"

Raven başını sallayarak kapının yanında Gabriel'in göremediği bir şeye uzandı. "Bunu yapmak istemiyordum." Alevlerin arasından Gabriel'in göğsüne sivri bir şey sapladı.

Kör eden sıcak acı onu yaraladı ve ciğerlerindeki nefesi aldı. Aşağıya baktığında göğsüne saplanmış dev bir bıçak gördü.

Raven onu bıçaklamıştı.

Çocukluk arkadaşı onu bıçaklamıştı.

Gabriel'in kalbindeki tüm mantık gidip yerine aç bir boşluk bıraktı ve öfkeyle titremeye başladı. Kalın ve kapkara bir nefret tabakası içine işliyor, boşluğu dolduruyordu.

Yavaşça bıçağı göğsünden çıkardı ve Raven'in şaşkın bakışları altında kenara attı.

Raven sessizleşmişti. "Nasıl..."

"Ben ölümsüzüm," dedi hiddet kalbine baskı yaparken.

Parçaların yerine oturması ve derinin kendini tamir etmesiyle vücudunun hemen iyileşmeye başladığını hissedebiliyordu.

"Ama sen değilsin." Nefreti tahmininden çok daha güçlüydü ve hızlı bir hareketle Raven'in boynunu yakalayıp korkunç bir sesle kırıp cansız vücudunu yere bıraktı.

Gözlerini kırptı.

Hayatın Raven'in yüzünden yavaşça çekilmesini izledi ve soğuk bir pişmanlık dalgası hissetti. Daha birkaç dakika önceki karanlığı buhar olmuş, yerine korku, utanç ve acı bırakmıştı.

Bir zamanlar sevdiği kızın cansız bedenine baktı.

O bir katildi.

6

Londra, 1613

Gabriel Tristan'ın evine girdi ve en yakın sandalyeye çökerek yüzünü ovaladı.

"Lütfen, içeri gir," dedi Tristan kuru bir sesle, bir yandan da kendi köşesinde bıçağını bilerken.

"Artık kesin, kardeşim. Raven'ın laneti gerçekmiş." Gabriel iç çekerek çoktan ölmüş kıza dair düşüncelerin onu ele geçirmesine engel olmaya çalıştı. Raven'ı öldürelti yetmiş üç yıl olmuştu ve hâlâ suçluluk duygusu hissediyordu.

Ölmeyi hak ediyor muydu? Evet. Ama onun ellerinden mi?

Hayır.

Kont olmasının bir suçluyu öldürebilme yetkisi vermesi önemli değildi. Cinayet cinayetti.

Vicdanını susturabilen tek şey Raven'ın ona bıraktığı lanetti. Bu lanet, anlaşılan, Gabriel'in başta gri gözlü kızın yapabileceğini sandığından daha etkiliydi.

Belki de aşksız bir hayat Gabriel'in tam da hak ettiği şeydi.

"Âşk olamıyorum," dedi Gabriel. "Düzinelerce kadınla flört ettim ama hiçbiri bana âşık olmuyor. Ah, benimle evlenirler. Paramı ve yemeğimi ve atlarımı alıyorlar ama beni umursamıyorlar. Daha da kötüsü, onlar hakkında hiçbir şey hissetmiyorum."

"Senin atın yok," dedi Tristan.

"Kesinlikle! Şu lanet kadınlar hep bir şeylerimi alıyorlar. Bu çok yorucu."

Tristan gülümsedi. "Bu yüzden mi bütün boş vaktini hanlarda kumar oynayarak geçiriyorsun? Yorgunluğunu azaltmak için?"

Gabriel arkasına yaslandı. "Hayır. İçimdeki boşluktan kafamı dağıtmak için." Ve suçluluktan da.

Nathaniel da Tristan'ın evine girdi. "İyi günler! Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Tristan cevap verdi: "Gabriel tam yine aşk hakkında şikâyet ediyordu ve ben de neden bir kapım olduğunu merak ediyordum."

"Ah, evet. Asla bitmeyen aşk arayışı. Aa! Yemek." Nathaniel Tristan'ın masasındaki tabaktan bir parça ekmek koparıp yemeye başladı.

"Nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun," dedi Gabriel. "Yıllardır kadınlara karşı hiçbir şey hissetmedim. Yıllardır. Şeyden beri..."

Tristan'ın bakışıyla Gabriel Scarlet'in adını yuttu. Neredeyse bir asır geçmesine rağmen Scarlet aralarında gerginliğe neden oluyordu.

Gabriel kulağını çekti. "Bir kadın beni seveli çok uzun zaman oldu ve bunu özledim."

Scarlet'in hayata dönmesini beklemek gaddarca bir oyundu ve Gabriel oynamayı uzun zaman önce bırakmıştı. Tristan'sa onun için yaşıyordu.

Scarlet yaşıyor olmasa bile hayali oradaydı, hatıraları oradaydı. Bunlar da Tristan'ın umut etmesi için yeterliydi.

"Korkunç bir lanet." Nathaniel başını salladı. "Ayrıca oldukça inatçı."

Nathaniel bir sürü karşıt büyü yapmaya çalışmıştı fakat çabalarının sonucu rezalet olmuştu.

Oldukça yetenekli bir büyücüydü. Eğlenceli ve bilgiliydi, evet. Ama sihirli? Pek değil.

Gabriel inledi. "Benim sonsuzluğum böyle mi olacak? Aşk ve birliktelik olmadan ve açgözlü kadınlarla dolu?"

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Tristan. "Kıyını çalmadan evine girip yemeğini yiyen insanlarla da dolu olabilirdi."

Nathaniel göstere göstere ağzına bir parça ekmek atıp Gabriel'a baktı. "Ben yanındayım. Sonsuzluktan daha fazla ne isteyebilirsin ki?" Ağzı açıkken yemeğini çiğnedi.

"Daha şirin bir şey," dedi Gabriel "ve daha az mide bulandırıcı."

Nathaniel yutkundu. "Eğer yardımcı olacaksa, ben de hiç âşık olmadım. Gerçek aşkın olmadığına inanmaya başladım."

Tristan eğlenmiş bir ifadeyle bıçağına döndü.

Gabriel iç çekti. "Mahvoldum."

"Hayır," dedi Nathaniel. "Lanetlendin."

"Aynı şey değiller mi?"

"Hiç de bile. Mahvolmak hiç umudun olmaması demek. Lanetlenmekse umudu bulmak için çaba sarf etmen, sonra onu korumak için çaba sarf etmen, sonra da o koruduğun umutla bahsi geçen laneti kaldırmak için çaba sarf etmen demek."

Gabriel gözlerini kırptı. "Mahvolmak daha az uğraştırıcı görünüyor."

"Kesinlikle." Nathaniel gülümsedi.

"Rahatla, Gabriel," dedi Tristan. "Birliktelik için sabırsızlanma."

"Bu da daha hiç tanımadığı kalpleri bile kıran adamdan geliyor. Kadınlar sana gelip biraz ilgi göstermen için yalvarıyor, sense hepsini görmezden geliyorsun." Gabriel başını eğdi.

Günlerini içmeye ve kumara vermesinin yanı sıra, Tristan vaktinin çoğunu kasaba halkının yardımına adıyordu. Yetimler için yemek bulmak, kiliselere para vermek, koca evinde herkes ve her şeyin sı-

nırsız vakitlerde sığınmasına izin vermek gibi. Bu kadar kanayan bir kalbi olan kardeşiyle birlikte yaşaması imkânsızdı. Ayrıca bu kanayan kalp bütün kadınları peşinden sürükleyen bir mıknatıs gibiydi... tabii Tristan hepsini itiyordu.

"Bu gerçekten çok üzücü, kardeşim," dedi Gabriel. "En azından şu zavallı kuzlardan biriyle evlenmelisin."

"Neden, atlarımı kaybedeyim diye mi?" Tristan gülümsedi.

"Evet! Böylece bana bıkkınlığımda ortak olabilirsin," dedi Gabriel. Tristan bıçağına geri döndü. "Benim kendi bıkkınlığım bana yeter." Gabriel gözlerini devirdi.

Zavallı bir ruhtu gerçekten.

7

Londra, 1684

Tristan karar vermişti; ölümsüzlük nefes almak için bir sebebi olanlar için harikaydı, onun içinse bu sebep dünyalar arasında bir yerlerde kaybolmuştu. Scarlet dönene kadar her nefesi sonuncuya giden zahmetli bir yoldu.

Bu yüzden var olmaya devam ediyordu. Ama yaşamıyordu.

Aşk beklemek erkeklere bunu yapar; gönlünü çok zayıf bir umutla bekletir; yaşamayı isteyeceği kadar parlak, ölüme imrenecek kadar da ağır bir umutla.

Gabriel'la birlikte bir sürü başka iyi giyimli Londralının arasında durdukları geniş ve gösterişli odada müzik çalıyordu.

Kahkahalar, mutluluk, hareket.

Hayat, nefes, umut.

Ölümlülük.

Tristan hepsine imreniyordu.

Bacaklarındaki gizemli acıyı yok saymaya çalışarak boynunu esnetti.

"Bana hatırlatsana." Gabriel yüksek sesli müzikten sesini duyurmaya çalışarak Tristan'a uzandı. "Neden Trevena Balosu'ndayız?"

"Çünkü davet edildik," dedi Tristan.

Gabriel elindeki kadehten büyük bir yudum aldı. "Evet ama neden geldik?"

"Çünkü biz genç, varlıklı beyefendileriz ve bu da genç, varlıklı beyefendilerin yaptığı bir şey." Odanın karşısından bir kadın Tristan'a kirpiklerini kırptırınca Tristan sıkıntıyla iç çekti.

"Bence bu zayıf bir sebep." Gabriel bir içecek daha aldı.

Arka kapıların yanında duran bir grup kadın fısıldama ve kırdamalar arasından onlara gözlerini dikmişti.

Tristan nefes verdi. "Bence ikimizin yan yana durması çok ilgi çekiyor. İnsanlar ikizlerle ne yapacağını bilemiyor. Sanki sirk gösterisiymiş gibi bakıyorlar."

"Öyle değil," dedi Gabriel. "Yani, belki kuyruğumuz olsaydı gösteride olabilirdik. Ama kuyruğumuz yok. Güçlü vücutlarımız ve tapılası yüzlerimiz var Eğer bir gösteri varsa, o da güzellik gösterisidir."

Tristan başını salladı. "Kendine güvenin iğrenç."

"Yüz elli yıldır kadınların onayı beni bu hale getirdi." Gabriel bir anlığına gülümsemeyi bıraktı ve Tristan onun aslında olduğu ve olmak istediği kişilerin birbirlerine düşman olduklarını bilerek kederlendi.

Son asır boyunca kardeşinin davranışları pek değişmemişti: alkol, kumar, kurallara aykırı olma, kalp kırma. Ölümsüzlüğünü hayatı kötüye kullanma fırsatı olarak görüyordu, Tristan da onun arabulucu ve bebek bakıcısı olarak vahşi Gabriel'in bir hayat boyunca düzeltilemeyecek daha fazla zarar vermesini engellemeye çalışıyordu.

Tristan Londra'yı terk edip kardeşinden çok uzaklarda bir yerlere gitmeyi düşünmüştü, fakat vicdanı gitmesine izin vermemişti. Gabriel canının istediği yerde dolanan, kendini canlı hissettiren herkesi

mahveden ve ardında yanarak ölen kurbanlar bırakan umursamaz bir yıldızdı.

Tristan orada olamayıp Gabriel'a şu ahlak denen can sıkıcı insanlık uğraşlarını hatırlatmasa o yıldızın sonra neyi yakacağını sadece Tanrı bilebilirdi.

Gabriel'in umutsuz aşk arayışı alkolde yüzen ve onu kabul eden herkesin yanında yatan üzücü bir canavara dönüştürmüştü, hali içler acısıydı.

Tristan kardeşinin akıl sağlığı için endişeleniyor ve Gabriel'in bu durumunu, şu aralar her zamankinden daha çok değiştirebilmeyi diliyordu.

Yanındaki masadan şarap kadehine uzanırken acıyla yüzünü buruşturdu. Bir süredir aralıklarla bazen keskin, bazense hafif bir ağrı çekiyordu. İki yıl önce aniden başlamış, o ilk günkü acı sanki ölüm tenini parçalıyormuş gibi hissettirmişti.

Ama sonra yavaşça azalmış ve o zamandan beri de ara ara kendini hatırlatıyordu. O geceyse, kasları her geçen dakikayla daha da zonkluyor ve geriliyordu. Neden olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Şu genç hanım senden hoşlanıyorsa benziyor." Tristan Gabriel'a gülümseyen pembeli bir kızı işaret etti ve kafasındaki artan baskıyı yok saymaya çalıştı.

Başını salladı. "Evet, hoşlanıyor."

"Onu dansa kaldırabilirsin." Tristan bir yudum aldı. "Yalnızca bizim burada dikilirse insanlar daha az bakacaktır."

"Onu dansa kaldırabilirdim." Gabriel kendi kupasından bir yudum aldı. "Aynı zamanda yaban domuzlarını kalbimle besleyebilirdim."

Tristan gözlerini devirdi. "Romantik bir birliktelikten umudu tamamen kesemezsin, Gabriel. Bu çok saçma."

Keskin bir ağrı göğsünü delince kalbini tuttu.

"Sorun nedir?" diye sordu Gabriel.

"Emin... değilim." Nefes alamıyordu. Sanki odadaki bütün hava gitmiş de yerini ateş almış ve ciğerlerini vefasızca yakıyor gibiydi.

İnkâr

"Haydi, seni dışarı çıkaralım." Gabriel Tristan'ı arka kapıdan dışarı, gece havasına çıkardı.

Dışarı çıktığında Tristan yere yığıldı. Vücudundaki her parça içinden dışarı doğru çıkmaya çalışıyor, onu öldürüyordu.

"Tristan." Gabriel yanına çömeldi, sesinde panik vardı. "Ne oluyor?"

Sıcaklık, buz, ateş, bıçaklar, cehennemden doğan her şey Tristan'ı kalbinden parçalıyordu. Şeytan da bizzat başını tırmalıyordu.

Tristan nefes nefese kalmıştı. "Nefes... alamıyorum..."

Gabriel yutkundü ve Tristan'ı yerden kaldırdı. "Seni buradan çıkarıp..."

Tristan gerisini duymadı. Acı galip geldi ve içini dışarı çıkardı. Ölüyordu. Bütün dünya buz kesilip kararırken bunun başka bir açıklaması olamazdı.

* * *

İki hafta sonra Gabriel Tristan'ın acıyla burulmuş yüzüne bakarken başını salladı. "Ölüyor, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum, keza o bir ölümsüz," dedi Nathaniel.

Tristan yüzünü yatağa geçirip bir yastığa doğru inledi.

Nathaniel dudaklarını büktü. "Çağırdığın doktor nerede?"

"Az sonra burada olur" O inleyerek yatağı yumruklarken Gabriel hareketlendi.

Acı birkaç gündür azalmayıp Tristan'ı işkenceden çıldırtmış, Gabriel'i da onu sakinleştiremediği için çaresiz bırakmıştı.

Nathaniel eliyel yüzünü ovaladı. "Bu normal değil. Bir süredir ara ara ağrıların olduğunu biliyordum ama ne zamandır bu halde?"

"Üç haftadır," dedi Gabriel.

"Üç hafta, dört gün," diye düzeltti Tristan dişlerinin arasından.

Nathaniel, "Ah, evet. Balo gecesinden beri," dedi.

Kapı tıklatıldı.

"Sonunda," dedi Gabriel, evin önüne koştururken.

"Geciktiğim için özür dilerim," Doktor tombul ve biraz keldi, parlak kırmızı bir burnu ve yüzüne çok kalın ve büyük gelen bir gözlüğü vardı. "Son zamanlarda buralarda çok fazla hasta var. Bütün bu koşturmacadan öleceğim, üstüne üstlük sokaklarda gezinen şu kediler o pis tüyleriyle beni hışşırtıyorlar, kötü kokuya hiç girmiyorum..."

Gabriel doktoru Tristan'ın acı içinde yattığı odaya götürürken doktor mırıldanmaya devam etti. "Son baktığım hastanın şeftali alerjisi vardı. Hiç böyle bir şey duymamıştım, zaten sanıyorum ki buralarda çok da büyük bir sorun teşkil etmiyordur. Ben şeftali pek sevmem ama annem şeftalili pastayı çok severdi. Ah, inanamıyorum!" diye şaşırıyordu doktor. "Bu genç adamın nesi var?"

Gabriel doktorun varlığından çoktan sıkılmış halde ona baktı. "Bilmiyoruz. Bu yüzden sizi çağırdık," Doktora Tristan'ın acıdan kıvrışını açıkladı.

"Amanın," doktor gözlüğünü iyice yerine yerleştirip Tristan'ı kontrol etmeye başladı. "İnsan vücudu. Çok kırılgan. Her yerde bir sürü hasta insan var. Daha geçen gün gördüğüm en büyük bebeği doğurmuş Agnes adında bir kadını tedavi ettim ve acısı da oldukça yoğun olmasına rağmen bu beyefendininki kadar elden ayaktan düşürmüyordu," Doktor Tristan'ın kolunu havaya kaldırıp bıraktı. Kol yatağa düşmeden önce yumruğa dönüşüp çarşafın yumrukladı.

"Himm..." Doktor, Tristan'ın nabzını ve alnını kontrol edip gözlerine baktı ve göğsünü dinledi. "Çok garip. Çok garip." Başını salladı ve çok da zeki bir adam olmadığı için, Tristan'ın kolunu çimdikledi. Ne için olduğundan Gabriel emin değildi.

Tristan yataktan fırlayıp doktorun boğazını sıkıp yüzünü morartana kadar onu duvara yapıştırdı.

Yavaşça ve sessizce Tristan, "Beni. Sakın. Çimdikleme," dedi ve kalakalmış doktoru serbest bırakıp inleyerek yatağa geri döndü.

Öksürüp nefesini toplayan doktor hemen yataktan uzaklaşıp Gabriel ve Nathaniel'a koca gözlerle baktı. "Aman, aman. Hiç de iyi görünmüyor. Sağlıklı aslında, yani en azından birini öldürecek

kadar Çok kaslı. Ten rengi normal. Ama çektiği acı ve sert mizacı çok kafa karıştırıcı."

Nathaniel ona baktı. "Çözüm öneriniz var mı?"

Doktor iç çekti. "Lavanta suyu ve duadan başka yok."

Doktorlar işe yaramıyordu.

"O zaman size daha fazla ihtiyacımız kalmadı." Gabriel kibar olmaya çalışıyordu.

"Bu ay," dedi doktor eşyalarını toplarken, "gerçekten çok garipti. Ciğer enfeksiyonu geçiren bir maymunu tedavi ettim, tabii inanabilirseniz. Maymunlar duyabileceğiniz en korkunç sesleri çıkarıyorlar. Sonra kronik diş ağrısını kendi kendine bıçakla tedavi edebileceğini düşünen Henry diye bir adamı ameliyat ettim, bu kısım biraz kanlıydı. İnsan ağzı tam bir çılgınlık kaynağı."

Gabriel bütün bu anlamsız konuşma yüzünden adamı boğmak istiyordu.

Doktor devam etti: "Sonra bir de şu hafızasını kaybetmiş genç kız var. Zavalılık kaybolmuş, korkmuş ve tamamen delirmiş. Onu bir arabaya bindirip hemen uzaklara gönderdim. Adı da Scarlet'ti ama daha çok Mary tipi vardı. Bir de onun yüzünden az daha baloyu kaçıracaktım ki iyi bir balo ziyafetini kaçırmaktan nefret ederim. Şimdi de bu görünmez ağırlı genç adam var, yatağı yumruklayıp beni boğmaya çalışıyor..."

"Ne dedin sen?" Tristan hızla döndü, vahşi yeşil gözleri doktora sertçe bakarken acısını unutmıştu bile.

Doktor oflayıp pufladı. "Sadece imkânsız acın yüzünden oldukça şaşırdığımı ve beni öldürmeye çalışmandan dolayı da alındığımı belirtiyordum..."

"Hayır." Tristan yatakta doğruldu. "Scarlet adındaki kız hakkında ne dedin?"

Doktor kapı eşiğinde durdu. "Ah. Birkaç yıl önce ormanda gezinirken bulundu, buraya çok yakın. Çok üzücü, gerçekten. Adından başka hiçbir şey bilmiyor. Ona biraz lavanta suyu verdim ama

hafızasını geri kazanmasında ya da sinirini yumuşatmasında etkili olabileceğini sanmıyorum. Oldukça huysuz bir şeydi..."

"Tam adı neydi?"

Doktor düşünceli bir halde sakalını kaşıdı. "Sanırım Jacobs'tu. Evet. Scarlet Jacobs."

Gabriel tek kelime edemiyordu.

Olabilir miydi?

"Güzel de bir şeydi," dedi doktor. "Ama fazla hareketli ve hiç de bir hanımefendi gibi değildi. Ormanda yetiştirilmişse şaşırmazdım."

"Ben de," dedi Tristan yavaşça.

Gabriel Tristan'ın gözlerinde ham bir umut görmüş ve kendi göğsünde de benzer bir duygunun yeşerdiğini hissetmişti.

Scarlet gerçekten hayatta mıydı?

8

Tristan'ın kalbi gümlüyordu. Keyifli, korkmuş, heyecanlı, gergin... İnsanların hissettiği tüm duyguları aynı anda hissediyordu sanki.

Biliyordu. Kalbi, ruhu, acıyla kıvranan vücudu Scarlet'in hayatta olduğunu biliyordu. Yakındaydı da.

Gabriel, Nathaniel ve Tristan Gabriel'in at arabasıyla doktorun Scarlet'in kaldığını söylediği, kasabanın dışındaki küçük hana gittiler.

Yoldalarken Tristan kemiklerinden yayılan acıyla omuzlarını çevirdi. Yola ilk çıktıkları sırada Tristan'ın vücudu o kadar ağrıyordu ki her sarsıntıda inliyordu. Şimdi Scarlet'a doğru gittikçe daha az acı çekiyordu. Scarlet'in hayatta olduğu düşüncesi bile onu iyileştiriyordu.

Ellerini saçında gezdirdi, sinirleri altüst olmuştu.

Araba sonunda hana geldiğinde atlayıp eski binanın kapısına doğru gittiler. İçeri girmeleriyle üçünün de durması bir oldu.

İnsanlar vardı. Her yerde.

"Mükemmel," diye mırıldandı Tristan.

"Herhalde han bahçesinde bugün oyun filan var." Nathaniel boynunu uzatarak kalabalığın arasından bakmaya çalıştı. Salonda

ve balkonlarda insanlar sıralanmış, içiyor, şarkılar söylüyor, kahkaha atıyorlardı. Tam bir kargaşaydı.

“Bu karışıklık içinde Scarlet’ı nasıl bulacağız?”

“Ayrılalım.” Nathaniel Gabriel’a baktı. “Sen sağ kanadı al. Tristan, sen de sol kanadı. Ben kızın neye benzediğini bilmediğim için üst kata çıkıp hafızasını kaybetmiş kız hakkında insanlara sorular soracağım.”

Gabriel başını salladı ve planlanmış tarafa doğru yürümeye başladı, o sırada Nathaniel Tristan’ın omzunu sıkıp gülümsedi, sanki Tristan’ın Scarlet’ı buluncaya kadar han boyunca koşturup insanların üzerinden geçme arzusunu anlıyor gibiydi. “Derin nefes al, dostum. Buradaysa, onu bulacağız.”

Tristan cevap veremeden Nathaniel üst kata yollandı.

Tristan hanın sol kanadına doğru yürümeye başladı. İnsanlar, insanlar, insanlar.

Scarlet yoktu.

Geniş salonun arka tarafında hancıyı oyunu izlemeye gelenlerden topladığı bir avuç dolusu parayı sayıp birer birer kesesine atarken buldu.

“Affedersiniz.” Tristan gülüşünün sabırsızdan ziyade dost canlısı görüldüğünü umuyordu. “Scarlet Jacobs adında bir kız arıyorum. Sanırım burada çalışmak üzere birkaç hafta önce gönderilmiş.”

Hancı başını kaldırdı. “Deli kız mı?”

Tristan neredeyse adama vuracaktı. “Ta kendisi.”

“Onu neden arıyorsun ki?”

Hayat. Aşk. Yeniden nefes almak için bir sebep.

“Bende ona ait bir şey var.”

Bu doğruydı.

Hancı sağ tarafa doğru kolunu uzattı. “Temizlik odasının arka tarafında.”

Tristan başını eğip döndü ve sağ tarafa doğru uzanan insan kalabalığı arasında yolunu açmaya çalıştı. Adımları hızlanmıştı.

Gabriel onu daha önce bulacaktı, lanet olsun. Sonra da Tristan oraya varana kadar büyük ihtimalle gidip aşırı saçma bir şey söyleyecek veya kızcağızı sarhoş edecekti.

Lanet Gabriel.

Acele ettikçe yabancı bir his vücudunu sardı. Yabancı ve sıcak ve... muhteşem.

Aşk.

Mutlu, güvenli bir aşk Tristan'ın göğsünde açıp tüm vücuduna yayıldı. Aşk... Gabriel için mi?

Tristan durdu. Belki bu, hastalığının bir parçasıydı. Belki kendini mahveden bir acıyla başlayıp sonra da kardeşine karşı komik bir aşka dönüşen bir hastalığa yakalanmıştı.

Hayır. Bu doğru olamazdı.

Ayrıca düşününce, artık o kadar da acı çekmiyordu. Çok garipti. Aslında daha o sabah çektiği acı damarlarından tamamen gitmişti.

Tristan başını sallayarak ilerledi, binanın öteki tarafına geldiğinde neredeyse koşuyor ve köşelerden dönüp hiç utanmadan insanlara çarpıyordu.

Biraz sonra temizlik odasını buldu ve dengesini toparlayana kadar ıslak zeminde kaydı. Duraksadı ve yan taraftaki bir odaya doğru ilerledi. Neden olduğunu bilmiyordu ama bir şey onu o odaya doğru çekiyordu.

Odaya girdiği anda kalbi durdu. Sonra şakımaya başladı.

Scarlet.

Sanki Tanrı'nın bir lütfu, bir mucizeymiş gibi uzun, derin bir nefes aldı. Bundan daha güzel bir görüntü olamazdı.

Hatırladığından çok daha güzeldi, yüzü kızarmış ve koyu saçları yüzünün etrafına dağılmıştı, gözleriyse aynıydı. İçindeki güç ve inadi gösteren mavi ve sert gözleri.

Tahmin ettiği gibi onu ilk Gabriel bulmuş, sessiz ve sakinleştirici bir tonla konuşuyordu. Odada üçünden başka kimse yoktu, Scarlet da henüz Tristan'ı görmemişti.

Gabriel'in gözlerine bakarken sesi yüzündeki gülümsemeyle eşleşti ve heyecanla, "Şimdi hatırladım. Hatırlıyorum, hatırlıyorum. Doğduğum yılı söylediğinde sanki bütün hatıralarım uyanmış gibi oldu," dedi. Bir elini ağzına götürerek parmak uçlarında yaylandı.

Garip duygular silsilesi Tristan'ı sarmaya başladı.

Karışıklık, umut, aşk, korku, güvenlik, karışıklık...

Duraksadı. Bunları neden hissediyordu?

Bu çok saçmaydı.

Göğsündeki garip sancıyı yok sayarak ona seslenmek için tam ağzını açmıştı ki Scarlet Gabriel'i kollarıyla sararak kıkırdayıp yanaklarına ve alnına öpücükler kondurmaya başladı.

Kıskançlık Tristan'ı paramparça etmiş, bomboş bırakmıştı. Scarlet Gabriel'i öpüyordu.

Sahiplenme hissi damarlarında gezinirken aniden kendini güvende ve mutlu hissetti.

Lanet olsun, neler oluyordu? Bütün bunlar çok garipti. Ne olduğunu ya da neden bunları hissettiğini anlayamıyordu. Sanki adeta... Adeta...

Birden aydınlandı.

Scarlet.

Bir şekilde Scarlet'ın hissettiklerini hissettiğini anladı. Onun Gabriel'a karşı nasıl müteşekkir olduğunu, Gabriel'm onu nasıl mutlu ve güvende hissettirdiğini hissedebiliyordu. Nasıl kendisini seviyor hissettirdiğini. Nasıl onun da Gabriel'i sevdiğini...

Odada hiç hava ya da ışık kalmamıştı; odada yalnızca Tristan'ın görüşünü kapatan ve göğsünü sıkıştıran bomboş bir karanlık vardı ve kıskançlık hüzne dönüşmüştü.

Scarlet da onu seviyordu...

Scarlet, Tristan'ı fark ettiğinde aniden Tristan'ın karanlık dünyasına renk geldi. Scarlet'ın göğsündeki aşk kelimelerin kifayetsiz kaldığı bir hisle patlamış, Tristan'ın içine açıklanamaz renklerde yansımıştı.

Ona olan aşkı güvenli ve tehlikeliydi. Tutkulu ve yumuşak. Vahşi ve sert.

Yıllardır esir kalmış ve şimdi yeni bir hayata atılmış kendine ait bir varlığı vardı. Tristan bağırarak istiyordu.

Scarlet da tam olarak bunu yaptı.

"Tristan!" Öne doğru atıldı, yüzü hayranlıkla kızarmış ve gözlerinde yaşlarla ona sarıldı.

Scarlet'in dokunuşuyla Tristan'ın damarlarında inanılmaz bir zevk seli oluştu ama akli bununla ilgilenmedi. Scarlet kollarındaydı. Başka hiçbir şey önemli değildi.

* * *

Scarlet kendini Tristan'a bıraktı, bir yandan öpüşüp sarırlarken bütün vücudunu onun üzerine bastırıyordu.

Kendisi nasıl hayattaydı? Tristan nasıl hayattaydı?

Of! Umurunda değildi. Ne olmuşsa ve şu an ne oluyorsa da önemli değildi. Avcısı buradaydı. Her şeyi vardı.

Kalbi sanki patlayacakmışçasına atmaya başladı. Aslında, çoktan patlıyormuş gibi hissediyordu. Göğüs kafesinde, her atışıyla daha da ağırlaşıyordu.

Scarlet vücudunu Tristan'ın üzerine bastırırken o da kollarıyla Scarlet'i sararak göğsüne yaslamış ve alnından öpüyordu.

Derin bir nefes aldı ve deriyle su kokusu burnuna gelerek ona Avcısını ve ormanda geçirdikleri zamanı, onu nasıl sevdiğini ve onu nasıl kaybettiğini sandığını hatırlattı. O kadar mutluydu ki ağlayabilirdi.

İki yıldır bu yabancı dünyada kayıp ve umutsuzca salınıyordu. Şimdiyse evde, sevgi dolu ve mutlu hissediyordu. Yüzünü Tristan'ın göğsüne iyice gömerek dünya sonunda anlam kazanana kadar orada saklanmak istiyordu.

Kalbinin gümlemesi artık acı vermeye başlayınca, sanki dışarı çıkmasını engelleyebilecekmiş gibi bir elini göğsüne koydu.

Tristan endişeli bir ifadeyle onu bırakınca, tam da o an, gülme yumuşadı.

"Bakıyorum ki bulmuşsunuz," dedi Scarlet'in arkasından bir ses. "Mükemmel."

Döndüğünde dağınık kahverengi saçlı bir yabancıнын onlara gülümseyerek yaklaştığını gördü.

Birden Tristan'la odada yalnız olmadıklarını fark etti, Gabriel'i tamamen unutmuştu. Hay aksi. Elini göğsünden çekerek Tristan'dan isteksizce bir adımı atarak uzaklaştı.

Yabancıya baktı. "Sen kimsin?"

Yabancıнын kaşları kalktı. "Ah. Ah, evet. Beni tanıımıyorsun."

"Bu bizim arkadaşımız, Nathaniel," dedi Tristan.

"Ve ben bir büyücüyüm," diyerek gülümsedi Nathaniel.

"Biraz," diye düzeltti Gabriel. "Biraz büyücü."

"Bak şimdi," dedi Nathaniel kırılmış gibi yaparak. "Giderek daha iyi oluyorum."

"Hayır. Giderek sadece daha kötü oluyorsun," dedi Gabriel.

Scarlet'in kafası karışmıştı. "Lütfen biri bana ne olduğunu anlatabilir mi?"

"Eh, sen ölmüştün. Şimdi de yaşıyorsun." Nathaniel gülümsedi.

"Tamam," dedi Scarlet. "Bu nasıl oluyor?"

"Ölümsüz kanı." Başını salladı. "Uzun hikâye."

Scarlet kollarını kavuşturdu. "O zaman baştan başlayın."

* * *

Scarlet handaki küçük odasında bulunan masaya dayandı, eski püskü elbisesi biraz yırtılmıştı.

Nathaniel son birkaç saati Scarlet'in geçmişi ve çocukların ölüm-süzlüğüünün ona etkisini anlatarak geçirdi. Çok fazla şey olmuştu ve çoğu da rahatsız ediciydi.

Kapının yanında duran Gabriel gülümsedi, onu rahatlatmaya çalıştığı barizdi. Scarlet ona gülümseyerek karşılık verirken kafası karmakarışık olmuştu. Bir önceki hayatında adeta kocasıydı ama şu an tamamen bir yabancı gibi gözüküyordu. Sanki bir gerçeklikte var olmuş sıcak, yumuşak bir rüya gibiydi, ama bu gerçekliğe ait değildi.

Gümleyen göğsünü aynı saat içerisinde üçüncü kez ovalıyordu. "Yani yarı-ölümsüzüm öyle mi?"

"Aynen." Nathaniel Scarlet'ın kalbini tutmasını izledi. "Kalbin nasıl oldu?"

Karışık. Gergin. Dengesiz.

"İyi." Scarlet elini bıraktı. "Biraz hızlı atıyor ama iyi."

Odanın öteki ucundan Tristan'ın gözleri ona doğru kaydı ve Scarlet'ın gerginliği kayboldu. Tristan yaşıyordu. Her şey güzel olacaktı.

Yeni yeşil gözlerine alışmaya çalıştı. Ona daha çok yakışıyordu. Kahverengi güzeldi ama parlak yeşil... canlıydı. Neredeyse gülümseyerek ona bakarken sanki kavru lan bir ateş, yanan elmas gibiydi. Yalnız olabilmelerini diledi, böylelikle ona dokunabilir ve onu koklayabilir ve tadabilir...

Elmas alevler aydınlandı.

"... başladı?" Nathaniel'in sesi Scarlet'ı Tristan'ın ateşli bakışından kurtarmıştı.

Gözlerini kırptı. "Ne dedin?"

Nathaniel boğazını temizledi. "Kalbinin ne zaman böyle hızlandığını sordum."

"Ah. Şey..." Scarlet tam olarak ne zaman kalbinin gülmeye başladığını biliyordu ama kalbinin tam da kendini Tristan'ın kollarına attığı zaman aç bir davulcuya dönüştüğünü duyurmak istemiyordu.

"Bugün." Bu güvenli, utanmasına sebep olmayacak bir cevaptı.

"Seni bulmamızdan önce mi, sonra mı?"

"Sonra."

Tristan Nathaniel'a döndü. "Kalbi konusunda bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum." Kaşlarını çatı. "Sanki çılgınca atan kalpler hakkında bir şeyler okumuştum ama hatırlayamıyorum..." Biraz yürüdü, sonra başını salladı. "Aman, peki. En önemli şey," dedi Scarlet'a gülümseyerek, "yaşıyorsun, iyisin ve hafızan yerinde."

Scarlet Nathaniel'a gülümsedi. Onun hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Biraz değişik ve garip bir insandı ve kesinlikle Scarlet'ın bir büyücüden beklentisini karşılamıyordu, yine de çok sevimliydi.

Gabriel pencereden dışarıdaki geceye baktı. "Bu akşam yola çıkmak için çok geç oldu ama belki buradan oda tutup sabahleyin de ilk iş eve dönebiliriz."

Ev.

Kelime Scarlet'ın ruhunu ağrıtmıştı. Yüz yıldan uzun zamandır ölüydü. Artık evi yoktu. Derin bir kaybetmişlik hissiyatı bir yandan annesini ve paylaştıkları barakayı ve kendisinin avcılık yapıp ağaçlarda yaşadığını düşündükçe onu ele geçirdi.

Hepsi artık gitmişti. Şimdi ona ne olacaktı?

Nathaniel ve Gabriel, arkalarında Tristan'la alt kata inip hancıyla konuşmaya gittiler Tam Scarlet'ın önünden geçerken Tristan duraksadı.

Alnına bir öpücük kondurarak fısıldadı: "Her şey yoluna girecek, Scar."

Ruhundaki ağrı o an kayboldu.

* * *

Scarlet odasından parmak ucunda çıkmak için neredeyse gece yarısına kadar bekledi. Birkaç saat boyunca düşününce midesini kasan iki konu olduğunu fark etmişti.

Gabriel'la işleri netleştirmeliydi ki bu kesinlikle rahatsızlık verici olacaktı.

Bir de Tristan'a son hayatında kendisini Gabriel'in nişanlısı olarak bıraktığı için kırılmıştı.

İkisiyle de baş başa kalamayacağını düşündüğünden, bir genç kadına en yakışmayacak hareketi yaparak en olmadık saatte onları odalarında ziyaret etmeye karar verdi.

Gabriel'in odasının kapısına süzüldü ve yavaşça tıklattı. Az sonra koridorun loş ışığı altında çocuksu yüzü ortaya çıktı.

"Merhaba, Scarlet."

"Selam." Sinirleri zıpladı. "Şey... Ben şu önceki... Tristan'la... olan olaylardan dolayı özür dilemek istiyordum." Yutkundu, önceki hayatında kendisini sevip korumaktan başka hiçbir şey yapmamış erkeğin önünde Tristan'ın kollarına atıldığı için kendini suçlu hissediyordu. "Seni incitmek ya da küçük düşürmek istemiyordum..."

"Scarlet," dedi Gabriel gülümseyerek, "özür dilemene gerek yok."

"Hayır, var." Kalbi sıkıştı. "Neredeyse eşin olacaktım ve şu anda bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmesem de, bugünkü davranışım utanç vericiydi..."

"Hâlâ eşim olmak istiyor musun?" Bunu çok normal bir şeymiş gibi sordu, sanki kedi yavrularından hoşlanıp hoşlanmadığını soruyormuş gibi.

Scarlet bir an duraksadı. Cevabı bilmediğinden değil, eşi olmak istemediğini ama onu hâlâ sevdiğini nasıl açıklayabileceğini bilmediğinden. Bunu kendine bile nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu.

Gabriel başını salladı. "Seni çok seviyorum..."

"Ben de seni seviyorum," deyiverdi. Söylemediği kısımdaysa ona olan sevgisinin içindeki gri alanlar saklıydı. Gizli yerler, tehlikeli parçalar, sert cepheler.

Aşk gri mi olmalıydı?

Gabriel gülümsüyordu, fakat gözleriyle değil. "Sevdiğini biliyorum. Yine de Tristan'a bağlılığımız ve onun hayatta olmadığını sanmamız yüzünden birlikteydik," duraksadı. "Sen bana ait değilsin, Scarlet. Ayrıca kardeşimin bana sık sık hatırlattığı gibi, hiç olmadın da."

"Ben kimseye ait değilim," dedi Scarlet.

"Aynen öyle. O yüzden de bana karşı hiçbir sorumluluğun yok." Kıpırdandı. "Kardeşimi çok seviyorum ve onu mutlu görmek istiyorum. Eğer kalbin seni ona götürüyorsa varsın olsun. Eğer öyle değilse ona da varım. Benim aşkımı ya da arkadaşlığımı iki türlü de kaybetmeyeceksin." Eğilip yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, Scarlet."

Yavaşça kapıyı kapattığında Scarlet karanlık koridorda bir yandan kalbinin gri parçaları süzülürken Gabriel'la olan ilişkisini, daha doğrusu ilişkisizliğini düşündü.

Gabriel'i düşünmesiyle aklına yeniden Tristan'a ve dolayısıyla kendisini Gabriel'a teslim etmesine olan siniri gelmişti. Sonra tabii ki, bir de hayatını kurtarmak için kendi hayatını kurban verme aptallığı vardı.

Bütün gri alanlar, yüzündeki tartışma ifadesiyle hanın büyük merdivenlerinden inerken kayboldu. Alt kata indiğinde birkaç sarhoşu etrafta dolanırken buldu. Bazısı şarkı söylüyor, bazısı tökezliyor, bazısı da yalnızca diğer sarhoşların inanacağı hikâyeler anlatırken hıçkırıyordu. Oyun herkesi mutlu bir havaya sokmuşa benziyordu.

Kırmızı yanaklı ve iki dişi eksik, salınan adamdan uzak durmaya çalışarak misafir odalarının bulunduğu koridora doğru çömelerek gitti ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştı. Yani, gece yarısında bir hanın koridorlarında yürüyen, saçları açık genç bir kadın ne kadar doğal olabilirse.

Arka koridora dönüp salonun parlak ışıklarını arkasında bıraktıkça ortalık kararıyordu. Tristan'ın gölgeli kapısına geldiğinde kilitli olmadığını gördü.

Eğer Scarlet Tristan'ı kız kardeşine sevip evlenmesi için verseydi Tristan nasıl hissederdi? Onu paylaşma düşüncesi bile tüylerini diken diken etmişti.

Yavaşça kapıyı itip mumla aydınlatılmış odaya girdi ve Tristan'ı köşede dururken buldu. Bekliyordu. Yeşil gözleri onu gördüğünde

parladı, fakat ifadesi okunmuyordu. Yakışıklıydı, binlerce güzel hatıra ile doluydu ama okunmuyordu.

Hayır. Onun yüzü hakkında düşünmeyeceğim. Ya da hatıraları hakkında.

Sinirliyim.

Konuşmak üzere çenesini kaldırdığında hiçbir şey diyemedi. Tristan da sebepsizce çenesini kaldırdığında Scarlet'ın gözleri çenesinden karanlık ensesi ve boynu boyunca gezinip...

Hayır. Boyna bakmak yok.

Sinirliyim. Kimseye ait değilim. Tristan'ın beni Gabriel'a vermeye hiç hakkı yoktu.

Geriye doğru gergin bir adım attığında yanlışlıkla kapıya sürtünüp kapanmasına ve odada yalnız kalmalarına neden oldu. Karanlık odada birbirlerine bakarlarken Scarlet'ın boğazı kurudu. Oynaşan mum ışığının Tristan'ın bütün vücudunu ışık oyunları ile canlı göstermesine rağmen o hiç hareket etmiyordu.

Yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade mi vardı?

Scarlet gözlerini ona dikerek sert tavrının kafasının içindeki kadar ikna edici gözüktüğünü umuyordu çünkü aklı inatla sinirli olmayan şeylere gidiyordu.

Tristan'la sabahları avlanıp öğleden sonra birlikte vakit geçirmek. O ve annesiyle akşam yemeği yemek ve onunla nehre atlamak. Geceleri derin öpüşmeler...

Aralarındaki mesafeyi gerginlik kapladı ve Scarlet içten içe sızlandı.

Lanet olsun, artık sinirli değildi.

Mumlar ve boyun ve istenmeden ortaya çıkan hatıralar onu pes ettirmişti. Şimdiyse Tristan'ın odasında saçma sapan heykelden bir işgalci gibi dikiliyordu.

Çıkmak üzere döndü. Yarın sinirlenirdi.

"Scar," dedi Tristan.

Scarlet dönerken garip davranışları yüzünden henüz bulamadığı mükemmel bir yalanla beraber özür dilemek üzere ağzını açtı.

fakat gözlerindeki yumuşaklığı görünce adeta dilini yuttu. Kalbi aşkla dolmuştu ve tek yapmak istediği onu öpmekti... Sinirin canı cehenneme.

O anda, Tristan'ın okunamayan yüz ifadesi özleme dönüştü ve iki hızlı adımda aralarındaki mesafeyi kapatarak dudaklarını onun-
kilere yapıştırdı.

Scarlet hemen kendini onun kollarına bıraktı, öpüşürlerken ruhunu rahatlatma, aşk ve mutluluk ele geçirmişti.

Tristan geri çekildi ve hayranlıkla gözlerini Scarlet'ın üzerinde gezdirdi. Yüzünü ellerinin arasına alarak başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. "Tanrım, seni seviyorum."

Scarlet henüz alışmadığı ama çoktan büyülendiği sihirli yeşil gözlerle bakıp ellerini onun göğsünde gezdirdi. "Ben seni daha çok seviyorum."

"Asla." Gülümsedi ve Scarlet'ın içini sıkıştıran bir açlıkla onu öpmeye başladı. Scarlet vücudunu ona doğru eğdi ve dudaklarını açarak Tristan'ın dilinin ağzını keşfetmesine izin verdi.

Elleri geniş omuzlarında ve sırtında gezinip ince tişörtünü bir anlığına tuttuktan sonra saçına doğru kaydı.

Onu o kadar seviyordu ki. Onu o kadar istiyordu ki.

Tristan göğsü ağır nefeslerle inip kalkarken meraklı bir bakışla geri çekildi.

"Ne oldu?" Scarlet da nefessiz kalmıştı.

Başını ona doğru eğdi. "Sanırım... Sanırım seni hissedebiliyorum."

"Beni mi?" Düşünceleri birkaç uygunsuz yere gitti ve Tristan'ın gözleri yeniden parladı.

Yutkundu. "Sanırım senin duygularını hissedebiliyorum. Nasıl mutlu ve şaşkın olduğunu ve... beni nasıl istediğini hissedebiliyorum." Son kelimeleri söylerken sesi çatallanmıştı.

Scarlet'ın yanakları yanmaya başladı.

"Kalbinin atışlarını da sanki kendi kalbimmiş gibi hissedebiliyorum." Scarlet'ın kalbinin vahşice attığı göğsüne doğru baktı.

"Ama bu nasıl oluyor?"

Tristan başını salladı. "Belki de içindeki kanımdan. Belki," yenisinden yutkundu, "belki de artık benim bir parçamsın."

Tristan'ın bir parçası olma düşüncesiyle Scarlet'ın kalbi mutluktan neredeyse patlayacaktı.

"Hoşuna gitti." Gülümsedi. "Hoşuna gittiğini hissedebiliyorum."

"Bu inanılmaz." Scarlet'ın ağzı açık kaldı. "Beni gerçekten de hissedebiliyorsun."

Tristan başıyla onayladı. "Bana dokunduğunda da... sevinçten havalara uçuyormuşum gibi oluyor."

"Havalara uçuyormuş gibi mi?" Dokunuşunun ona zevk verdiği düşüncesi kendisini güçlü hissettirmişti ve şimdi bütün vücuduna dokunmak istiyordu.

Gözleri yeniden göğsüne indi. "Kalbin çok hızlı atıyor."

Elini Scarlet'ın kalbinin üzerine koydu, avuç içi elbisesinin üzerinde dururken parmakları köprücük kemiğine dokunuyordu. Elinin altında kalbinin attığı yere baktılar. Kalp atışları güçleniyordu. Sanki dahasını istiyordu.

Scarlet'ın içi bir hoş oldu ve Tristan'ın gözleri karardı.

Az önce kendi nefesi mi daha derindi, yoksa onunki mi?

"Avcı." Sesi nefes nefese ve güçsüzdü. Ne demek istediğinden emin değildi, önemli de değildi. Kelimeler biçim alamadan Tristan dudaklarını onunkilere yapıştırarak öpmeye başladı. Dudakları onun kileri hapsetmiş, dili ağzının içinde geziniyordu. Sıcak. Islak. Aç.

Dişlerini çenesinden kulağına götürdü ve hassas teninde dilini gezdirdi. Scarlet onun giysilerini parçalamamak için kendini zor tutuyordu. Ona daha yakın olmak istiyordu. Çok daha yakın.

Elleri vücudu boyunca gezinip göğüs kafesinden yukarı çıkarken yeniden dudaklarına yoğunlaştı. Scarlet kalçasını ona sürterken avuç içlerini sırtında dolandırıyor. Ellerini gömleğinin altına sokunca sıcak tenini parmaklarının ucunda hissetti. Tristan'ın elleri de onun vücudunda geziniyor, kalçasını tutuyor, belini okşuyordu...

Kapının sertçe vurulma sesiyle ikisi de durdu.

Tristan yavaşça dudaklarını çekti ve kapalı kapıya sanki büyük bir düşmanmışçasına baktı.

Kapının öteki tarafından gürültülü ve sarhoş bir şarkı sesi gelince Scarlet sarhoş bir misafirin bu koridora yolunun düştüğünü ve gürültüyle duvarlarla kapılara çarptığını düşündü. Sarhoş adam detone sesiyle arada hıçkırıklarla bölünerek utanmadan şarkı söylemeye devam ediyordu.

Koridorun karşı tarafından bir kapı gıcırtyla açıldı ve sinirli bir bağırış duyuldu. "Çeneni kapar mısın?"

Sarhoş daha yüksek sesle şarkı söylemeye başlayınca Scarlet kendini tutamayıp koridordaki saçmalığa fısıltıyla güldü, Tristan da ona katılmıştı.

"Kapa çeneni!" diye çığırdı komşu.

Daha fazla hıçkırık ve korkunç derecede yüksek bir sesle gelen şarkıyla sinirli komşuları kapısını gürültüyle çarptı.

Scarlet hareketlendiğinde istemeden de olsa Tristan'ın sıcak kollarından çıkmıştı, o sırada ikisi de kahkaha atmamak için kendilerini tutuyordu. Sarhoşun şarkısının hol boyunca giderek azalmasını dinlediler.

Sonra sessizlik oldu.

Bakışları kesişti ve Scarlet yutkundu. "Sanırım odama geri dönmem iyi olacak."

Tristan elini saçında gezdirdi ve başını salladı. "Evet. Tabii." Kapıyı açmak üzere hareketlendi, sonra durdu. "Ah. Neredeyse unuttuyordum."

Yatağının yanındaki masanın üzerinden küçük bir şeyi Scarlet'in avcuna bıraktı, sırtıttıkça gamzeleri derinleşiyordu.

Scarlet annesinin broşuna bakıp şaşkınlıkla gözlerini kırptı, nefesi boğazında kalmıştı. "Ah, Tristan. Nasıl..."

"Nathaniel bir gün geri dönebileceğini söylediğinde kaledeki odana gidip senin için aldım."

"Bunca zaman sakladın mı?" Ona hayranlıkla bakıyordu.

Tristan başıyla onayladı. "Ailenden bir parçan olsun istedim."

Scarlet onu tutkuyla öperken Tristan kollarını yumuşakça ona sardı. Onun dönmesini umutla beklemişti. Annesinin bir parçasını onun için saklamıştı.

Onu bütün bu yıllar boyunca sevmişti, ölüm ve belirsizliğe rağmen.

Scarlet tamamıyla Tristan'a aitti.

9

Tristan Nathaniel'a bakarken vücudundaki tüm sinirler gerilmiş haldeydi. "Ne demek birbirimize dokunamayız?"

"Ben dokunamazsınız demedim. Dokunmamalısınız dedim. En azından senin kanının Scarlet'ı nasıl etkilediğini öğrenene ya da aranızdaki kan bağlantısını geri çevirene kadar."

O sabah handan ayrılmış ve Nathaniel Scarlet'ın kalbindeki durumu incelemeleri gerektiği konusunda ısrar edince onun malikâne-sine geri dönmüşlerdi. Şimdiyse Tristan Nathaniel'ın kütüphanesinde dikilmiş, onun eski kitapları incelemesini izliyordu.

"Görünen o ki ölümsüz kan Scarlet'ın kalbini zorluyor." Nathaniel önündeki kitabı kapattı ve bir sonrakine geçti.

Tristan, "Tamam ama bu ne anlama geliyor?" dedi. "O hasta mı? Zayıf mı düştü?"

"Bilmiyorum, doktor değilim. Yine de bu kötü bir fikir değil. Geçen gün duvara çivilediğin homurdanan adama göre daha iyi bir iş çıkartabilirim." Nathaniel gülümsedi.

"Lütfen dikkatini toplar mısın Nathaniel? Scarlet'ın durumu ne kadar tehlikeli?"

Nathaniel iç çekti. "Yanılıyor olabilirim, zorlanan kalbinin sesi belki de önemli bir şey değildir. Ama eğer haklıysam senin ölümsüz kanın ona zarar veriyor olabilir Hatta ve hatta onu öldürebilir."

Tristan midesi kasılırken, "Benim kanım onu öldürebilir mi?" diye fısıldadı.

"Bu ihtimal dahilinde. Bu yüzden ikiniz arasındaki kan bağıını kaldırmanın bir yolunu bulmak zorundayız..."

"Çeşme iksiri." Tristan çaresizlik içindeydi. "Sendeki mavi suyun ölümsüz kanı etkisiz hale getirdiğini söylemiştin. Eğer Scarlet'a bu sudan biraz içirebilirsek, onun kalbindeki ölümsüz kanın etkisi geçer mi?"

"Evet, ben de bunu düşünmüştüm. Ama bu şişe yıllar önce çalındı."

"Lanet olsun!" Tristan oda içinde dolanmaya başladı. "Öyleyse bu büyülü suya sahip bir satıcı bulmalıyız."

Nathaniel başıyla onayladı. "Ben soruşturmaya başlarım."

"Scarlet bağlantımızın... ona zarar verebileceğini biliyor mu?"

"Sen gelmeden önce ona da anlattım. Bu durumu... pek iyi karşılamadı."

Tristan geri döndü ve muhtemelen bir yerlerde durmuş, kendine küfreden Scarlet'ı aramaya koyuldu.

"Biz bir tedavi bulana kadar," Nathaniel'in sesini duyan Tristan kapıda durdu, "ya da aranızdaki kan bağının ne kadar güçlü olduğunu öğrenene kadar, birbirinize dokunmamalısınız. Hem de hiç."

* * *

Evin arkasında dökülen yapraklarla kaplanmış ormanda yürürken Scarlet, birkaç saattir karşı koymaya çalıştığı kötü ruh halinin üstüne çökmesine izin verdi. Tristan'a belirsiz bir süre boyunca dokunamayacak olmak akla sığmaz bir durumdu ama onun ölümsüz kanının

bir tedavisinin olmaması -hayatta kalabileceği bir yol olmaması- korkutucuydu.

Ufak bir çatırtı duyunca arkasını döndü ve Tristan'ın arkasından geldiğini gördü. İki elinde de birer hançer vardı ve gülümsüyordu.

Scarlet ifadesizce, "Uzak dursan iyi olur, avcı. Görünen o ki ölümsüz kanının insafına kaldım," dedi.

"Yardıma olur mu bilmiyorum ama sen ölene kadar ben ölümsüz kana sahip olduğumu bilmiyordum. Senden büyük bir sır saklamadım ya da başına gelenleri kasten yapmadım."

Tristan Scarlet'la arasında oldukça büyük bir mesafe bıraktı, Tristan'ın kibar ifadesiyle Scarlet'ın kalbindeki acı büyük bir ztlık oluştuyordu.

"Yani beni kurtarmak için okun önüne atladığında, benim yerime senin öleceğini mi düşünüyordun?"

"Evet."

Tristan'ın kendini düşünmeden Scarlet'ı kurtarma isteği içini kıpırdattı. "Benim yerime ölmeni istemiyorum. Asla."

Tristan gülümsedi. "Buna söz veremem."

"Şakanın zamanı değil." Scarlet'ın damarları ısındı. "Daha önce de öldüğünü düşündüm, Tristan. Bu cehennemi dünyada yaşamak gibiydi. Sonra birdenbire düğünümde belirip kendi hayatını feda ettin..."

"Bana kızgın mısın?" Tristan bir kaşını çatı.

"Evet!"

Ormanın ortasında birbirlerinden uzak dururken, Scarlet hayatındaki tüm bu karışıklık içerisinde tamamen tepesi atmış gibi hissediyordu. Tristan'a çok öfkeliydi. Önceki hayatında çektiği tüm sıkıntılardan dolayı öfkeliydi. Mevcut hayatı da bir önceki kadar trajik olduğu için öfkeliydi.

"Neden?"

Scarlet, "Çünkü beni başkasına bıraktın!" diye haykırdı, içindeki öfke acıya dönüşüyordu. "Beni sanki bir oyuncakmış gibi Gabriel'a bıraktın ve sonra ortadan kayboldun."

Rüzgâr ağaçların arasında gezinirken Tristan'ın çenesinde bir kas kasıldı. "Seni güvende tutmaya çalışıyordum."

Scarlet alaycı bir ifadeyle Tristan'a baktı.

"Ne yapabiliirdim ki?" Tristan elindeki hançerleri yere bırakıp öne doğru bir adım atarken yeşil gözleri kendini savunurcasına parladı. "Kont'un seni hapsedmesine izin mi verseydim? Onun adamlarının sana zarar vermesine izin mi verseydim? Senin ölmene izin mi verseydim?"

Scarlet ellerini kaldırdı. "Kesinlikle beni kardeşine verip ölmüş gibi yapmamalıydın!"

"Ben seni ona vermedim, seni koruyordum! Ve kendi ölümümü taklit etmekten başka şansım da yoktu... başka şekilde kurtulamazdım. Sana dönmeye çalıştığım için bana kızamazsın."

"Döndüğün için kızgın değilim. Senin öldüğünü sandığım için kızgınlım!" Scarlet'ın bakışları Tristan'ın tenine batıyordu. "Sen öldün sandım, Tristan! Ve ben de ölü gibiydim... zorlukla nefes alıyordum! Yarım bir ruh gibiydim ve ölmeyi diledim. Evimi kaybettim. Annemi kaybettim. Sonra da seni kaybettim." Scarlet'ın sesi, Tristan olmasa başa çıkması imkânsız acıları hatırladıkça çatladı. Scarlet başını iki yana salladı. "Sen öldün sandım," diye tekrarladı.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Orman rüzgârın, yaprakların ve kuşların sesiyle doldu ama kelimeler duyulmadı. Tristan hüznü dolu bakışlarla Scarlet'a baktı ve bir eliyle ağzını ovuşturdu.

Sessizce, "Öldüğümü düşünmene izin verdiğim için özür dilerim," dedi. "Ve kaybettiğin her şey için özür dilerim." Yutkundu. "Yemin ederim ki seni korumaya çalışıyordum."

Scarlet iç çekti, Tristan'ın sözlerinden sonra kızgınlığı ve acısı anında kaybolmuştu. "Böyle yaptığını biliyorum," dudakları arasından nefesini üfledi. "Sadece karmakarışık bir haldeyim."

Tristan gülümsedi. "Ben karmakarışık halleri severim."

Kendini iyi hissetmeye henüz hazır olmayan Scarlet, Tristan'a ters ters baktı. "Anlamıyorsun, her şey karmakarışık." Sıkıntılarını sıralamaya başladı. "Kaybolmuş durumdayım, kafam tamamen karışmış halde ve nereye ait olduğumu, tabii bir yere aйтsem, bilmiyorum. Şimdi de ölebilirim... bu gerçekten de muhteşem. Korkuyorum, sinirliyim, bıkmış bir haldeyim ve..."

Tristan Scarlet'ı kucaklamak için ileri doğru bir adım attı ama hemen durdu.

"Ve şimdi sen ve ben birbirimize dokunamıyoruz bile!" Scarlet inledi ve yenilmiş bir ifadeyle başını geriye doğru attı. "Hayatım tam bir felaket."

Tristan bir süreliğine Scarlet'a baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Scarlet, "Ne?" diye patladı.

"Bitirdin mi?"

"Hayır." Scarlet dik dik Tristan'a baktı, çaresizce hakkında şikâyet edebileceği bir şeyler daha aradı. Bir şey bulamayınca gözlerini devirdi ve "Evet," dedi.

Tristan derin bir nefes aldı ve Scarlet'a bir adım daha yaklaşırken ona güven verici ifadesiyle baktı. "Bir tedavi bulacağız, sana söz veriyorum. Bu zaman alabilir ama ben senin sağlığını korumak için her şeyi yapacağım. Bilge bir rahip bana savaştan zafer kazanılmaz demişti," Duraksadı. "Öyleyse biz de zafere ulaşmak için savaşacağız. Birbirimize dokunamama konusunda da..." Omuz silkti. "Kimin umurunda ki? Birbirimize dokunmadan da birlikte olabiliriz. Hatta," yerdeki hançerleri almak için eğildi, "dokunmama planım bile hazır."

Scarlet şüpheci bir ifadeyle ona baktı. "Dokunmama hançeri planı mı?"

"Evet, şahane bir plan." Tristan hançerlerden birini Scarlet'a uzattı. gözleri parlıyordu. "Birbirimize saldıracağız. Silahlarla eğitimin amacı birbirinden kaçınmak olduğuna göre, bu şekilde etkileşmemiz bizim için güvenli... yani ikimizden birinin bir yerleri kopmadığı süreç."

"Yani, doğal olarak." Scarlet elindeki hançeri çevirdi.

Tristan Scarlet'a doğru eğildi ve ifadesi içtenleşti. "Ve nereye ait olduğun konusunda..." Bir elini kalbinin üstüne koydu. "Tam bu raya aitsin. Her zaman. Hayatta, ölümden ve ikisinin arasındaki her zamanda," Duraksadı. "Bundan şüphelen olmasın."

Scarlet'ın kalbi daha önce hiç böylesine huzurla dolup taşmamıştı.

Tristan geriye doğru bir adım attı, iyi hali yüzüne de yayıldı. "Öyleyse, başlayalım mı?" Elindeki hançeri tarttı. "Eminim ki hançer yeteneklerin yıllar içinde paslanmıştı, bu yüzden sana çok yüklenmeyeceğim."

"Paslanmak mı?" Scarlet hançeri Tristan'ın arkasındaki ağaçlara doğru fırlattı ama ağaca önce hançerin sapı çarptı ve hançer yerdeki yaprakların arasına düştü.

Tristan gülümsedi. "Aynen dediğim gibi."

Scarlet gülümsemeden duramadı. Birine ait değildi ama Tristan'la birlikte olunca kendisini buluyordu. Evini bulmuştu.

10

Altı ay sonra

Tristan Scarlet'a baktı. "Yanlış yapıyorsun."

"Yanlış yapmıyorum," diye homurdandı Scarlet. "Farklı yapıyorum."

İkisi de o sabah çok asabiydi, sürekli birbirlerine patlıyor ve ağız dalaşına giriyorlardı. Tristan günün keskin hançerlerle dalaşmak için çok da uygun olmadığını düşünmeye başlamıştı. Özellikle de Scarlet, dik kafalılığı yüzünden yeni savunma taktiklerine kapalı olmasına rağmen bu kadar yetenekliyken.

Elindeki hançeri kaldırmış olan Tristan ağaçların arasında hareket etti ve hançeri aşağı doğru savurdu, Scarlet'a gelmeyecek bir keskinlikle hareket ediyordu ve Scarlet'ın kendisini düzgünce karşılamasını bekledi. Scarlet karşılamadı.

Tristan gözlerini devirdi. "En azından öğrenmeyi deneyemez misin?"

Scarlet tekrar Tristan'ı dürttü. "Sen kıskançlığı bıraktığın anı ben de öğrenmeyi deneyeceğim."

İşte söylemişti. Bu sabahki tüm tartışmalarının nedeni buydu.

Tristan, Gabriel'in Scarlet olmadan kimseyi sevemeyeceğine dair laneti Scarlet'a söyleme hatasına düşmüştü. Bunu duyduktan sonra Scarlet'ın duyguları anlayış, sinir ve sevgiyle çılgına dönmüştü.

Scarlet Gabriel'i seviyordu.

Bu Tristan'a karşı hissettiği gibi, adanmışlık, arzu ve kesinlik içeren türden bir sevgi değildi ama yine de sevgiydi ve Tristan bu durumu çok iyi karşılamıyordu.

Tristan üzerine doğru gelen hançeri kendi elindeki hançerle karşıladı.

"Ben kıskanç değilim." Tristan biraz kıskançtı.

"Hah." Scarlet elindeki hançerle gene ona doğru bir hamle yaptı. "Beni duygularım yüzünden sadakatsiz olmakla suçladın."

Tristan, Scarlet'ın hançerini engelledi ve yüzünü buruşturdu. "Evet. Yani benden başka birini önemseydiğini hissetmek çok zor."

"O zaman beni hissetmeyi bırak." Scarlet hançerini savurdu.

"Bunu kapatamıyorum, ah. Beni hançerlemeye çalışmayı bırak kadın." Scarlet'ın elindeki hançeri fırlattı, sonra da kendi elindeki silahı yere bıraktı.

Birbirlerine baktılar

"Saçmalıyorsun, Tristan, ben sana âşığım. Gabriel'a değil. Sana."

"Yine de benimle evlenmiyorsun."

Aylar önce Tristan önceki evlilik planlarına geri dönmeyi önermişti ama Scarlet bunu reddetmişti. Bu durum Scarlet'ın Gabriel'a karşı hisleriyle birleşince, Tristan biraz kırgınlık hissediyordu.

Scarlet gözlerini devirdi.

Tristan, "Bir önceki hayatında seninle evlenebilecek kadar iyiydim ama bir şekilde bu hayatta kocan olabilecek kadar iyi biri değil miyim?" dedi.

Scarlet sinirle kollarını kaldırdı. "Tamam! Hadi evlenelim! Düğünümüzde dans edelim ve birbirimizin yanında yatalım ve çocuklarımız olsun ve sonsuza kadar birlikte mutlu yaşayalım." Kollarını indirdi.

"Bunları yapamayız, Tristan. Eğer bir tedavi bulamazsak ölebirim. Hemen sonrasında ölüp yüzyıllar boyunca dönüşümü bekleyeceksen, seninle evlenemem. Senin böyle bir sorumluluğun altına girmene izin vermem."

Ağaçların arasında yürümeye başladı.

Tristan onu takip etti, Scarlet'ın mantıklı düşünceleri karşısında şaşkına dönmüştü. "Sen 'bağlılığın' evlilik yeminleri söylenince büyüyle ortaya çıkışını mı düşünüyorsun? Ben zaten sana bağlanmış durumdayım, yıllardır bu böyle."

"Evet, ben de sana bağlıyım. Bu yüzden iyileşip sana yük olmaktan kurtulmadan önce seninle evlenemem."

"Benim için yük olmayacaksın."

"Zaten öyleyim."

"Nasıl?"

Scarlet geriye döndü. "Benim duygularımı hissedebiliyorsun. İçimdeki en dürüst duyguları hissedebiliyorsun ve bu seni delirtiyor!"

Tristan, "Delirmiyorum," dedi. "Sadece senin kalbini Gabriel'la paylaşmak istemiyorum."

"Zaten paylaşmıyorsun! Benim kalbim tamimiyle senin."

"Ama onu önemsiyorsun."

"Ve ben seni seviyorum!" Scarlet kuşkulu görünüyordu. "Neden kardeşini tehdit gibi görüyorsun?"

Tristan, "Çünkü o sana dokunabiliyor!" diye bağırdı, kalbi hüznle doluyordu. "Senin elini tutabiliyor, dudaklarını öpebiliyor, seninle dans edebiliyor ve seni ısıtabiliyor. Benim yapamadığım şeyleri yapabiliyor."

Göğsü sıkıştı.

"Avcı." Scarlet aralarında sadece bir nefes kadar mesafe kalana kadar Tristan'a yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. "Senin yerine bir başkasını koyamam. Hiçbir zaman. Ama bu şekilde kavga etmeye devam edemem. Her gün tartışıyoruz. Seni öpmek ve aynı anda tokatlamak istiyorum. Bu beni tüketiyor ve kalbimi kırıyor."

İnkâr

Tristan yere baktı ve başıyla onayladı. "Öyleyse belki de bir süre ayrı kalmalıyız. Sen iyileşene kadar."

Sinir ve kırgınlık hissi Scarlet'ın içinde parladı ama yüzü ifadesiz kaldı. "Belki de haklısın."

* * *

"Scarlet'a lanetten bahsettin mi?" Nathaniel'in sorusu kütüphanede Tristan'ı bekleyen Gabriel'i hazırlıksız yakalamıştı.

Scarlet'ın dönüşünden bu yana durmaksızın büyüğü suyu araştırıyorlardı. Nathaniel bazı arkadaşları ve tanıdıklarıyla iletişime geçmişti, Tristan sayısız iksir bulmuştu ve Gabriel Yeni Dünya'dan gençlik pınarına ya da onun suyuna dair yeni bir haber var mı diye limanlara yolculuk etmişti. Ama henüz hiçbir şey bulamamışlardı.

"Hayır" Gabriel yerinde kıpırdandı. "Ve bahsetmeyi de düşünmüyorum. Tristan'la mutlu. Benim aşksız kalbimin ona yük olmasını istemiyorum."

Kalbinden kıskançlık dolu bir his gelip geçti. Scarlet hayata döndüğünden beri ruhu... sanki daha genişti. Scarlet içindeki tüm boşluğu silmişti. Gabriel her ne kadar onun Tristan'a karşı duyduğu sevgiyi anlasa ve saygı duysa da kendini bu aşkı ve sevgiyi kıskanmaktan alıkoyamıyordu.

Ama arkadaşlıklarından dolayı minnettardı.

Scarlet'la vakit geçirmeyi seviyordu, içinde bulundukları dünyayı ve Scarlet'ın kaçırdığı yıllara dair tarihi bilgileri ona anlatıyordu. Scarlet ileriki bir zaman diliminde yaşamaktan memnun gibi gözüküyordu ama avlanmanın artık moda olmamasından dolayı hayal kırıklığı yaşıyordu. Tristan bu konuda Scarlet'a katılıyordu, Gabriel'sa bu durumdan memnundu.

Tristan ve Scarlet her öğleden sonrası ormanda birlikte geçiriyorlardı, silahlarıyla oynuyorlar ve akşam geç saatte genellikle de

tartışarak geri dönüyorlardı. İkisi birbirlerine bayıldıkları kadar tartışıyorlardı. Bu çok rahatsız edici bir durumdu.

"Ona bu konudan bahsetmemek istemiyorsan, bu senin kararın." Nathaniel kitaplıkta etrafına bakındı. "Tristan bizimle ne konuşmak istiyor çok merak ettim. Sence nerededir?"

"En son onların yanındayken, o ve Scarlet bir krepin nasıl yapılacağı hakkında tartışıyorlardı, yani kim bilebilir ki? Şu anda birbirlerini bıçakla dilimliyor bile olabilirler."

Scarlet ve Tristan, Nathaniel'in uyarısına çabukça adapte olmuş ve birbirlerine dokunmadan yan yana durabilmeyi öğrenmişlerdi. Arada dokunuşlardan çok daha derin bakışlar paylaşıyorlardı.

Gabriel yakasını düzeltti.

Tristan odaya girerken, "Bence bir an önce Yeni Dünya'ya yolculuğumuzu planlamalıyız," dedi.

"Sana da merhaba." Nathaniel gülümsedi.

Tristan, "Öğrenebildiğim kadarıyla," diye devam etti, "gerekli hazırlıkları yapmamız üç ayımızı alacak. Yaban topraklara ulaştığımızda oraya göçenlere ve yerlilere gençlik pınarı hakkında soru sormaya başlayabilir ve onu kendimiz bulabiliriz."

Gabriel alayla, "Evet. Hemen bavulumuzu toplayıp herkesin öldüğü ve hiç yiyeceğin olmadığı bir yere gidelim. Gider gitmez de gözümüz kapalı bir şekilde yürüyüşe çıkar, orada olup olmadığı bile belli olmayan pınarı bulabiliriz. Bu çok büyük bir risk Tristan," dedi.

"Öyleyse Scarlet'ı bırakalım ölsün," diye patladı Tristan.

Nathaniel ellerini kaldırdı. "Belki de Amerika'ya bir yolculuk faydalı olacaktır. Bunu bir düşüneceğim ve faydalı olacağına karar verirsem hazırlıkları yapmaya başlayacağım."

Tristan, "Hemen başlamalısın," diye ısrar etti.

Gabriel gözlerini kıstı. "Acelen ne?"

"Hepimiz elimizi çabuk tutmak istiyoruz."

"Evet. Ama Scarlet henüz bir hastalık belirtisi göstermedi, yani onun sağlıklı olduğunu varsayabiliriz." Gabriel duraksadı. "Neden birdenbire bu kadar çaresizmişiz gibi davranmaya başladın?"

"Çünkü araştırabileceğimiz başka yer kalmadı ve tedaviye ulaşamadığımız bir gün daha geçirmek istemiyorum. Ayrıca," Tristan duraksadı, "onu hissedebiliyorum."

Gabriel gözlerini kıptı. "Ne?"

Tristan boğazını temizledi. "Onun duygularını hissedebiliyorum ve bu duygulara cevap vermeden durmak gittikçe zorlaşıyor."

Kıskançlık Gabriel'in kalbine geri döndü.

Nathaniel, "Onu hissedebiliyor musun?" dedi. "Ne zamandır bu böyle?"

"Onu bulduğumuzdan beri."

Gabriel gözlerini dikip ona baktı. "Ve bunu bize şu an mı söylemeye karar verdin?"

Tristan sabırsızca, "Daha önce önemli olduğunu düşünmemiştim," diye karşılık verdi. "Onu iyileştirmeliyiz ve duygularını bir an önce benden çıkartmalıyız. Bir an önce."

Nathaniel dudaklarını büzdü. "Scarlet da senin duygularını hissedebiliyor mu?"

"Hayır." Ensesini ovuşturdu ve "Neyse ki," diye homurdandı.

Bu durum gerçekten de garipti.

Nathaniel yavaşça başını sallayarak onayladı. "Ben hemen gerekli hazırlıkları yapmaya başlayacağım."

11

On hafta sonra

Scarlet iğrenç bir elbisenin içine iğrenç bir korse giymişti, ayakları da gereğinden fazla katmandan oluşan iğrenç bir etekle örtülüydü.

Gabriel onu bu sabah bir terziye götürmüştü.

Scarlet hâlâ Gabriel'ı affetmemişti.

"Komik. Ne kadar güzel giyinmişsin ama çok kızgın duruyorsun."

Nathaniel eve giren Scarlet'a gülümsedi, arkasından Gabriel geliyordu.

Hepsi son bir aydır Nathaniel'in evinde kalıyor ve denizaşırı seyahatlerini planlıyorlardı.

Scarlet kaşlarını çatarak korsesine baktı. "Sen kemiklerini böyle bir tertibatın içine sıkıştırdıktan sonra gülümse de görelim."

Nathaniel, "Sağ ol, kalsın," dedi. "Ben zaten pantolon ve şapka-larımla kendimi yeterince tehlikeli hissediyorum. Bu çılgınlığın üstüne bir de dantel ve fiyonk eklememe gerek yok."

Gabriel ana kapıyı arkasından kapadı ve Nathaniel'a bakarak iç çekti. "Sana bir uyarı, dostum. Bu çabuk parlayan kadını sakın terziye götüreyim deme. Şikâyet edip, küfretmek dışında bir şey yapmıyor."

Tristan koridorun gerisinden, "Öyleyse onu oyuncak bebek gibi giydirmekten vazgeçmelisin," diye öneride bulundu.

Gabriel, "Denizaşırı bir seyahatle yeni yerlere gidiyoruz. Scarlet'in hizmetçi ve erkek kıyafetleri dışında bir şeyler girmesinin uygun olacağını düşündüm," diyerek doğrudan Scarlet'a baktı.

Scarlet omuz silkti. "Ben hizmetçi kıyafetlerimi seviyorum. İnceler, işlevseller ve beni öldürmeye çalışmıyorlar Ayrıca erkek pantolonları, giydiğim diğer şeylerden daha rahat."

Scarlet Tristan'ın pantolonlarını dolabından çalıp günler boyunca onun gibi giyinmeyi âdet edinmişti. Bu kıyafetler rahattı ve Scarlet Tristan'ın kokusunu teninin üstünde hissedebiliyordu. Bakışlarını bir süre ona dikti, onun kıyafetleri yerine kollarının arasında olmayı diledi ve Tristan'ın gözlerinin vücudunu baştan aşağı incelediğini fark etti.

Aralarındaki hava görünmez ve tehlikeli bir şekilde ısındı ve Tristan bilinçli olarak Scarlet'tan bir adım uzaklaştı.

Her zaman tam bir centilmendi.

Scarlet bu davranışı karşısında dudağını ısırarak kendini zor tuttu. İkisi arasındaki durumun kötüleştiğini söylemek hafif kalırdı. Birlikte ormanda vakit geçirmeyi bırakmışlardı ve orman dışında birlikte geçirdikleri zamanlar da oldukça gergindi. Birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Hem fiziksel hem de duygusal olarak.

Birkaç günlük sessizlik birkaç haftalık görmezden gelmeye, görmezden gelişi de şimdiki hale dönüşmüştü. Aynı odadaydılar ama birbirleriyle konuşmuyorlardı.

Gabriel ve Nathaniel, Scarlet ve Tristan arasındaki bağlantıyı, muhtemelen Scarlet'ın yakın zamanda patlayıp ölmeyeceğinin bir göstergesi olduğu için, pek umursamıyor gibiydi ama Scarlet bu duruma güçlüklerle katlanabiliyordu.

Tristan'ı özlüyordu. Onu arzuluyordu. Kendisini bu arzularını tatmin etmekten alıkoyan lanetten nefret ediyordu. Ama onunla konuşmamak, sesinin tenine değip ruhunu canlandırmaması, sürekli kavga etmekten ve neredeyse dokunmamaktan birazcık da olsa iyiydi.

Birazcık.

"İki hafta içinde ayrılıyorz. Yapmamız gereken başka bir hazırlık var mı?" Tristan her zamanki gibi konuyu değiştirdi.

Son zamanlarda daha odaklanmış ve kararlıydı. Scarlet yumuşak başlı tavırlarını ve gülümsemesini özlüyordu.

Tristan ona bakınca Scarlet hemen gözlerini kaçırđ, saçları üstten toplandığı için açıkta kalan boynunda Tristan'ın bakışlarını hissetti. Dikkatle inceleyen bakışlarıyla birlikte sıcaklık hissi omuzlarından göğsüne indi ve içindeki koşma arzusunu zapt etti.

Tristan boğazını temizledi.

Nathaniel, "Sanırım her şey hazır," dedi. "Gemimiz güneydeki limandan yola çıkacak, ben ulaşım için gerekli ayarlamaları yapacağım, böylece yeni bir maceraya ve tedaviye doğru yolculuğa çıkacağız." Etrafına bakındı, Scarlet ve Tristan arasındaki gerilimi fark etti. "Bu hoş olacak değil mi? Yani en azından biraz da olsa rahat geçecek."

Scarlet için Tristan'la arasındaki gerilimden daha kötü bir şey varsa o da bu iğrenç elbiseydi. Kıpırdandı ve neredeyse kemiklerinin kırılma sesini duydu.

Korseler şeytani şeylerdi.

Tristan'ın yeşil gözleri tekrar ona dönünce Scarlet'in midesi kıpırdandı. Evet, bir tedavi bulsalar bu muhteşem olacaktı.

* * *

Gecenin ilerleyen vakitlerinde Tristan Nathaniel'in misafir odasında oturmuş, üst kattaki kuzdan geldiğini hissettiği duygulara karşı boynunu geriyordu.

Scarlet hoşnutsuzdu. Scarlet'in içindeki değişken hislerden neyin sorumlu olduğunu bilmiyordu ama bu hisler pek kaybolmuyordu. Her saniye daha da yoğunlaşarak Scarlet'in içinde beliriyor ve kendine doğru bir ok gibi fırlıyordu.

Bıkkınlık.

Tristan bunu görmezden gelebilirdi. Kadın ne zaman bıkkın olmamıştı ki?

Çaresizlik.

Bu görmezden gelmesi daha zor bir histi. Scarlet hiçbir şey değilse özgür biriydi. Bu yüzden gidip onu kontrol edemezdi, hayır, etmemeliydi.

Hüzün.

Bu duyguya gelince Tristan gözlerini ovuşturdu, kendini sandalyesinden kaldıran ve yukarıdaki odaya doğru götüren ayaklarına küfretti.

Kendiyle münakaşa ederken Scarlet'in kapısında durdu. O ve Scarlet haftalardır konuşmamışlardı. Bu durum Tristan'ın kendini zorla Scarlet'in yanından söküp alması gereken durumların sayısını ciddi oranda azaltmıştı ama kalbi açlıktan ölüyor gibiydi. Şu andaysa Scarlet'in, Tristan'ın onu umursadığını göstermesini isteyip istemediğinden bile emin değildi.

Çaresizlik. Kızgınlık.

Tristan muhtemelen kendi odasına gidip duygularıyla başa çıkmaya çalışırken uyumayı deneyebilirdi... Bu durum sadece denemekten çok daha büyük bir çaba gerektiriyordu.

Hüzün.

Bulduğu çözüm zihninden buharlaşıp giderken, yavaşça kapıyı tıklattı.

İlk önce bir burun çekme, sonra da "Kim o?" sesi duydu.

"Benim."

Bir sessizlik oldu. Sonra biraz daha süre geçti. En sonunda kapı yavaşça açıldı ve bıkkınlıkla bakan bir çift mavi göz belirdi.

"Sorun ne?" Tristan koridorda iki tarafa da baktı, Nathaniel ya da Gabriel'dan bir iz yoktu.

"Nasıl yani?"

Tristan tek kaşını kaldırdı.

Scarlet önce dik başlı bir ifadeye büründü ama sonra omuzları çöktü. "Yardıma ihtiyacım var."

Dudağını ısırdı ve Tristan başının nasıl bir derde girdiğini anladı. Scarlet'in hangi konuda yardıma ihtiyacı olduğunu pek önemi yoktu, şu anda tamamen onun insafına kalmıştı.

"Hangi konuda?"

Scarlet onu odaya çekmeden önce koridora bakındı. Kapıyı kapatıp ikisini mum ışığıyla aydınlanan odaya hapsederken Tristan yatağının yanında durdu.

Bu plan pek iyiye gitmiyordu.

Scarlet tekrar burnunu çekerek, "Bu kıyafeti çıkartmak için yardımına ihtiyacım var," dedi.

Plan gerçekten de sarpa sarıyordu.

"Ne?"

Bakışlarını Tristan'a dikerek makyaj masasına doğru ilerledi. "İstedğin kadar alay et ama sen bir erkeksin ve senin kıyafetlerin akla yatkın şeyler" Kollarını umutsuzca salladı. "Ama bu lanet kıyafette o kadar çok bağ, klips ve ip var ki bu saçmalığı üstümden nasıl çıkaracağımı çözemiyorum."

Tristan gülümsemesini saklamaya çalıştı.

"Ben ciddiym, Tristan." Yanakları kızardı ve kıpırdanarak göğüs kafesini sıkan ölümcül bağlardan kurtulmaya çalıştı. "Dükkândaki kadın beni bu şekilde bağladı ama bana bundan nasıl çıkabileceğimi öğretmedi. Ben de son bir saattir vücudumu kurtarmaya çalışıyorum. Görünen o ki bunu tek başıma yapmam imkânsız."

Tristan bu sefer açıkça gülümsedi.

Scarlet, "Gülme," diye uyardı.

Tristan güldü.

"Yardıma ihtiyacım var" Çaresizlik. "Ben bu dönemde... nasıl yaşayabilirim bilmiyorum. Bu kıyafetler çok saçma, ayakkabılar deşet ve ben ne yaptığımı bilmiyorum! Bu elbise de her şeyin sonu!" Bıkkınlıkla dolu bir çılgılık attı.

Tristan aynı anda hem ona sarılmak hem de bu öfke nöbetine kahkahalarla gülmek istedi. Ciddi görünmeye çalışarak başını salladı. "Elbiseler gerçekten de şeytani."

Scarlet'ın gözleri sinirle doldu. "Odamdan defol seni katlanılmaz adam."

Tristan sesini yumuşattı ve Scarlet'a yaklaştı. "Gerçekten üzgünüm Scar. Yarın sabah ilk iş sana kıyafetlerini giymene ve çıkarmana yardımcı olacak bir hizmetçi tutarız."

"Tamam, şahane. Peki, bu berbat kıyafeti biraz gevşetebilir misin?" Scarlet eteklerine baktı ve tekrar kıpırdandı, göğüsleri hareket ettikçe sallanıyor ve Tristan'ın aklındaki tüm mantıklı fikirleri yoldan çıkartıyordu.

Tristan boğazını temizledi. "Belki Nathaniel ya da Gabriel'dan yardım istemelisin."

Scarlet faydasız bir şekilde sırtındaki bir bağı çekiştirdi. "Nathaniel'i neredeyse tanımıyorum. Ondan üstümdeki kıyafeti çıkarmasını istemenin oldukça uygunsuz ve rahatsız olacağını düşündüm."

Oldukça tutarlı bir düşünceydi.

"Ve Gabriel'a gitmek istemedim."

Tristan başını eğdi, duyduğu sözler hoşuna gitmişti. "Neden ki?"

Scarlet ipi bıraktı ve ellerini önünde kavuşturdu. "Sen Gabriel'dan elbisemi çıkartmasını istememi ister misin?"

Sıcak bir sahip olma isteği Tristan'ın göğsüne saplandı ama yüzündeki sabit ifadeyi korumaya çalıştı. "Bence bu daha güvenli bir seçenek."

"Sen benim ne zaman güvenli davrandığımı gördün?"

"Aslında hiç görmedim."

Scarlet yine kıpırdanmaya başladı, birkaç ipi çekiştirdi. "Beni bu korkunç kapandan kurtaracak mısın, kurtarmayacak mısın?"

Bakışlarını Tristan'a dikti. İçindeki arzu kuvvetle yandı ve odanın içinde dolaşp Tristan'a vardı, odadaki hava çıtırdadı ve birdenbire nefes almak zorlaştı.

Yavaşça, "Sanırım hayır demem gerekiyor," dedi.

Scarlet iç çekti. "Peki öyleyse." Makyaj masasındaki çekmecelerden birini bir hançer bulana dek karıştırdı.

Tristan'ın hançerlerinden biri.

"Benim olup da çalmadığın bir şey var mı?"

Scarlet bıçağı oynattı. "Aşağıdaki masada bırakmıştın. Ne yapabiliyordum?"

"Peki hançerimle ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bu düğüm gibi malzemeyi kesip atacağım."

"Gabriel'm sana doğum günün için hediye ettiği elbiseyi parçalayacak mısın? Bu biraz kaba olmaz mı?"

"O zaman ben bu elbiseyi parçalamadan önce bana yardım etmelisin." Scarlet hançeri göğüs kafesinin en üstündeki ipin altına soktu ve ipi kesmek için pozisyonunu ayarladı.

Tristan bir an karşı koydu ama sonra iç çekti. "Arkanı dön."

Scarlet arkasını dönerken vücudunu rahatlama hissi kapladı.

Belki de bu durum o kadar kötü değildi. Belki de Tristan düğümleri çözüp odadan bir centilmen gibi çıkardı.

Arzu dolu bir his dalgası daha Scarlet'ı dolaştıktan sonra Tristan'a doğru süzüldü.

Belki de odadan çıkmazdı.

Tristan yarı açılmış elbiseye baktı. "Sabit durmaya çalış ki sana gereğinden fazla dokunmayayım."

"Nathaniel öyle yapmanı söylediği için mi?"

"Sana zarar vermek istemediğim için." Scarlet'ın sırtındaki birkaç kırılmamış kopçayı çözerek sırtından aşağı doğru indi ve dış giysisinin yavaşça açılmasını izledi.

“Nathaniel’in senin dokunuşunun beni hasta edeceğine inandığını biliyorum ama ya yanılıyorsa? Neredeyse bir yıldır hayattayım ve hastalık belirtisi göstermiyorum. Bence kanının bana zarar verdiğine inanmaya devam etmek için bir neden yok.”

Bu doğruydı. Scarlet hastalanmıyordu ve kalp atışı, her ne kadar Tristan yakınında olduğunda güçlense de, hayatını tehlikeye atıyor gibi değildi. Belki de dokunuşu Nathaniel’in korktuğu kadar tehlikeli değildi.

İki... Üç... Dört kopça sonra dıştaki giysi tamamen açıldı. Scarlet’in omuzlarından düştü ve belinde toplandı. Scarlet kollarını, fildişi kumaştan adeta bir kelepçeymişçesine kurtardı ve dış giysinin yere düşmesine izin verdi, üstünde sadece korse ve astar etek kaldı.

Tristan kıbarca korsenin karışmış iplerini çözmeye başladı, Scarlet’in uzun siyah saçlarını kenara iterek ayırmaya çalıştı. Scarlet saçlarını omzunun üstünden önüne alınca omuzları ve sırtı açıldı. Tristan bakışlarını ellerindeki bağlarda tutmaya çalıştı.

Scarlet sessizce, “Sana yakın olmayı özledim,” dedi.

Tristan’ın kalbi titredi. “Ben de seni özledim.”

Korsenin çapraz iplerini çekerken elleri ısındı, Scarlet’in vücudu gözüken kadar yavaşça ipleri gevşetti.

Scarlet kıpırdanınca parmak uçları sırtına yavaşça sürttü. Gözle görünür bir ürperti Scarlet’in vücudunu dolaştı ve Tristan tüm mantıklı düşüncelerini yitirdi.

En üstteki düğüm hariç her şeyi açtı, böylece korseyi Scarlet’in üstünde tutan tek şey kürekkemiklerinin altındaki son düğümdü. Duraksadı, görevi bittiği için elleriyle ne yapacağını bilemedi. Parmaklarıysa Scarlet’in omurga kemiği boyunca ilerlemekte kararlıydı.

Hayır.

Hemen buradan ayrılmalı ve Scarlet’i korumalıydı. Hemen.

Parmaklarını teninden ayırdığı anda, bir tutam saç omzundan kurtuldu ve sırtına doğru savruldu. Tristan usta bir hareketle bu

tutamı eline doladı ve bırakmak için kenara doğru çekti. Ama Scarlet'in ensesi açıktayken elinde tuttuğu saç bırakamıyordu.

Dalgınca öne doğru eğildi, dudakları Scarlet'in omzuyla ensesinin birleştiği narin noktadan birkaç santim uzaklıktaydı ve yavaşça nefes verdi.

Bir diğer keyif dolu ürperti vücudunu dolaşınca Scarlet geriye yaslanarak vücudunu Tristan'a yasladı. Scarlet'i güvende tutma ve ona sonsuza kadar sarılma isteği arasında kalan Tristan dondu kaldı.

Nefes verdiği noktaya doğru yavaşça ve dikkatlice dudaklarını götürünce Scarlet'in ağzından ufak bir inilti çıktı.

Başını yana doğru yatırarak ona boynunu ve omuzlarını açtı. Tristan da fısıldar gibi yumuşak öpücüklerle açığa çıkan teni keşfetmeye başladı.

Elindeki saç bırakarak ellerini çıplak omuzlarında gezdirdi, parmakları yavaşça kollarına doğru indi. Ellerini beline kadar indirdi ve narince tuttu.

Scarlet Tristan'a doğru hareketlendi, korsesi vücudundan ayrıldı ve böylece Tristan'ın elleri doğrudan sıcak ve çıplak beline dokunmaya başladı. Tristan aklını toplamak ve mantıklı düşünebilmek için bir anlığına duraksadı, dudakları tam olarak Scarlet'in kulağının arkasındaydı.

Dudaklarını Scarlet'in çenesinin hemen üstündeki hassas noktaya değdirdi, Scarlet'in bu dokunuşla titremesini hissedince adeta aklını yitiriyordu.

Tristan'ın yapmaması gereken bir şey vardı ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Bir şey tehlikeliydi ama yine de zihni kollarındaki Scarlet dışında başka bir şeyi algılamayı başaramıyordu.

* * *

Tristan'ın nefesinin sıcaklığıyla gözleri kapanan Scarlet, Tristan'a yasalanırken nefesinin kesilmiş olduğunu fark etti. Elini geriye doğru

uzattı ve parmaklarını Tristan'ın koyu saçlarının arasına sokup başını, alev alev yanan öpücükler arasında boynunun üstünde tuttu.

Üstündeki gevşek korsenin altında Tristan'ın elleri Scarlet'in tenini okşayarak belinden karnına doğru kaydı.

Ve birdenbire bu Scarlet'a yetmemeye başladı.

Scarlet Tristan'ın dudaklarından ve dokunuşundan fazlasını istiyordu.

Geriye döndü, korsesinin altındaki Tristan'ın elleri beline doğru hareket ederken onunla yüz yüze geldi. Tristan ellerini tekrar yavaşça yukarı kaydırды, Scarlet'in çok önceden kaybolmuş hatıralarını geri getirir şekilde kibarca yüzünü avuçları arasına aldı.

Bir süreliğine birbirlerine baktılar, yeşil gözler mavi gözlere odaklandı, derinden alınan nefeslerle göğüs kafesleri hareket etti. Tristan dudaklarını Scarlet'in dudaklarına yaklaştırdı ve onu öptü. Yavaş başlayan öpücükleri gittikçe derinleşti. Sonra da aç ve nefessiz kaldılar; dudakları ve dilleri birleşti. Scarlet ellerini Tristan'ın sırtına götürdü, vücudunu mümkün olduğunca kendine doğru bastırdı.

Ellerini Tristan'ın gömleğinin altına soktu ve sert kaslarının üstündeki kumaşı çekiştirerek çıkarmaya çalıştı. Tristan dudaklarını üstündeki gömleği çıkabileceği kadar uzaklaştırdıktan sonra yere fırlattı ve ellerini Scarlet'in beline koyup onu kendine doğru çekti.

Ama Scarlet Tristan'ın vücudunda gördüğü bir şey tarafından tamamen afalladı ve bir anda nefesi kesildi.

Koyu renkli bir çizim sol göğüs kafesinde başlayıp beline doğru iniyor ve pantolonun kemer hizasının altına doğru devam ediyordu.

Tristan Scarlet'in bakışlarını takip ederek gövdesine baktı.

Scarlet, "Benim çizimim," diye fısıldadı. "Benim çizimim senin üstünde." Bir elini uzattı ve çekinerek siyah çizimin üstünden geçti. Gözlerine inanamıyordu. "Bu nasıl gerçek olabilir?" Çok uzun zaman önce bir yaprağın sapıyla Tristan'ın vücuduna çizdiği çizimden gözlerini alamıyordu. "Nasıl oldu da bu zamana kadar silinmedi?"

Birdenbire binlerce hatıra zihninde belirdi. Tristan'la ormanda birlikte avlanıyorlar, yüzüyorlar, gülüyor, koşuyor, seviyor ve yaşıyorlardı... bunların hepsini kaygısızca yapıyorlardı.

"Bu kalıcı mürekkeple yapıyor ve adı dövme." Tristan Scarlet'in çizimi incelemesini bitirmesini beklerken kıpırdamadan durdu ve parmaklarının çizgileri takip etmesine izin verdi.

Scarlet'in dudakları aralandı. "Sen beni hatırlamak için çizimimi mi koyulaştırdın?"

Tristan başıyla onayladı. "Senin bir parçanın benim bir parçam haline gelmesini istedim."

Scarlet parmaklarını çizgilerin üzerinde birkaç kez daha gezdirdi, sonra da çizimin devamını görmek için pantolonun belini aşağı çekti. Tristan'ın yüzyıllardır üzerinde mürekkeple işlenmiş hatırasını taşıdığını düşündükçe kalbi kabardı.

Ruhu duygularla dolup taşarken Tristan'ın yüzüne baktı ve tekrar hayata döndüğünden bu yana ilk kez Tristan duygularını hissedebildiği için minnettar oldu. Onu derinden ve tüm benliğiyle seven tüm parçalarını hissedebilmesini istiyordu.

Gözlerinde sadakat dolu bir ifadeyle Scarlet'a gülümsedi. Scarlet sa Tristan'ı tüm varlığıyla öpmeye başladı. Elleriye çıplak göğsünden aşağı inmeye başladı.

Nefes almak için geri çekildi. Tristan'ın sıcak ve derin nefesleri Scarlet'in yanaklarını ısıtacak kadar yakındılar. Scarlet konuşmak için ağzını açtı, aslında tam olarak ne söyleyeceğini bilmiyordu... Tristan'ın dudakları tekrar Scarlet'inkilere kenetlenerek söylemek üzere olduğu şeyleri susturdu ve damarlarındaki arzuyu daha da artırdı.

Ellerini Scarlet'in belinden aşağı koydu, arkasındaki masaya kaldırdı ve bacakları arasında durdu. Parmaklarını Scarlet'in beline doğru bastırırken dudakları köprücük kemiğinde dolandı.

Tristan boynunu öperken Scarlet onun başını tuttu, üstündeki gevşemiş korse aldığı her düzensiz nefesle hareket ediyordu. Ayaklarını Tristan'ın beline doladı ve onu kendine doğru çekti.

Tristan inleyip sıcak ağzını tekrar Scarlet'in dudaklarına götürdü.
"Beni öldüreceksin, kadın."

Scarlet, "Asla," diye fısıldadı.

Tristan ellerini Scarlet'in uyluğuna indirdi ve boylu boyunca yukarı kaydırды. Yavaşça çorabını çıkarınca elleri nazikçe Scarlet'in çıplak bacaklarına değdi.

Genç kadın ellerini Tristan'ın güçlü karın kaslarına indirdi; Tristan, çenesini hafifçe ısırdı. Scarlet onu pantolonunun belinden tutarak çekti, Tristan ellerini Scarlet'in uyluklarının altına kaydırıp onu kaldırdı, böylece birbirlerine daha da yaklaştılar:

Scarlet zevk aşk, heyecan ve sıcaklıkla kendini kaybetmişti. Başını geriye attı ve gözleri açıldı.

Oda birdenbire aydınlandı.

Parlak mavi bir ışık odayı aydınlattı, odada bulunan az sayıda mobilyadan ve Scarlet'in üstündeki Tristan'ın büyük vücudundan yansıdı.

İkisi de donup kaldı. Sadece derin nefesler alıyor ve göğüsleri inip kalkıyordu. En az Scarlet kadar şaşkın olan Tristan geriye çekildi.

Bu ışık nereden geliyordu?

"Scar." Şaşkınlık içinde Scarlet'in yüzüne baktı, elleriyle yanaklarını tuttu. "Gözlerin parlıyor."

"Ne?" Scarlet gözlerini kırptı.

Gözleri mi parlıyordu? Parlamak mı?

Scarlet gözlerindeki yanmayı azaltmaya çalışarak tekrar gözlerini kırptı. "Neden parlıyorlar? Neler oluyor?"

Tristan sessizce küfretti ve ellerini indirdi.

Scarlet ışık sönene dek gözlerini kırptırdı, kafası tamamen karışmıştı ve oldukça korkmuştu. Neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama Tristan'ın ona dokunmayı bıraktığının acıyla farkındaydı.

Elleri titremeye başladı.

Neler oluyordu?

Tristan geriye doğru bir adım attı ve bir elini ağzına koydu, burnundan derin derin nefes alıyordu ve yüzünde paniklemiş bir ifade vardı.

Scarlet yutkundu. "Sence bu neydi?"

"Hata. Büyük bir hata."

Scarlet'in damarları hiddetle doldu. "Az önce olanlar bir hata değildi."

"Sen iyileşene kadar sana dokunmamam gerekiyordu."

"Neden? Gözlerimin parlaması ne anlama geliyor? Hastalanıyor muyum?"

"Bilmiyorum." Tristan odanın içinde dolanmaya başladı, titreyen elini başının üstüne koydu ve birkaç küfür homurdandı.

Scarlet... ölüyor muydu? Boğucu bir korku hissi Scarlet'in üzerine çöktü ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Tristan, "Sakinleş Scar," dedi.

"Bana sakinleşmemi söyleme! Önce sen sakinleş. Küfredip duran ve odada dolanan sensin."

"Çünkü korkuyorum!"

"Ben de korkuyorum!"

Tristan derin bir nefes alınca yüzündeki ifade yumuşadı. "Korkma. Senin iyi olacağından eminim. Sadece sen iyileşene kadar birbirimize dokunmamalıyız. Hem de hiç."

Scarlet başıyla onayladı ama hâlâ korkunun pençesindeydi.

Tristan yutkundu.

Scarlet, "Beni yalnız bırakma," dedi, Tristan hareket etmese de onun kendinden uzaklaştığını hissediyordu.

"Odama geri dönmek zorundayım Scar."

Aşk ve endişe dolu zümrüt gözlerle bakan Tristan devam etti: "Senin yanından ayrılmak istemiyorum ama burada kalamam. Bu güvenli değil. Açıkça belli ki benim dokunuşum sana bir şeyler yaptı. Senden uzak durmalıyım."

Scarlet başını iki yana salladı.

İnkâr

*Tristan, "Burada kalamam, Scarlet," diye fısıldadı, sesi acı doluydu.
"Lütfen kalmamı isteme. Sana daha fazla zarar vermek istemiyorum.*

Scarlet, "Git," diye fısıldadı.

*Tristan sessizce kapıdan çıktı ve Scarlet'ın gözleri tekrar yan-
maya başladı.*

12

Scarlet bir bez parçasını daha buruşturdu ve odasındaki küçük masanın üst çekmesine tıktı. Son bir haftadır burnu sürekli kanayıp duruyordu. İlk birkaç gün bu durumun stres ya da yorgunluktan kaynaklandığını düşünerek diğerlerinden saklamayı başarabilmişti. Ancak bugün burnu sabahtan beri hiç durmadan kanıyordu.

Odasındaki son görüşmelerinden bu yana Scarlet ve Tristan birbirlerine tek bir kelime bile söylememişlerdi, iletişimleri sadece koridorda karşılaşmalarına ve aynı odada olduklarında da uzak köşelerden birbirlerine kısa bakışlar atma seviyesine inmişti ama Scarlet Tristan'ın sinirlerinin çok gergin olduğunu görebiliyordu. Kaşı çatık şekilde sürekli kendisini izliyordu.

New York'a yapacakları yolculuk hızla yaklaşıyordu ve herkes, Nathaniel bile, bir şekilde gergin görünüyordu. Scarlet'in yapmak istediği son şey, zihinlerinde dolaşan binlerce endişenin üstüne bir yenisini ekleyecek şekilde, diğerlerinin önünden burnu kanayarak geçmekti. Ancak kendi de endişelenmeye başlamıştı.

Kalbi korkuyla atıyordu, bu çılgın çarpıntıyı dindirmek için bir elini göğsüne koydu. Burun kanamalarından birine bahsetmeliydi ama Tristan'ı alarma geçirmek istemiyordu. Belki de Nathaniel'a söylemeliydi.

Evet, bu iyi bir plandı.

Ayağa kalkarken terlemiş avuçlarını eteğine sildi ve kapıyı açtığı anda karşısında üzgün duran Tristan'ı buldu.

Tristan odanın içini gözleriyle taramaya başlamadan önce kısa bir süre Scarlet'a baktı. "Sorun nedir?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

Tristan'ın bakışları tekrar Scarlet'a odaklandı. "Seni hissedebiliyorum Scar. Şu anda korkmuş olduğunu, sabahtan beri korktuğunu biliyorum. Problem ne?"

Ah, lanet olası bağlantı.

Scarlet öne doğru bir adım attı ve Tristan'ı geriye doğru bir adım atmak zorunda bıraktı. "Ben iyiyim."

"Gözlerin mi yoksa? Yeniden mi parladılar?" Tristan'ın sesindeki gerginlik yok oldu.

Scarlet keskin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Bu gözlerimle alakalı bir şey değil. Ben iyiyim." Avuçları tekrar terlemeye başladı ve Tristan'ın gözleri açıldı.

"Demin korkuyla dolup taşıdığını hissettim Scar. Lanet olsun, problem neyse..." Scarlet'ın burnundan bir damla kan yere düşerken Tristan'ın nefesi kesildi. Bir kez daha.

Scarlet hemen kanı silmeye çalıştı, tüm vücudunu dehşet kapladı ve iyice sinirlendi.

Tristan öne doğru bir adım atarken, "Ah, Scar," diye fısıldadı. "Ah, hayır."

Scarlet bir eliyle burnunu tutup başını yukarı kaldırırken, "Ben iyiyim," dedi.

Tristan korku dolu bakışlarla Scarlet'ın yüzüne baktı. "Bu benim yüzümden mi oluyor? Bunu ben mi yaptım?"

Scarlet başını iki yana salladı ve Tristan'ı kendisine böyle bir ifadeyle bakmaması için ikna etmeye çalıştı. "Eminim ki başka bir nedeni vardır."

Tristan, "Nathaniel'a söylemeliyiz," dedi.

"Ne söyleyecektiniz?" Nathaniel'ın sesi koridorun ilerisinden geldi ve Scarlet arkasına döndüğünde onun, kapısının önünde durduğunu gördü. Karışık kahverengi saç kafasında keçe gibi duruyordu ve yüzünde meraklı bir ifade vardı. Scarlet'in kanlı elini ve elbisesini görünce meraklı ifade yok oldu.

"Ne oldu?" Scarlet'a doğru yürüdü ve elini burnundan çekti. Scarlet'in burnu kanamaya devam ederken Tristan'a, "Git ve bir bez bul," diye emir verdi.

Scarlet temiz bez parçalarının bulunduğu masasını işaret etti. Gözlerinin arkasında sıcak bir his belirdi ve duvarlardan mavi bir ışık yansırken Nathaniel nefessiz kaldı.

Hayır. Hayır, hayır hayır.

Tristan küfretti.

"Gözlerin..." Nathaniel bir elini Tristan'a doğru salladı ve net bir ifadeyle, "Uzaklaş," dedi.

Tristan Scarlet'tan uzaklaştı ve duvarlardaki mavi ışık kayboldu.

Scarlet Tristan'a baktı. "Yine mi oldu?"

"Yine mi?" Nathaniel başını Tristan'a doğru çevirdi. "Bu daha önce de mi oldu?"

Tristan paniklemiş gibiydi. "Geçen gece olmuştu. Ne anlama geldiğini bilmiyordum."

"Bana söylemeliydin." Nathaniel küfretti ve dikkatini tekrar Scarlet'a yönlendirip yüzünü bir bulmaca gibi inceledi. Alnı kıvrıştı. Tristan'a, "Scarlet'a doğru yürü," dedi.

Tristan Nathaniel'ın yönlendirmesine uydu ve ileri doğru bir adım attı. Scarlet'a yaklaştığı anda Scarlet'in gözlerinden mavi bir ışık huzmesi fırladı. Scarlet keskin bir acı hissi hissederken gözlerindeki hafif yanma hissi şiddetlendi.

Tristan tekrar küfretti. "Ona zarar veriyorum." Uzaktaki duvara doğru geri çekilirken mavi ışık yok oldu. Ellerini yumruk yapmış halde iki yanında tutarken, "Bunun sebebi benim," dedi.

Nathaniel başıyla onayladı. "Görünen öyle."

Scarlet çatlak bir sesle, "Peki ne oluyor?" diye sordu. "Bana neler oluyor?"

Nathaniel karamsar bir ifadeyle başını iki yana salladı ama bir şey söylemedi. Scarlet cevabı zaten biliyordu.

Ölüyordu.

* * *

"Mutlaka yapabileceğimiz bir şey olmalı." Tristan Nathaniel'in kütüphanesinde bir sağa bir sola yürürken panik ve korku ruhunu kaplıyordu.

Nathaniel, "O bir yarı-ölümsüz," dedi. "Bunu değiştiremem."

Scarlet'ın burnu kanar ve gözleri sürekli parlarken yanında durup onunla ilgilenmesi gereken Gabriel koridorda belirdi. "Tristan, sakinleşmelisin."

Tristan sert bir ifadeyle ona baktı, boğazına kadar hiddetle dolmuş gibiydi. "Sakinleşmek mi? Scarlet ölüyor. O ölüyor."

"Biliyorum ama yine de sakinleşmelisin."

Tristan çenesini ovuşturdu ve tekrar Nathaniel'a döndü. "Yeni Dünya için bugünden yola çıkmalıyız."

"Ama bugün yola çıkan gemi yok..."

"O zaman kendi gemimizi alırsız ve kendi başımıza gideriz."

Nathaniel ellerini kaldırdı. "Mantıklı düşünemiyorsun..."

"Hayır, sen mantıklı düşünemiyorsun! Scarlet ölecek ve ben yüz elli yıl daha onsuz kalacağım!" Son cümlesiyle boğazı düğümlendi, bu yüzden ağzını kapadı ve bu kadar acıyan kalbini söküp atabilmeği diledi.

Dayanılmaz bir acı göğsüne saplandığı anda alt kattan kütüphaneye acı dolu bir çığlık sesi geldi.

Scarlet.

Tristan, "Neden onu yalnız bıraktın?" diye Gabriel'a bağırdı ve hışımla kütüphaneden çıkıp Scarlet'in odasına doğru koştu.

Tristan Scarlet'i gördüğü an dondu kaldı.

Scarlet yerdeydi ve bir top gibi kıvrılmıştı, burnundan göğsüne kan akıyordu. Çok büyük bir acı içindeydi, bu dayanılmaz acı Scarlet'in kalbinden çıkıp doğrudan Tristan'ın midesine saplanıyordu. Scarlet inliyor, zorlukla nefes alıyor ve ağlıyordu...

"Scar." Tristan onun yanında yere uzandı, zihnindeki tüm düşünceler kaybolmuştu, sadece onu nazıkçe yerden alıp kucaklamak istiyordu.

Scarlet, "Beni bırakma avcı," diye yalvardı. "Yalnız olmak istemiyorum. Korkuyorum ve... Ah!" Kafası tekrar göğsüne doğru düştü ve Tristan onun çektiği acının içinde yankılandığını hissetti.

"Acıyı dindirecek bir şey olmalı!" diye bağırdı o sırada odaya koşarak giren Nathaniel'a.

Nathaniel başını iki yana salladı ve hızla Scarlet'in yanına geldi, Scarlet ağlarken gözlerine baktı. "Gitmelisin Tristan. Ona yakın olman durumu kötüleştiriyor."

Kahretsin. Nathaniel haklıydı.

Scarlet'i bırakmadan önce alnını öptü, sonra bir kere daha öptü, acısını tamamen söküp alabilmek istiyordu.

İnanamama, korku, dehşet, çaresizlik.

Tüm bunlar onun suçuydu.

Scarlet başını iki yana salladı. "Tristan'ın beni terk etmesini istemiyorum..." Acı yoğunlaşırken inledi ve Tristan bir an daha düşünmeden odadan ve evden çıktı.

Arka kapıdan bahçeye çıkınca, Scarlet'in kalbinin parçalanmaya devam etmemesi için, kendisiyle Scarlet arasında mümkün olduğunca

mesafe bırakmaya çalıştı. Ancak Scarlet'in çektiği acı Tristan'ın içinde sabit kalıp her bir kalp atışında göğsünü yaktı.

Yeterince uzakta değildi, yeterince hızlı değildi.

Koşmaya başladı ama hâlâ acıyı hissedebiliyordu, acı göğsünde yankılanıyordu.

Hızlandı, etrafındaki orman gecenin içindeki belirsiz bir gölge haline gelene ve Scarlet'in acısı kendi çektiği acı tarafından gölgele-nene dek koştu, kasları kasıldı ve ısındı, Scarlet'la arasındaki mesafe arttıkça ciğerlerindeki hava da azaldı.

Kendini zorlayarak devam etti, ağaçların ve rüzgârın arasında çektiği fiziksel acıdan dolayı dişlerini sıkarak, tüm kasları alev alev yanarak koşmaya devam etti. Scarlet'in içinde yaşayan kalbinin bir parçası aralarındaki mesafe açıldıkça çığlık atıyordu ama Tristan vazgeçmedi. Daha... uzağa... koşmalıydı.

Eklemleri titremeye başladı, vücudu ateşler içinde yandı ve organları büzüşmeye başladı. Tristan cehennemde gibiydi.

Scarlet'in kalbindeki acıyı hâlâ hissedebiliyordu. Gözlerini kör eden acıya ve kramp giren kaslarına rağmen dizleri üzerine kapaklanana kadar koşmaya devam etti. Daha da uzağa. Sadece biraz... daha... uzağa. Elleriyle toprağı kazdı, kendini daha da ileriye sürükledi. Kasları beyninin komutlarını yerine getirmeyene kadar acıyla homurdanarak ilerledi ve sonra...

Boşluk.

Acısı kayboldu, yerinde büyük bir uyuşukluk bıraktı.

Scarlet gitmişti.

Tristan artık onu hissedemiyordu.

Vücudunun yere düşmesine izin veren Tristan kendini serbest bıraktı ve gecenin karanlığı içinde bağırdı.

Scarlet'i öldürmüştü.

13

Londra, 1695

Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu, Gabriel Tristan'la paylaştığı evine sendeleyerek ilerliyordu, aylar boyunca kumar oynamış ve evini kaybetmişti. Her ne kadar sokağın karanlık bölümlerinden ilerlemek istese de parlak ay, gölgesini ortaya çıkartıyordu.

Sarhoş bedeninin arkasından kapıyı kapattı ve kapının çıkardığı sesi duyunca irkildi. Şu anda ihtiyaç duyduğu son şey ahlaksız yaşantısına dair Tristan'dan azar işitmekti.

Scarlet'in çok edici ve korkunç ölümü hepsini kötü etkilemişti. Nathaniel kendini şehrin öteki tarafındaki evine kapatmış, Scarlet tekrar hayata döndüğünde onu tedavi edebilmek için tıp çalışmaya adanmıştı.

Tristan nadiren birkaç kelime konuşuyordu ve neredeyse hiç göz teması kurmuyordu, ayakta olduğu tüm vaktini ormanda masum ağaçlara ok ve bıçak fırlatarak geçiriyordu.

Gabriel'sa lanetin tüm ağırlığının üzerine çöktüğü zamanlara geri dönmüştü, kalbindeki neşenin yokluğunu hissediyordu. Bu boşluğu alkol, kart oyunları ve kadınlar kısa süreliğine yatıştırabiliyordu.

İki hafta içinde Yeni Dünya'ya gideceklerdi. Nathaniel umutluydu, Gabriel da bu duyguları paylaşıyordu ancak hiçbirisi Tristan pek konuşmadığı için görüşlerini kestiremiyordu.

Belki de yeni bir yerde olmak hepsinin normale dönmek için ihtiyaç duydukları şeydi. Normal her neydiyse.

Gabriel sessizce koridorda sürünerek ilerledi ve kardeşiyle karşılaşmadığı için rahatlayarak bir nefes verdi.

"Konuşmamız gerek." Karanlığın içinden ansızın Tristan belirdi.

Bir anda korkan Gabriel geriye doğru sıçradı. "Aman Tanrım! Neden gölgelere saklanma konusunda bu kadar ısrarcasın? Senin hakkındaki vampir söylentilerine inanmaya başlayacağım."

"Şakanın zamanı değil. Yardıma ihtiyacım var." Tristan burnunu çekti ve Gabriel'a çaresiz bir ifadeyle baktı. "Sen yine mi sarhoşsun?"

Gabriel sessizce küfretti, sigara ve alkol koktuğunun farkındaydı. Tristan'ın biraz daha az iyi ve birazcak daha eğlenceli biri olmasını diledi. "Hayır?"

"Tabii." Tristan onun yanından geçip oturma odasına gitti, birkaç kibrit çaktı ve odanın lambalarını yaktı.

"Yani ortalığın aydınlık olması şu an uygun mu yani?"

"Kapa çeneni ve beni dinle."

Gabriel tekrar iç çekti ve en yakındaki sandalyeye kendini bıraktı. Sandalyenin merkezini yanlış hesapladığı için neredeyse yere düşüyordu. Hızlıca dengesini topladı ve ellerini ceketinin cebine soktu.

Gabriel sarhoş değildi.

"Scarlet yakında tekrar hayata dönecek."

"Hı hı."

"Ve ben bu sefer onun ölümüne sebep olmayacağım." Elini dar-madağın saçına gezdirdi. "Yine de bu konuda bana güvenemeyiz."

Gabriel onu net göremeyince bir süreliğine gözlerini kıstı.

"Bu yüzden sana ihtiyacım var." Tristan elini göğsüne sertçe bastırınca Gabriel'in tüm dikkatini ikizine vermekten başka çaresi kalmadı.

Kardeşinin elini uzaklaştırırken, "Tamam, öyleyse söyle bakalım. Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

Tristan uzunca bir süre Gabriel'a baktı, yeşil gözleri normalden daha fazla parlıyordu ve Gabriel'in ensesindeki saçları dikilmeye başladı. Gabriel çaresizce sinirlerini yatıştırmak için ensesini kaşıdı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Tristan yavaşça nefes aldı. "Scarlet'i benden uzak tutmana ihtiyacım var."

Gabriel gözlerini kırptı. "Anlamadım."

"Onu hâlâ seviyor musun?"

Bu oldukça yüklü bir soruydu.

Gabriel gözlerini kısarak geriye yaslandı. "Tuzak mı bu?" Yakasını çekmişti. "Bana yumruk mu atmak istiyorsun?"

"Cevap ver."

Gabriel dudaklarını büzdü. Kardeşinin sevgilisini sevdiğini itiraf etmek tehlikeli bir hareketti. Ayrıca bu itiraf genelde yüzüne bir yumrukla sonlanıyordu.

Eh, her neyse. Uyuşmuş yüzüne gelecek bir yumruk ne kadar acıtabilirdi ki?

Gabriel, "Evet," dedi. "Evet, onu hâlâ seviyorum."

Tristan, "O da seni seviyor," diye karşılık verdi. Gabriel'dan çok kendisiyle konuşuyordu.

Gabriel dudaklarının arasından bir ısıklık çaldı. "Yani, bu konuda tartışabiliriz. Hani belki geçmişte bir vakit..."

"O seni seviyor Gabriel." Tristan'ın bakışları bir anda Gabriel'a döndü. "O hayattayken bunu hissettim. Sana duyduğu sevgiyi hissettim."

Ah, evet. Tristan Scarlet'i hissedebiliyordu. Aralarındaki yarı-ölümsüz bağlantının sevimli bir yan etkisi de buydu... Bir saniye, ne?

Scarlet Gabriel'ı mı seviyordu?

Gabriel'in kulakları ve yanakları ısındı. Yutkunmaya çalıştı ama boğazı çok kuruydu. "Beni seni sevdiği gibi sevmiyor."

"Henüz sevmiyor."

"Asla sevmeyecek." Tristan Scarlet'in içinde ne hissetmiş olursa olsun o Tristan'ı seviyordu ve Tristan da onu seviyordu, filan filan.

Tristan, "Scarlet'in benim için ne hissettiği önemli değil," dedi. "Senin onu benden uzaklaştırmam gerekiyor."

Konuşmanın bu noktasında Gabriel ayılmaya çalıştı. "Orada bir dur kardeşim." Ayağa kalktı, durduğu yerde sallanmadığı için minnettardı. "Scarlet'i senin elinden alamam. Denesem bile o buna izin vermez."

"Onu benim elimden almazsan, ben sahip olduğu tüm hayatı çalıp onu kaçınılmaz ölüme sürükleyeceğim."

Gabriel iç çekti. "Hayır, bunu yapmayacaksın."

Tristan, "Ama yapacağım," dedi. Endişe dolu sesi ve gözlerindeki keskin parlama Gabriel'i önünde duran kişinin kim olduğunu sorgulamaya itti. Bu kişi birlikte büyüdüğü mutlu ve kaygısız Tristan değildi, genellikle mantıklı ve asil olan Tristan da değildi.

Hayır. Bu Tristan çaresiz ve vahşiydi, Gabriel'in daha önce hiç görmediği bir karanlık içinde hapsolmuştu.

Yüzünü ovuşturdu. "Yani, kendini o kadar kontrol edemiyorsun ki Scarlet'in hayatını kurtaracak olsa da kendini ondan uzak tutamıyorsun, öyle mi?"

Tristan bir eliyle dudaklarını ovuştururken gözleri kuşkuyla parladı. "Tehlikeli olan şey sadece ellerim değil. Varlığım da tehlike. Kendime güvenmiyorum."

"Bu fikir asla işe yaramaz kardeşim. Bir tedavi bulmadıkça Scarlet ölecek. Benim 'onu senden uzaklaştırmam' onun kalbini iyileştirmeyecek."

"Hayır, iyileştirmeyecek. Ancak onun daha uzun yaşamasına fırsat verecek. Bir sonraki hayatında ben yanınızdan ayrılacağım ki beni bulamasın. Uzakta bir yere gideceğim ki ona zarar vermeyeyim."

Scarlet'ı senin korumana bırakıyorum. Senden istediğim onun bana tekrar âşık olmasını engellemen."

Gabriel kollarını kavuşturdu. "Peki, nasıl bunu nasıl yapacağım? Yalvarıyorum söyle."

"Bilmiyorum. Ona layık olmadığımı ikna et. Sana âşık olmasını sağla."

Görünüşe göre Tristan aklını kaybetmişti.

"Onu ikna mı edeyim?" Gabriel ağzı açık bir dakika kadar duraksadı. "Scarlet'ı tanımıyor musun? Kolayca ikna olan biri değil. Gayet inatçı, huysuz ve aşırı başına buyruk. Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu istediğini yapamam. Hiç içime sinmiyor."

Gabriel bunları söyleyebildiğine inanamıyordu.

"Yapmak zorundasın," diye ısrar etti Tristan. "Burada neyin mevrubahis olduğunu anlamıyor musun? Ölüm. Scarlet'ın ölümü. Biz lanet olası pınarın yerini ya da tedaviyi bulana dek tekrar tekrar ölecek. Bu iki ihtimalin de gerçekleşme olasılığı oldukça düşük. Onun tekrar ölmesini mi istiyorsun?"

"Hayır."

"Öyleyse onu benden uzak tut. Onun fikrini değiştirmek için ne yapman gerekiyorsa yap."

Gabriel, "Neden ben?" dedi. "Neden onu kendi haline bırakıp Scarlet'ın kalbinde her zaman ikinci sırada kalacak zavallı bir adamcağıza âşık olmasına izin vermiyoruz?"

Tristan, "Çünkü öldürmeyeceğim tek kişi sensin," dedi. "Başka bir 'zavallı adamcağız' olursa, onun kemiklerini kırarım."

Bakışındaki sertlik, başka bir adam olursa Tristan'ın onu öldüreceğine dair Gabriel'in kafasında hiç şüphe bırakmadı.

Başını iki yana salladı. "Gerçekten de söylediklerini kastediyor olamazsın."

"Ama ediyorum."

"Gerçekten mi? Ya peki Scarlet beni öpmek isterse?" Başını yukarı kaldırdı.

"Sen de onu öpersin." Tristan'ın yüzünde hiçbir duygu ibaresi yoktu.

"Peki ya bana dokunmak isterse?"

"Ben olsam onu durdurmazdım." Gözleri çok kısa bir süreliğine titredi.

Gabriel bu fikrin ne kadar akla sığmaz olduğunu göstermek için onu daha da zorlamalıydı. Başını yana yatırarak yavaşça, "Peki yanımda yatmak isterse?" dedi.

Odadaki hava bir anda gerildi.

"Onunla yatarsan seni öldürürüm." Sesinde hiç merhamet yoktu.

Gabriel gülümsedi, kardeşi geri adım attığı için rahatlamıştı. "Anladın mı şimdi? Bunu yapamam, Tristan. Senin de gerçekten istediğin şey bu değil."

Tristan çenesini kastı. "Kendi hayatına dair hiçbir kaygın yokken, senden bu kızı elimden almanı istediğimde, hatta yalvardığımda, nasıl oluyor da bir anda bu kadar edepli oluveriyorsun?"

Gabriel omuz silkti. "Üstümde olumlu bir etki bırakıyorsun herhalde."

Tristan'ın hanesine bir puan.

Lanet olsun.

Tristan, "Peki öyleyse," dedi, gözlerinde yeni bir ifade vardı. "Scarlet'ı sana âşık olduğuna ikna etmene gerek yok. Sadece benim yokluğumda onu seveceğine söz ver. Bana onu koruyacağına, kollayacağına ve mutlu edeceğine dair söz ver."

"Sanırım bu konuşmayı daha önce yapmıştık..." Gabriel alayla çenesine dokundu.

"Öyleyse bana tekrar söz ver"

Gabriel dudaklarını büzdü. "Scarlet'ı benim korumama bıraktığın son seferde bir cadı onu öldürdü. Bu olayın ardından boynuma bir kılıç dayadığını net olarak hatırlıyorum."

"O, benim dokunuşum Scarlet için öldürücü olmadan önceydi." Tristan'ın sesi çatladı. "Lütfen, Gabriel."

Tristan'ın sesindeki savunmasızlığı duyan Gabriel geri adım attı. Scarlet'a âşık olup ona sahip olamama acısını tekrar çekmemek için kendini bencilce korumaya çalışıyordu. Ama Tristan'ın yüzündeki acıyı gördüğünde kararını vermişti. Scarlet için değil, Tristan için bunu yapacaktı.

"Tamam, bunu yapacağım." Nefes verdi. "Bu bizim kardeşliğimizi bitirebilir Tristan."

Tristan'ın yüzünde bir anlığına kararsız bir ifade belirdi, Gabriel onun fikrinden vazgeçeceğini düşündü; bu düşünce de kendisini aynı anda keyif ve hayal kırıklığına sevk etmişti ama Tristan fikrinden vazgeçmedi.

Tristan kararlı bir ifadeyle, "Sen benim kardeşimsin," dedi. "Hiçbir şey kardeşliğimizi bitiremez."

14

Charleston, 1741

Tristan Nathaniel'in kapısını tıklatıp sabırsızca açılmasını bekledi. Elli yıldan uzun süredir Yeni Dünya'daydılar; Gabriel, Nathaniel ve Tristan birer ev edinmiş ve bu macera dolu topraklara tamamen asimile olmuşlardı. Sonsuzluk pınarına dair söylentilere kapılıp güneydeki bölgelerde birçok kez arayışa çıkmışlardı. Aynı şekilde büyüünün ve ölümsüzlüğünün fısıldandığı şehirlerin olduğu kuzey bölgelerini de dolaşmışlardı. Ama hâlâ Scarlet için bir tedavi bulamamışlardı.

Bu kabul edilemezdi.

Büyük kapı açıldı. Nathaniel, "Bunun ne kadar da hoş bir sürpriz olduğunu söylemek isterdim," dedi, "ama son elli yıldır o kadar kötü bir ruh hali içindesin ki buraya dans etmek, şarkı söylemek ya da bunun gibi neşeli bir şeyler yapmak için gelmediğini varsayıyorum."

"Korkarım öyle."

"Peki öyleyse." Tristan'ı eliyle içeriye davet etti. "İçeri gir ve neşemi kaçır."

Tristan sabırlı arkadaşına gülümsedi. Nathaniel'in yanındayken genelde en karanlık haline bürünüyordu. Neden böyle olduğundan pek emin değildi. Arkadaşı her zaman iç açıcıydı. "Depresyonumu bugünlük kontrol altında tutmaya çalışacağım."

"Ah, ne kadar da güzel olurdu, değil mi?" Nathaniel gülümsedi. "Senin için ne yapabilirim?"

Tristan antrede hızla ilerledi. "Senin ölümsüzlüğe dair tüm kitaplarını incelemek istiyorum."

Nathaniel Tristan'ı yarısı tıp, diğer yarısı büyüye ayrılmış ofisine götürüp raflardan, masalardan ve masaların altından kitap topladı. Bazı masaların altına kitap koymadığında sallanıyordu.

"Tam olarak ne arıyorsun?" Topladığı kitapları sallanan bir masanın üstüne dizmeye başladı.

Tristan, "Scarlet için alternatif bir tedavi," dedi.

"Korkarım bu konuda kitaplarım seni hayal kırıklığına uğratacak ama yine de ödünç alabilirsin."

Tristan başıyla onayladı. Okuyacaktı, iyice araştıracaktı. Omuzlarına çökmüş umutsuzluk dev bir kayalık ise o kayalığın içinde umut veren ufakık bir taş parçası bulmak için her şeyi yapabiliirdi.

Nathaniel kitapların üstüne bir tane daha ekledi ve masa sallınca üstündeki tüm kitaplar yere dağıldı.

Tristan kitapları toplamak için eğildi ve gözü yere düşünce açılan bir kitaba takıldı. Sayfanın bir kenarına "ölümsüzler için gerçek ölüm" yazısı karalanmıştı.

Nathaniel'a baktı. "Biz ölebiliyor muyuz?"

Nathaniel bir elini ona doğru salladı. "Güya evet. Kalplerimiz ortadan ikiye kesilirse ölüyormuşuz. Ama bu doğru değil. Senin kalbin tam ortasından bir okla delindi ve ölmedin. Ölümsüz bir kalbi ikiye ayırmanın bizim için ölümcül olmadığı ortada."

Tristan'ın zihnine bir anda düşünceler yağmaya başladı ve nedense kalbinde bir umut ışığı belirdi. "Peki, ya kalbimin ikiye ayrılması

değil de okun kendisi meseleyse? Sence ölümsüzleri öldürmek için doğru bir silah gerekiyor olabilir mi?"

Nathaniel omuzlarını silkti. "Yani, bence her şey mümkün."

"İlginç." Bu yeni bilginin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama yüzyıllardır ilk kez kalbi bir amaç için çarpıyordu.

* * *

Birkaç hafta sonra Gabriel Nathaniel'in sırtına vurdu ve kalabalık barın gürültüsünü bastırarak, "Bu iyi doktor için bir içki daha!" diye bağırdı ve sıklıkla gittikleri barda çalışan Greta'ya göz kırptı.

"Sıklıkla" gittikleri derken Gabriel her gün gittiklerini kastetmişti. Ve her akşam.

Yıllardır hiç sonuç alamadan gençlik pınarını arıyorlardı, hâlâ Scarlet için bir tedavi bulamamışlardı, bu yüzden Gabriel'in üstündeki lanete de bir çözüm bulamamış oluyorlardı.

Bu sebeple Gabriel hâlâ aşık olamıyordu; içindeki boşluğu kadınlar, bir sürü kart oyunu ve içkiyle dolduruyordu. Tam da o nedenle Nathaniel'i evinden tıbbi malzemelerle dolu bir çantayla bara çekiştirmiş ve gelip tavernalarda onunla zaman geçirmesi için ısrar etmişti.

Son yıllarda sürekli bir döngü halinde zengin olup tüm varlığını kaybediyordu. Tristan kendini kitaplara gömmüş, Nathaniel'sa zamanını tıbbi araştırmalara adanmış ve gerçekten de yetenekli bir hekim haline gelmişti. Tıp ona cadılıktan daha çok uyuyordu.

Greta onlara iki teklik doldurdu ve Gabriel bardağını Nathaniel'a kaldırdı. "İçelim, dostum."

Nathaniel gülümsedi ve Gabriel'la birlikte bardağı kafasına dikti. "Bu akşam neşen yerinde." Elindeki boş bardağı tezgâha bıraktı.

"Evet, bu güzel kadınlar," Gabriel kenarda oturmuş renkli kıyafetli ve uzun kirpikli bir grup kadını başıyla işaret etti "ve benim sevgili Greta'm sayesinde." Greta'ya gülümsedi ama karşılığında sadece bir "hıh" aldı. "Benim neşem neredeyse her akşam yerinde."

"Ben de öyle duydum."

Gabriel gözlerini devirdi. "Tristan gene mi benim hakkımda şikâyet ediyor?"

"Hayır. Sadece bahsetti."

"Peki, ben de onun elindeki defteri bir kenara bırakıp arada bir de olsa partiye katılmasını dilerdim." Bir parmağını Greta'ya doğru sallayarak daha fazla içki istedi. "Ailenin tek mutlu bireyi olmak çok yorucu."

Nathaniel kakhaha attı. "Bu sen mi oluyorsun?"

"Yani, kesinlikle ailenin en huysuz bireyi değilim." Greta'nın durduğu içkiyi içti.

"Hayır, değilsin." Nathaniel Greta'nın Gabriel'in bardağına daha fazla içkiyi koymasını ve Gabriel'in de bu içkiyi içmesini izledi. "Kardeşinde son zamanlarda bir değişiklik hissetmedin mi?"

"Evet. Hiç eğlenceli biri olmadığını fark ettim. Sen de hatırlarsın ki eskiden keyifli, cana yakın ve hoş sohbet biriydi. Piç herif."

"Hayır." Nathaniel kaşlarını çatı. "Yani onun içinde bir karanlık hissettin mi? Son zamanlarda... biraz farklı davranıyor"

Gabriel omuz silkti. Bu konuşmaya devam edecek kadar sarhoş değildi. "Sevdiği kadın öldü. Kimin içi kararmaz ki?"

Nathaniel çenesini kaşıdı. "Evet. Şu anda içinde bulunduğu dünyaya onu bu durum çekmiş olabilir. Scarlet'in ölümü korkunçtu."

Gabriel'in göğsüne bir acı saplandı, hislerini uyuşturmak için Greta'ya yine işaret etti. Şu anda Scarlet ya da onun hayatına kattığı umut hakkında konuşmak istemiyordu. Bu konuda düşünmeyi kesinlikle istemiyordu.

"Tamam, yeter Daha fazla Tristan'dan konuşmak yok. Burada değilken bile havamızı bozabiliyor," dedi. "Başka şeylerden konuşalım. Örneğin bu gece ilerleyen saatlerde oynanacak kart oyunu gibi."

Greta ikisinin de bardaklarını doldurdu.

Nathaniel gülümsedi. "Güney Carolina'ya geldiğimizden beri iki kere tüm varlığını kaybettin. Bence kart oyununa katılmak bilgece bir hareket olmaz."

Scarlet olmadan Gabriel büyük oranda ölmüş gibi hissediyordu ve yüksek bahisler bir nebze kendini canlı hissetmesini sağlıyordu. "Sonsuza kadar kazanıp kaybedebilirim, bu yüzden kart oyunları unutulana dek bu oyunları oynayacağım."

"Sen gerçekten de pervasızsın."

"Ah, teşekkür ederim." Gabriel gülümsedi. "Şeref!"

15

Charleston, 1789

Rüzgârın getirdiği dondurucu soğuk vücuduna değdiğinde Scarlet titredi. Gözlerini toprağın üzerini kaplamış kardan yansıyan kış güneşine açıp kırptı.

Neredeydi? Neden karın üstünde uyuyordu? Nerede olduğunu hatırlayamadı ve karşısında birini görene kadar paniklemeye başlamıştı.

Bir erkek, güzel bir erkek kendinden birkaç adım uzakta duruyordu. Üstünde düşük bel bir pantolon vardı ve önü açık ceketinden çıplak göğsü gözüküyordu. Derin derin nefes alıyordu, sanki koşmuş gibiydi ve yüzünde rahatlama ve korku dolu bir ifadeyle Scarlet'a bakıyordu.

Yabancı, "Güvendesin," dedi. Hem bir avcı hem de koruyucu gibiydi.

Scarlet karşısındaki bu yabancıya baktıkça kendini gerçekten güvende hissetti.

Yavaşça ayağa kalktı ve karşısındakini inceledi. Kıyafetleri bu mevsime hiç uygun değildi ve kabarık saç karışmış ve dağılmıştı. Gözleri ise... nefes kesiciydi.

Yeşil renkli ve delici bakışıyla Scarlet'ı esir alıyordu. Scarlet'ın kalbi hızla çarpmaya başladı ve bir şekilde karşısındaki kişiyi tanıdığını fark etti. Sadece... hatırlayamıyordu.

Güzel erkeğin arkasında bir hareketlenme oldu ve iki figür daha yavaşça arkadaki ormandan çıkıp yanlarına yaklaştı.

Scarlet'ın baktığı kişiye tıpatıp benzeyen bir diğer erkek, "Scarlet," dedi, elinde bir battaniye vardı ve gülümsüyordu.

Diğer ikisine benzemeyen üçüncü erkek bir şey söylemeden durdu ama yüzünde büyük bir gülümseme vardı.

İlk yabancının aksine diğerleri kış mevsimine uygun giyinmişlerdi, ellerinde eldiven, üzerlerinde kalın mont vardı, göğüsleri kapalıydı. Bu ikili Scarlet'ı görmekten çok memnun olmuşa benziyorlardı, siyahlar içindeki sessiz yabancıysa pek öyle değil gibiydi, artık uzakta duruyordu ve bakışlarını Scarlet'ın yüzünden ayırmıyordu. Scarlet birdenbire bu yabancıya dokunma ihtiyacı hissetti.

İkizlerin ötekisi önünde dikilip dikkatini dağıtmadan önce siyahlı yabancının gözleri bir anlığına karardı.

"Scarlet, kim olduğunu hatırlıyor musun?"

Scarlet ezbere söyler gibi, "Evet. Ben Scarlet Jacobs," dedi.

"Bizi hatırlıyor musun? Ya da ne zaman doğduğunu?"

Scarlet bir süre düşündü, nerede doğduğunu hatta ne zaman doğduğunu hatırlayamadıkça paniklemeye başladı.

Başını iki yana sallayarak geriye doğru bir adım attı.

İkizlerden yeşil değil, kahverengi gözlü olan -Scarlet gözlerinin farklı renklerde olduğunu yeni fark etmişti- sevgiyle gülümsedi. "Biz senin arkadaşınız ve sen de 1523'te doğdun."

Klik.

Scarlet'ın gözlerinin arkası yanmaya başladı ve hatıralar zihnine dolarken gözlerinin önündeki orman yavaşça yok oldu. Yüzlerce ha-

tıra zihninde belirdi, her biri yerine otururken bir diğeriyle birleşti ve birdenbire her şeyi hatırladı.

Bulunduğu ana dönmekte zorlanırken ormanı yeniden görene dek gözlerini kırdı. "Gabriell!" Neşeyle kollarını Gabriel'a doladı, inanılmaz şekilde rahatlamıştı.

Ancak sonra Tristan'ı, onun yeşil gözlerini ve açık kalbini hatırladı... Onu nasıl sevdiğini ve Scarlet ölürken nasıl da kaçarak uzaklaştığını...

"Tristan!" Ona sarılmak için çaresizce avcısını ararken kolları Gabriel'ın üzerinden düştü.

Ama Tristan yok olmuştu.

"Nerede o?" İlk önce Gabriel'a, sonra da Nathaniel'a baktı.

Nathaniel, "Seni güvende tutmak için uzaklaştı," dedi.

"Bizi ayrı tutmak bu kadar önemliyse, neden bu ormana beni bulmaya geldi?" Ellerini beline koydu, Tristan'ın kollarına bir an olsun girebilmek için kararlıydı.

Gabriel battaniyeyi Scarlet'in etrafına doladı. "Tristan seni bulan kişi, Scarlet. Bağlantınız yüzünden senin nerede olduğunu hissedebiliyor."

"Ah." Evet, Tristan Scarlet'ı hissedebiliyordu. Şu anda onun peşinden koşmak istediğini de hissedebiliyor muydu?

Nathaniel boğazını temizledi, gülümsemesi biraz fazla parlaktı. "Yeniden hayattasın, bu çok güzel değil mi?" Değişik bir aksanla konuşuyordu. Garipti.

Scarlet, "Ne zamandır ölüydüm?" diye sordu.

Gabriel sanki bir yüzyılı atlamak saçma değil de güzel bir şeymiş gibi nazikçe, "Yaklaşık yüz yıldır," dedi.

Nathaniel'in aksanı gibi Gabriel'ın da aksanı değişmişti... daha yumuşak bir sesle konuşuyorlardı.

Gabriel, "Gel," dedi. "Seni eve götürelim."

Ağaçların arasında ilerlerken Gabriel ve Nathaniel sürekli konuşuyorlardı, Scarlet'a sahip oldukları yeni topraklardan ve dünyanın yeni halinden bahsettiler. Scarlet pek dinlemiyordu.

Yüz yıl. Yüz yıl kaybetmişti. Şaşkına dönmüştü ve Tristan'a dönmek için sabırsızlanıyordu. Tristan'ın yanındayken evindeymiş gibi hissediyordu.

Büyük bir evin önüne geldiler. Evin etrafında büyük ve kalın ağaçlar vardı, ön tarafındaysa çalılar ve beyaz sütunlar.

Nathaniel, "Bu Gabriel'in evi," dedi.

"Ve aynı zamanda senin." Gabriel Scarlet'a gülümsedi.

Scarlet bir kaşını kaldırdı. "Seninle mi yaşayacağım?"

Nathaniel, "Evet," dedi. "Ben de çok uzakta değilim, böylece iki haftada bir gelip hayatta olduğunuzu kontrol edebileceğim."

Gabriel, "Nathaniel sen yokken doktor oldu," diye açıkladı. "Büyüclüğün aksine, bu konuda oldukça iyi."

Nathaniel Gabriel'a ters ters baktı.

Eve girdiler ve Scarlet'ı Tristan'ın onları beklediği odaya götürdüler. Tristan kollarını kavuşturmuştu ve yüzü ifadesizdi. Eskiye göre daha yaşlı ve bıkkın görünüyordu. Gabriel bir elini Scarlet'ın koluna kibarca koymuş, Scarlet'ı dev odanın bir köşesinde tutarken, Tristan da öteki köşesinde duruyordu.

"Neler oluyor?" Scarlet Gabriel'ın kendine kenetlendiği yere bakıyordu, çok rahatsız olmuştu.

Nathaniel, "Seni güvende tutuyoruz," dedi.

Çok fark ettirmeden Scarlet ve Tristan'ın arasında duruyordu. "Artık Tristan'ın varlığının kalbin üzerindeki ölümcül etkisini bildiğimiz için, bu hayatta ayrı durmanızın herkes için en iyi çözüm olduğuna karar verdik."

"Ben böyle bir şeye karar vermedim." Scarlet'ın bakışları Tristan'ın üzerindeydi, göğsünü kaplayan ve Tristan'ın da hissettiğini bildiği kızgınlıkla onun buz gibi bakışlarını delmeyi umuyordu.

Gabriel boğazını temizledi. "Bu sadece senin için bir tedavi bulana dek sürecek."

Scarlet yavaşça Gabriel'a baktı. Ona hak etmediği bir sertlikle bakıyordu. "Yüz yıldır arayıp bulamadığınız tedavi mi?"

Gabriel'in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

Scarlet tekrar Tristan'a döndü. "Peki sen? Bu konu hakkındaki fikrin ne?" Tristan'a doğru yürümeye başladı ama Gabriel kolunu daha sıkı tuttu.

Scarlet sinirle Gabriel'a baktı. "Bırak beni."

Gabriel sakince, "Ona dokunamazsın, Scarlet," dedi, yüzünde içten bir pişmanlık ifadesi vardı.

"Dokunmayacağım. Sadece konuşmak istiyorum."

Belki bir de dokunmak.

Uyaran bir bakıştan sonra Gabriel Scarlet'in kolunu yavaşça bıraktı. Scarlet odanın ortasına doğru birkaç adım attı ve Tristan'la arasındaki mesafeyi yarıya indirdi.

"Bu plan hakkındaki düşüncen nedir?" diye tekrar sordu.

Tristan bir süre sessiz kaldı. "Benim fikrimdi."

Onun da komik bir aksanı vardı. Neler oluyordu? Her şey değişmişti. Her şey farklıydı.

"Senin fikrin mi?" Scarlet duyduklarına inanamayarak Tristan'a bakıp Nathaniel'a döndü. "Benden uzak kaldığında acı çeken Tristan değil miydi? Bundan daha iyi bir çözüm bulabiliriz. Benim yüzümden neden kendini böyle bir duruma maruz bıraksın ki?"

"Çünkü ben yüzlerce yıldır yaşıyorum, Scarlet." Tristan'ın bitkin sesi gözlerindeki ifadeye uyuyordu. "Ve acı çekmek ölmenin yanında hiçbir şey, bu yüzden bugün ayrılıyorum." Bakışlarını dikkatlice Scarlet'in üzerinde tuttu. İfadesiz. Duygusuz.

Scarlet gözlerini kırttı.

Bugün mü? Tristan bugün mü ayrılıyordu?

Ama daha yeni hayata dönmüştü!

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve boğazı tıkanı. Kısa bir süreliğine Tristan'ın gözlerindeki ifadesizlik kayboldu ve yerine kederli bir ifade doldu.

İyi.

Scarlet Tristan'ın acısını hissetmesini istiyordu. Nefret etmesini. Onu dindirmek istemesini.

Ama Tristan yeniden metanetli duruşuna geri dönmüştü ve Scarlet'a sanki inatçı bir çocukmuş gibi bakıyordu.

Birkaç derin nefesten ve küfür dolu iç konuşmadan sonra Scarlet sesini tamamen ciddi tutarak, "Peki öyleyse," dedi.

Başka bir söz söylemeden ya da Tristan'ın olduğu tarafa bakmadan geriye döndü ve odadan çıktı. Karşısındaki kapıların hangi odalara açıldığına dair hiçbir fikri yoktu ama çılgılık atmadan ya da daha kötüsü ağlamadan önce Tristan'ın yanından ayrılmalıydı. Koridora çıkıp rastgele bir kapı seçti ve kendini bir tür oturma odasında buldu.

Bıkkın ve inanılmaz derecede üzgündü, odanın köşesindeki büyük kadife sandalyeye doğru ilerledi. Oturunca ellerini birbirine kenetledi ve büyük pencereden dışarıya baktı. Tristan onu terk mi edecekti?

Yeni bir yüzyılı kabul edebilirdi. Tristan'ı kaybetmeyiyse asla.

Kapıdan bir klik sesi geldi ve Tristan odaya girdi.

Scarlet dili el verdiğince sert bir ifadeyle, "Veda etmeye mi geldin?" diye sordu.

Tristan başıyla onayladı ve kapıyı arkasından kapattı. "Birkaç dakika sonra ayrılıyorum."

Birkaç dakika. Scarlet'ın gözleri yandı.

Omuzlarını dikleştirdi. Ağlamayacaktı. "Peki, sen ayrılacaksın ve sonra ne olacak? Biz ne olacağız?"

Tristan bir eliyle ağzını ovuşturdu. "Bilmiyorum."

Kendi aksanına dönmüştü ve bu o kadar düşünceli bir hareketti ki Scarlet'ın canını yaktı.

Scarlet ondan nefret ediyordu. "Peki, bir tedavi bulamazsak ne olacak?"

"Bilmiyorum."

Scarlet Tristan'dan gerçekten nefret ediyordu. "Her hayatımda beni terk mi edeceksin?"

Tristan'ın gözleri parladı. "Bilmiyorum, Scar."

Nefret göğsünü paralıyordu. "Yani bana dokunamadığın için beni terk ediyorsun."

"Nedeni bu değil..."

"Değil mi? Benim vücuduma sahip olamıyorsun bu yüzden beni..."

"Bu sana dokunamamamla ilgili değil Scarlet!" Sesinde bıkkınlık vardı.

"Bana kızamazsın!"

"Kızgın değilim." Tristan nefes verdi. "Korkuyorum. Seni öldürebilirim. Öldürebilirim. Yeniden."

İkisi birbirine bakarken sessiz bir dakika geçti, aralarındaki boşluk kalp kırıklığıyla doldu.

"Senin ölmeni izledim, Scar. Kanımın kalbini ikiye yarmasını izledim. Bunu yeniden yapamam."

"Ama hayata döndüm." Scarlet'ın göğsünde ufak bir umut ışıltısı belirdi. "Her zaman hayata dönebilirim..."

Tristan, "Peki, aradaki yıllar?" dedi. "Ya benim senin acı içinde öldüğünü hatırlayıp ızdırıp içinde yaşadığım yıllar? Tamamen yalnız ve tesellisiz olduğum yıllar? Bu yılları öylece unutabilir miyim?"

Scarlet'ın kalbi bu sözleri duyunca parçalara ayrıldı.

"Seni öldürmeyeceğim, Scar." Gözleri boştu ve Scarlet'ın kalbindeki ufak umut ışıltısını çekip aldı.

Yere baktı. "Senin için biraz para bıraktım. Hayatında yapmak istediğin şey her neyse onun için yetecektir. Nathaniel bu paranın sana ulaştığından emin olacak."

"Senin parayı istemiyorum. Kalmanı istiyorum."

Tristan ona baktı. "Bir hayatın olabilsin diye gidiyorum Scar."

Scarlet başını iki yana salladı. "Eğer beni terk edersen senden sonsuza dek nefret ederim."

Bu yalandı; korkunç, acı dolu ve çaresiz bir yalan. Tristan da bunun yalan olduğunu biliyordu.

İnkâr

Tekrar yere baktı ve başıyla onayladı. "Senin nefretin benim aşkımı asla değiştiremez."

Sonra odadan çıktı.

Yalnız kalan Scarlet yüzyılların gözyaşlarının yüzüne dökülmesine izin verdi.

16

Scarlet bıkkınlıkla nefes verdi. Nathaniel gözlerini bu ay dördüncü kere kontrol ediyordu.

Nathaniel gülümsedi. "Çok sabırlısın, değil mi?"

"Bu sabırla ilgili değil, daha çok tamam-ben-iyiyim-beni-rahat-bırak mevzu su."

Ellerini Scarlet'ın yüzünden çekerken güldü. "Gerçekten sağlıklı görünüyorsun." Son zamanlarda boynunda taşıdığı garip bir aletle göğsünü dinledi. "Kalbin de normal gözüktüyor Bence en büyük sağlık problemin psikolojin. Rezalet durumdasın."

Scarlet ifadesizce, "Öyle mi?" diye sordu.

Nathaniel başıyla onayladı. "Evet. Hep berbat görünüyorsun."

"Gururumu okşuyorsun."

Nathaniel anlayışla ona baktı. "Ne yazık ki ilaçlar kırık bir kalbi iyileştiremiyor."

"Evet, gerçekten de çok kötü." İç çekti, kırık halini saklamaya çabalamıyordu bile. Nathaniel Tristan'ı özlediğini biliyordu. Gabriel biliyordu. Kuşlar ve çiçekler de biliyordu. Bu sır değildi.

Nathaniel'in nabzını kontrol etmesini izledi. "Sen hiç âşık oldun mu, Nathaniel?"

"Evet, ben de bir kere âşık oldum. Ama daha önce birine aşkla bağlandığımı sanmıyorum. Yani senin kastettiğin şekilde olmadım. Sanırım." Gülümsedi. "Belki bir gün."

Bir süre geçti ve Nathaniel boğazını temizledi. "Durumun hakkında yeni bir bilgi edindim."

"Öyle mi? İyi haberler mi var?"

"Tam olarak değil." Nathaniel yerinde kıpırdandı. "Görünen o ki seninle Tristan arasındaki bağlantı olması gerektiğinden daha güçlü. Parlayan gözler vücudundaki ölümsüz kanın normalden daha güçlü olduğu anlamına geliyor, ayrıca gözlerin sen ölüme yaklaştığında ya da çok korktuğunda parlıyor. Problem şu ki bağlantınızın gücü bir kere arttı mı bunu azaltmanın bir yolu yok. Bir önceki hayatında sen ve Tristan birbirinize dokunmasaydınız muhtemelen bir ömrü tamamlayıp ölecektin ve sonra tekrar hayata dönecektin. Ama aranızdaki bağlantı daha... güçlendiği için artık ölüme karşı kalıcı şekilde daha korumasızsın. Yani Tristan'a en küçük dokunuşun bile aranızdaki bağı kuvvetlendirecek ve senin yarı-ölümsüz durumunu hassaslaştıracak. Bu yüzden onunla arandaki mesafeyi ciddiye almalısın. Üzgün olduğumu biliyorum ama tüm bunların amacı seni korumak."

Scarlet başıyla onayladı. Görünüşe göre bir önceki hayatındaki dokunuşlar onu narin bir yarı-ölümsüz haline getirmişti. Muhteşem.

Dünyaya karşı sinirli olmak için bir neden daha.

Nathaniel'in muayenesinin geri kalanı boyunca homurdanmamayı başardı ve muayene bitince de odasına kaçtı. Gabriel'in evinin sol kanadı tamamen kendisine aitti. Yani Scarlet ve Beatrice'e; Scarlet'i bu sabah yataktan çıkıp bir elbise giymesine ikna eden kadına.

Scarlet odaya girdiğinde yatağa çarşaf seren Beatrice, "Doktor ne dedi, Scarlet Hanım?" diye sordu.

"Sağlığım yerindeymiş ama berbat görünüyordum. Neden herkes nasıl hissettiğimi bu kadar önemsiyor ki?"

"Çünkü Bay Archer mutlu olduğunuzda çok güzel bir varlığa dönüştüğünüzü söylüyor, hepimiz de bunu görmek istiyoruz." Beatrice gülümsedi.

Beatrice "Bay Archer" derken Gabriel'i -çünkü Tristan tamamen ortadan kaybolmuştu- "biz" derken de evin şoförü Jensen ve kendini kastediyordu.

"Mutluluk abartılıyor." Scarlet Beatrice'in kabartmakta olduğu farklı kumaşlara baktı. "Bütün bunlar ne?"

"Bugünkü kıyafetiniz."

Olabildiğince korkmuş gibi görünmeye çalıştı. "Peki, tam olarak neden bunu giymem gerekiyor?"

Beatrice gülümsedi. "Çünkü Bay Archer sizi dışarı çıkartmak istiyor ve ben de her gün giymek için ısrar ettiğiniz o kirli ve paspas gibi kıyafetlerinizle dışarı çıkmanıza izin vermeyi reddediyorum."

"Bu etek mi paspas gibi?" Scarlet belindeki sateni tuttu. "Bu rahatlık, bu ise," iki parmağıyla sanki iğrenç bir şeye dokunmuş gibi açık mavi korseyi tuttu ve burnunu kırıştırarak, "tam bir işkence. Bu lanet olası korseler ne zaman moda olmaktan çıkacak?"

"Muhtemelen çıkmayacak. Şimdi tartışmayı bırakın ve gelip giyinin."

Scarlet ofladı ve isteksizce Beatrice'in yanına gitti. Beatrice elbiseyi başının üstünden vücuduna doğru çekiştirdi. "Seni bu kadar sevmeseydim Beatrice, yemin ediyorum bu elbiseyi pencereden dışarı atardım."

Beatrice güldü. "O zaman iyi ki beni seviyorsunuz."

* * *

Bir saat sonra Gabriel gülümseyerek Scarlet'in ön odada elbisesinin içinde kıpırdanıp sessizce ve hiç de hanımca olmayan ama oldukça komik bir şekilde küfredmesini izliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet. Evet." Scarlet bir elini Gabriel'a uzattı. "Senin beni neşelendirmek için yaptığın kusursuz planını uygulayalım bakalım."

Gabriel güldü. "Neden bedbaht olmak için bu kadar kararlısın? Hayatındaki her şey üzücü değil. Daha bu sabah kahvaltıda gülümsediğini gördüm."

"Çünkü bana çikolata verdin."

"Öyleyse ben de gelecekteki büyük depresyon atakları için yanımda fazladan bir çikolata bulundurayım."

Scarlet ellerini beline koydu. "Ben depresif değilim."

Gabriel, Tristan gittiği için ne kadar üzüldüğünü anlamıyor olsa, yüzüne gülerdi. Ama bunun yerine onu yanağından öptü.

Sessizce, "Evet öylesin," dedi. "Ama ben de bu yüzden buradayım." Koluna girmesi için Scarlet'a doğru uzandı. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Evden çıktıklarında Gabriel ve Tristan'ın şoförlüğünü yapan Jensen şapkasıyla onları selamladı.

"Nereye gidiyoruz Bay Archer?" At arabasının kapısını açtı ve Scarlet'ın binmesine yardımcı oldu. Gabriel, Scarlet'ın eteği kapıya takılıp içerideki koltuğa doğru sendeleyince hırladığını duydu.

"Umarım bir sonraki hayatımda tüm kadınlar erkekler gibi giyinir. Bu eteği bir kere daha giymeyeceğim."

Gabriel gülümsedi. "Bu çok kötü olurdu. Etek sana çok yakışıyor"

"Kapa çeneni." Elbisesini bacaklarının etrafında topladı ve kaşlarını çatmış şekilde öne doğru bakarak oturdu.

Scarlet'ın "bir sonraki yaşam" sözlerini saygıyla duymazdan gelen Jensen sabırla Gabriel'in yönlendirmelerini bekledi.

"İlk önce kasabaya gidelim, orada arabaya binen kedinin sinirlerini yatıştıracak bir şeyler yapabileceğimizi umuyorum."

"Ben kedi değilim."

Gabriel, "Öyleyse," diye devam etti, "ben Bayan Jacobs'ı evimizin arka tarafına götürmek istiyorum."

Jensen başıyla onayladı. "Hay hay, efendim."

Gabriel Scarlet'in yanına oturdu ve kasabaya doğru yola çıktılar. Gabriel koltuğunda geriye yaslandı ve gülümseyerek başını iki yana salladı.

Scarlet'in dönüşünden bu yana hayatı dolu geçiyordu. Kumar oynamamıştı, içmeye gitmemişti ya da zamanını pek de arzu edilmeyen kişilerle geçilmemişti ve garip bir şekilde bu aktiviteleri hiç özlememişti.

Scarlet hayattaydı. Umudu yaşıyordu.

Gabriel gerçekten de kendi mutluluğunun kaynağını mutlu etmek istiyordu.

Scarlet kendisine gülümseyen Gabriel'a sert bir ifadeyle, "Ne?" dedi.

"Eğer yüzünde o iğrenç kaş çatan ifadeyi tutmaya devam edersen yakın zamanda yaşlı bir cadı gibi gözükmeye başlayacaksın."

"Kaşlarımı çatmıyorum."

"Çatıyorsun ve bu gerçekten de çok sevimli. Sadece küçük dozlarla alındığında."

"Yani, hepimiz senin gibi saçma sapan bir neşeli ruh hali içinde olamayız."

"Ah, belki de olmalıyız." Gabriel öne doğru eğildi ve bir anlığına ciddi bir ifade takındı. "Hayattasın, Scarlet. Tam burada, tam şu anda yaşıyorsun. Aldığın nefesler için minnettar olmalısın. Bir kereliğine gülümse."

Scarlet Gabriel'a dik dik baktı.

Gabriel pencereden dışarıyı seyreliyordu. Gömleğinin yakasıyla oynadı. Işık çaldı. Ama söyledikleri için özür dilemeyecekti. Scarlet çok uzun süredir mutsuzluğuna tutunuyordu.

Scarlet, "Haklısın," dedi. "Daha iyi bir arkadaş olmaya çalışacağım."

Gabriel gülümsedi.

Kasabaya vardıklarında Gabriel ona yeni icatları gösterdi, yeni yemekler denetti ve sonrasında Jensen ikisini arazinin ucuna götürdü.

Gabriel onun elini tuttu ve evin arkasındaki ormanlık alana doğru götürdü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana bu muhteşem araziye neden aldığımı göstermek istiyorum." Hedeflerine varırken Gabriel Scarlet'ın elini daha da sıkı tuttu.

Scarlet bir anda nefessiz kaldı. "Çok güzel."

Büyük ve durgun bir gölün kıyısındaki çimenlik bir tümsekte duruyorlardı. Gabriel yere eğildi ve sırtüstü uzandı, sonra Scarlet'a da aynısını yapmasını işaret etti. Scarlet onun yanına uzandı, mutlu gökyüzüne doğru bakarlarken Scarlet'ın siyah saçı ikisinin arasındaki çimenlerin üzerinde uçuştu.

Yakındaki ağaçların arasından geçen rüzgârın huzurlu sesi Gabriel'in sakin nefes alıp verişine uyuyordu.

Scarlet sessiz geçen birkaç dakikadan sonra, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Beni buraya getirdiğin, burayı gösterdiğin için."

"Evet. Ama elimde çikolata kalmadı..."

Scarlet gülümsedi.

"Bu arazinin içindeki gölü gördükten sonra buraya bir ev kurmam gerektiğini anladım. Burası bana evi hatırlatıyor."

Gabriel göz ucuyla Scarlet'ın başını sallayarak onayladığını gördü. "Ev sanki çok uzun zaman önceden kalmış gibi."

Güneş batmaya başlarken kuşlar ötüştü ve kabarık bulutlar incelmeye başladı.

Scarlet derin bir nefes aldı.

Gabriel, "Keşke senden bunu alabilsem," dedi, kalbindeki o büyük ağırlıktan nefret ediyordu. "İncinmişliğini. Kaybettiklerini."

Scarlet gökyüzüne bakmaya devam etti. "Neden benden saklanmak zorunda? Bu davranışı akıl almaz buluyorum."

"Seni korumaya çalışıyor."

"Kalbimi kırıyor."

Gabriel başıyla onayladı. "Bazen aşk, korunması gereken şeyler için zor kararlar vermeyi gerektirir."

"Ama aşk pes etmemeli."

Gabriel başını yavaşça sallayarak onayladı. "Evet, aşk pes etmemeli. Ama sırf kendin için pes etmemekle tüm kalbinle karşıdaki için pes etmek arasında bir fark var. Sevmek bencilce bir şey değil."

Scarlet çimenlerin üzerinden Gabriel'a baktı. "Âşık olamamakla lanetlenmiş biri için söylediklerin gerçekten de içten geliyor." Gözleri kederle doldu. "Üzerindeki lanet için üzgünüm."

Gabriel omuz silkti. "Daha kötüsü de olabilirdi. Sonsuz bir acıyla ya da çikolatasız bir hayatla da lanetlenebilirdim."

Scarlet gülmedi.

Gabriel sakince, "Sen hayattayken her şey farklı," dedi, Scarlet'ın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi ortadan kaldırmaya çalışıyordu. "Sen hayattayken neredeyse hiç boşluk hissetmiyorum ve bazen açıklanamaz şekilde mutlu oluyorum." Gülümsedi. "Çok saçma, biliyorum."

"Hiç de değil."

Gabriel onun kendisine baktığını hissedebiliyordu ama bakışlarını gökyüzünde tutmaya devam etti. "Sen hayattayken hiç de lanetlenmiş gibi değilim."

Gabriel dönüp bakana kadar Scarlet ona bakmaya devam etti ve "Seni özledim," dedi.

En karanlık zamanlarda en yakın arkadaşı olan ve umutsuz kalbine çare olabilecek tek kıza bakarken Gabriel'ın kalbi sıkıştı.

Gülümsedi. "Ben de seni özledim."

* * *

Charleston, 1791

Scarlet Gabriel'ın at arabasının camından dışarı sarkarken kahkahası göğe doğru yayıldı. "Bu at arabaları muhteşem!"

Gabriel'in sesinden gülümsediğini anlayabiliyordu. "Neden pencereden sarkıyorsun, kadın?"

Scarlet geriye dönüp Gabriel'a baktı, belinden itibaren dışarı çıkmıştı ve altında hızla kayan yola paralel duruyordu. "Çünkü atlar hızlı gittiğinde uçuyormuşum gibi hissediyorum."

Gabriel kahkaha attı. "Uçmak mı istiyorsun?"

"Uçmak. Yüzmek. Dans etmek. Hepsini istiyorum." Tüm bunları Tristan'sız yapacağını düşündüğü anda kalbine acı saplandı. Neşesini kaçırarak bu keder hissini bastırdı.

Tristan gitmişti ve geri dönmüyordu, bu gerçeği yavaşça kabullenmeye başlamıştı. Belki dişlerini ve yumruklarını sıkıyordu ama aynı zamanda kabulleniyordu.

Umduğu gibi onun için geri dönmemişti. Belki Tristan onu özlemiyordu, belki hayatında Scarlet yokken daha mutluydu. Her ne olursa olsun Scarlet artık avcısına sahip değildi.

Hayatını sanki Tristan hiç var olmamışçasına devam ettirmeye çalışıyordu. Böylesi çok daha kolaydı. Daha az acıtıyordu.

At arabasının içine döndü ve Gabriel'a gülümsedi.

Gabriel varlığıyla Scarlet'in memnuniyet ve keyif dışında başka bir şey hissetmesini imkânsız kılıyordu. Scarlet da Gabriel'ın arkadaşlığı için her gün artan bir minnettarlık hissediyordu. Uzun bir süredir ağlamak ya da bir şeyleri kırmak istemiyordu, hatta her sabah giymek zorunda olduğu elbiselerden şikâyet etmeyi bile bırakmıştı.

"Bugün ne yapalım?" diye sordu.

Gabriel, "Tabii ki uçmalıyız," diye cevap verdi. Kendi tarafındaki camdan dışarı sarktı ve "Daha hızlı Jensen," diye bağırdı.

At arabası hızlandı ve ikisi de vücutlarını camdan dışarı çıkararak rüzgârın hızla üzerlerinden geçmesine izin verdiler. Rüzgâr saçını uçuştururken Scarlet aracın öteki tarafındaki çocuğa baktı. Gabriel en yakın arkadaşı olmuştu ve onun yanındayken kırık bir kalbi olduğunu unutmuştu.

Nefret ettiği ama yine de müteşekkir olduğu acıyla Tristan oku çekti ve uzaktaki hedef tahtasına yöneltti. Oku bıraktı ve hedefin tam ortasına doğru uçuşmasını izledi.

Son bir yılda rahatlatıcı bulduğu tek şey okçuluktur. Orman, ağaçlar ve elindeki silahlar... Kendisini odaklanmış hissettiriyordu. Scarlet'ın yokluğunda göğsünde yanan acı varken odaklanabilmek Tristan'ın peşinde olduğu histi.

Ne yazık ki ağaçlar ve ok, odaklanmayla birlikte hatıraları da getiriyordu ve bu hatıralar Tristan'ın henüz başa çıkabilmeyi öğrenemediği şeyler değildi. Scarlet'ı lanetli bir yaranın acıtılabileceğinden çok daha şiddetli bir sızıyla özliyordu.

Bir ok daha aldı ve hedefe doğrulttu.

Neyse ki her şeye burnunu sokan şoför Jensen, Tristan'a Scarlet'ın sağlıklı olduğuna dair haberleri bildiriyordu. Gabriel da Scarlet'ın mutlu olduğunu söylüyordu. Görünüşe göre Scarlet'la arasında bıraktığı mesafe işe yarıyordu ve bunun için daha bir sürü acı dolu gün ve uykusuz gece geçirmeye razıydı.

Nathaniel'in kitaplarından, ölümsüzlerin doğru bir silahla yaralanırsa öldürülebileceğini öğrenmişti. Eğer Scarlet hayattayken ölmenin bir yolunu bulabilirse onun kalbindeki ölümsüz kan da kendisiyle birlikte ölecekti. Böylece Scarlet ölümlü hale gelecekti.

Yeni hedefi buydu: Scarlet'ın yaşaması için kendini öldürmenin bir yolunu bulmak. Çoğu gününü doğru silahı bulmak için arayarak geçiriyordu ama ne tür bir silaha ihtiyaç duyduğunu bilmediği için arayışı usandırıcı ve uzundu.

Ama zaman fazlasıyla sahip olduğu bir şeydi, bu yüzden yeni hobisi olabildiğince fazla silah toplamak ve her birini teker teker elemekti.

Doğru silahı bulacaktı ve kanının Scarlet'tan bir kere daha hayatını çalmayacağından emin olacaktı.

Acı dolu bir ürperti sırtından aşağı inerken bir okun daha uçuşmasına izin verdi ve uzaktaki hedefi vurmasını izledi.

17

Charleston, 1792

Vakit gece yarısına yaklaşıyordu, Scarlet şöminedeki alevleri izlerken zihni artık var olmayan mekânlarda dolaşıyordu.

Yeni hayatına alışıyordu.

Nathaniel ve onun alışılmadık hareketleri hızla kalbinde yer ediniyordu ve Gabriel günlerinin çoğunu Scarlet'i güldürmek ve ona yeni şeyler göstermek için harcıyordu. Hayatındaki tek eksik kişi Tristan'dı.

Gabriel ve Nathaniel'i gizlice dinlerken öğrendiğine göre -ki gerçekten de bir ajan gibi gizli gizli onları dinliyordu- oldukça uzak bir mesafede yaşıyordu, bunun dışında onun hakkında bilgisi yoktu. Zaten bütün bu uzakta durma olayının da amacı buydu herhalde.

Şöminenin önünde pek çok soğuk gece geçirmişti, şöminedeki alevi izlemekten mest oluyordu. Alevlere dair bir şey ona Tristan'ı, kıvılcıklara dair bir şeyse kendini hatırlatıyordu.

Bazen Gabriel da ona katılıyordu, ateşin yanında yumuşakça onu sarmalıyordu. Scarlet bu ılık sakinliğe gömülüyor ve hüznü

düşüncelerden uzaklaşıyordu. Nefes alıyor, konuşuyor ve sessizce oturuyorlardı. Bu çok güzeldi. Kolaydı.

Eğer Tristan ateşe Gabriel da sükûnetiydi; onu bekliyor, ateşini yakıyor ve kalbini yavaşça ve sabırla dolduruyordu.

Ona yaşamasını söylemişti, Scarlet da yaşıyordu. Olduğu yerde debelenmeyi bırakmıştı. Arkadaşlar edinmişti. Akşam yemeklerinde kakhaha atmıştı. Özel durumlar için kendini bir korseye hapsedmeyi bile kabullenmişti.

Geçen her gün daha az ateş ve daha çok sakinlik hissediyordu ve en sonunda kalbi acımaz oldu. Eskiden Tristan'ı düşündüğü anda acıyan göğsü artık geniş bir vadiymişçesine yankılanıyordu.

Yeşil gözlü avcısından tamamen kopmuş değildi, bu durumu fark etmesi kalbini yumuşattığı kadar acıttı ama onun yokluğunda başka biri haline gelmişti.

Scarlet dilini ısırmış, sinirini bastırmış ve bir hanımefendi gibi davranmıştı. Daha da önemlisi kibar. Gabriel kibar bir arkadaşı hak ediyordu.

"Seni burada bulacağımı biliyordum." Gabriel'in sesini duyar duymaz yüzünde bir gülümseme belirdi.

Tristan'ın yüzüne sahip kahverengi gözlü Gabriel'in duvara yaslandığını gördü ve gülümsedi. "Ateş hem yıkıcı hem de çok güzel. Çok ilgi çekici."

"Böyle düşünmene hiç şaşırmadım." Gülümsedi ve koltukta Scarlet'in yanına oturdu.

"Kalbin nasıl?" Scarlet sürekli Gabriel'a kalbini ve laneti soruyor ve her zaman aynı cevabı alıyordu.

"Mutlu." Gabriel yüzündeki gamzeler ortaya çıkacak kadar gülümsedi. "Peki ya seninki?"

Scarlet başını yana yatırdı. "Hoşnut."

Gabriel elini uzatıp onun elini tuttu, avcunu öperken gülümsemesi yumuşadı. "Çok güzel. Artık mutlu biri olarak ölebilirim."

Gabriel'in dudaklarını avcunda hissedince Scarlet'in kalbi adeta kanat çırpı ve bu his onu şaşırttı. "Sen ölemezsin ki."

Gabriel Scarlet'in elini indirdi ama bırakmadı. "Öyleyse mutlu bir adam olarak yaşarım."

Scarlet gözlerini devirdi. "Sen her zaman mutlu biri oldun."

"He zaman değil." Sesinde şakacı bir ton vardı ama kendisi hayatta değilken Gabriel'in hayatını ve onun üzerindeki laneti düşününce derin bir acı damarlarında dolaştı.

"Yeniden ölmek istemiyorum," dedi. "Senin yeniden boş olmanı istemiyorum."

Gabriel dikkatle ona baktı, alev ışığı kendi yüzünde hareket ederken acılı gözleri Scarlet'in hatlarını izledi. "Benim yüzümden mi kendi ölümünden korkuyorsun?"

Scarlet başıyla onayladı, söylediğinin gerçek olduğunu fark etmişti. Oldukça sağlıklıydı ve üç yıldır hastalanmamıştı ama eninde sonunda ölüm peşinden gelecekti. Gabriel'i düşündükçe bu içini acıtıyordu. Tamamen iyilikle doluydu ve Scarlet'in ölümü içini tamamen boşaltırdı.

"Beni bu kadar düşündüğün için aptalsın. Bunu hak etmiyorum."

"Ediyorsun." Scarlet başıyla onayladı. "Hem de çok."

Gabriel öne eğildi ve Scarlet'ı yanağından öptü. "Seni seviyorum."

Scarlet'in gözleri Gabriel'in dokunuşuyla kapandı, Tristan'ın öldüğünü düşündüğü ve Gabriel'in onu çok ama çok sevdiği ve kollarında büyük bir gururla taşıdığı zamanları hatırladı.

Gözlerini açtı. "Ben de seni seviyorum. Bunu biliyorsun değil mi?"

Gabriel gülümsedi. "Biliyorum." Başını yana yatırdı ve iç çekti. "Buraya gel." Onu kendine doğru çekti ve koltağı uzandı. Scarlet başını Gabriel'in göğsüyle omzu arasındaki yumuşak yere koydu ve derin derin nefes aldı.

Gabriel güzel kokuyordu. Güvenliydi ve dikkatliydi, ona dair her şey tanıdık ve sıcaktı. Yattığı yere daha da yerleşti ve Gabriel kollarını etrafına doladı. İkisi ateşi izlerken yüzleri yan yanaydı.

Scarlet, "Benimle kal," dedi.

Gabriel parmaklarını kolunda gezdirdi ve büyük bir tutam saçını tutup parmaklarının etrafına doladı. "Başka bir yerde olmayı istemiyorum zaten."

Scarlet birden ağlamak istedi. Tristan olmadığı için değil. Kırk kalbi için değil. Gabriel ve onun adanmış sabrı ve Scarlet'a duyduğu koşulsuz aşk için.

Scarlet savaştan çıkmış yorgun bir savaşçı gibi kendini, derinden seven ve en karanlık zamanlarında kalbini neşeyle dolduran adamın kollarına bıraktı. Gabriel kalbinin sadece hasar görmemiş ve güzel yerlerini değil, tüm keşmekeş halini sevgiyle dolduruyordu.

Ve yavaşça, sanki hiç ayrılmamışçasına, kalbi aşkla doldu.

18

Charleston, 1793

Scarlet mutluydu, kalbi aşkla doluydu ve hayatı keyifliydi. Neredeyse tüm günlerini Gabriel'la geçiriyordu. Nathaniel sağlık durumundan memnundu ve muayene için nadiren uğrar olmuştu. Scarlet'ın toplumca kabullenilemeyecek tek etkinliği Pierre adında bir Fransız'dan aldığı dövüş eğitimi idi.

Scarlet, Pierre'i gizlice tutmuştu, eğitimlerini ormanda, kimsenin onları göremeyeceği bir yerde gerçekleştirmek için ısrar etmişti ve yavaşça kendi silahlarını biriktirmeye başlamıştı.

Gabriel, onun bıçak ve oklara dair ilgisini hiç sorgulamamıştı ama Scarlet sadece kısa bir yürüyüşten eve döndüğünü söylediği seferlerde birkaç kez şüpheyle kaşını kaldırdığı olmuştu.

Scarlet sırrını açığa çıkarmayı reddediyordu. Sadece ona ait bir şey istiyordu ve ağaçların arasındaki dövüşler bu amaca uyuyordu.

Dövüşmenin dışında reveransları, çay içişi ve katıldığı partilerdeki şatafatlı adamlar hakkındaki iğneleyici yorumlarını dile getirmeyişiyle tam bir hanımefendi gibiydi.

Eskideki çabuk parlayan kız ölmüş, yerine cilalı bir benzeri gelmişti. Kendini artık güçlkle tanıyabiliyordu ama bu belki de iyi bir şeydi.

Hayatını seviyordu, Gabriel'ı seviyordu ve kalbinden Tristan'ı neredeyse tamamen çıkarmıştı.

Ama sonra hançerini kaybetti.

Bu çok büyük bir problem değildi, daha düzinelerce silahı vardı ve istese bu hançerin yerine kolaylıkla yenisini bulabilirdi ama bu Scarlet'in şanslı hançeriydi. Sapı eşsizdi ve genelde bulduklarından daha ağırdı. Ayrıca Pierre'le alıştırma yaparken eline mükemmel oturuyordu.

Bu yüzden kendini, elleri ve dizleri üzerine eğilmiş halde, odasının önündeki koltuğun arkasına eğilmiş şekilde buldu. Hançeri sakladığı son yerin burası olduğunu hatırlıyordu. O sırada Nathaniel'in sesinin yandaki yemek odasından geldiğini duydu.

"Tristan iyi durumda değil" cümlesini duyunca duyuları keskinleşti ve daha dikkatli dinlemeye başladı.

Tekrar Nathaniel'in sesi duyuldu. "Büyük bir acı içinde ve eklemem gerekir ki çok keyifsiz."

Scarlet koltuğun etrafında emekledi ve ayağa kalkarak büyük dolabın arkasındaki gölgeye saklandı, yemek masasında oturmuş Gabriel ve Nathaniel'i görebiliyordu.

"Eh, tabii. Sürekli acı insanı bu hale getirebilir."

Scarlet'in kalbi bir anda çarpmaya başladı.

Sürekli acı mı? Tristan onun yüzünden çaresizce acı mı çekiyordu?

Bu kabul edilemezdi.

"Aylardır uyuyamıyor."

Gabriel çenesini kaşıdı. "Scarlet'ı ona götürmeli miyiz? Yani en azından bir ara verebilmesi için?"

Evet. Scarlet'ı Tristan'a götürmelilerdi.

Nathaniel, "Hayır," dedi.

Kahrolası adam.

Gabriel başıyla onayladı. "Haklısın. Scarlet'ın hastalanma riskini göze alamayız. Bu sefer oldukça uzun süre hayatta kaldı."

Nathaniel, "Evet, o var Bir de Scarlet'ı Hilldoor'a götürürsek Tristan bizi öldürebilir. Hatta kesinlikle öldürür," dedi.

Hilldoor

Tam o anda, o çabuk parlayan kız küllerinden doğdu.

"Bizi öldürmez." Gabriel ofladı.

"Ama deneyebilir."

"Ben emin değilim."

Nathaniel, "Sen silahlarla dolu bir evde bir şeyleri yumruklamaya meraklı kardeşinle bir gece geçirmedin," dedi.

"Haklısın. Peki, ne yapmalıyız?"

"Bence," Nathaniel iç çekti, "bize daha yakın bir yere taşınmasını önermelisin. Scarlet'ın bilmeyeceği ama vücudunun sağlıklı olacağı kadar yakın bir yere."

"Peki, bunu neden sen değil de ben önermeliyim?"

"Çünkü onun bu acınası haline katlanma sırası sende."

"Benim sıram mı? Ben geçen hafta ona gittim."

"Tamam, ama o senin kardeşin. Sana vurması daha düşük ihtimal."

"Ama sen bir doktorsun ve seni seviyor Sen git."

"Hayır, sen git."

Hayır, ben gideceğim, diye düşündü Scarlet ve Hilldoor her neresiyse oraya olan yolcuğunu planlamaya başladı. Tüm bunlar hançerini kaybettiği içindi.

Sonuçta bu hançer onun şanslı hançeriydi.

* * *

Ertesi gece ön kapıdan hızla çıktı ve sanki çok normal ve gayet önemli bir işi varmış gibi Jensen'a yaklaştı.

"İyi akşamlar, Bayan Scarlet." Jensen ay ışığı altında at arabasının yanında dururken şapkasını tutarak Scarlet'ı selamladı.

Scarlet en güzel gülümsemesiyle ona baktı. "İyi akşamlar Jensen. Ne güzel bir gece değil mi?"

"Yıldızların altında sizinle birlikte olunca daha da güzel." Jensen her zaman güzel sözler söylerdi. "Sizi bu akşam nereye götürebilirim hanımefendi?"

Gabriel ve Nathaniel bir beyefendinin yemeğine davetliydi, Scarlet'ı evdeki görevlilerle yalnız bırakmışlardı. Bu durum Beatrice'in sorgulamasına bakılırsa garip bir durumdu.

"Hilldoor Köşkü'ne gitmeliyim." Gülümsemeye devam etti, bu anın kritik olduğunun farkındaydı.

Jensen çenesini kaşdı. "Bay Archer'ın sizin kesinlikle yalnız yolculuk etmemenize dair ısrarını hatırlar gibiyim. Sanırım işim ve büyük ihtimalle de hayatım tehlikeye girebilir."

Scarlet bir elini salladı. "Gabriel sana asla zarar vermez Jensen. Seni nasıl sevdiğini biliyorum, ayrıca sadece ve sadece kibar biri."

Jensen yere bilge bir ifadeyle baktı. "Bay Archer derken kastettiğim kişi Gabriel değildi."

Scarlet flört etmeyi bıraktı ve dudaklarını büktü. "Peki, o Bay Archer tam bir baş ağrısı."

"O Bay Archer sizi Hilldoor'da istemediğinde konusunda ısrarcı ve ben de onu sinirlendirmeyi istemiyorum."

Scarlet gözlerini devirdi. "Neden herkes Tristan'dan bu kadar korkuyor? Yemin ederim ki o Gabriel'dan daha zararsız. Beni ona götür."

"Korkarım bu mümkün değil Bayan Scarlet."

"Jensen." Scarlet dudaklarını sıktı. "Tristan gerçekten de çok acı içinde değil mi?"

"Benim böyle bir acıdan haberdar olmamam gerekiyor."

"Ve benim de Tristan'ın nerede olduğunu bilmemem gerekiyor." Gülümsedi. "Ama bazen bilmemem gereken şeyleri biliyorum."

Şoför pek etkilenmemiş gibi duruyordu.

"Jensen, Tristan acı çekiyor. Onun bu acı içinde yaşamasını mı istiyorsun?" diye ısrarını sürdürdü Scarlet.

"Benim dileğim önemsiz. Öte yandan Bay Archer'in dilekleri..."

"Bende onun ilacı var." Artık çaresizdi. "Onun acısını dindirebilirim."

Jensen bir şey söylemedi ama Scarlet gözlerindeki kararsızlığı gördü ve bu tartışmayı kazandığını anladı.

Tüm etkileyiciliğiyle, "Beni Hilldoor'a götür Jensen," dedi.

Jensen iç çekti. "Peki öyleyse."

Scarlet at arabasına binmeden önce Jensen'in şapkasının ucunu arkadaşıca bir hareketle tuttu.

Sonra da gecenin karanlığına doğru ilerlediler: Gabriel ve Nathaniel'dan uzağa. Tristan'ın yakınına.

* * *

Scarlet dolunayın ışığıyla ortaya çıkan tepelerin arasında büyük bir malikâneye yaklaştıklarını gördü. Bu malikâne oldukça büyük ve ihtişamlıydı ama bir sürü sarmaşık ve kalın bir katman halindeki bitkiler tarafından saklanmıştı. Bu üzücü bir görüntüydü.

Jensen at arabasını durdurduğunda Scarlet derin bir nefes aldı, yani, üstündeki sıkı korseyle ne kadar derin nefes alabiliyorsa o kadar ve Jensen'in elini tutarak arabadan indi.

Evin girişine geldiğinde kapıyı vurmadı. Kapıyı vurmak kibar ve hanımefendilere yakışan bir hareket olurdu, aynı zamanda orada olduğunu da açığa çıkartırdı. Haşın Scarlet böyle davranmazdı.

Ön kapının açık olduğunu fark edince içeri girdi ve Tristan'ı kollarını kavuşturmuş, Scarlet'ı bekler şekilde karşısında dikilirken buldu.

Kapının açık olması şimdi daha mantıklı bir hal alıyordu.

Boğazı acıyana dek Tristan'a bağırma isteğini bastırdı ve işler sarpa sarmadan önce onun güzel hatlarını hafızasına kazımaya çalıştı.

Vaktin akşam ve havanın soğuk olmasına rağmen Tristan'ın üstünde bir şey yoktu.

Tabii ki.

Scarlet'ın dövmesi Tristan'ın tenindeydi. Scarlet'ın kalbi sıkıştı. Tristan'ın üzerine işlediği bu kalıcı çizimi neredeyse unutmuştu ve onu tekrar görmek midesinde garip şeyler yaptı. Umutlu şeyler. Sıcacık şeyler.

Üzgün şeyler.

Tristan'ın koyu saç daha uzundu, neredeyse omuzlarına iniyordu ve düzensizce başından aşağı iniyordu. Kirli sakalları yüzünü kaplıyordu, koyu renkli gözlerinin etrafında mor bir çember vardı ve çenesi sert ve kasılıydı.

Görünüşü pek de güzel değildi ama her ne olursa olsun Scarlet'ın yıllardır gördüğü en güzel şeydi.

Tristan, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Scarlet kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslandı. "Sen büyük bir acı içinde olduğun için sana geldim," diye cevap verdi.

"Evet. Benim büyük acım yüzünden sen hâlâ hayattasın. Benim uzakta olmam senin iyiliğin anlamına geliyor."

"Nabzımın atması kalbimin iyi olduğu anlamına gelmiyor."

Tristan azarlayan bir ifadeyle Scarlet'a bakarken sessiz kaldı, o da etrafındaki büyük ölçüde boş evi inceledi. "Peki... Sinirli Tristan'ın uyuduğu karanlık zindan burası mı?"

"Hayır. Burası oldukça tehlikeli Tristan'ın kendini çok dikkatsiz bir genç kadından uzak tuttuğu karanlık zindan."

Açıkça görünüyordu ki Tristan pek konuşma havasında değildi.

Scarlet çenesini kaldırdı. "Ben artık pek genç değilim."

"Bunu görebiliyorum." Bakışları yüzünden vücudunun çekici görüntüsüne kayınca gözleri karardı. Tekrar Scarlet'ın gözlerine baktı, yeşil gözleri sinir ve arzuyla doluydu.

"Gitmelisin, Scar"

Evet. Scarlet muhtemelen buradan ayrılmalıydı.

Ama bunu yapmadı.

"Tristan, bu çok saçma. Çok büyük bir acı içindesin ve ben seni çok özlüyorum. Eve dön."

"Evimdeyim."

"Hayır, değilsin. Saklanıyorsun."

"Görünen o ki yeterince iyi saklanamıyorum." Çenesindeki bir kas kasıldı. "Beni nasıl buldun?"

"Tam olarak hatırlamıyorum ama Jensen'ın hiç suçu yok."

Gülümsemeye benzer bir ifade Tristan'ın yüzünde belirdi. Scarlet onun gerçekten gülümsediğini görmek için tüm kalbini feda edebilirdi.

Öne doğru bir adım attı. "Bu kadar süre boyunca acıya katlanmamalıydın."

Tristan geriye bir adım attı. "Benim çektiğim acı seni ilgilen-dirmez."

"Sana dair her şey beni ilgilendirir. Acı içinde öylece bekleyemezsin." Tristan için duyduğu korku ve sevgiyle kalbi dolarken bir adım daha attı. "Aptalın tekisin."

Tristan olduğu yerde durdu. "Sen de pervasız bir kadınsın."

Scarlet gülümsedi. "Oldukça karmaşık bir ikiliyiz."

"Gerçekten öyleyiz." Tristan onun yüzünü incelerken sesi yumuşadı. "Burada kalamazsın."

"Öyleyse bana gitmemi söyle." Scarlet bir adım daha attı.

"Git."

"Hayır."

Tristan, "Lanet olsun, kadın," dedi. "Gerçekten de çok acı vericisin."

Scarlet bir adım daha atıp tam önünde dikildi ve gözlerindeki yeşil sıcaklığa baktı.

"Evet, öyleyim." Onun göğsünü öptü, dudaklarını gereğinden biraz daha uzun süre teninde tuttu ve getirdiği sıcaklıkla Tristan'ın verdiği nefesi hissetti. "Beni bu yüzden seviyorsun."

Parmak uçlarıyla dövmenin üzerinden geçti, derisindeki siyah hatları takip etti.

Tristan, "Seviyorum," dedi ve nazikçe Scarlet'in elini tuttu. "Bu yüzden bunun tekrar olmasına izin veremem."

Scarlet başını kaldırarak ona baktı. "Böyle tehditler savurma, Avcı."

"Bu bir tehdit değil." Üzgün görünüyordu. "Gitmelisin."

Scarlet omuzlarını dikleştirdi. "Sen iyileşene kadar gitmeyeceğim. Benim yanımda rahat bir uyku uyuyana kadar yanında kalacağım."

Tristan onun elini bıraktı. "Seni dışarı çıkarmadan önce git."

Scarlet gözlerini kıstı. "Hayır."

Bir süreliğine sertçe bakiştılar, nabızları hızla atıyordu. Sonra aniden Scarlet'in ayakları yerden kesildi, Tristan onu kolayca omzuna almış, ön kapıyı vurup açarak hızla dışarı çıkmıştı.

"Arabanın kapısını aç, Jensen!" O kadar sinirliydi ki Scarlet bu sesin vücudunda titreşimlerini hissedebiliyordu.

Serbest kalmak için çabalarken Tristan'ın çıplak sırtına vurdu ama beli ve bacakları Tristan'ın kolu tarafından hapsedilmişti.

"Seninle," Tristan boştaki eliyle Jensen'ı işaret etti, "sonra konuşacağım."

Scarlet, kaya gibi sert kollar sayesinde arabanın içine oturtuldu, büyük bedeni de arabanın kapısını kapatıyordu.

"Buraya geri gelme." Tristan'ın yeşil gözleri Scarlet'in ruhunu parçalara ayırdı. "Asla."

Sinirine, korkusuna ya da yeşil gözlerindeki siyah bakışın anlamı neyse ona rağmen Scarlet buraya bir amaç için gelmişti ve bu yolculuğunun boşa çıkmasını istemiyordu. Ellerini onun yüzüne doğru uzatarak acısını son bir kez dindirmek için çaresizce hareket etti.

Tristan Scarlet'in ellerini geri itmek için bileklerinden tuttu ama dokunuşu içine işlerken dondu kaldı.

Scarlet, Tristan'ın gözlerinin huzurla kapanmasını ve rahatlayarak bir nefes vermesini izledi. Sonsuza kadar Tristan'a dokunmak ve onu rahatlatmak istiyordu.

"Lütfen, beni seni terk etmeye zorlama," diye fısıldadı.

Tristan'ın gözkapakları yavaşça açıldı. Bir anlığına kararlığı yok olmuştu ve bileklerini kavrayan elleri gevşeyip koluna kaymıştı. Yurakı çıktıkça daha da nazikleşiyordu.

Kısa süre sonra parmakları Scarlet'in kolunun iç tarafına yükseldi... Omuzlarını geçti... Köprücük kemiğine dokundu... Sonra boynuna ulaştı.

Scarlet, Tristan'ın yanında, onun tarafından reddedilmeden ve uzaklaştırılmadan olmak bu kadar güzel hissettirdiği için ağlamak istedi.

Ama sonra gözleri yanmaya başladı ve yumuşak bir mavi ışık gecenin karanlığını aydınlattı.

Tristan ellerini ve bakışlarını Scarlet'tan uzaklaştırdı. Arabanın kapısını kapatarak, "Onu evine götür, Jensen," diye bağırdı ve geri dönüp bakmadan evine yürüdü.

Scarlet camdan dışarı bakarken Tristan'ın onu korumaya çalıştığını biliyordu. Her şeyi sevgi ve korku yüzünden yaptığını biliyordu.

Ama dünyadaki tüm bilgiler birleşse bile ruhundaki acıyı din-diremiyordu.

19

Charleston, 1798

Tristan artık farklı biriydi.

Scarlet'in kendisini bulduğu günden sonra farklı bir yere taşınmış ve aralarında daha güvenli bir mesafe bırakmıştı, yine de Scarlet hastalanmış ve ölmeye başlamıştı. Sekiz ay boyunca gözleri sürekli yanıp durmuştu. Sonra da burun kanamaları başlamıştı.

İçinde Scarlet'in ölümünü hissettiği anda ruhunda bir şeyler kopmuştu.

Scarlet'i kurtaramamıştı. Silahlar aramış ve kendini öldürmeyi denemişti ama bunun bir anlamı olmamıştı. Scarlet yine de ölmüştü.

Duvarlara bıçaklar fırlattıktan ve boş evdeki kapıları vurduktan sonra sonunda kendini kedere teslim etti. Suçluluk ve üzüntü göğsünü doldururken hiç uyuyamadı. Zamanla daha da koyulaşan bir karanlık yavaşça ruhunu kaplıyordu.

Karanlık içinde boğulması kaderin merhameti olurdu.

Bu gece kasabanın karanlıktan sonra insanların pek dolaşmadığı daha tehlikeli kısmında yürüyordu. İnsanların çoğu ölümsüz değildi ve Tristan tehlikeli sokaklar ve binalarda kimlerin olduğunu pek de umursamıyordu.

"Gabriel." Şüpheli görüntüsü olan ve birkaç dişi eksik bir tip Tristan'ın omzunu tuttu. "Görüşmeyeli kaç sene oldu? Dokuz, on yıl?"

Gabriel değil de, onun ikizi olduğunu bu yabancıya açıklamanın pek anlamı olmadığından -çoğu insan buna inanmıyordu zaten- Tristan, "Emin değilim, çok uzun zaman oldu," dedi.

Yabancı başıyla onayladı. "Hâlâ düşük oyunlarda büyük bahisler peşinde misin?"

Düşük oyunlar da neyin nesiydi?

Tristan düz bir tonla, "Beni tanyorsun," dedi, yabancıнын omzunu bırakmasını istiyordu.

"Sana bir ipucum var." Yabancı öne doğru eğildi, nefesi iğrenç kokuyordu. "Dokuzlar Kulübü'nün altında yeni bir tür dövüş var Şifreyse 'muşta'. Onlara seni Hank'in gönderdiğini söyle. Kazanırsan ben de pay alacağım." Göz kırptı. "Seni görmek güzel, eski dostum."

Yabancı sonra kayboldu.

Tristan bu adamın sözlerini görmezden gelip yürümeye devam etmesi gerektiğini düşündü ama merak duygusu ağır bastı ve ayakları onu Dokuzlar Kulübü'ne götürdü. Arka kapıdaki adama parolayı söyledi.

Alt kattaki iyi aydınlatılmış ve insanların etrafında topladığı toprak bir ringin olduğu mahzene indi. Kasabalıların arasından bakınca, ortada iki büyük adamın birbirini kan revan içinde yumrukladığını gördü.

İzleyiciler tezahürat ediyor ve yuhalyorlardı, ellerindeki parayı bir bileççi dolaşarak topluyor ve insanlar dövüşçülerin yaralarından yere kanlar saçılırken kahkaha atarak içkilerini içiyorlardı.

İngiltere’de böyle dövüşler yapıldığını duymuştu ama bunlar yasadışı olduğu için daha önce görmemişti. Bu sporu... etkileyici bulmuştu.

Büyük bir ilgiyle toprak ringin içinde dövüşçülerin birbirlerini yumruklamalarını, sağa sola fırlatmalarını izledi. Eğlenen izleyicilerin bağırış çağırışları arasında kan, tükürük ve ter dövüşçülerin vücudunu kaplıyordu.

Spor olarak dövüşmek, yumrukları ve diğer uzuvları çarpıştırmak... İçindeki karanlık genişledi ve kenarıyla gülümsedi. Kan revan içinde dövülmek cennet gibiydi.

20

Charleston, 1801

Gabriel karanlıkta, büyük bir koltuğa yaslanmış ve ayağını önündeki masaya koymuş oturuyordu. Parmaklarını birbirine vuruyor ve bekliyordu.

Tristan koridorda belirdi ve ön kapıya doğru ilerledi.

“Nereye gidiyorsun?” Gabriel parmaklarını birbirine vurmaya bıraktı.

Tristan ona baktı. “Neden karanlıkta oturuyorsun?” Başını yana yatırdı. “Bu senin gibi... Kendine ne diyordun, bir centilmen için, garip bir davranış değil mi?”

Gabriel gülümsedi. “Geceleri nereye gittiğini sorduğumda konuyu hep değiştirmen çok ilginç.”

“Neden önemsiyorsun ki kardeşim? Bu gece oynayacağın fa-hişeler yok mu?”

“Sen vaktini böyle mi geçiriyorsun? Genelevlerde?” Gabriel ayağını yere koydu ve keskin bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. “Hayır,

tabii ki böyle yapmıyorsun. Tristan böyle şeyler yapmaz. Benim iyilik timsali kardeşim vaktini günahkârlarla birlikte geçirmez.”

“Sen hariç.”

“Böyle giyinmiş nereye gittiğini bana söylemeyecek misin?” Tristan’ı şöyle bir süzdü, üstünde geniş, paçaları kesik bir pantolon ve normalden daha bol bir gömlek vardı. “Korsanlık yapmaya mı?”

“Bana güven, kardeşim.” Tristan kurnaz bir ifadeyle baktı. “Bir korsan benim gittiğim yere hiç uymazdı.” Başka bir söz söylemeden evden ayrıldı ve Gabriel’i karanlıkta tek başına bıraktı.

Gözlerini deviren Gabriel yavaşça sandalyeden kalktı ve kordordaki montunu aldı.

Kibirli Tristan’la başa çıkabilirdi.

Yumuşak kalpli Tristan’a katlanabilirdi.

Ama ya karanlık ve gizemli Tristan?

Buna katlanamazdı.

Archer ailesinde ipe sapa gelmez bir ruh için tek bir yer vardı ve bu yeri Gabriel çok daha önceden kapmıştı.

Ön kapıdan çıktı ve kardeşini takip ederken gölgelere saklandı.

Karanlık sokaklar ve garip ara yollar boyunca Gabriel’in eskiden sürekli takıldığı ama Tristan’ın adımını bile atmayacağını düşündüğü yerlerden geçtiler Tristan’ı terkedilmiş bir binaya varana dek takip etti.

En azından terk edilmiş gibi görünüyordu.

Tristan aşağıya neredeyse tamamen gizlenmiş merdivenlerden indi, Gabriel yakınlarda bir yere saklandı ve Tristan’ın kapıdaki bir görevliye –bu görevli az önce geçtikleri sokaklardan çok daha tekinsiz görünüyordu– başıyla selam verip kalabalık bir odaya girmesini izledi.

Nasıl yani?

Kendi kendiyse birkaç dakika boyunca tartıştı, Tristan’ın peşinden gitmek ya da onu kendi başına bırakmak arasında kalmıştı. Her zamanki gibi merakı galip geldi.

Tristan gibi merdivenlerden inip yüzünü mümkün olduğunca ifadesiz tutmaya çalışarak kapıda duran tekinsiz adama yaklaştı.

Kapıdaki adamın kafası karışmış gibiydi. "Archer?"

Gabriel başıyla onayladı. Bazen bir ikizinin olması avantajlı oluyordu.

"Ama ben seni... Nasıl yani?"

"Arkadan çıktım." Gabriel bu açıklamanın yeterli olacağını ve burası her neresiyse bir "arka" kapısının olduğunu umut etti.

Adam omuzlarını silkti. "Tamam. Bu gece sana bol şans. Her zaman bahiste seni seçiyorum."

Gabriel tekrar başını salladı ve adam aydınlık odaya girmesine izin verdi. Oda insanlar, bahisçiler, ter kokusu ve kırılan kemik sesleriyle doluydu.

Kahretsin.

Kalabalığın dışından ve mümkün olduğunca gölgelerden yürüyerek odanın merkezindeki gösteriye ilerledi.

Üstü çıplak olan Tristan'ın yüzünden ve gövdesinden kanlar akıyordu ve kendinden çok daha büyük bir adam kendisine yumruklar sallarken elleriyle yüzünü koruyordu. Büyük adam Tristan'dan daha çok dayak yemişti ve yaralanmış halde sendeliyordu. Tristan adamın fırlattığı her yumruğu savuşturdu ve büyük adamın sağa sola sendelemesini birkaç dakika izledikten sonra yüzüne bir yumruk attı.

Adam kan kaplı yere yığıldı ve izleyenler sevinçle bağırdı. Bir yeden çan sesi geldi ve Gabriel sonunda ne izlediğini anladı. İnana-madı ama anladı.

İzleyenler azalana kadar dört maç daha izledi, daha sonra da kanlar içindeki Tristan ortaya çıkana kadar merdivenlerin yakınındaki bir gölgelik alanda saklandı.

Tristan'ı ensesinden tutarak binanın duvarına yasladı. "Sokak dövüşü mü? Sen aklını mı kaçırdın?"

Savunmasız yakalanan Tristan Gabriel'in yüzüne bir yumruk savurdu ama yumruğunu vurmadan önce son anda kardeşini tanı-yarak duraksadı.

Tristan felaket durumdaydı. Her yerinde kan vardı. Gözü şişmişti. Saçı ve göğsü ter içindeydi.

“Merhaba, Gabe.” Gabriel’in elinden kurtuldu ve yere tükürdü. “Seni bu eskiden takıldığın mekânlara ne sürükledi böyle? Senin değiştiğini düşünüyordum.”

Gabriel bu yorumu duymazdan geldi ama söyledikleri doğrudu. Scarlet’in ölümünden beri aylıklık yapmayı, kendinden nefret etmeyi ve sarhoş bir kumarbaz olmayı bırakmıştı. Scarlet onu sevmiştir. Artık yaşaması için bir nedeni vardı.

“Tekrar soruyorum,” dedi. “Delirdin mi sen?”

“Hayır, gayet iyiyim.” Tristan gülümsedi. Deli bir adam gibi. “Aslında mükemmelim. Haftalardır dövüş kaybetmedim.”

“Sen ölümsüzsün. Bu dövüşler adil değil, gerçek zaferler değil.”

Tristan yumruklarını inceledi, kopmuş bir et parçası kendi kendini onarıyordu. Tekrar Gabriel’a baktı. “Şimdi bana ahlak dersi vermeye kalkma, kardeşim. Senin koruman gereken bir ünün var. Bu kasabanın insanları sen birdenbire ‘iyi’ kardeş olursan ne yapar? Eminim büyük bir kargaşa olur. Gidip hemen kendine bir şişe brendi ve boyalı bir kadın bul ve hemen bu ahlak saçmalığını bırak. Böylece dünya yeniden rayına girsin.”

“Tristan, ben ciddiym. Sokak dövüşü yasadışı.” Gabriel birdenbire ikisi arasındaki yetişkin kendisiymiş gibi hissetti ve bu yeni rolünden rahatsız oldu.

“Biliyorum.” Deli gülümsemesi geri gelmişti.

Bu karşısındaki kimdi?

Tristan yeniden tükürdü. “Ne zamandır kanunları dikkate alıyorsun ki?”

Görünüşe göre kardeşim bir suçluya dönüştüğünden beri.

Gabriel başını salladı. “Karşıdakilere karşı apaçık bir avantajın varken dövüşmek yanlış.”

“Benim avantajım büyüdüğün kadar değil. Biliyor musun,” gözlerinde tanıdık bir ifadeyle Gabriel’a baktı, “ölümsüzler ne kadar

yaralanırlarsa, o kadar yavaş iyileşiyorlar. Eşit bir dövüğe çıkmak için tek yapmam gereken bir iki kemik kırmak ya da dövüşten önce kendimi kesmek. Böylece herhangi bir rakip kadar ölümlü oluyorum. Bunu da Nathaniel'in kitaplarından öğrendim. Büyücülük kitaplarında faydalı bilgiler var."

Gabriel gözlerini kırptı. "Senin derdin ne?"

"Hayır, senin derdin ne?"

Gabriel yüzünü ovuşturdu, tamamen aptala dönmüştü. "Lütfen açıkla mısın, neden bu dövüşlere katılıyorsun?"

"Çünkü birine vurmak iyi hissettiriyor. Birinin sana vurması da." Ah.

Bu Tristan için bir cezaydı. Scarlet'ın hayatta olmadığı sürece canının yanması ve birinin canını yakması için bir yöntemdi.

"Endişelenme, Gabe." Yeniden tükürdü. "Bu dövüşler düşündüğünden daha eşit koşullar gözetilerek düzenleniyor. Hile yapmıyorum. Hissettiğim aynı baskı, aynı acı, aynı..."

"Suçluluk?" Gabriel kardeşini zorladı. "Keder?"

Tristan'ın ukala ifadesi ciddileşti.

Gabriel başını salladı. "Bu yaptığın onu daha hızlı geri getirmiyor. O geri geldiğinde olacakları da değiştirmiyor."

Tristan sesini alçaltırken gözleri tehlikeli bir hiddetle doldu. "Benimle Scarlet hakkında konuşma."

Sonra da çekti gitti. Üzerindeki kanla gecenin içinde kayboldu.

21

Boston, 1891

*Nathaniel ellerini ırdtı, çıkan ses büyük konağının içinde çınladı.
“Bu toplantıyı başlatıyorum.”*

*“Sadece  kişiyiz Nathaniel.” Gabriel i çekip geriye yaslandı.
“Bu bir konuşma, ‘toplantı’ değil.”*

*Güneyde yüz yıl boyunca şansları yaver gitmeyince Boston’a
taşınmaya karar vermişlerdi. Nathaniel farklı bir çözüm arıyordu.
Tıbbi bir zm.*

*Tristan kalabalıktan ve gürültüden nefret ediyordu ama buna
katlanabiliyordu. Gabriel’a göre Boston’da düzenli dvşlerin ol-
masının buna katkısı vardı. Karanlık çökünce illegal bahisler şehri
ele geçiriyordu ve Tristan bu karmaşanın merkezinde yer alıyordu.
Ortamlarda Archer olarak biliniyordu. Gabriel’sa onu aptal olarak
tanıyordu.*

*“Son üç kişilik konuşmamız sırasında birbirinizi yumrukladınız ve
benim sehparam kırıp duvarımda bir delik açtınız.” Nathaniel odanın*

öteki duvarında bulunan deliği işaret etti. "Bu yüzden konuşmalarımızın bir düzene ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Bu bir toplantı ve sırayla konuşulacak. Anlaşıldı mı?"

Bir önceki konuşmalarının konusu Scarlet hayata döndüğünde onunla nasıl ilgileneceklerine dairdi ama Tristan ve Gabriel arasında bir kavgayla sonuçlanmıştı.

Tristan sokak dövüşlerine katılıyordu. Tamam.

Pul toplar gibi silah topluyordu. Yine tamam.

Ama Gabriel, Tristan'ın bunlar haricinde büründüğü kimliğe dayanamıyordu. İçinde tek bir ışık parçacığı bile kalmamış, doğrudan karanlık birine dönüşmüştü.

Gabriel kardeşinin yüz yıl boyunca bir girdaba kapılıp derinlere batmasına izin vermişti ama artık Tristan'ın kendini toparlaması ve gruba yardım etmeye başlaması gerekiyordu.

Artık pınarın varlığına inanmayı bıraktığını ilan etmişti, bu yüz yıllardır aralamalarına rağmen hiçbir ipucu bulamadıkları düşünüldüğünde anlaşılabilirirdi ama Scarlet'i kurtarma çabasından tamamen vazgeçmek?.. Bu deli saçmasıydı.

Nathaniel, "Tamam," diyerek başladı, "Scarlet hayata döndüğünde olaylara farklı yaklaşmalıyız. Tristan'ın ondan uzun süre ayrı kalmasının çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Tristan, "Altı üstü acı çekiyorum, büyütülecek bir şey değil," dedi.

"Bunun sağlıklı olduğunu düşünmüyorum." Nathaniel her kelimeyi ayrı ayrı vurguladı. "Bu yüzden yeni bir plana ihtiyacımız var. Belki sen de benimle aynı binada yaşayabilirsin, böylece Scarlet'a çok da uzak olmazsın."

"Olabilir ama ona yakın olduğumda onu hissedebiliyorum."

Gabriel suratını buruşturdu. "Üstesinden gelirsin."

Tristan kaşlarını çatı. "Tabii."

Tristan Scarlet'i hissedebilme konusunda çocukça davranıyordu.

Nathaniel Tristan'a baktı. "Eğer buna ihtiyaç duyuyorsan biraz daha uzağa gidebilirsin."

"İşe yaramayacak." Tristan başını iki yana salladı. "Scarlet beni bulacaktır."

"O zaman ona seni yalnız bırakması gerektiğini anlatırız." Nathaniel omuzlarını silkti.

Tristan çenesini kasti. "Sana garanti verebilirim ki bu da işe yaramayacaktır. Bu yüzden bir planım var."

"Gerçekten mi?" Gabriel oturduğu koltukta öne doğru eğildi ve dirseklerini dizine koydu. "Bizi aydınlat lütfen."

"Bu sefer Scarlet'ın hayatında olacağım. Benim nerede olduğumu bilecek. Beni görebilecek."

Şimdiden bu planın işe yaramayacağı belli olmuştu.

Duraksadı. "Planım onu bana dokunmaktan alıkoymak."

Gabriel sabırsızca, "Planın bu mu?" diye sordu.

"Detaylarını bilmene gerek olmayan, etkili bir plan."

Gabriel, "Bu plana karşıyım," dedi.

Nathaniel Tristan'ın detayları paylaşmamasından etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Sana dokunmamasını nasıl sağlayacaksın?"

Tristan duvardan uzaklaştı. "Bana güvenin. Bir sonraki hayatında Scarlet beni hiç ama hiç istemeyecek."

Tristan'ın sesindeki tonu duyan Gabriel'in midesi kasıldı, onun son zamanlardaki karanlık halleri düşünülürse, yapmak istediği son şey ona güvenmekti.

"Bence olmaz. Neden Scarlet'ın benimle yaşadığı ve senin de uzakta durduğun planı uygulamıyoruz?"

"Çünkü o planın bir milyon kusuru var."

"Ve senin planının hiç kusuru yok mu? Senin plan dediğin şey olsa olsa bir fikir ve sana güvenmiyorum."

"Nathaniel." Tristan sessiz arkadaşına baktı. "Bana güveniyor musun?"

Gabriel gözlerini devirdi. Son yüzyılda Nathaniel ve Tristan, Tristan'ın hiç arkadaş canlısı olmamasına ve ardı kesilmeyen keyif-

siz hallerine rağmen çok yakın arkadaş olmuşlardı. Nathaniel hâlâ Tristan'ı seviyordu.

Hain.

Nathaniel derin bir nefes aldı. "Sana güveniyorum. Aynı zamanda Scarlet'ı da önemsiyorum..."

"O ölmeyecek. En azından benim yüzümden ölmeyecek. Söz veriyorum."

"Hayatta olmaz." Gabriel başını iki yana sallamaya başladı.

Tristan nefes verdi. "Saçmalama Gabe. Planımı uygulamama izin ver."

Gabriel duraksadı. "Peki. Bizim ne yapmamızı istiyorsun?"

Tristan parmaklarını kütürdetti, bu parmaklar her akşam çürükler ve kanla kaplanıyordu. "Scarlet hayata döndüğünde söyleyeceğim," dedi.

* * *

Aynı günün gecesinde yavaşça ellerindeki sargıları açtı. Kalbi akşamki dövüşlerinden beri hızla çarpıyordu. Hepsini kazanmıştı.

Adrenalinin yüksek ve yaralarının iyileştiği böyle anlarda suçluluk duygusu içine ulaşamıyordu. Canlı eti yumruklamak ve fiziksel acı çekmek kendini temize çıkmış gibi hissettiriyordu.

Dövüşü düzenleyenler nasıl iyileştiğini görmesin diye karanlıkta dikiliyordu. Ölümsüz vücudu bu sporda, tabii bir de hayatının geri kalanında oldukça işlevseldi. Vücuduna kalıcı bir hasar verecek silahı henüz bulamamıştı, bu yüzden Scarlet'ı kurtarmaya yaklaşamamıştı.

Başını çevirdi ve yanağının içindeki kesikten akıp biriken kanı tükürdü. O esnada Alexandria'yı aylak aylak dolaşırken gördü.

Ses çıkarmadan ellerindeki bağları çözmeye devam etti.

"Bu gece iyi dövuştün." Aynı zayıf ışığının altında Tristan'ın yanına yaklaştı.

"Ne istiyorsun, Alex?"

Alexandria kalın kirpiklerinin arasından Tristan'a baktı, keskin bakışları istekle doluydu. O kadar güzeldi ki çekiciliğin zirve noktası gibiydi. Çoğu erkek bir dövüş akşamından sonra onun ilgisini çekmek için can atardı. Tristan bu erkeklerden değildi.

"Neden bir şey istemek zorundaymışım? Belki de sadece senin yanında takılmak isteyebileceğimi düşündün mü?"

"Düşündüm."

Alexandria'nın parmak uçları Tristan'ın karnına dokundu ve çıplak göğsüne tırmandı, ter kaplı vücudunda bir ürperti dolaşmasına sebep oldu.

Tristan, "Fakat parmakların bir şekilde bana ulaşmanın yolunu buluyor," dedi. "Ben de senin peşinde olduğun şeyi düşünmeye başlıyorum."

Alexandria çenesini kaldırdı ve dudağını Tristan'ın dudağına yaklaştırdı. O kadar yakındı ki Tristan onun daha önce yediği çileklerin kokusunu alabiliyordu. "Hepimizin biriyle olamaya ihtiyacı var Tristan." Parmakları göğsünden aşağı doğru ilerledi ve bel hizasına indi. "Senin gibi yalnız bir ruhun bile."

Tristan elleri tehlikeli şeyler yapan kadına baktı. Alexandria'nın sıcaklığı, canlılığı ve vücudu bir erkek için mucizeler yaratabilirdi.

Ama içinde ne arzu ve savaşıma isteği ne de Tristan'ın sırlarını bilen mavi gözleri vardı.

Tristan, "Sana verecek kalbim yok," dedi.

Alex ellerini onun göğsünde gezdirdi. "Kalbinin peşinde değilim."

"Açıkça görebiliyorum." Bakışlarını Alex'in gözlerinde tutmaya devam etti. "Ama ilgilenmiyorum."

Alexandria hınzırca gülümsedi. "Belki bu gece değil."

"Asla."

Alexandria gülümsemeye devam ederken ellerini Tristan'dan çekip bir adım geriye gitti. "Öyle olsun dövüşçü." Onu son bir kez boydan boya süzdü. "Eğer fikrini değiştirirsen haberim olsun."

22

Boston, 1892

Scarlet iki gündür hayattaydı ve Tristan, Gabriel ve artık kendisine “Nate” denilmesi için ısrar eden Nathaniel’a Scarlet’ı bir dövüşünü izlemeye getirmelerini önerdi.

Tristan boks mu yapıyordu? Scarlet barışçıl ve kibar avcısının artık başka insanlara spor olsun diye yumruk attığına inanmakta zorlanıyordu. Tristan’a da aynen bunları söyledi.

Ama Tristan omuzlarını bile silkmedi. Scarlet döndüğünden beri onunla on kelimeden fazla konuşmamıştı ve karşılaştıkları ya da aynı odada oldukları her an Scarlet’a çok soğuk davranmıştı.

Baştan çıkarıcı bakışmalar yoktu. Scarlet’ın duygularına cevap vermek yoktu. Hiçbir tepki vermiyordu.

Scarlet onun bu kaba tavrının ne anlama geldiğini anlayamıyor, yine de Tristan’ı zorlamıyordu. Bunu yapmayı hiç düşünmediğinden değil, yüz yıldır ortalıkta olmadığı ve bu süre içinde çok şey değiştiği için.

Nate, Scarlet'ı onun değiştiği konusunda uyarmıştı ve Scarlet bunun doğru olduğuna inansa da Tristan'ın tamamen farklı biri olabileceğine inanmayı reddediyordu.

Bir dövüşünü seyretmeye karar verdikten sonra üstünü değiştirmek için Gabriel'in evindeki odasına çekildi. Gabriel'la arasındaki ilişki de biraz gergindi.

Son hayatında çok mutlu bir birliktelik geçirmişlerdi. Ta ki Scarlet, Tristan'ı iyileştirmek için yanına koşup sonrasında Gabriel'in yanına parlayan gözleriyle dönene dek.

Gabriel Scarlet'a kırgın değildi, daha çok hayal kırıklığına uğramıştı. Belki de biraz kalbi kırılmıştı. Bu yüzden bu yeni hayatında Scarlet onun hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Özellikle de Tristan böyle bir tavır sergilerken.

Üstünü değiştirdi, korseler konusunda gayet becerikli hale gelmişti, sonra alt kata inerek kendisini Tristan'ın dövüşüne götürecek olan Nate ve Gabriel'la buluştu.

Midesinde kelekler uçuşuyordu. Kötü türden kelekler.

* * *

"Alex." Tristan kapıyı arkasından kapattı ve dövüş salonunun arkasındaki küçük odada Alex'le baş başa kaldı. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Alex geriye dönerek Tristan'a baktı, gözlerinde şevk dolu bir ifade vardı. "Bir iyilik mi? Ah, tabii."

"Kes şunu. Ben ciddiylim."

"Sen her zaman ciddisin," Dudaklarını öne çıkarıp somurttu. Tristan odadan çıkmak için geri döndü. Bu bir hataydı.

"Tamam, tamam. Şaka yaptım." Alex bir eliyle Tristan'ı tutarak çevirdi, sesinde çaresiz bir ifade vardı. "Tamam, uslu davranacağım. Söz veriyorum. Ne yapmamı istiyorsun?"

Tristan nefes verdi. "Bir kadına ihtiyacım var."

Alex'in yüzünde aç bir ifade belirdi. "Öyleyse beni senin olmuş varsayabilirsin. Burada mı soyunayım?"

Tristan'ın çenesi kasıldı. "Lütfen, sadece bir anlığına saçmalamayı kesebilir misin? Senin vücuduna ihtiyacım yok. Yardımına ihtiyacım var."

"Bence bu ikisi aynı şey."

Tristan ters ters Alex'e baktı.

"Peki." Alex'in sesindeki seksi ifade kayboldu. "Ne istiyorsun?"

"Belli bir kişi önünde arzularını inandırıcı bir tavırla göstermeni istiyorum."

Alex gözlerini kıstı. "Bir kişi mi? Bir kadın mı?"

"Bir kadın."

"Ah." Alex gülümsedi. "Bu tüm kalbini adadığın kadın değil mi?"

Tristan cevap vermedi.

Alex, "Sana eşlik etmekten memnuniyet duyarım," dedi. "Kim bilir, belki sen de bundan hoşlanırsın." Tristan'a göz kırptı.

Scarlet'in kabini bu şekilde kırma düşüncesi çenesini daha da kasmasına neden oldu.

"Her anımdan nefret edeceğim," dedi. Alex'e ne yapması gerektiğini anlatırken daha da çok kendinden nefret etti.

* * *

Scarlet dövüşü izlerken midesindeki kelekler daha da vahşi bir hal aldı.

Dövüşmeye dair özgürleştirici bir şey olduğunu anlıyordu, nasıl dövüşeceğini öğrenmek için çok zaman ve para harcamıştı ama Tristan'ın vücuduna çarpan her yumruktan ve döktüğü her kan damlasından nefret ediyordu.

Tristan'ın vücudunu, çıplak göğsünü inceledi. Derisine sonsuza kadar işlediği dövmesinden ufak bir parça görünce midesindeki kelekler çılginca kanat çırpı.

Dövme büyük ölçüde solmuştu. Scarlet ölümsüz vücutların üzerlerindeki dövmeleri tamamen iyileşmeden önce ancak belli bir süre boyunca taşıdıklarını tahmin ediyordu. Tristan'ın vücudundaki çizimin tamamen ne zaman kaybolacağını merak etti.

Gabriel ve Nate iki yanında oturuyorlardı. Anlaşılan o ki kadınlar bu dövüşleri izlemiyorlardı ve Gabriel fazla korumacı davranıyordu. Scarlet onun elini tutup yavaşça sıktı. Gabriel son dövüşün bittigini işaret eden çan çalarken Scarlet'a döndü ve gülümsedi.

Neyse ki. Scarlet'ın, Tristan'ın kanının dökülmesini izlemeye tahammülü kalmamıştı.

Kan ve terle kaplanmış Tristan'ın ringin öteki köşesinde duran ve abartılı el kol hareketleri yaparken tükürerek konuşan kısa boylu adamın yanına yürümesini izledi.

Geriye döndü ve birini arayan gözleri aradığını bulunca hedefine kenetlendi.

Güzel bir kızıl saçlı kadın kenarda duruyordu. Dövüşçülerin olduğu kısımda oturmuş, bir organizatör gibi ringi izliyordu. Kadın Tristan'ı gördü ve bakışları arzuyla doldu.

Scarlet kadınların Tristan'ı gördüklerindeki tepkilerini yüzyıllardır izliyordu, bu yüzden bu kadının yeşil gözlü dövüşçüye duyduğu ilgide şaşırarak bir durum yoktu. Öte yandan Tristan'ın ona tepkisiye oldukça şok ediciydi.

Tristan gülümsedi ve kızıl saçlı kadın duraksamadan yanına gitti, çekici vücudunu onun sert kasları ve gergin derisine yapıştırdı.

Scarlet gözlerini kırptı.

Tristan kadını reddetmedi, bunun yerine onu kendine daha da çok çekti. Kafasını kadının boynuna yaklaştırdı ve kulağına bir şeyler fısıldarken, kızıl saçlı kadın da ellerini Tristan'ın boynunda ve saçında gezdirdi.

Tristan Scarlet'ın avcısıydı. O saçta sadece Scarlet ellerini gezdirebilirdi. O yeşil gözlere sadece böylesi bir arzu ve şehvetle sadece Scarlet bakabilirdi.

Kızıl kadın Tristan'ı dudaklarından öperken Scarlet'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Samimi ve ıslak bir öpücük bu ikilinin birlikte ne kadar rahat olduğunu gösteriyordu.

Scarlet'in yanında oturan Gabriel küfretti ve Scarlet duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Benliğindeki her bir parça oturduğu yerden kalkıp Tristan'ı kavramış o kadına doğru koşmak ve dudaklarını yüzünden koparmak istiyordu.

Gabriel bir anda Scarlet'in kulağına doğru eğildi. "Haydi, gidelim."

Scarlet tekrar gözlerini kırptı ve Gabriel'in sıkıdığı elini kanatlığını fark etti.

"Neden gidelim ki?" Sesi çatlıyordu.

Gabriel acı dolu bir ifadeyle Scarlet'a baktı, gözlerinde gerçekten düşündüğü şeyleri arıyordu. "Scarlet..." Ona, ne yapacağından emin olmayan bir ifadeyle baktı.

"Neden gidelim ki?" diye tekrarlardı Scarlet, gözlerinin arkasında biriken sıcak gözyaşlarını hissedebiliyordu.

Gabriel tekrar küfretti ve koltuğundan kalktı, Scarlet'i arkasında tutarak arka kapıya doğru kalabalığın arasından ilerledi. Nate arkalarından geldi.

Gabriel onu dışarı çıkartıp arabaya binmesini beklerken her şey bulanık, sıcak ve boğucuydu. Gabriel'in evine dönerken üçü de tek bir kelime etmedi.

Scarlet yanağının içini ısırdı, tırnaklarını avcuna batırdı ve ayak parmaklarını burdu... Ağlamamak için her şeyi deniyordu. Ancak bir noktadan sonra ağlama isteği dayanılmaz bir hal aldı ve savaşmayı bıraktı.

Tristan'ı kaybetmişti.

Açık açık ağlamaya başladı. Çünkü bu dövüşten önce Tristan'ın sevgisine dair ufak bir şüphesi bile yoktu. Şimdiyse...

Gözyaşları yanaklarından akarken elleriyle yüzünü kapattı ve bir çift kolun kendisini sardığını hissetti.

İnkâr

Gabriel onu kucığına aldı ve yüzü ceketine gelecek şekilde çevirdi, Scarlet'ın yüzünde sıcak gözyaşları bir nehir olmuş akıyordu. Lanet ve kalbinde çarpan ölümsüz kanın canı cehenneme. Bu varlığını tam ortadan ikiye ayıran yakıcı ateş, kalp kırıklığıydı.

* * *

Alex hâlâ kollarındayken Tristan başını geri çekti ve sertçe ensesini tuttu.

Alex, "Ah," diye şikâyet etti. "Tristan, ne yapıyorsun..."

"Bu da neyin nesiydi?" diye sordu, damarlarında öldürme isteği dolaşıyordu.

Alex gözlerini kırptırdı. "İnandırıcı olmamı istedin değil mi?"

Tristan elini Alex'in ensesinden çekti ve geri çekildi. Scarlet'ın kırılan kalbi ve içinde bulunduğu ıstırapı hissediyordu ve bu his mi-desini kaldırıyordu. "Bu kadar inandırıcı değil."

Alex ensesini ovuşturdu sonra gülümsedi. "Senin de hoşuna gitmemiş gibi davranma."

"Hoşuma gitmedi."

"Hoşuna gitti." Tristan'a doğru bir adım attı. "Benim de hoşuma gitti."

"Sen çıplak vücudunu bir file sürtsen bile hoşuna giderdi."

Alex başını yana yatırdı. "Seni daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim." Sırıttı. "Bu gece yaralamak için bu kadar istekli olduğun kız kimdi?"

"Ben onu yaralamak istemedim. Ona bir mesaj göndermek istedim."

Alex başını geriye atarak güldü. "Ooo! Eminim ki mesajın yerine ulaştı."

Tristan Alex'i iterek geçti ve arkadaki odaya doğru ilerledi. Alex peşinden geldi.

Scarlet'in canı çok yanıyor olmalıydı. Peşinden koşup, dizlerine çöküp affını dilememek için tüm iradesini kullanması gerekti. Göğsü daralmaya başladı. Elleri titriyordu. Lanet olsun.

Dolabının önünde durdu ve bu gece yanına alacağı eşyalarını toplamaya başladı.

Alex yanındaki dolaba yaslandı, her hareketinde vücudunu Tristan'ınkine sürtüyordu. Tristan dolabın kapısını sertçe kapadı ve Alex'e bakmayı reddetti. Nefes alamıyordu. Scarlet nefes alamıyordu. Ne yapmıştı?

Kalbi paramparça oluyordu. Küfretti.

Alex acıyan bir ifadeyle ona baktı. "Bu kadın her kimse, seni tamamen ele geçirmiş."

Tristan alçak kadının yanından geçti ve arka kapıya yöneldi. "Hiç fikrin yok."

Sahip olduğu en değerli şeyi kırmıştı ve bunun geri dönüşü yoktu.

23

Gabriel ertesi sabah ilk iş Tristan'ın evine gitti ve sinirle onun her sabah bir kum torbasını fena şekilde yumrukladığı arka odaya daldı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun!" Kanı kaynıyordu. Antrenman odasının kapısını arkasından kapadı, böylece matlar, boks eldivenleri ve ter kokusu dolu odada ikiziyle yalnız kaldı. Tristan ona bir bakış attıktan sonra yumruk savurmaya geri döndü.

Gabriel çenesinin hiç bu kadar kasıldığını hissetmemişti. "Planın bu muydu? Planın bu muydu?!"

Bunu Scarlet'a nasıl yapabilmişti.

Kükremek istiyordu. "Scarlet'ı kendinden uzaklaştırmam gerektiğini anlıyorum ama dün gece yaptığın çok acımasızca değil miydi?"

"Hihi." Tristan tavana asılı hedefine bir yumruk daha attı, gözlerinin altında sanki yıllardır uyumamış gibi torbalar oluşmuştu.

"Scarlet da insan, Tristan! Onun canını böyle acıtamazsın. Bunu yapamazsın... Bunu yapamazsın..."

"Neyi yapamam?" Tristan sallanan kum torbasını tuttu. "Kalbini mi kıramam?"

Gabriel dudaklarını sıkıca kapadı.

Tristan kum torbasının hareketini yavaşlattı ve omuzlarını silkti. "Tek yolu buydu." Tekrar yumruk atmaya başladı.

"Hayır." Gabriel başını iki yana salladı, içindeki hiddet ve koruyucu hisler kaslarını titretiyordu. "Bu hiç adil değil. Ona gidip gerçeği söylemelisin."

"Gerçek neymiş?"

"Bilmiyorum ama Scarlet'ın doğru olmayan bir şeye inanmasına izin veriyorsun."

"Hayır. Onun her şeyi görmesini sağladım. Neye isterse ona inanabilir."

"O ağladı, Tristan!"

Tristan'ın yumrukları dondu. Odadaki tek ses sallanan kum torbasının çıkardığı sestti.

Yutkundu. "Atlatacaktır." Sonra yumruk atmaya devam etti.

"Hayır, atlatamayacak."

"Ona hak ettiği saygıyı göstermiyorsun Gabe. O cesur, inatçı ve çetin biri. Senin olmasını dilediğin gibi kırılgan bir oyuncak bebek değil."

"Çelikten yapılmış bile olsa umurumda değil, Tristan. Senin yüzünden acı içinde."

"Evet, şu anda çektiği acının ölümlük çektiği acıdan daha az olduğundan eminim."

"İğrençsin."

Tristan başıyla onayladı. "Aynen." Gabriel'a bakarken gözlerinde eski bir parlaklık belirdi. "Onu seviyorsun."

"Tabii ki onu seviyorum."

"Hayır." Tristan bir eliyle alnını sildi. "Hayır, onu eskiye göre daha çok seviyorsun. Onu korumak istiyorsun." Bunu bir mucizeye şahit olmuş gibi söylemişti.

"Konuyu değiştirmeyi kes." Gabriel kapıyı işaret etti. "Git bu durumu düzelt."

"Hayır." Bir yumruk daha attı. Sonra bir tane daha.

"Ondan özür dilemelisin. Seni seviyor!"

"Bu tam olarak problemin ta kendisi değil mi?" Yumruk atmayı bıraktı ve Gabriel'a döndü, yorulduğu için hızlı hızlı nefes alıyordu. "Bana olan sevgisi zehir gibi bir şey ve sen onun bu zehre kapılmasına izin veriyorsun. Onun beni sevmesine engel olmalısın." Başını iki yana salladı. "Onu benden alıp uzaklaştırmanı istedim, peki ya sen yapıyorsun? Özür dilememi mi istiyorsun? Ona gerçeği söylememi mi? En az onun kadar yıkıcı birisin... Bu döngü asla bitmeyecek! Scarlet ölecek, ölecek ve ölecek. Sen de ona sahip olmaktan adeta bir tavuk gibi korkuyorsun." Gözleri vahşi ve pervasızca bakıyordu. "Ağlamışsa ne olmuş. O zaman ona destek ol! Sanki senin hayatını cehenneme çevirmişim gibi bana bu saçma sapan sözlerinle geleyim deme! Cehennemde yanan benim. Ben cehennemdeyim." Bir parmağıyla terli göğsünü dürttü. "Ama zorlu yolları seçmekten çekinmiyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söyleme." Ellerindeki bağları çözmeye başladı, yeşil gözleri önündeki hedefine odaklanmıştı.

Gabriel öfkeden kuduruyordu ama bundan da öte hayal kırıklığıyla doluydu. "Senden nefret ediyorum."

"Eh," Tristan elindeki sargıları yere attı, "ben de senden nefret ediyorum." Gabriel'in yanından bir hışımla geçti ve kapıyı açıp çarparak kapadı.

24

Artık acımayan bir kalp ile artık hissetmeyen bir kalp arasında fark vardır. Scarlet'ın kalbi artık hiçbir şey hissetmiyordu.

Keyif. Acı. Sevgi. Nefret.

Hiçbir şey.

Tristan'ın öptüğü kadını sevip sevmediğini bilmiyordu, belki de sadece Scarlet'ın sevdiğini düşünmesini istiyordu. Ne olursa olsun, Tristan onun canını yakmak istemişti ve bu olay Scarlet'ı değiştirmişti.

İçinde bir şalter atmıştı, Tristan'a dair içinde yanan ışığı söndürmüştü ve onu uyuşmuş halde karanlıkta bırakmıştı. Acıdan uzak.

Tristan'ı artık sevmiyordu çünkü artık hiçbir şeyi sevmiyordu.

Hissedemeyen bir kalbin güzelliği buradaydı.

25

Boston, 1895

Scarlet bir ok daha çekip, hedef alıp fırlatırken Gabriel sesli düşündü. "Biliyorsun değil mi, çoğu kadın zamanını şemsiyelerle ve müzikholleri ziyaret ederek geçiriyor."

Scarlet bir ok daha çekti. "Kadınların çoğu sıkıcı."

Yayı iyice gerdi ve bıraktığında uzun koridor boyunca süzülüp hedefi delmesini izledi.

"Çok doğru. Silahlı bir kadın hiç de sıkıcı değil. Hatta korkutucu. Ama kesinlikle sıkıcı değil."

Scarlet yayını indirdi. "Burada ne yapıyorsun, Gabriel?"

"Senin ok atmanı izliyorum."

Tristan Olayı'ndan sonra (Scarlet dövüşü izlemeye gittiği geceye Tristan Olayı diyordu) yeniden birine bağımlı olmayı reddediyordu. Önünde yaşayacağı değerli birkaç yıl vardı ve bu yılları en iyi şekilde geçirmek istiyordu, fazlaca koruyucu ölümsüzlerin yardımı olmadan.

Kendi evini satın alacak ve arkadaşlar edinecekti. Bir hayat kuruyordu ve yüzyıllar sonra ilk kez kendini yetişkin gibi hissediyordu. Nate ve Gabriel dahil kimseye ihtiyacı yoktu.

Ancak bu durum ikisinin Scarlet'in yanına gelmesine engel olmuyordu.

Nate Scarlet'in kanından örnek almak için haftada bir uğruyordu. Bir aşı üzerinde çalışıyordu, Scarlet'ti tıbbi yollar kullanarak iyileştirebilmeyi umuyordu. Scarlet bu umudu paylaşmıyordu ama yine de Nate'in kanından örnek almasına izin veriyordu.

Öte yandan Gabriel her gün yanına uğruyor ve her geldiğinde bir kadının evinin koridorunu okçuluk alanına çevirmesinin ne kadar garip olduğunu söylüyordu. Bu çok çok rahatsız ediciydi.

Yine de bu ziyaretler Scarlet'in hafta boyunca istekle beklediği tek şeydi.

Gabriel'i hayatında istemiyordu, yine de o olmadığına boşluk hissediyordu. Gabriel'in varlığına ve çarpık gülümsemesine dair bir şeyler vardı. Bu şeyler kendisini seviloryormuş ve kırık değilmiş gibi hissettiriyordu.

Tabii bunu onun öğrenmesini istemiyordu. Bu hayatı, kendi hayatı sadece kendisine ait olacaktı. Kırık kalpler olmadan. Çılgın lanetler olmadan. Gri aşklar olmadan. Sadece... basit bir hayat istiyordu. Bu yüzden kendine küçük bir hayat kurmuş ve Gabriel'in ardı arkası kesilmeyen ziyaretlerinden rahatsız oluyormuş gibi davranıyordu.

"Kendi evinde yapacağın daha iyi işlerin yok mu?"

Gabriel gülümsedi. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Hayır!

Muhtaç kalbinin sesini bastırdı.

Hissiz. Hissiz olmak istiyorum.

"Eğer istiyorsan kalabilirsin ama seni eğlendirmemi bekleme."

"Çok geç." Gülümsemesi büyüdü. "Seni özliyorum, Scarlet."

Scarlet hissiz olmaya çalışırken Gabriel'ın böyle şeyler söylemiyor olmasını diledi. Bu tür sözler kalbini karıştırıyordu ve Scarlet kalbini hissetmek istemiyordu. Ne şimdi ne de sonra.

Bir şey söylemedi, sevgisi için yanıp tutuşan ve hayatını güzelleştirmekten başka bir şey istemeyen bu sevgi dolu adama cevap verirken kalbinin soğuk konuşmasına izin vermeyeceğinden korkuyordu.

Gabriel, "Öyleyse," diye devam etti, Scarlet'ın cevap vermemesinden etkilenmemişti, "belki bir yerlere seyahate gidebiliriz diye düşünüyordum. Benimle Paris'e gelmek ister misin?"

"Hayır."

"Benimle bir tiyatro oyununa gelmek ister misin?"

"Hayır."

"Kendini evine kapatıp başka biriymiş gibi davranmak ister misin? Ya da en azından kendin değilmiş gibi?" Gülümsedi.

Evet. Kesinlikle.

Peki, bunu nasıl biliyordu?

"Scarlet." Gabriel ona yaklaştı. "Beni sonsuza dek reddedebilirsin. Buna razıyım. Ama her zaman burada olacağım. Bana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için değil, seni sevdiğim için." Öne doğru eğildi ve Scarlet'ı yanağından öptü. Gabriel'in dokunuşuyla Scarlet'ın gözleri kapandı.

Gabriel'i özlemişti. Onu seviyordu.

Ama hissedebilmeye henüz hazır değildi.

Yoksa hazır mıydı?

Gözlerini açtığında Gabriel çoktan gitmişti.

26

Boston, 1896

Scarlet Gabriel'in eşiğinde dikildi. Neden burada olduğunu bilmiyordu. Neden evde durmadığını biliyordu ama ayaklarının onu neden Gabriel'in evine getirdiğini bilmiyordu.

Tristan'ı, dövüşü izlediği günden beri ne görmüş ne de ondan bir haber almıştı. O geceden sonra da Tristan için bir damla bile gözyaşı dökmemişti. Hissiz kalbi acıyı uzaklaştırıyor, Scarlet'ı sevginin bağlarından kurtarıyordu.

Ama bu özgürlük ölüm gibiydi.

Boş. Hissiz.

Gabriel'in kapısına bakarken dudağını ısırды. Kapıyı çalmalıydı. Yoksa eve mi dönmeliydi?

Onun sabırlı kalbini ne kadar kendinden uzaklaştırırsa uzaklaştırsın Gabriel hep geri gelmişti. Boşluğun içinde kendini güvende ama aynı zamanda boş hissediyordu. Scarlet'ın içi boştu. Gabriel gibi.

Kapıyı çaldı.

Gabriel kapıyı açıp onu içeri davet ederken yüzünde neşeli bir gülümseme belirdi. "Selam."

"Selam." Scarlet bir an duraksadı, sessizce dururken yerinde kıpırdandı.

Gabriel sabırla gülümseyerek bekledi.

Scarlet, "Benim kimseye ihtiyacım yok," diye patladı.

"Biliyorum."

"Ama seni özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum." Gabriel ona sevgi dolu kahverengi gözleriyle baktı.

Gabriel sevgi istiyordu. Scarlet'sa hissiz olmamayı.

Bu durum griydi. Tamamen griydi.

Ama gri olmak boş olmaktan iyiydi.

Bu yüzden Scarlet Gabriel'i öptü.

Çünkü vakit güvenli ya da şaşkın olma vakti değildi. Vakit iyileşme vaktiydi. İkisi de öyle kırgındı ki.

Gabriel bir an duraksadı, sonra onu öptü. Tamamen, tüm benliğiyle ve dürüstçe. Kollarını etrafına sarıp onu kendisine çekti. Scarlet kendisini artık uyuşmuş hissetmiyordu.

27

Boston, 1897

Tristan huzursuz kalbini yatıştırmak için ormanda ok atmaya geri döndü. Alex'in öpücüğünden sonraki gece, yıllar sonra ilk dövüşünü kaybetmişti.

Yediği yumruklara karşılık vermek istemiyordu. Hiç ama hiç dövüşmek istemiyordu.

Böylece acıyla kör oldu, kasları yandı ve kemiklerin kırıldığını duydu.

Sonra da iyileşti.

Ölümsüz vücudu her seferinde kusursuz haline geri dönüyordu. Kalbiyse o kadar şanslı değildi.

Dövüşler uzun süre boyunca içindeki karanlığı besleyebilmişti. Ancak Scarlet'ın kalbini kırdıktan sonra bu dövüşler acısını dindirememeye başlamıştı. Böylece dövüşmeyi bıraktı ve şehrin dışında bir yere taşındı. Burada eklemleri Scarlet'a olan uzaklığı yüzünden acıyordu ama zihni nefes alabiliyordu.

Scarlet'i hiç görmedi ama her ne kadar misafir istemediğini belirtse de ziyaret etmekte ısrar eden Nate Tristan'ı, Scarlet ve Gabriel'in ilişkisi hakkında bilgilendirdi.

Görünen o ki birbirlerine gittikçe yaklaşıyorlardı. Bu bilgi Tristan'ı neredeyse yeniden dövüşlere döndürecekti. Ancak hep istediği bu değil miydi? Scarlet'in güvende olması. Mutluluğu. Sevilmesi.

Evet. İsteddiği buydu.

Çıtırdayan ölü yapraklar ona birinin yaklaştığını fark ettirdi. Geri döndüğünde Gabriel'in geldiğini gördü ve tek kelime etmeden ok atmaya devam etti.

Gabriel dudaklarını büzdü. "Scarlet hakkında konuşmalıyız."

Tristan yayını indirdi ve vücudunda gerginlik dolaştı.

Gabriel "Onu seviyorum," dedi.

Tristan'ın göğsünde bir şey düğümlendi. "İyi."

Gabriel duraksadı. "Eğer onu istiyorsan, eve gelip onunla aranı düzeltmelisin. Hemen şimdi."

Tristan kardeşine baktı. Bu bir tehdit miydi? Yoksa bir fırsat mı? Fark eder miydi?

Tristan konuşmayınca Gabriel çenesini kaşıdı. "Onun kalbinin tekrar tekrar parçalanmasını çok defa izledim. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Eğer onunla aranı şimdi düzeltmezsen, onu sana geri vermeyeceğim."

Tristan ensesini ovdu, hayatından nefret ediyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Ne yapmalıydı.

Hiçbir şey.

Başını iki yana salladı. "Düzeltilecek bir şey yok."

Gabriel üzgün gözüküyordu, bu lanet olası adam gerçekten de üzgündü. Sanki Tristan'ın Scarlet'i terk edişi onu yaralamış gibiydi.

Bakışlarını yere çeviren Gabriel başıyla onayladı. "Onun mutlu olmasını sağlayacağım."

Sonra da ikizler arasında bir şekilde daha iyi kardeş haline gelen Gabriel sırtını döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

28

New York, 1983

Scarlet parkta uyandığı anda çimenlerin üzerinde Tristan'ın ona güvende olduğunu söyleyen gözlerini gördü ama bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

Herkes bir saat sonra Nate'in evindeki Hayata Hoş Geldin partisinde toplanana kadar problemin ne olduğunu tam kestiremedi.

"Aşı konusunda gelişme kaydediyorum ama senin kanınla deney yapmaya devam etmek istiyorum."

Scarlet, "Tabii ki," dedi.

Nate başıyla onayladı. "Bir dizi teste başlayacağım. Amacım..."

O tedaviden bahsederken Scarlet'in düşünceleri başka yerlere kaydı. Bir tedavi bulunursa artık ölmeyecekti. Gabriel kimi isterse onu sevebilirdi. Tristan'la sonunda birlikte olabilirdi...

Tristan Scarlet'in karşısında oturduğu yerde rahatsızca yerinde kıpırdandı.

Scarlet yüzünü buruşturdu. Sadece bir saattir hayattaydı ve şimdiden Tristan'ı aralarındaki bağlantıyla rahatsız etmişti.

Tristan Scarlet'a bakıyordu. Onu hissediyordu. Ancak parktan ayrıldıklarından bu yana tek bir kelime etmemişti. Eğer Scarlet'ın duygularını böyle kolayca okumaya devam edecekse, bunun karşılığında en azından bir iki kelime konuşabilirdi. Gerçi Scarlet ne bekliyordu ki? Affedilmek için yalvarmasını mı? Gerçek aşkını itiraf eden sözcükler mi?

Tristan'ın seksi kızıl kadını öptüğü anın görüntüsü zihninde belirdi ve midesinde istemsiz bir kıskançlık hissi belirdi. Tristan'ın kendi duygularını okuyup, yanlış fikre kapılmasından çekinerek duygularını bastırdı.

Yeşil gözlü Archer'a karşı artık hiç ilgisi yoktu. Tristan'ı zihninden çıkartırken Nate'in büyük oturma odasına, yüksek duvarlarına, dev halılarına ve deri mobilyalarına baktı. Hah. Nate hiç bu kadar düzenli olmamıştı. Bir elyle yumuşak deri koltuğun kolçağına dokundu ve tekrar bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

Ortamda değişik bir hava, önceki hayatlarında olmayan bir tür gerginlik vardı. Bu neydi?

Gülümseyerek ona bakan Gabriel'a döndü. O da Gabriel'a gülümsemi. Son hayatında kalbini tamamıyla Gabriel'a vermeyi denemişti, cidden denemişti ama ölmek üzereyken Tristan'a dair düşünceler ruhuna sızmıştı. Bu yüzden asla ve asla kalbini Gabriel'a adayamayacağını anlamıştı. Yani, Gabriel'la çözmesi gereken sorunları vardı.

Ama hissettiği problem bu değildi.

Tristan yeşil gözlerini Scarlet'a dikti.

Neden buradaydı ki? Hayata döndüğü anda kaçarak uzaklaşması gerekmiyor muydu?

Nate'in ifadesizce, "... yani önümüzdeki hafta başlayacağım," dediğini duydu. "Bu testlerden biri ikinizin aynı anda gelmesini gerektirecek ama bu sadece bir gün sürecek. Belki böylece bir tedavi bulabiliriz."

Scarlet dikkatini tekrar Nate'e verdi. "Ha... Ne?"

Nate haftalardır uyumamış gibiydi. "Bir gününü laboratuvarda Tristan'la birlikte geçirmeni istiyorum."

"Birlikte mi?" diye ciyakladı Scarlet. Gerçekten ciyaklamıştı. Çok utanç vericiydi.

Nate başıyla onayladı.

Scarlet fikrini mantıklı ve yetişkince ve kesinlikle ciyaklamadan açıklamak için dudaklarını araladı. Tristan'la bırak bir günü, bir saat bile geçirmek istemiyordu. Derken Tristan araya girdi.

"Bunun imkânı yok."

Scarlet gözlerini kırptı. Tristan'ı reddetmek bir şeydi. Tristan tarafından reddedilmekse bambaşka.

Tristan'ı göstererek, "O neden hâlâ burada?" diye sordu.

Tristan'ın çenesi kasıldı. Neden hep seksi bir kirli sakalla dola-
nıyordu ki? Tıraş bıçağı bulamıyor muydu?

Tristan Scarlet'in pek de anlayamadığı bir ifadeyle baktı. Kü-
çümseyen bir ifade miydi? Arzu mu? Aralarındaki bakışmadan sonra
Scarlet'in boğazı kurudu.

"Tristan burada," Nate kollarını önünde kavuşturdu, "çünkü te-
davi bulmama yardımcı olacak. Hem senin hem de onun iyiliği için
Tristan'ın bu hayatında sana yakın olması konusunda ısrarcı oldum.
Testleri yaparken Tristan'ın kanının güçlü olmasına ihtiyacım var.
Senden uzaklaşması onu zayıflatıyor. Ayrıca en narın olduğun döneme
uygun bir aşı geliştirebilmek için senin kanını da güçsüz tutmalıyım.
İkiniz birbirinize dokunmadığınız sürece güvende olacaksınız. Zaten
bu süreç en fazla bir iki hafta sürecektir."

Scarlet boğazındaki kuruluğu geçirmek için yutkundu.

Nate devam etti: "Seni çok yakından gözlemliyor olacağım ve
gözlerin parlamaya başlarsa yeni bir plan yapacağım. Bu süreçte her
gün senden kan örnekleri alacağım. Nerede yaşayacaksın, Gabriel'la
mı?"

Scarlet kendini kapana sıkışmış gibi hissetti.

Gabriel'in yanına dönerse, o ilişkilerinin yeniden başlayacağını düşünenecekti ve Scarlet bunu yapamazdı. Ona kalbini eksik olarak sunamazdı. Gabriel'la ilişkisini sonlandırmalıydı ve birlikte yaşamak bunu zorlaştırırdı.

Tristan sert bir ifadeyle Scarlet'a bakıyordu, birden avuçları terlemeye başladı. Odayı terk etmek isterken kalbi hızla çarptı.

Sakin bir duruş ve nazik ifadesiyle Gabriel Scarlet'a baktı. Neden hep sakın ve nazik olmak zorundaydı? Onun kalbini kıramazdı. Canını yakmak istemiyordu.

Nate bir kaşını kaldırdı, cevap bekliyordu.

Tristan gergin bir ifade gözleri parlarken sakince, "Bence Scarlet ve Gabriel birlikte yaşamamalı," dedi.

Scarlet gözlerini kıptı.

Tristan onu kurtarıyordu.

Soğuk ve mesafeli Tristan kurtarıcısı oluyordu.

Gabriel ters ters Tristan'a baktı. "Neden durduk yere konuşuyorsun?"

Tristan, "Scarlet'ın Nate'le yaşaması daha mantıklı," dedi.

Ah, Scarlet bunu düşünememişti.

Bu niye daha mantıklı olsun ki?" diye sordu Gabriel.

Tristan omuz silkti. "Nate her gün Scarlet'ın kanını alacak ve test yapacak. Eğer Scarlet Nate'le yaşarsa işi kolaylaşır."

Scarlet Tristan'ı seviyordu.

Yani hâlâ çektirdiği acı ve kırgınlıklardan dolayı ondan nefret ediyordu ama bu hareketini sevmişi.

Nate çenesini ovuşturdu. "Tristan haklı bir noktaya parmak bastı."

Scarlet, "Nate'le yaşamam bence de iyi bir fikir," dedi.

Gabriel'in gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi. "Emin misin?"

Scarlet başıyla onayladı ve Nate'e döndü. "Tabii bu senin için de uygunsa."

"Tabii ki." Nate bir elini darmadağın saçında gezdirdi.

O anda Scarlet garip şeyi fark etti.

Nate.

Toplantının bitip, Tristan ve Nate'in alt kata inmesini bekledikten sonra Gabriel'a döndü.

"Nate'in nesi var..."

"Bu da neyin nesiydi..."

Gabriel, "Önce sen," dedi.

"Nate'in nesi var?"

Gabriel koridora baktı ve iç çekti. "Sen... yokken Nate Molly adında bir kıza âşık oldu ve onunla evlendi..."

"Bu muhteşem bir haber." Scarlet gülümsedi.

Evlilik Scarlet için bir peri masalı gibiydi. Sanki asla ulaşamayacağı büyük ödül gibi. Sürekli öldüğü ve geri döndüğü hayatında nasıl bir evliliğe sahil olabiliirdi ki?

Gabriel boğazını temizledi. "Ama Molly ölümsüz değildi, yani o..."

Scarlet eliyle ağzını kapattı, Molly'nin öldüğünü anladığı anda bir anda göğsü üzüntüyle doldu.

Gabriel ağırbaşlılıkla başını salladı.

Scarlet fısıldayarak, "Ah, zavallı Nate," dedi, kalbi onun kaybının acısıyla doldu. "Yani o... nasıl... İyi mi yani?"

Nate sevdiği birini bulmuş ve kaybetmişti. Dünya çok adaletsizdi.

Gabriel başını salladı. "Artık eskisi gibi değil. Molly'nin ölümünden bir hafta sonra kendisini laboratuvarına kapadı ve uzun süre dışarı çıkmadı. Sonunda çıktığında kendini tıbbi araştırmalara adadı ve işin ucunu bırakmıyor."

Scarlet başını iki yana salladı, konuşamıyordu.

"Tamamen dağılmış halde ama Tristan ve ben ne yapabileceğimizi bilmiyoruz. Sanki o da... ölmüş gibi, anlıyor musun?"

"Sence onunla birlikte yaşamayı istemem kötü mü oldu? Belki onu yalnız bırakmalıyım."

"Hayır, bence yanında olman ona iyi gelecektir." Gabriel çenesini kaşıdı. "Bu konu da neydi hakikaten? Neden benimle yaşamak istemiyorsun?"

Scarlet'in omuzları çöktü. Bu konuyu şu anda tartışmak istemiyordu. Aslında hiç konuşmak istemiyordu. Gabriel'in istediğini veremediği için kendini suçlu hissediyordu. Onu sevdiği ama içindeki boşluğu dolduramadığı için.

Derin bir nefes aldı. "Konuşmamız lazım."

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde Tristan, Nate'in laboratuvarının eşliğinde dikilmiş ve başını yana yaslamıştı. "Dostum, bana ne yapıyorsun böyle?"

Nate bir ay önce aldığı devasa bilgisayarına durmaksızın bir şeyler yazıyordu. Bilgisayarlar büyük ve gürültülüydü. Tristan Nate'in bilgisayarla ne yapmaya çalıştığına dair fikri yoktu. "Sana bir şey yapmıyorum."

"Sadece senin küçük takım buluşmalarına katılmayı kabul ettim, ama hepsi buydu. Beni bütün gün boyunca Scarlet'la aynı odaya kilitleyemezsin."

"Kilitleyebilirim ve kilitleyeceğim. Bebek gibi ağlamayı bırak." Bilgisayarın başından kalktı ve bir petri kabını mikroskobun altına koydu.

Durmadan çalışıyordu. Ara vermiyordu, yemek yemiyordu ve asla uyumuyordu.

Tristan bir süre Nate'in telaş içinde hareket etmesini izledi. "Nate."

"Ne?" Nate gözünü mikroskobundan ayırdığı için rahatsız olmuş gibiydi.

"Bu tedavinin peşinde kendini paralamayı bırak. Scarlet'in hayatta olduğunu ve zamanın geriye saydığını biliyorum ama bu," Nate'in çelimsiz halini işaret etti, "sağlıklı değil."

Nate başını kaldırdı. "Molly ölürken, yani o yavaşça ellerimden kayıp giderken kendimi çaresiz hissettim, onun ölümlülüğünü kıskanan bomboş bir ruh gibiydim. Peki, o bana ne söyledi biliyor musun?"

Tristan Nate'in yüzünde daha önce böyle umutsuz bir ifade görmemişti.

"Dedi ki, 'Nate, ölmen imkânsız o yüzden yaşamak için bir neden bulmalısın.'"

Tristan yumruğunu dudaklarına bastırdı, ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

"Ben de bunu yapıyorum. Yaşamak için bir neden buluyorum." Yutkundu ve mikroskobuna geri döndü. "Benim yaşama sebebim Molly'ydi. Şimdiyse bu tedavi."

Tristan onun çalışmasını bir süre daha izledi.

"Ölümsüzlüğümüz bazen lanet gibi, değil mi?"

Nate başını kaldırmadı.

Tristan devam etti: "Molly olmadan yaşamak zor. Onsuz bir hayati düşünmek zorken, sonsuzluğu hayal etmek imkânsız değil mi?" Hatıraları gözünün önüne geldikçe göğsü acımaya başladı.

Nate duraksadı. "Bir yanım her gün ölmek istiyor."

Tristan başıyla onayladı. Bu duyguyu çok iyi biliyordu.

Nate'in gece boyu çalışacağını bilen Tristan kendi evine dönmek için hareketlendi ama fikrini değiştirerek Scarlet'in yeni odasına yöneldi.

Odanın kapısı açıktı, bir süreliğine Scarlet'in dolabı karıştırmamıştı izledi.

Adım atarken boğazını temizledi. "Selam."

Scarlet gözlerini kırparak ona baktı, bir eli hâlâ dolabın içindeydi. "Selam."

"Bu güzel bir dolap." Başıyla dolabı işaret etti. Neden böyle boş laflar ediyordu ki?

Scarlet yumuşak bir ifadeyle dolaba baktı. "Ben küçük bir çocukken babamın böyle bir dolabı vardı. Yüzeyi bu kadar pürüzsüz değildi ama çok benziyordu. Çekmecelerine oyuncak bebeklerim için yataklar yapardım." Çekmecenin kulpuna bir parmağıyla dokundu, sonra boğazını temizleyerek Tristan'a baktı.

İnkâr

"Bu akşam için... teşekkür ederim. Nerede yaşayacağım konusu için."

Tristan başıyla onayladı ve yavaşça konuştu. "İstememen için bir neden mi vardı?"

"Hayır." Scarlet iki yana başını salladı. "Hayır. Sadece... Son sefer Gabriel'la birlikte olmayı denedim ve bu pek..."

Tristan nefesini tuttu; Scarlet'ın söyleyeceği sözleri gergin, meraklı ve ölümlüne korkmuş halde bekliyordu.

"Doğru değildi."

Tristan gevşedi. Rahatlamayla değil, bencil bir sevgiyle.

Scarlet, "Peki sen nasılsın?" diye sordu.

"Şey..." Scarlet bir şey söyleyemeden ya da daha kötüsü, bir şey hissetmeden, Scarlet'ın annesine ait broşu kotunun cebinden çıkardı ve dikkatlice kapının yanındaki şifonyerin üzerine koyup odadan çıktı.

* * *

Scarlet broşa baktı ve kalbi sıkıştı. Tüm bu yıllar boyunca, tüm bu acılar boyunca Tristan ailesinden kalan bu eşyayı onun için saklamıştı. Bu ne anlama geliyordu? Hâlâ onu önemsiyor muydu?

Nazikçe annesinin broşunu aldı ve çemberin içindeki çizimi hafifçe ovuşturdu.

Klik.

Önce broş, sonra da Scarlet'ın kalbi parçalara ayrıldı.

Güzel gravür kopmuştu ve broşun kenarına güçlükle tutunuyordu. Ailesinden geriye kalan tek parçayı bu kadar dikkatsizce ellediği için kendinden nefret etti.

Nazikçe çizime dokundu, verdiği hasarı tamir edebilmeyi umuyordu. Sonra parça yerine oturdu, sanki hiç kırılmamış gibi.

Garipti.

Dikkatlice parmağını tekrar çizimin üzerinden geçirdi ve parça yeniden açıldı.

Bu da nesi... Yüzüğü elinde döndürdüğünde daha önce fark etmediği çıkıntının mandal işlevi gördüğünü anladı.

Yüzüğün oyulmuş içine bakıp bir parşömen parçası gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı.

Parşömeni çıkardı ve yüzyıllardır broşun içinde saklı kaldığını anladı. Annesinin bundan haberi var mıydı? Yoksa annesi zaten Scarlet'in bulması için mi onu buraya koymuştu?

Eski parşömeni yavaşça açtı.

Tamam, tamam, tamam, tamam. Neye bakıyordu? Bir ağacın üzerinde Avalon yazıyordu. Ağacın üstünden garip çizgiler geçiyordu ve İspanyolca sonsuzluk pınarı yazıyordu. Kalbi duracak gibi oldu.

Sonsuzluk pınarı! Sonsuzluk pınarı!

Titremeye başladı ve yüzüne bir gülümseme yayılırken içini umut kapladı.

Annesi bu parşömeni bilerek saklamıştı ve üzerinde sonsuzluk pınarı yazılıydı. Bu rastlantı olamazdı. Gençlik pınarının yeriyle ilgili olmalıydı.

Tekrar parşömene baktı. Görünen o ki sonsuzluk pınarı Avalon denilen bir yerle ilişkiliydi. Dünyada kaç tane Avalon olabilirdi ki?

Kahkaha attı ve neşeye yatağından atlayıp bu parşömeni Nate'e göstermeye gideceken haritanın köşesindeki siyah harfleri fark etti.

Tekrar oturdu ve okudu:

Mavitaştan geçince gençlik pınarını bulacaksın ama mağarada ölümsüzlük bile işe yaramaz. Birine hayat verirken, bir de kurban verilmeli. Gençlik pınarı herkes için gerçek ölümdür.

Başı dönmeye başladı.

Mağarada ölümsüzlük işe yaramıyor muydu? Kurban vermek mi?

Neşesi hızla korkuya dönüştü. Gençlik pınarı herkes için gerçek ölüm müydü?

Ölümsüzler için bile?

Nate'e bunu söylemeli ve çizimi incelemelilerdi. Evet. Bunu yapmalıydı. Ayağa kalkıp odasının kapısına yürüdü, sonra duraksadı.

Eğer Nate'e pınarın tehlikeli olduğunu söylerse, pınarı aramasına engel olur muydu? Bu Gabriel'i durdurur muydu? Peki ya Tristan'ı?

Muhtemelen hayır.

Onlara pınarı aramamaları için yalvarabilirdi ama Scarlet için çare olduğunu bilirlerse ölmeyi kolayca göze alırlardı. Dikkatlice parşömeni ufak bir rulo haline getirdi ve antik broşun içine tıktı. Gençlik pınarının ne kadar ölümcül olduğunu öğrenene kadar bu bilgiyi paylaşmayı göze alamazdı.

29

Sonraki beş gününü kütüphanede gençlik pınarı ve Avalon'u araştırarak geçirdi ve umut verici bir ipucu buldu: Georgia'da Avalon adında bir kasaba.

Bu kasaba amcasının pınarı bulduğunu iddia ettiği yere yakın olmasının yanında, dünya üzerindeki en nadir kaya olan Mavitaşın da bulunduğu tek yerd.

Rastlantı mıydı? Scarlet pek öyle düşünmüyordu.

Daha fazla detaya ihtiyacı vardı bu yüzden sorularına cevap verebilecek biriyle tanışması gerekiyordu.

Parmak ucunda merdivenlerden indi ve araştırmaya dalmış ev arkadaşının bu kadar geç bir saatte evden ayrıldığını fark etmeyeceğini umdu.

Nate'le yaşamayı seviyordu. İlginç ve sessiz biriydi ve burnunu Scarlet'ın işlerine sokmuyordu. Gabriel gibi peşinden gelmiyor ya da Tristan gibi kendini uzak tutmuyordu. O sadece... normal biriydi. Normal ve hüzünlü.

Yapmak istediği son şey Nate'in omuzlarına yeni bir kaygı daha yüklemektir. Sessizce ön kapıyı açtı. Tam bir ninja gibiydi. Sessiz. Gecenin karanlığında...

Nate, "İyi geceler," dedi.

Scarlet korkuyla sızdı ve geriye dönerken büyük bir gürültüyle soluk verdi. "Böyle gizli gizli yaklaşma."

"Tamam. O zaman sen de böyle gizli gizli hareket etme."

"Ben gizli hareket etmiyordum."

Nate gözlerini kıstı. "Koridor boyunca Pembe Panter gibi parmaklarının ucunda yürüdün."

"Kim?"

"Boş ver. Nereye gidiyorsun?"

"Biriyle görüşeceğim. Bir arkadaş."

Nate bekledi.

Scarlet, "Kirk adında bir adam," dedi. "Mutlu musun?"

Nate omuz silkti. "Ben de seninle Kirk'ü görmeye geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun."

Nate gözlerini daha da kıstı. "Neler oluyor Scarlet?"

Scarlet bir elini saçında gezdirdi. "Sadece yapmam gereken işlerim var ve bunları tek başıma yapmak istiyorum. Bana güven."

"Ben sana güveniyorum. Ama sen de bana güvenmelisin. Sır saklamamalısn."

Scarlet yerinde kıpırdandı, suçluluk duygusu içini kemiriyordu. "Biliyorum."

Nate uzunca duraksadıktan sonra nefes verdi ve holden ayrıldı. "Çok geç kalma. Yarın Tristan'la test gününüz."

Scarlet'in midesi bıkınlıkla doldu. "Yaşasın."

Ön kapıdan çıktı ve New York Üniversitesi'ne doğru ilerledi. Buraya ulaştığında içeri girdi ve binanın üçüncü katına çıktı.

Camında GENBİLİM yazan bir ofisin önünde durdu ve yavaşça kapıyı çaldı. Dünyanın en kötü peruğunu takmış orta yaşlarda bir adam kapıyı gülümseyerek açtı.

"Bayan Jacobs?"

"Evet." Scarlet ofise girdi. "Siz de Profesör Baker olmalısınız."

"Evet, ama bana Kirk diyebilirsin. Okul ödevin için aile ağacını araştırıyordun değil mi?"

Scarlet başıyla onayladı. Telefonda konuştuklarında yalan söylemişti.

"Öyleyse doğru yere geldin. Ben öğrencilerin kendi aile ağaçlarını oluşturmalarına hep yardım ederim. Lütfen otur."

Scarlet Kirk'ün masasının karşısındaki sandalyeye oturdu. Kirk'ün peruğu her hareketinde ileri geri oynuyordu.

Çekmecesinden bir form çıkardı. "Araştırmaya başlayabilmemiz için soyadı listen var mı?"

"Evet." Scarlet cebinden üzerinde annesinin, babasının ve amcasının isimlerinin yazılı olduğu bir kâğıdı çıkardı. "Avalon, Georgia bölgesinde olan ve bu isimlerle alakalı tüm kişiler hakkında bilgi almak istiyorum."

"Bu çok spesifik bir istek." Kirk listeyi inceledi. "Neler yapabileceğime bir bakayım."

* * *

"Bunu yapmayacağım." Gabriel elinde bir joystick tutuyordu. "Bu çok garip."

Tristan, "Garip değil, Atari," dedi.

Nate yüzünü buruşturdu. "Atari çocuklar için değil mi?"

"Evet. Ama eğlenceli."

"Eğlenecek havamda değilim."

"Bu da problemin ta kendisi." Tristan Nate'in eline joystick'i tutuşturdu. "Perişan haldesin. Biraz dikkat dağıtmaya ihtiyacın var. Kapa çeneni ve lanet olası oyunu oyna."

Kabloları televizyona bağladı.

Gabriel etrafa bakındı. "Scarlet burada mı?"

Nate kaşlarını çattı. "Hayır. Bir saat önce gizlice çıktı."

Gabriel, "Gizlice çıktı mı?" diye sordu. "Nereye gitti peki?"

Nate omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama son zamanlarda gizemli davranıyor ve her gün gizlice 'kütüphaneye' gidiyor. Ne yaptığını kim bilir"

Tristan kalbinin sıkıştığını hissetti. Scarlet'in duyguları son zamanlarda çok dengesizdi. Korku, heyecan, endişe. Şimdi de evden gizlice çıkıyordu demek.

Scarlet neyin peşindeydi?

30

"Ama saat daha çok erken." Scarlet kollarını başını üstüne kaldırarak gerindi.

Nate'in laboratuvarının öteki köşesinde oturan Tristan kıpırdandı. Siyah saç dağınıktı ve gözlerinin önüne düşecek kadar uzundu. Giydiği siyah tişörtü geniş omuzları sebebiyle geriliyor ve Scarlet'in midesindeki kelekleri dans ettiriyordu.

Scarlet kollarını indirip bakışlarını ondan uzaklaştırdı ve esnedi. Dün gece ofisinden ayrılırken profesörden bir sürü kitap almıştı ve sabahın erken saatlerine kadar bu kitapları akrabalarını bulma umuduyla incelemişti. Bir şey bulamamıştı. Kirk Avalon'da birini arayıp kütük kayıtlarıyla ilgili belgelere ulaşmayı deneyecekti.

Tristan boynunu gerdi, sırtındaki kaslar kasıldı ve Scarlet'in midesindeki kelekler vals yapmaya başladı. Kahrolası Tristan ve kasları.

Tekrar yerinde kıpırdandı, oturduğundan beri sandalyesini üç kere geriye götürmüştü. Doktorları sadece on dakika gecikmişti ve Tristan gerileyerek kapıya yaklaşmıştı.

Nate'in evinde birbirlerini sürekli gördükleri halde –çünkü Tristan ve Nate artık çok yakın arkadaşlardı– Tristan ve Scarlet hiç konuşmuyorlardı. Scarlet bunu bazen umursamıyordu ama bazen, daha aptal olduğu anlarda Tristan'ın kollarının arasına girip onu öpmek ve ölene kadar ona dokunmak istiyordu.

Tristan tekrar yerinde kıpırdandı.

“Sen ciddi misin?” Scarlet gözlerini kırptı. “Planın bu mu? Kıpırdanarak kapağa kadar kaçacak mısın?”

Tristan ensesini ovuşturdu. “Sadece burada olmak istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum ama yüzümü asıp sürüne sürüne kaçmaya çalışmıyorum.” Sandalyesine yaslandı. “Benim yanımda gerçekten bu kadar rahatsız mı oluyorsun?”

“Evet.”

“Neden? Birbirimize dokunmuyoruz. Aramızda koca bir laboratuvar masası var. Ayrıca ikimiz aynı odadayız diye aklını kaçırması gereken bir kişi varsa da o benim, biliyorsun değil mi? Ölüp duran kadın hani? Yani yanlışlıkla üstüme düşmeyi filan planlamıyorsan, bence rahatlayabilirsin.”

Tristan çenesini kastı. “Sana dokunmak konusunda stres yapmıyorum Scar.”

Scar:

“Öyleyse derdin ne?”

Tristan Scarlet'a baktı. “Seni hissedebiliyorum.”

“Ha.” Ha.

Kendime not: Tristan'a dokunmayı düşünmeyi bırak.

Normal davranmaya çalıştı. “Aş bunları.”

Tristan kaşlarını çattı ve başını geriye attı. “Tabii hemen.”

Scarlet yutkunurken Tristan'ın âdemelmasının hareket etmesini izledi.

“Gördün mü?” Tristan başını tekrar indirdi. “İşte bu. O da neyin nesiydi?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

"Günaydın." Nate laboratuvara girerken sırttı. Scarlet ve Tristan arasındaki masayı karıştırdı ve eline bir iğne aldı. "Eeee." İğneyi havaya kaldırdı. "İlk kim kan vermek istiyor?"

* * *

Dört saat sonra Tristan sessizlik içinde oturmuş, gözlerini tavana dikmişti. Nate laboratuvara girip, kan örneği alıp, durumlarını kontrol etmeye başladığından beri Scarlet'la konuşmamıştı.

Nate üçüncü kez konuşma başlatmaya çalıştı, son zamanlarda daha iyi bir ruh haline sahip gibiydi. "Belki bu durumun ne kadar rahatsız edici olduğu hakkında konuşmak istersiniz." Zayıfça gülümsemi ve önce Tristan'a sonra da Scarlet'a baktı. "Sizi bilmiyorum ama ben çok garip hissediyorum. Bu konu hakkında konuşalım olur mu, Tristan? Seninle başlayalım. Nasıl hissediyorsun?"

"Rahatsız."

"Açık fikirliliğin ve dürüstlüğün için teşekkür ederim." Scarlet'a döndü. "Peki sen? Sen nasıl hissediyorsun?"

Scarlet, "Yorgun," dedi. "Sabahın dokuzu iğneler için fazla erken."

Tristan, "Belki o kadar geç saatlere kadar ayakta durmasan, bu kadar yorgun olmazdın," dedi.

"Ah, bakın kim yeniden açık açık konuşuyor. Sessiz ve karanlık Tristan, konu benim hayatım olunca dile geliyor."

"Bu konuda söyleyecek çok şeyim var."

"Gördünüz mü?" Nate'in gülümsemesi yüzüne yayılmıştı. "Bu açıksözlülük ne kadar güzel değil mi?"

"Ne gibi?" Scarlet ters ters Tristan'a baktı.

Tristan, "Bir kere," dedi, neden onu sinirlendirmeye çalıştığını anlamadan, "dün gece gizlice bir yerlere kaçmandan hoşnut değilim."

Scarlet dudaklarını büzdü. "Bunu nereden biliyorsun?"

Nate yüksek sesle yutkununca bakışlarını ona çevirdi. "Beni ispiyonladın mı?"

"İspiyonlamadım. Sadece sohbet ediyorduk. Kirk adındaki adam hakkında gizemli davranan sensin..."

"Kirk mü?" Tristan'ın bakışları alev aldı. "Gecenin bir yarısı gizlice kaçarak bu adamla mı takılıyorsun?"

Kirk de kimin nesiydi?

Scarlet yüzünü astı. "Ne zamandır ne yaptığımı umursuyorsun ki? Yüz yıl önce hiç de umurunda değildim."

Tristan'ın içi çekildi.

Nate bir elini kaldırdı. "Tamam, belki daha az açık olmak daha iyi"

Tristan öne eğildi. "Tüm söylediğim. bu gecenin bir yarısı yaptığın aktivitelerin şüphe uyandırıcı olduğu. Bu Kirk kim bilmiyorum ama..."

"Kirk'ün kim olduğu seni alakadar etmez."

"Gayet ilgilendirir. Gecenin bir yarısı tanımadığın bir adamın yanına sızışmanı istemiyorum."

"Ben de senin bir adamı patakladıktan sonra kızıl saçlı fahişelerle ulu orta öpüşmeni istemiyorum. Ama her zaman istediğimize sahip olamıyoruz değil mi?"

Kırgınlık, acı, hüznü, ihanet.

Tristan tamamen çökmeden önce savunma mekanizmalarının sarsıldığını hissetti. Scarlet'ın canını yakmış olduğu gerçeğine katlanamıyordu. Scarlet'ın içindeki acı... Sebep olduğu acı...

Aptalca bir şey yapmadan önce -masanın üstünden atlayıp, kızıl kadınlar ve Kirk'ler yok olana Scarlet'a sarılıp öpmek gibi- kendini sakinleştirmesi gerekiyordu.

Sesini alçalttı. "O başka..."

"Nasıl başka? Normalde sarışınları mı seviyordun?"

"Yeter... Açık olma vakit bitti." Nate Tristan ve Scarlet'a bağlı tüpleri ve kabloları çıkartmaya başladı.

Tristan Scarlet'a ters ters baktı. "Kes şunu."

"Neyi keseyim? Geçmişten bahsetmeyi mi?" Elini ürkmüş gibi yaparak salladı. "Ah sakın gerçekleri konuşmayalım. Sanki sen birinin ağzına dilini sokuşunu bana izlettirmemişsin gibi."

"Bu noktada," Nathaniel gülümsedi, "ben gidiyorum. Sizden almam gereken her şeyi aldım. Size ilişki dramınızda başarılar. Sonunda bir şeyleri çözmeye başladığınızı gördüğüme sevindim. Ve 'çözmeye başlamak' derken yaşlı bir çift gibi didişmeyi kastediyorum. Çok keyifli." Bir reverans yaptı. "Görüşmek üzere."

Scarlet'in içinde keskin bir nefret hissi kabardı ve Tristan kendinden nefret etti.

"Her şeyden önce," Tristan sesini alçalttı ve bir parmağını Scarlet'a doğrulttu, onun içindeki acıyı söküp alabilmeyi ve yere atıp ezebilmeyi istiyordu, "benim dilim kendi ağzımdaydı. İkincisi, başka seçeneğim yoktu."

"Komik. Kafana doğrultulmuş bir silah yoktu."

"Seni güvende tutmaya çalışıyordum."

"Ne?" Scarlet duyduğuna inanamıyormuş gibi baktı.

"Öleceğini bilsen bile peşimden gelecektin." Kalbi Scarlet'ın nasıl umursamaz davrandığını hatırladıkça korkuyla çarptı.

"Çünkü acı çekiyordun."

"Yani kendi hayatını riske atacaktın, öyle mi?"

"Tabii ki!" Scarlet'ın kalbi aşkla dolunca Tristan çığlık atmak istedi.

"İşte bu, tam olarak bu yüzden yaptığımı şeyi yaptım. Seni kendimden ve senden kurtarmak için. Sen pervasız bir kadınsın."

"Gözümün önünde başka bir kadını öpmenin beni güvende tutacağını mı düşündün? Güvende?!" Ağzı açık kaldı. "Beni paramparça ettin."

"Hayatını korumaya çalışıyordum."

"Ve yine de öldüm, Tristan!" Scarlet'ın yüzü kızardı. "Aradaki tek fark, kalbim kırık şekilde ölmem oldu!"

"Ve bu yüzden o günden beri kendimden nefret ediyorum." Tristan nefes aldı, gözleri çılgınca yanıyordu. "Ama pişman değilim."

O kadar yorgundu ki hissettiği acı, kırgınlık ve aşkın kendinden mi yoksa Scarlet'tan mı geldiğini ayırt edemiyordu.

Scarlet Tristan'a bakarken dudakları aralandı, odadaki tüm hisleri mağlubiyet ve hüznün kaplıyordu. "En azından birimiz pişman."

Sonra odadan çıktı, kalbi parçalara ayrılıyor ve Tristan'ın göğsüne dökülüyordu.

31

Scarlet Tristan'ın kapısını çaldı ve rüzgâr hızlanıp yaprakları ve küçük mor çiçekleri yakındaki bir ağaçtan yüzüne doğru uçuşurken bekledi.

Diğerlerinin aksine Tristan şehrin dışında küçük bir arazinin ortasındaki bir müstakil evde yaşıyordu. Tam bir Tristan adacığı.

Kapı kulpunun döndüğünü duyunca midesi büzüldü. Tristan kapıyı açtı. Nate'in evinde karşılaştıkları günden bu yana konuşmamışlardı. Tristan tüm gece boyunca Nate'le bilgisayar oyunu oynamıştı ve üçü birlikte krep yemişlerdi. Mükemmel bir gece geçiriyorlardı ama sonra Tristan'la kavga etmişlerdi ve o da çekip gitmişti. Bu yüzden şu anda sessizce birbirlerine baktıkları an oldukça garipti.

Tristan, "Ne... Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Çenesindeki kirli sakal çekici bir şekilde artmıştı. Bu yılbaşında Tristan'a kesinlikle tıraş bıçağı hediye edecekti.

Kimi kandırıyordu? Tristan'ın kirli sakalını seviyordu.

"Sendeki Atari oyunlarından almam için beni Nate yolladı," dedi.

"Neden kendisi gelmedi?"

"Çünkü o 'konsantrasyon mağarası' gibi bir şeye girdi ve televizyonun önünden ayrılmak istemiyor."

Tristan kafasını iki yana salladı ve "Bir canavar yarattım," diye homurdandı. Eliyle Scarlet'a içeri girmesini işaret etti. Yanlışlıkla ona dokunmamaya dikkat ediyordu.

"Annemin broşunu benim için sakladığın için sana daha önce teşekkür etmek istemiştım. Onu sakladın ve..." Duygulandı ve boğazı düğümlendi. Scarlet boğazını temizledi. "Geçmişimden gelen bu parça için minnettarım."

Ve içindeki çizim her neyse onun için.

Tristan başıyla onayladığı sırada Scarlet'ın kafasına odaklandı. "Başında..." Başını işaret etti ve Scarlet bir elini saçına koydu.

"Ne?"

"Bir çiçek var..."

Scarlet saçını eliyle tarayıp çiçeği bulmaya çalıştı. "Nerede..."

Tristan bir adım yaklaşıp saçına uzandı. Scarlet nefesini tuttu. Tristan saçındaki çiçeği alırken yüzünden birkaç santim ötedeki göğsüne baktı. Deri gibi kokuyordu ve vücudunun sıcaklığı kendi tenini ve bedenini ısıtıyordu.

Tristan küçük mor çiçekle birlikte elini çekti ve Scarlet'a baktı. Yüzyıllardır yüzleri bu kadar yakın olmamıştı. Dudakları hava almak için aralanmışken, nefesleri birbirine karşıyordu.

Yeşil gözleri Scarlet'ın gözlerine daldı ve Scarlet'ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Scarlet, hayır, diye düşündü. Bana böyle bakma. Beni gözlerinle sevmek. Beni sanki kaybettiğin ve çaresizce aradığın bir şeymiş gibi inceleme. Beni böyle sevmek. Bu hiç adil değil ve canımı acıtıyor

Tristan başını yana yatırdı ve çılgın ve muhteşem bir an için Scarlet kendisini öpeceğini düşündü. Bu düşünce kalbini daha da hızlandırdı. Sonra narin ve puslu bakışları sertleşen Tristan geri adım atıp boğazını temizledi.

"Oyun burada." Oturma odasına doğru ilerledi ve bir çekmeceyi karıştırdı.

Scarlet, "Evini beğendim," dedi, koridorda ilerlerken ortamı ya-
tıştırmaya çalışıyordu.

"Sağ ol." Oyunu bulan Tristan Scarlet'a uzattı ve arka kapıya doğru yürümeye başladı. Scarlet'ın gözleri solundaki bir odaya ta-
kıldı... içindekiler ağzını hayranlıkla açık bırakmıştı.

Her yerde silahlar vardı. Tüm duvarları ve masaları kaplayan, hatta zemini bile boydan boya örten silahlar. Eski, yeni, parlak ve paslı silahlar. Tristan'ın bir hançer tuttuğu düşüncesi Scarlet'ı içgü-
dusel olarak gülümsetti.

Scarlet, "Şunlara bak," diye mırıldanıp duvardaki silahları incele-
mek için odaya girdi. Geri dönüp Tristan'a baktı. "Bakabilir miyim?"

Tristan'ın gözlerindeki ifade mutluluk muydu?

Tristan başıyla onayladı ama koridorda durmaya devam etti.

Scarlet gülümseyerek duvardaki bir yayı dikkatle eline aldı ve hayranlıkla inceledi. "Bu inanılmaz," dedi. "Nasıl çalışıyor?" Parmak ucuyla yay kirişini inceliyordu.

"Bunun adı makaralı yay. Sana çok daha fazla kontrol sağlıyor. Elindeki favorim," dedi ve gamzelerini ortaya çıkararak gülümsedi. Scarlet'ın kalbi hoptu.

Yayı duvardaki yerine koydu ve üstü silahlarla kaplı bir masanın yanından geçti. Masanın üstü dağınık oklarla doluydu. Gümüş uçlu, mavi uçlu, diğerlerine göre daha tüylü, bambudan yapılmış... Çeşit çeşit oklar uzun dikdörtgen bir kutudan taşıyordu.

"Niye bu kadar farklı ok var?" diye sordu.

Tristan duraksadı. "Spesifik bir ok arıyorum."

"Ne için?"

Av için olmadığını biliydi.

"Koleksiyonum için." Gergin kollarını başının üstüne kaldırdı, tişörtü açıldı ve dövmenin işlenmiş olduğu teni gözüküyordu.

Scarlet'ın kalbi durdu.

Dövme çok daha koyuydu.

Scarlet'in bakışlarını takip eden Tristan kollarını indirdi. "Eve dönsen iyi olur."

Scarlet ona doğru hızla ilerledi ve tişörtünü kaldırdı. Lanet olası şişkin kaslar, esmer bir ten ve tanıdık dövmenin hatları Scarlet'ı karşıladı.

Tristan tişörtünü çekiştirdi ve sert bir ifadeyle uzaklaştı.

"Dövmeni yeniletmişsin." Scarlet tekrar ona baktı. "Dövmeni son gördüğümde solmuştu. Nasıl yeniden koyulaştırdın?" Cevabı zaten biliyordu.

Tristan çenesini kastı. "Gitmelisin."

Scarlet bağırmak istiyordu ancak sesi fısıldar gibi çıktı. "Dövmeni tekrar yaptırmışsın."

Tristan dudaklarını sıkıca kapattı.

"Benim çizimim soluyordu, sen de bu yüzden onu tekrar yaptırдың." Ortam gittikçe ısınıyordu.

Tristan geri adım attı ama çok geç kalmıştı. Scarlet gözlerindeki gerçeği görmüştü ve kalbi alev almıştı.

Tristan Scarlet'ı seviyordu. Onu özlüyordu. Hâlâ onun bir parçasıydı. Aralarına giren yüzyıllar hiçbir şeyi değiştirmemişti. Scarlet ağzını kapatmayı ve yüzünü saklamayı denedi ama içindeki her şey Tristan'a dair bir umut ve arzuyla yanarken hiçbir işe yaramazdı.

Ve hepsini Tristan da hissetti.

Boğuk bir sesle, "Kes şunu Scar," dedi.

Scarlet başını iki yana salladı. "Kendimi durduramıyorum."

Tristan, "Lütfen dur," diye yalvardı.

"Bana durmamı söyleme. Ben duygusuz bir robot değilim. Hislerimden hoşlanmıyorsan, beni hissetmeyi bırak."

Tristan bir eliyle kafasını ovuşturdu. "Bu durum kontrolümde değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Öyleyse buna katlan."

Tristan başını iki yana salladı ve "Seni hissedebiliyor olmanın benim için ne kadar külfetli olduğunu bilmiyorsun," diye homurdandı.

"Külfetli mi?" Scarlet'ın içindeki aşka ve umuda dair tüm duygular buza dönüştü.

"Evet Scar. Külfetli. Senin etrafındayken rahatlayamıyorum. Seni uzaklaştıramıyorum. Her zaman buradasın, içimdesin ve seni öldürmekten bir nefes uzaktayım. Seninle olduğum her günün her saniyesinde dikkatli olmak zorundayım. Yani evet, bu çok külfetli bir durum."

Scarlet'ın tüm benliği kırgınlık, sinir ve kederle kaplandı. Sertçe Tristan'a baktı. "Öyleyse bu külfeti üzerinden kaldırmama izin ver."

Tristan'ın evinden çıktı ve arabasına binip uzaklaştı, ancak evine dönmedi. Sadece gün batana kadar gitti ve gitti.

Sonra bir anda Tristan'ın aynı şeyi tekrar yaptığını fark etti. Onu kendinden uzaklaştırmıştı ve Scarlet da çekip gitmişti.

Bu hayatlarındaki hüznün doğal döngüsü değil miydi?

Tristan Scarlet'ı istemediği için uzaklaştırmıyordu. Dikkatli olmak istediği için uzaklaştırıyordu.

Arabayla geriye döndü ve Tristan'ın evine gitmeye başladı.

Tristan yeterince dikkatli olmuştu.

* * *

Tristan Scarlet'ı görmeden önce hissetmişti. Bir yanı heyecan doluydu. Öteki yanı ölesiye korkuyordu. Her zaman olduğu gibi.

Scarlet'ın girdiği ve kararlılıkla dikildiği odaya yürüdü, onun en tehlikeli hissi buydu.

Üstü çıplak vücudunu kapının pervazına yasladı ve bakışları keşişti. Sevgi ve arzu hissi Scarlet'ın içinde dolaşıp Tristan'ın vücudunda yankılandı. Tristan kendini kapana kısılmış bir havyan gibi hissediyordu. Demirlerin arkasında volta atıyordu. Bekliyordu.

Onun dudaklarına bakmamaya çalıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Scarlet, kalbi Tristan'ın kalbinin hemen karşısında atana dek ilerleyerek onun karşısına dikildi. O kadar yakındılar ki Tristan nefes alsa göğüsleri birbirine değecekti.

Scarlet'in bakışları Tristan'ın yüzünde, çenesinde, boynunda ve kalbinin üstünde gezdi. Kısa süre sonra kalpleri aynı ritimle atmaya başladı.

Tristan, "Scar," dedi. Sesi kuru ve pürüzlüydü. "Ne yapıyorsun?"

Sonra nasıl başa çıkabileceğini bilmediği bir his dalgasının altında kaldı.

Sevgi, istek, tutku, ihtiyaç, umut, inanç, arzu, aşk, istek, istek, istek...

Kafesteki hayvan volta atmaya devam etti.

"Çok dikkatlisin." Scarlet başını yana yatırdı. "Her zaman çok dikkatli oldun. Ama peki ya ben dikkatli olmanı istemiyorsam?"

O zaman ben kayıtsız ve tehlikeli olurum.

Avucunu göğsüne koydu ve kafesteki hayvan mutlulukla kükmek istedi. İki yüzyıldır Scarlet'a dokunmamıştı ve üzerindeki küçük eliyle Tristan'ı neredeyse ulmanın eşliğine getirmişti.

Tristan gözlerini kapadı ve Scarlet'ın dokunuşu dışında bir şeye odaklanmaya çalıştı. Ne kadar da güzel koktuğunu düşünmemeyi denedi. Azıcık öne doğru eğilirse... Azıcık bile... tadına bakabileceğini düşünmemeye çalıştı.

Yutkundu. "Scar." Gözlerini açtı. "Gitmelisin." İçindeki hayvanın tüm arzularına karşı gelerek, parmaklarını onun bileğine doladı ve nazıkçe elini göğsünden çekti.

İçindeki hayvan tepki göstererek kükredi.

Scarlet başını iki yana salladı. "Hayır"

Tristan içindeki kararlığın yavaşça çözüldüğünü, bunun yerine paniğin yerleşmeye başladığını hissetti. Nefes verdi ve bir mucizenin kendisini Scarlet'a dokunarak öldürmekten kurtarmasını diledi. "Dikkatli olma."

Tristan hızla odanın öteki köşesine gitti.

Scarlet sanki cevabı bilmiyormuş gibi, "Neden beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun?" diye sordu. Sanki Tristan'ın her hareketindeki amacı bilmiyormuş gibi.

Kapıya doğru bıkkın ve sabırsız bir şekilde uzun adımlarla ilerledi. "Seninle bu konuşmayı tekrarlamayacağım."

"Beni uzaklaştırmaya devam edersen seni önemsemeyi bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

Tanrım, umarım hayır.

Tristan kapıyı açtı. "Gitmelisin."

"Belki beni artık sevmiyorsun ama benim duygularım hiç değişmedi."

Scarlet'i sevmemek mi? Onu sevmeyi bıraktığını mı düşünüyordu?

Kapıyı sertçe kapattı. İçindeki hayvan, kafesin demirleri arasından çılgına dönmüşçesine pençelerini sallıyordu. "Öncelikle, seni sevmeyi istesem bile bırakamazdım. Bunu denedim zaten." Neşesizce güldü ve hayatının bu kadar mahvolmamış olmasını diledi. "Tanrım, hem de nasıl denedim. Ama tamamen sana âşığım. Tamamen kaybolmuş, boşluğa düşmüş ve kırılmış haldeyim..."

"Benim kalbim de kırık..."

"Benim kalbim kırık değil Scar. Benim kalbim ölü!" Bunu bağırarak söylemek istememişti ama yine de bağırmişti. Kafesin demirleri bükülüyor, hayvanın pençeleri kanıyordu ve Scarlet'a hemen kendinden uzaklaşması gerektiğini anlatması gerekiyordu. "Göğsümde derin ve siyah bir delik var, amaçsızca orada duruyor ve beni hatıralarla kovalıyor."

Hayatında hiç bu kadar dürüstçe bir şey söylememişti ve şimdi içinden uzaklaştırmaya çalıştığı kederin vücudunu adeta kaldırıp yere çarptığını hissediyordu. Bir yandan da içindeki arzuyla köpüren hayvanla güreşmesi gerekiyordu. "Kalbim tamamen ölü," diye tekrarladı.

Sonra da Scarlet o sözcükleri söyledi. Tristan'ın duymaması gereken sözcükleri.

"Seni seviyorum." Scarlet'ın gözleri kocaman açılmıştı. Tristan deli gibi o mavilikleri öpmeyi ve karanlık derinliklere dalabilmeyi diledi.

Çenesini kasti. "Beni sevmen pervasızlık."

"Sevgim sadece dürüst."

"Bu tehlikeli Scar!"

Ben tehlikeliyim. Kaç git. Kaç git.

"Ne olmuş?" Ellerini havaya kaldırdı. "Herkesi sevmek tehlikeli! Birini sevdiğin her seferde kaybedeceğin şeyler var"

"Senin hayatın, öylesine bir şey değil Scarlet. Hayatın her şey demek." Sesi çatladı.

İçindeki hayvan pençe attı, inledi, tısladı ve kükredi.

Tanrım, Scarlet'ın hemen gitmesi gerekiyordu.

"Öyleyse ne yani? Beni korktuğun için mi uzaklaştırmaya çalışıyorsun?"

"Seni güvende tutmak için uzaklaştırıyorum."

"Böylesi daha kolay olduğu için beni uzaklaştırıyorsun!"

"Kolay mı? Kolay mı? Sen aklını mı kaçırdın?" Kalbi içindeki vahşi hayvan kadar kıpır kıpırdı. "Bu duruma dair tek bir şey bile kolay değil! Seni Gabriel'la görmek kolay mı sanıyorsun? Senin ölmeni tekrar tekrar izlemenin kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum Tristan!" Scarlet ellerini yumruk yaptı. "Bana bir hastalık mışım gibi davranıyorsun. Benimle hiç konuşmuyorsun. Bana dokunmuyorsun..."

"Çünkü ölebilirsin." Bu sefer kükredi.

"Her türlü öleceğim."

Tristan'ın kalbi Scarlet'ın söylediği sözün doğru olduğunu bildiği için bir an durdu. Scarlet ölecekti. Scarlet ölecekti ve onu kurtarmanın yolunu hâlâ bulamamıştı. Ağlamak istedi. Ulumak istedi. Bu kafesten kurtulmak ve Scarlet'ın geriye ne kadar zamanı kaldıysa o süre boyunca ona sarılmak istedi.

Scarlet devam etti: "Bir tedavi bulamadık, pınarın yerini bilmiyoruz. Her şekilde ölmüş durumdayım. Ama sen neredeyse bakmıyorsun bile..."

"İstedğin bu mu?" Artık tamamen kontrolü kaybetmişti. "Sana bakmamı mı istiyorsun?" Scarlet'ın yanına gitti ve sinirli, korkmuş gözlerle ona baktı. "Tamam öyleyse. Al, Scar. Sana bakıyorum. Böylesi nasıl? Daha iyi mi? Daha kolay mı?" Nefes alıp verdi ve Scarlet'ın içinde arzu dolu bir ürpertinin dolaştığını hissetti ve o anda bir hata yaptığını anladı.

Çok yakındı. Fazla yakın.

Acı. Kalp kırıklığı. Hüzüün.

Scarlet, "Hayır, daha kolay değil," diye bağırdı. Çenesini kaldırarak Tristan'a baktı. Dudakları neredeyse Tristan'ın dudaklarına değiyordu. Tristan'ın gördüğü tek şey ağaçlar arasındaki Scarlet oldu. Ormandaki Scarlet. Kalbini çalan ve yaklaşık beş yüz yıldır ruhunun bir parçası olan sivri dilli hırsız. Tristan tamamen âşıktı.

Scarlet, "Canımı çok yakıyor," dedi. Gözleri yaşlarla doldu. İstedği ama Tristan'ın çok uzun zamandır kendisine vermediği her şey gözlerinde birikiyordu. "Ama beni istemediğini hissetmekten daha iyi."

Tristan, "Ben seni istiyorum," diye kükredi, kafesin demirleri parçalanıyordu. "Seni nefes almaktan daha çok istiyorum."

"Öyleyse beni kendinden uzaklaştırmayı bırak!"

Yenilgi. Baskı. Sevgi. İstek. İstek. İstek.

"Seninle olamam, Scar!"

"Çok kötü!" Gözünden bir damla yaş süzülünce Tristan nefes alamadı. "Ben zaten seninim! Ormandayken de senindim, burada da seninim..."

Ve kafesteki hayvan serbest kaldı.

Tristan dudaklarını onunkilere dayadı, onu kendine çekti ve çok uzun yıllardır yapmak istediği gibi öptü.

Scarlet da Tristan'ı öperek karşılık verdi, duyguları kalbinden taşıyor ve Tristan'ın ruhuna dökülüyordu. Tristan yüzyıllardır ilk kez kendini bir bütün gibi hissediyordu.

Kolları arasında Scarlet ufak kalıyordu, adeta eriyip kendine akıyor ve kendisini tutmasına izin veriyordu. Tristan bu hissi özle-

mişti. Scarlet'in vücudunu, teslim olan dudaklarını, göğsünün hemen yanında atan kalbini.

Öptü, öptü ve daha çok öpmek istedi. Scarlet'ı belinden tutup duvara yaslarken, Scarlet da omuzlarına tutundu. Duvarla Tristan'ın arasında, kollarının arasında, başka kimsenin onu kendinden almayacağı bir yere sıkıştı.

Scarlet'in elleri saçında dolaşıyordu. Kendi elleri de Scarlet'in gömleğinin altında onun yumuşak tenini hissediyordu.

Tristan dudaklarını Scarlet'in kulağına götürürken Scarlet nefes verdi ve sırtında bir ürperti dolaştı. Tristan'ın ağzı çenesine, sonra da boynuna kaydı. Ona doyamıyordu.

Sıkıca belinden kavramış, vücuduyla duvar arasında sabit tutuyordu. Scarlet çok baştan çıkarıcıydı.

Scarlet'in elleri kotunun içine girdi ve Tristan dudaklarını Scarlet'in dudaklarına yapıştırırken, belindeki dövmenin izlerini takip etti.

Sonra soğuk bir acı hissi Scarlet'in göğsüne saplandı, vücudu bir anda kasılırken ciğerlerindeki tüm hava boşaldı.

Tristan hemen Scarlet'ı bıraktı, sevgi ve arzudan oluşan sis Scarlet'in acısını hissettiği anda kaybolmuştu.

Göğsündeki acı azalırken Scarlet'in gözleri bir süreliğine kapalı kaldı. Tristan ölmek istedi.

Tam o anda ızdırap çekerek yavaşça ölmeyi diledi.

Scarlet gözlerini açtı ve endişeyle Tristan'a baktı. "Tristan, ben..."

"Senin canını acıttım." Eliyle ağzını ovuşturdu. "Senin canını acıttım," diye tekrarladı.

Scarlet, "Hayır," diye yalan söyledi. Başını şiddetle sallıyordu.

Tristan başını salladı. Acıyı hissedebiliyordu. Scarlet'a yaptığı şeyi hissedebiliyordu ve bunların hepsi dayanamadığı için olmuştu.

Tristan'ın ölmesi gerekiyordu.

32

Ertesi gün Scarlet bıkkınlıkla inledi. Düşünceleri bir girdaba kapılmış gibi hâlâ dün geceki öpüşmelerindeydi.

Tam bir felaketti.

Sıcak, ıslak ve seksi bir felaketti ama yine de felaketti.

Tristan bir daha asla ona dokunmayacaktı. Scarlet bunu biliyordu. Neden gözleri yanmak zorundaydı? Sadece bir geceliğine normal olsaydılar da Tristan'ı özgürce öpebilseydi olmaz mıydı?

Yüzündeki korku dolu ifadenin anlamı neydi? Scarlet'a sanki kalbine bir çatal saplamış ve yerinden sökerek çöpe atmış gibi bakmıştı, bu bile Scarlet'ın çığlık atması için yeterliydi.

Hiç adil değildi.

Kirk'ün ofisine girerken derin bir iç çekti.

"Merhaba, Scarlet." Kirk gülümsedi. "Kötü bir gün mü?"

Daha çok kötü bir yüzyıl. "Öyle bir şey."

"Belki de seni neşelendirecek haberlerim vardır."

Pek sanmıyorum.

Kirk devam etti. "Avalon'daki tanıdığım bana William Jacobs'a ait bir günlük yolladı. Ancak eski zamanlarda bu isim oldukça yaygındı. Bu aradığımız William olmayabilir."

Scarlet'in düşünceleri hızla Tristan'dan ayrıldı ve profesörün kendisine uzattığı eski ve deri kaplı deftere odaklandı.

"Evet, bu o." Defteri profesörün elinden alırken zorlukla nefes alıyordu. Günlüğün kapağında yuvarlak hatlı bir broş takan siyah saçlı bir kadının çizimi vardı. Scarlet'in annesi. Babası günlüğüne annesinin resmini çizmişti ve her nasılsa bu defter Scarlet'in eline geçmişti.

Elleri titremeye başladı.

Kirk, "İyi misin?" diye sordu.

Scarlet ona baktı. "Bunu okumak için birkaç günlüğüne ödünç alabilir miyim?"

"Korkarım ki Bay Brooks'a bu kitabın üniversiteden ayrılmaya-
cağına dair söz verdim."

"Bay Brooks mü?"

"Evet. Avalon'daki tanıdığımın adı George Brooks. Ailesi yüzyıllardır önce bu kasabayı kurmuş ve o zamandan beri tarihi günlükleri, haritaları ve çok gurur duyduğu bir tür mavi silahın koleksiyonunu yapıyor. Avalon'a dair bir şeyi çok önemsiyor. Eğer aradığını bu günlükte bulamazsan, ilgini çekecek başka şeylere sahip olabilir. Ama bu günlük kampüste kalmak zorunda. Şimdi okumaya başlamak istersen alt katta bir okuma salonu var."

Scarlet gözlerini kıptı.

Bu babasının günlüğü değil miydi? Sırf Bay Brooks adında rastgele biri öyle dedi diye yanında götüremeyecek miydi?

Hah.

Scarlet, "Sanırım öyle yapacağım," dedi. Günlüğü alıp ofisten çıktı. Günlüğü okulda bırakmayı hiç düşünmüyordu. Zaten içindeki hırsız bunu yapmasına asla izin vermezdi.

Üniversiteden ayrıldı ve günlükle birlikte eve yöneldi.

Odasına varır varmaz kapısını ardından kapattı ve yatağına oturdu. Günlüğü açtığında çoğu sayfanın sudan zarar gördüğünü fark etti ama bu sayfalar bilgiye aç gözleri tarafından hâlâ okunabiliyordu.

Bir sayfa çevirdiğinde gördüğü şey tarafından nefesi kesildi. Broşun içinde bulduğu çizimin tıpatıp aynısı duruyordu ve yanındaki sayfada bu çizimin ne olduğunu Scarlet'a anlatan bir bölüm vardı.

Gençlik pınarının haritası.

Çiyaklamak istedi. Kalbi için bir tedavi bulabilecek, Gabriel'in üstündeki laneti kaldıracak ve Tristan'ın acısına son verecekti.

Sabırsızca okumaya başladı.

Yerliler diyor ki... Pınarı bulmanın tek yolu ölümsüzler için ölümcül olan Mavitaş labirentinden geçiyor. Zehirli sarmaşıklar mağaranın girişini koruyor ve bu sarmaşıklar sadece ölümsüz kan tarafından kesilebiliyor. Çünkü büyüden yapılmış şeyleri sadece ölümsüzlerin kanı öldürebiliyor. Mağara içeride tek bir ağacın yeşerdiği bir yere çıkıyor

Burası Avalon.

Gençlik pınarı Avalon'dan geliyor ama ölümsüzlüğe can veren su karşılığında bir ölüm talep ediyor. Avalon'a dokunmak ölümcül. Ancak bir kurban verildiğinde ortaya sonsuzluk suyu ve Avalon meyvesi çıkıyor. Bu meyve kendine bağımlı olanları iyileştiriyor.

Scarlet'ın yüzü asıldı. Ölümsüzler için ölümcül mü? Yıllardır aradıkları şey buydu. Ama laneti kaldırmak için sevdiklerinin hayatını riske atabilir miydi?

Okumaya devam etti, detaylıca çizilmiş ok ucunun olduğu sayfaya gelene dek sayfaları dalgın dalgın çevirdi.

Çizimde belirtilen okun ucu Mavitaş'tan yapılmıştı ve Mavitaş silahlarının ölümsüzleri öldürme gücü vardı.

Çizime odaklandı. Bu oku daha önce görmüştü: Tristan'ın masasındaki koleksiyonun arasındaydı. Bir an önce Tristan'ı uyarmalıydı, Mavitaştan okun üstüne düşüp, kazara kalbini ortadan ikiye yarabilirdi.

Günlüğü kapatıp, yatağının yanındaki telefona uzandı, daha numarayı çevirmediği halde Tristan'ın sesi ahizeden gelince donakaldı. "...bunu daha fazla yapamayacağım."

"Evet, Evet." Nate'in sesi bıkkın geliyordu. "Üzerinde çalışıyoruz Tristan. Senin kanınla yaptığım çalışmada ilerliyorum ve pınarın olası yerini araştırıyorum."

Scarlet'in biraz adabı varsa telefonu hemen kapatırdı ve ikisinin özel konuşmasına izin verirdi. Ama adabı yeni tükenmişti.

"Ben pınar hakkında konuşmuyorum." Tristan ciddi tonunu kullanıyordu. "Beni öldürmenin bir yolunu bulmaktan bahsediyorum."

Scarlet bir nefes aldı ve kalbinin yeninden atmaya başlamasını bekledi.

Nate, "Sen delirdin mi?" dedi.

"Evet. Delirdim, aklımı kaçırdım ve ona dokunursam ölümüne sebep olduğum birine âşığım. Lütfen, ölmeme yardım et."

Scarlet yutkunmaya çalıştı ama boğazı bunun için fazla kuruydu.

Nate sesini alçalttı. "Dün gece ne yaşadığınızı bilmiyorum ama ölümün, yaşananları düzeltmeyecek."

"Evet, düzelterek. Scarlet yaşarken benim kanım ölürse, onun kalbindeki ölümsüz kanın da öleceğini sen söylemiştin. Böylece sağlığına kavuşabilir."

Uzunca bir duraksamadan sonra Scarlet Nate'in yüzündeki ifadeyi tahmin edebiliyordu. "Ama sen ölmüş olacaksın."

"Evet, Scarlet'in gerçek bir hayatı olacak, Nate. Yaşamak için gerçek bir şansı."

Scarlet'in kalbi duyduklarına inanamayarak büzüştü.

Tristan neler söylüyordu?

"Şimdilik çılgın ve aptal olduğun gerçeğini kenara koyalım. Sen ölümsüzsün, Tristan. Sen ölemezsin."

"Kitaplarından biri ölümsüzleri öldürebilen bir tür silah olduğunu söylüyordu. Bunun bir yolu var, Nate."

Scarlet bir eliyle ağzını kapattı. Tristan'ın sesinde gerçekten de umutlu bir ifade vardı. İçtenlikle ölmeyi umuyordu ve bu gerçek Scarlet'ı mahvediyordu.

Tristan, "Kalbimi ortadan ikiye ayıracak silahı bulabilirsem," diye devam etti, "Scarlet özgür kalacak değil mi?"

Gerçekler soğuk bir suyun şoku gibi Scarlet'ın yüzüne vurdu. Tristan delirmemişti. Ölümsüzleri öldürebilen silahlar vardı ve bunlardan biri hali hazırda Tristan'ın elindeydi!

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Nate iç çekti ve sesi gerildi. "Sevgi olmadan özgürlük hiç de özgürlük değil. Sen ölürsen, Scarlet senden sonsuza kadar nefret eder."

Tristan duraksadı. "Eğer yaşarsam, Scarlet sonsuza kadar acı çekecek."

Uzun bir dakika geçti ve Scarlet telefonda Tristan'a bağırma fikrini değerlendirdi. Tristan kendini öldürmek isterken ona ölümsüzleri öldüren silahlardan bahsetmeyecekti.

Elleri uyuştı ve kalbi gümbür gümbür attı.

Tristan devam etti: "Ya mesele Molly olsaydı?"

"Bu adil bir soru değil."

"Aynen öyle. Adil değil."

Bir uzun sessizlik daha.

"Sana kendini öldürmende yardımcı olmayacağım, Tristan." Nate bir anda ciddileşmişti ve Scarlet Nate'i daha da sevdi.

Tristan üfledi. "Belki şimdi değil ama tüm bu ölüm ve kırgınlıkların sona ermesi gereken bir an gelecek. Scarlet bunu kabul etmeyecek kadar bencil olabilir ama bu durumun artık sona ermesi gerekiyor."

Scarlet'ın boğazı düğümlenmeye başlayınca derin bir nefes alıp ya da doğrudan boğularak kendini ele vermeden önce sessizce telefonu kapattı.

Kaşlarında ter birikmeye başladı.

Yatağında duran günlüğe bir süre baktı.

Nate ve Gabriel onu sağlıklı tutabilmek, hayatını korumak için yüzyıllardır çalışmışlardı. Onu olası her şekilde korumuşlardı. Bu yüzden Scarlet onları canı gönülden seviyordu. Onlar en iyi arkadaşlarıydı ve kendi hayatı için onları riske atamazdı.

Tristan da ölüme sürükleyeceği son insandı, hele Tristan bu ölümü kollarını açmış beklerken. Kahrolası Tristan. Georgia'da ölümsüzleri öldüren düzinelerce silah vardı ve Tristan kendini öldürmeye çalışırken bu silahlara denk gelebilirdi.

Scarlet odasında bir süre dikildi, herkesi güvende tutacak bir senaryo düşünmeye çalıştı. Birkaç derin nefes aldı ve kararını verdi.

Pınara tek başına gidecekti. Eğer ölürse Tristan'ın kanı onu hayata geri döndürecek, böylece bir sonraki hayatında bunu tekrar deneyebilecekti. Ama Tristan, Gabriel ya da Nate ölürse onlar asla geri gelemeyeceklerdi.

Bay Brooks'u bulacak ve onun koleksiyonunu Tristan'dan uzak tutacaktı. Sonra da pınarı bulup başka kimseyi riske atmadan kendini iyileştirmeyi deneyecekti.

Bu aptalca bir plandı. Amansız ve çılgıncaydı.

Ve bu tam olarak Scarlet'in yapacağı şeydi.

* * *

Telefonu kapattığı andan itibaren Tristan'ın evine koşmamak için Scarlet'in tüm gücüyle kendini engellemesi gerekiyordu. Bunu yaparsa aceleci davranmış olurdu. Bunun yerine birkaç saat boyunca planını gözden geçirerek bekledi, bir sonuca vardı: Büyük ihtimalle ölecekti.

Bu durumdan mutlu değildi ama neyse.

Ölmeye alıştı.

Tristan'a vardığında arabasını gölgelere park etti ve bir süre içinde durup seçeneklerini gözden geçirdi. Tristan'ın intihara eğilimli ellerinden o oku uzaklaştırmalıydı.

*Kapıyı çalıp Tristan'ı uyandırabilirdi ve ona olgunca yaklaşabilirdi.
Hey Tristan. Kendini öldürmek için aradığın o özel silah var ya?
Tahmin et... Zaten sende! Yani eğer umursamazsan, senin elinden
bu silahı alacağım.*

Tabii ki hayır.

Onu tehdit etmeyi deneyebilirdi.

*O oku bana ver yoksa üstüne tırmanır ve ölene kadar orada
kalırım.*

İlgi çekiciydi ama çok olgun bir hareket değildi.

Ya da...

Eve gizlice girip oku çalabilirdi.

Günlükler. Silahlar. Bugün çok şey çalıyordu.

*Gölgeler boyunca eğilerek ilerledi ve ön kapıyı zorlarken Tristan'ın
derin uykuda olup, varlığını hissedememesini diledi. Kapı kitliydi.*

Hay aksi. Kapı açık olsaydı işi kolaylaşacaktı.

*Silahların durduğu odanın olduğu tarafa dolandı ve bir pencerenin
kapalı olmadığını fark etti. Camı açarak içeri sızdı, yakalanmadan
planını gerçekleştirebileceğinden oldukça emindi.*

*Gözlerini kısarak karanlıktaki silahları seçmeye çalıştı. Daha
zeki olsaydı simsiyah giyinmeyi ve yanında bir fener getirmeyi de
akıl edebilirdi.*

En azından Tristan derin uykudaydı.

*Mavi uçlu oku bulana dek kutudaki okları inceledi, aradığı oku
bulunca rahatlayarak bir nefes verdi ve oku arka cebine koydu.*

*Etrafına bakındığında aklına bir fikir daha geldi. Sarmaşıkları
kesmek için ölümsüz kanına ve silahlara ihtiyacı olacaktı.*

*Hızla duvardan bıçaklar toplamaya ve bunları camdan dışarı
atmaya başladı. Birkaç yay ve bir düzine ok aldı ve bunları da cam-
dan dışarı attı. Ne olur ne olmaz.*

*Dışarı atladı ve yerdeki silahları toplayarak arabasının arkasına
gitti. Tüm silahları toplaması için üç sefer yapması gerekti. Tüm silahları
arabaya yükledi ve bagajı kapatmak üzereyken gerilmeye başladı.*

Neden geriliyordu ki?

Sonra da merak duymaya başladı.

Neler oluyor..

Arkasından bir ses geldi ve geriye döndüğünde sinirli bir Tristan'ın kendisine baktığını gördü.

Lanet olsun.

Tristan, "Scarlet," dedi. Kendisini gördüğü için şaşırmamıştı. Aralarındaki bu bağlantı hiç işine yaramıyordu.

"Selam." Scarlet bir elini garip garip sallarken, sanki gecenin bir yarısı arabanın bagajını silahlarla doldurmak ve evinin önünde bu kadar acayip davranmak normal bir şeymişçesine belini arabanın bagajına dayadı.

Kendini rahatlamış hissetti.

Ne? Neden rahatladığını hissediyordu ki?

Tristan, "Sen iyi misin?" diye sordu. Gözleri arabanın bagajına döndü. "Bunlar benim silahlarım mı?"

Şaşkınlık.

"Bunun çok garip durduğunun farkındayım. Durumu açıklamayı çok isterim ama dürüst olmam gerekirse aniden ortaya çıktın ve güzel bir yalan düşünmek için vaktim olmadı."

Tristan, "Evime gizlice girdin," dedi.

"Evet."

"Ve silahlarımı çaldın." Yeniden bagaja baktı.

"Evet."

"Neden?"

Şaşkınlık.

Korku. Arzu. Korku. Sevgi.

Neler oluyordu?

Scarlet yüzünü buruşturdu. "Çünkü silahlara ihtiyacım vardı?"

"Benim de var."

Scarlet yine yüzünü buruşturdu. "Onlara ihtiyacın yok."

Korku. Sevgi.

Neden tüm hisleri rayından çıkmıştı...
Bir anda nefes aldı ve eliyle ağzını kapadı.
"Ne? Ne oldu?" Tristan panikle etrafına baktı.
Scarlet elini indirdi, ağzı hâlâ açıktı. "Seni hissedebiliyorum."
Tristan ona baktı, gözleri kocaman açıldı. "Beni hissedebiliyor musun?"

Scarlet başıyla onayladı.
Ah hayır. Bu çok fena bir durumdu.
Yani Tristan'ın duygularını doğrudan takip edebilecek olması harika bir şeydi. Ama yine de kötü bir durumdu.
"Hayır." Tristan başını iki yana sallamaya başladı, stres içindeydi.
"Hayır, hayır, hayır. Bu bağlantımızın güçlendiği anlamına geliyor. Sana dokunmamalıydım."

"Bu şahane." Bir elini Tristan'ın göğsüne koydu. Onu daha da çok hissetmek istiyordu. "Artık bağlantımız iki yönlü çalışıyor. İnandırılmaz." Sıcak ve muhteşem bir his eline, elinden de koluna yayıldı.
Tristan göğsündeki eli üstünden çekti. "Bu kötü." Kafasını kaşırken küfretti. "Birbirimize dokunmamalıydık."

Scarlet Tristan'ın duygularını dinledi ve karşısına çıkan sevgi, tutku ve bağlılık hisleri tarafından şaşkına döndü. Tristan onu çok derin bir şekilde seviyordu. Ondan sızan her şey sevgi ve koruma hissiyle kaplıydı.

Tristan, "Neden gülümsüyorsun?" diye sordu.
"Çünkü beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum ve bu bugüne kadar hissettiğim en güzel şey."
Tristan yavaşça başını salladı. "Gerçekten de güçlü bir sevgimiz var."

Tristan'ın evinin önünde, yıldızların altında, ormandaki Scar ve avcıymış gibi birbirlerine bakıyorlardı. Kaygısız. Umut dolu.

Tristan nefes verdi ve Scarlet'in içinde korku dolu bir his belirdi.
"Bu yüzden evime gizlice girip eşyalarımı çaldığın için endişeliyim..."

“Ödünç alıyordum!” Aklına başka bir şey geldi. “Bir de paraya ihtiyacım var. Biraz para ödünç alabilir miyim?”

Tristan gözlerini kıstı. “Neden silahlara ihtiyaç duyuyorsun?”

“Bu para konusuna olumlu yanıt vereceğin anlamına mı geliyor?”

Tristan kollarını önünde kavuşturdu. “Bana neler olduğunu söylersen sana istediğin neyse veririm.”

“Söyleyemem.”

Tristan kaşlarını çatı.

Scarlet, “Beni dinle,” dedi. “Bir ipucu buldum. Benim peşime düşmek filan isteyeceğini biliyorum ama bunu yapamazsın. Bunu tek başıma yapmalıyım.”

“Ne yapmak zorundasın?”

“Sadece bana güvenemez misin?” Savunmaya geçti. “Uzaklarda bir yere gitmem gerekiyor ama senin acı içinde olmanı istemiyorum. Beni takip etmek zorundaysan edebilirsin ama yanıma gelme. Tamam mı?”

“Tamam değil.”

“Tam bir baş belasısın.” Scarlet hırladı. “Lütfen soru sormadan bunu yapmama izin ver. Lütfen?”

“Sen delirdin mi? Bagaj dolusu silahın var, benden para istiyorsun ve bağlantımız artık iki yönlü işliyor. Bu demek ki eskiye göre daha savunmasız durumdasın. Bir de benden soru sormamamı mı istiyorsun?” Tristan’ın çenesi kasıldı.

Korku, endişe, inanç, korku, sevgi, şaşkınlık, sevgi...

“Endişelendiğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Bana sadece bir hafta ver Tüm istediğim bu.” Kalp atışı kendi göğsünde yankılanan Tristan’a yalvaran gözlerle baktı. “Bana güven, Avcı.”

* * *

Scarlet, Nate'in evine Mavitaş okuyla hızla döndükten sonra, Tristan peşinden gelmeye karar verir de silahlarını ararsa diye oku saklamaya karar verdi.

Üst kattaki odasında dizüstü çöktü ve en alttaki çekmeceyi açtı. Küçükken aradığı oyuncak bebekleri hatırladı... Aha! Babasının dola-bındaki gibi gizli bir kapak vardı. Bir zamanlar oyuncak bebeklerinin ayakkabılarını ve kurdelelerini de böyle bir gizli bölme saklamıştı. Şimdiyse elinde tutabileceği en tehlikeli objeyi saklıyordu.

Oku gizli bölmeyle yerleştirdi, kapağı yerine taktı ve çekmeceyi kapattı. Okun -ve okla birlikte Tristan'ın- güvende olduğundan emin olunca aceleyle çantasını toplamaya başladı. Odanın içinde çılgınca koşuşturuyordu.

Kamp çantasını omzuna attıktan sonra annesinin broşunu alıp alt kata indi, sessizce Nate'in laboratuvarına girdi.

Nate'in sakladığı kan örneklerini karıştırdı ve üzerinde TRISTAN yazan her şeyi topladı. Çok tedirgindi. İlk defa tek başına seyahat edecekti, böcek dolu bir ormanda mistik bir pınarı arayacaktı ve ölümsüz kaniyle kaplı silahlarla büyülu sarmaşıkları kesecekti.

Düşünmesi gereken çok şey vardı ve korkuyordu. Aynı zamanda kararlıydı.

Laboratuvarıda işi bitince koridordan geçip Nate'in yatak odasının kapısını çaldı. İçeriden Atari oyunun sesinin geldiğini duydu ve Nate'in bu yeni hobisine gülümsedi.

Nate kapıyı açtı. "Hey Scarlet, nasılsın?"

Scarlet derin bir nefes aldı. "Kısa bir süreliğine bir yere gitmem gerekiyor. Ne olduğunu açıklayamam. Ama senden bir iyilik istiyorum."

Nate gözlerini kıstı. "Neler oluyor?"

Scarlet broşu uzattı. Elinde günlük olduğu için haritanın bir kopyasına sahipti ve bu yüzden haritanın aslına ihtiyaç duymuyordu. İki nüsha da kendi üzerindeyken seyahat etmek istemiyordu. "Bunu benim için saklar mısın? Lütfen? Bu benim için özel çok özel bir şey ve onu benim için saklamamı istiyorum."

Nate paniklemiş gözüküyordu. "Ölmeyi mi planlıyorsun? Yoksa sen..."

"Hayır. Hayır. Tabii ki böyle bir şey yok." Scarlet yalanlarla doluydu. "Sadece risk almak istemiyorum, hepsi bu. Ha bir de," aklına bir şey gelmişti, "eğer bana bir şey olursa, olacağı yok da, odamdaki dolabı da saklayabilir misin? O dolabı çok seviyorum ve kaybetmek istemem."

Nate göz temasını bozmadan Scarlet'in elindeki yüzüğü aldı. "Beni korkutuyorsun, Scarlet. Neler olduğunu anlatır mısın?"

Scarlet üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Söz veriyorum bir gün anlatacağım." Nate'i yanağından öptü, öperken de göğsü sıkıştı. "Bana güven."

Geriye döndü ve koridor boyunca yürüyerek titreyen eller ve gümbürdeyerek atan bir kalple evden çıktı. Artık geri dönüş yoktu.

Arabasına atladı ve Avalon'a doğru yola çıktı. Yaşamak için hazırды. Ölmek için hazırды. Her şey için hazırды.

33

Mavitaş mağarasının olduğu ormana yakın bir otel yoktu, bu yüzden Scarlet Avalon kasabasında konaklayacak bir yer bulmak zorunda kaldı. Ormanda küçük bir barakaya yerleşti. Karanlık ve biraz da kirliydi, içinde bir çalışma masası olan tahta kaplı bir kileri vardı.

Mükemmel.

Eşyalarını yerleştirdikten sonra zaman kaybetmeden kabinin mutfağındaki yer kaplamalarını söktü ve Tristan'ın silahlarından bazılarını kanla kapladığı kilerde çalışabileceği bir alan oluşturdu.

Sonra da babasının günlüğünü alıp dışarı çıktı. Mavitaş silahlarına sahip bir adamla görüşmeye gidiyordu.

* * *

Avalon'un sık ormanında yürüyordu.

Bay Brooks'u önceki gün ziyaret etmişti ve hayalleri suya düşmüştü. Silahlarını satmayı reddediyordu. Gençlik pınarının yerini gösteren haritayı takas etmeyi önerse bile Bay Brooks tüm teklifleri

reddetmişti. Bay Brooks'u ikna etmenin bir yolu olmadığını anlayınca babasının günlüğünü, tabii ki birkaç önemli sayfayı kopararak iade etmiş ve yanından ayrılmıştı.

Tristan'ın kendini öldürmesi için nedeni kalmaması için pınarın yerini bulmalydı.

Scarlet'in arkasından bir dalın kırılma sesi gelince geriye döndü.

Hiçbir şey yoktu.

Başını iki yana salladı. Dün Bay Brooks'un yanından ayrıldıktan sonra babasının mezarını bulmak umuduyla Avalon Mezarlığı'nı ziyaret etmişti. William Jacobs'a ait bir mezar taşı bulamamıştı ama mezarlıktayken birkaç kere ürpermişti. Sanki biri ya da bir şey onu takip ediyordu ve bu ürpertici his mezarlıktan beri sürüyordu.

Şimdi ise, gün ışığının altında doğanın seslerinden korkuyordu.

Yavaşladı ve yanında getirdiği orman haritasını çıkardı.

Günlüğü Bay Brooks'a vermeyi planladığı için haritayı ezberlemişti çünkü günlük, ölüm mağarasına girmek isteyebilecek bir ölümsüzün elinde olmaksızın Bay Brooks'un yanında daha güvende olacaktı.

Ağacın dalları farklı yönlere giden çizgilerle kaplıydı ve bunlar mağaradaki tünellerdi. Scarlet'ı Avalon'un merkezine götürebilecek birkaç tünel vardı ama önce mağarayı bulması gerekiyordu.

Alnını kırıştırarak haritada bulunduğu yeri inceledi. Yürümesi gereken daha çok yol vardı ve vakit şimdiden öğleyi geçmişti. Araştırmalarına göre Mavitaş mağarasını bulmak inanılmaz derecede zordu ve Scarlet arayışını gece sürdürmek istemiyordu. Acele etmeliydi.

Sol tarafında bir şey hareket edince dondu, kendine paranoyakça davrandığı için kızana dek gözleriyle etrafını inceledi.

Sonra yürümeye devam etti. Aptal, ürkünç mezarlıklar...

Sert bir çift el Scarlet'ı arkasından yakaladı ve onu yere yıktı.

Scarlet bir an dondu kaldı ve kendine dik dik bakan adama bakmak dışında bir şey yapamadı. Gözleri ve dişleri sarı, derisi küll gibi griydi ve adam yaptığı hareketler sebebiyle ormanda gezen bir deliden çok canavara benziyordu.

Şoka girmiş halinden kurtulduğu sırada yaratık çantasını çekmeye hazırlanıyordu. Çantayı onun elinden kurtaran Scarlet zıplayıp düşmanının hamlesinden kaçındı.

İçgüdülerini devreye girdi ve adamı tekmeledi, böylece yaratığın çok güçlü olmadığını anladı. Beline vurduğu anda yaratığı yere düşürdü. Garip adam inledi ve ağzından salyalar saçıldı.

Scarlet keskin bir hareketle çantasına uzanıp av bıçağını çıkardı. Adam ayağa kalkıp tekrar saldırırken, Scarlet da bıçağı adamın göğsüne savurdu.

Kanındaki adrenalin artarken bıçağın garip renkli deriye saplanmasını izledi ve adamın dizleri üzerine düşmesini bekledi. Ancak adam sadece göğsündeki bıçağı baktı, yavaşça çekip çıkardı ve tekrar saldırdı.

Scarlet şaşkına dönmüş halde kan lekeli hançerlerini çıkardı ve çaresizce üstüne çıkmaya çalışan yaratığın karnına saldırdı. Garip varlık sendeleyip yere düştü. Vücudu bir kül yığınınna dönüştü ve geride sadece hançeri bıraktı. Scarlet şahit olduğu olay karşısında dondu kaldı.

Arkasından bir ses geldi, dönüp baktığında bir yaratığın daha kendisine koştuğunu gördü. Kendini savunacağı bir silahı yoktu, bu yüzden çenesine bir yumruk attı. Vurduğu yaratık taştan yapılmış kadar sertti. Sonra da yaratığın karnına bir tekme attı. Yaratık bir anlığına sendeledi ve Scarlet etrafındaki ağaçlar mavi ışıkla parlar-ken gözlerinin yanmaya başladığını hissetti. Yanma hissi azaldığında yaratığın kendini toparlayıp tekrar kendine saldırdığını gördü. Hızla yerdeki kanlı hançere atladı, yerden alıp yaratığa fırlattı. Bu yaratık da yere düştü ve toza döndü.

Scarlet etrafını kontrol etti. Üç yaratık daha kendisine doğru koşuyordu. Damarlarında korku hissi belirirken, böyle bir dövüş için oldukça hazırlıksız olduğunu fark etti. Geriye döndü ve ağaçların arasında koşmaya başladı. Ciğeri yanıyor, bacakları uyuşuyordu. Gözleri ısınyordu ve mavi ışık parlamaları etrafındaki ormanı aydınlatıyordu.

Birkaç kan damlasının yüzünden yere damladığını görünce burnunun kanadığını anladı.

Ne? Hayır. Henüz değil! Şimdi hastalanamazdı.

Peşindeki canavarları atlattığından emin olana dek hızlanarak koştu, yüzünden kan boşalıyordu. Sonunda iki büküm oldu ve nefes nefese kalmış halde burnunu sildi.

Bu yaratıklar insan olamazdı. Hiç ama hiç insan gibi değillerdi.

Peki ya bu yaratıklar neydi?

Sırtını dikleştirdi ve nefesini toplamaya çalıştı. Ne olduklarının önemi yoktu. Önemli olan şey kendisiyle pınarın arasında durduklarıydı. Ayrıca anlaşılan o ki sadece ölümsüzlerin kanyla alt edilebiliyorlardı, neyse ki Scarlet'in yanında bu kandan bulunuyordu.

Scarlet'in daha fazla silaha ihtiyacı olacaktı.

Burnundan bir kan damlası daha düştü.

Vakti azalıyordu.

Barakaya döndüğünde, Tristan'ın silahlarından geriye kalanları topladı. Tristan'a, dövüşürken kendisine her zaman denk davrandığı için teşekkür etti. Silahları kilere götürdü ve dikkatlice Tristan'ın kanyla kapladı.

Günün geri kalanını her bir silahın ağırlığını ve hissiyatını öğrenmeye çalışarak geçirdi. Çalıştığı silahları da duvara astı. Tüm silahları denediğinde kan kaplı silahlar Tristan'ın evini çağırıyordu.

Kendi kendine gülümsedi.

Tristan onu görse gurur duyardı.

Yani, aslında pek değil. Çok sinirlenirdi. Scarlet'in insan olmayan yaratıklarla tek başına savaşması fikrinden nefret ederdi.

Sıcak bir damla daha burnundan düştü ve bir elini yüzüne götürürken küfretti. Bu hiç de iyi değildi.

Üst kata çıkınca barakanın tek odasına yöneldi ve burnunu temizledikten sonra mutfakta geçti.

Hızla ilerleyen hastalığı ve onu bekleyen çatışmadan endişe duyarak pencereden dışarı baktı.

Chelsea Fine

Sonra Tristan'ı düşündü ve korkusu yatıştı.

*Alacakaranlık ormana bakarak, "Savaşmadan zafer kazanılmaz,"
diye fısıldadı.*

34

Ertesi sabah bir ağaca tırmanmış, bir önceki gün gördüğü ürkünç yaratıkların ormanda dolaşmasını izliyordu. Toplam sekiz tane yaratık saydı.

Yayını gerdi ve kanla lekeli bir okla en yakınındaki yaratığı hedef aldı. Havayı sessizce yaran ok yaratığın kalbine sağlandı. Yaratık bir homurtuyla yere düştü, vücudu küllerine ayrıldı.

Scarlet'in kalbi heyecanla çarpıyordu. Duraksamadan yedi ok daha çekti ve geriye kalan canavarları tek tek vurdu. Her biri yere düşüp kül yığınına dönüştü.

Scarlet bu kadar sessiz olmaya çalışmasaydı, zafer sarhoşluğuyla kahkaha atardı. Sessizce ağaçtan indi.

Bir kül yaratık çalılardan arasından çıkıp ona doğru koşunca Scarlet sırtından bir hançer çekip yaratığın midesine sapladı.

Kül adam yere düştü.

Ağaçların arasında ayak sesleri duydu ve döndüğünde iki tane daha yaratığın saldırmak için koştuğunu fark etti. Bir hançer daha çıkardı, bu yaratıklar da küle dönüşene dek saldırdı.

Nefessiz kalmış ve gözleri yanarken geriye döndü ve üç tane daha yaratığın ağaçların arasındaki büyük bir açıklıktan kendisine doğru geldiğini gördü.

Gerçekten mi? Bu hiç de adil değildi.

Çantasını yere atarken iç çekti ve kollarını gevşetti. Teker teker yaratıkları bıçakladı. Bu sırada yüzüne yumruk yedi, tekmelendi, boğazından tutulup ağaçlara fırlatıldı.

Ama en sonunda galip geldi ve kendini kül yığınlarının arasında buldu.

Durmadan burnu kanyor ve gözleri yanıyordu. Yaşamak için en fazla bir saati vardı. Etrafına baktı ve kalbi sıkıştı. Pınar çok uzaktaydı. Durmadan koşsa bile yetişemezdi.

Başarısız olmuştu. Tüm planları, tüm çabası boşunaydı. Bıkkınlıkla çığlık atmak istedi. Çok yaklaşmıştı. Hem de çok.

Arkasında bir silahın horozunun kurulma sesini duydu.

Yavaşça arkasına dönüp elindeki silahı başına doğrultmuş kişiyi görünce ağzı açık kaldı.

Raven.

Nasıl hayattaydı?

Raven, "Merhaba, Scarlet," dedi. "Haritayı bana ver, ben de seni yüzünden vurmayayım."

Scarlet gözlerini kırpı. "Ne? Nasıl... Neden..."

"Gençlik pınarının haritası, Scarlet. Ona ihtiyacım var."

"Harita bende değil."

"Evet sende. Dün konuştuğun adam vardı ya, Bay Brooks. Nasıl da kibar biri. Sen ayrıldıktan sonra onunla sohbet ettik ve bana silahlarına karşılık gençlik pınarının haritasını önerdiğini söyledi."

"Bende değil..."

"Bana yalan söyleme." Scarlet'ın arkasındaki bir şeye başıyla işaret etti ve Scarlet kendini yaklaştığını fark etmediği iki külden yaratığın kollarında debelenirken buldu.

Tekmeler savurdu, debelendi ve tüm çabalarına rağmen yaratıklar elindeki silahları hızlıca aldı ve sıkıca Scarlet'ı kavradı. Üçüncü bir yaratık yerdeki çantasını aldı ve bu çantayı Raven'a uzattı. Raven çantayı karıştırdı ve aradığını bulamayınca sinirle çantayı yere fırlattı.

"Harita nerede?"

Scarlet burnundan ağzına dolan kanı tükürdü. "Sana söyledim, harita bende değil."

Raven başını yana yatırdı. "Durumun pek iyi değil. Belki de sen ölüp yere düşene dek beklemeliyim, nasıl olsa daha sonra cebinde ya da küçük kabininde haritayı bulabilirim."

"İşine yarar bir şey bulamazsın." Gözleri yanarken galip gelmiş bir şekilde gülümsedi. Belki pınara ulaşamamıştı ama haritayı güvende tutmayı başarmıştı.

Raven öfkeden morardı. "Beni pınara götür."

"Hayır."

"Peki öyleyse. Fikrini değiştirene kadar evime geliyorsun."

Kül yaratıklar Scarlet'ı itekledi, Scarlet direnmedi. Bu durumdan kurtulmak için bir yol bulması gerekiyordu.

"Bu şeyler de ne?" diye sordu, insana benzeyen yaratıkların birinin elinde kıvranıyordu.

"Ben onlara ölü yardımcılar diyorum. Avalon Mezarlığı'nda ölümden geri getirdiğim ölülerin cesetleri."

"Bu iğrenç."

"Bayağı etkili." Raven Scarlet'ı itekledi. "Bu şeylerin aldığı halden oldukça memnunum. Şimdi bir haritaya ve bir kurbanı ihtiyacım var."

"Ne?"

"Pınarın gerektirdiği kurbanı biliyor olmalısın."

Scarlet günlükte yazanları hatırlamaya çalıştı.

Avalon'a dokunmak ölümcül. Ancak bir kurban verildiğinde ortaya sonsuzluk suyu ve Avalon meyvesi çıkıyor. Bu meyve kendine bağımlı olanları iyileştiriyor.

Raven kahkaha attı. "Buraya gelmiş pınarı arıyorsun ve kurban vermen gerektiğini bilmiyor musun? Pınar, suyunu ve meyvesini sunmak için bir kalp, yani birinin ölümünü istiyor. Avalon ağacına dokunduğunda kalbindeki tüm hayatı çekecek ve karşılığında bana meyvesini verecek."

Scarlet gözlerini kırptı. Mağaranın ölümlüleri tehdit etmesi konusunda endişeliydi ama kurban vermekle ilgili kısım üstünde çok düşünmemişti.

Pınarın suyuna ulaşmak için birinin ölmesi mi gerekiyordu?

Scarlet üstündeki lanetten asla kurtulamayacaktı.

Tüm bunlar, yıllardır süren çabası, umutları boşunaydı. Ölüyordu ve her zaman ölecekti.

İşte şimdi sinirlenmişti.

Yana doğru kayarak sağındaki yaratığın karnını tekmeledi ve debelenerek kendini tutan yaratığın elinden kurtuldu. Raven'in elindeki silahı tekmeleyerek düşürdü. Yere düşmüş çantasından kanlı hançeri alana dek yaratıkların saldırılarından kaçındı. Sonra da kül adamları biçmeye başladı.

Raven saçını yakalayıp kafasını geriye çekti. Keskin ve kaba görünen bir bıçağı boğazına dayadı.

"Bana haritanın nerede olduğunu söylemezsen boğazını keserim."

Scarlet çılginca gülmeye başladı, burnundan akan kan çenesinden aşağı nehir gibi akıyordu. "Sen aptalın tekisin."

Raven saçını daha da sıkıca kavradı ama Scarlet daha yüksek sesle gülmeye başladı.

Raven Scarlet'in kulağına, "Kapa çenen!" diye bağırdı.

Scarlet onun boğazını yakalayıp durumlarını tersine çevirince kahkahası kesildi. Bir elindeki bıçağı Raven'in boğazına dayarken öteki eliyle saçını arkasından tutuyordu.

"Beni öldüremezsin, biliyorsun değil mi? Vücudumda pınarın suyu var."

Scarlet olabildiğince sert şekilde bıçağın kabzasıyla Raven'a vurdu ve baygın cadıyı yere bıraktı.

Bir süre boyunca damarlarındaki adrenalin Scarlet'a kendini güçlü hissettirdi. Ama sonra başı dönmeye başladı ve görüşü bulanıklaştı. Kalbi sanki ortadan ikiye ayrılacak gibi atıyordu.

Ağzı kanla doldu ve elleri uyuştı. Tüm eklemleri acıyla sızlıyordu. Hareket etmeye çalıştı ama ayakları çelikten yapılmış gibi ağırlaştı ve dizlerinin üzerine kapaklandı. Gözlerine beyaz bir perde inmeye başladı ve Scarlet sonunun geldiğini anladı.

Vücudunun yere, düşmanının yanına düşmesine izin verdi. Ağlamak, adil olmayan ve düzeltemediği her şeye çığlık atarak cevap vermek istiyordu.

Ama bunun yerine, "Tristan," diye fısıldadı.

İçinde bir yerlerde Tristan'ı hissetti, yaklaşıyordu, onu hissediyordu, korkuyordu. Üzgündü. Korkuyordu. Ve âşıkta.

Tristan yaklaşıyordu ve bu, Scarlet'ın canını daha çok yaksa da ölümünü katlanılabilir kılıyordu. Tristan onu ciğerlerindeki havadan, damarlarındaki kanından daha çok seviyordu.

Güçlüydü. Çılgına dönmüştü. Hep olmasını istediği gibiydi.

Ve onu kaybediyordu.

Tristan'ın aşkının ruhunu sarıp sarmalamasını hissetti. Gözlerindeki kör edici ışığa rağmen uykuya daldı. Bir kere daha öldü.

35

Heather ipten bilekleri kesilmiş, dondurucu bir sütuna bağlı ve karşısında yarı çıplak bir ölümsüz asılmışken uyanmanın olabilecek en kötü şey olduğuna karar verdi.

Gabriel kıpırdandı ve hareket ederken karın kasları kasıldı.

Tamam, belki de karşısında yarı çıplak bir ölümsüz olması çok da kötü değildi.

“Peki...” Başını yavaşça salladı. “Hâlâ buradayız.”

“Evet. Senin SWAT takımın kayboldu sanırım. Muhtemelen hâlâ gömleklerini arıyorlardır.”

Heather yüzünü buruşturdu. “Ay, çok komiksin.”

“Deniyorum.”

Heather donmuş ayak parmaklarını kıpırdattı. Bir battaniye ya da uzun iç çamaşırı için neler vermezdi. Gözlerini kapattı ve başını sütuna yasladı. “Eve gitmek istiyorum.”

Gabriel, “Gideceğiz,” dedi. “Yakında.”

Heather hevesizce, “Gerçekten mi?” dedi.

Gabriel başıyla onayladı. "Tristan bizi bulmadan durmayacaktır. Yani *beni* bulana kadar. Yani *seni* de bulmuş olacak."

"Tristan'ın seni arayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü eğer ben Tristan'ın kaçırıldığını bilseydim, cehennemin hangi deliğine götürüldüyse onu bulana kadar durmazdım. Bizi bulacaktır."

"Umarım haklısındır." Heather sütunun önünde kıpırdanınca sırtından aşağı bir ürperti indi. "Burası çok soğuk."

Gabriel dalga geçerek, "Bir de üstünde bir şey olmadığını düşün," dedi.

Bakışları kesişti.

Garipti.

Heather elleri bağlı ve üstsüz olarak Gabriel'la birlikte olmayı düşünmemeye çalışırken, Gabriel boğazını temizledi ve yere baktı.

Heather'ın sırtından aşağı bir ürperti daha indi. "Sence Rehine Otel'in yemek servisi var mıdır? Biraz çörek hiç fena olmazdı ya da kahve. Kahve gerçekten süper olurdu."

"Tabii, eminim ki Raven, Millhouse önlüğünü giymiş bizim için beş yıldızlı bir kahvaltı hazırlıyordur."

"Vay canına. Bu gün iğnelemenin kralı gibisin."

Gabriel dalga geçerek, "*Belki de iğneleme yaparak bu durumla başa çıkıyorumdur,*" dedi.

"Ha. Ha." Elindeki düğümler derisini daha derinden keserken Heather yerinde kıpırdandı. Berbat ipe bakarak kaşlarını çatı. "Eski kız arkadaşın rezil biri Gabriel."

"Evet, evet. Kadınlar konusunda çok kötü bir zevkim var." Gabriel kendi elindeki bağları zorladı ve düğümü çözebilecek bir noktayı atlamış olabileceğini düşünerek ipleri inceledi.

"Hepsi değil. Scarlet iyi bir seçimdi."

Heather Gabriel'ın bileklerindeki derinin ipe sürttükçe yarılıp sonra hemen kapanmasını izledi.

"Evet." Gabriel kollarını çevirdi. "Ama Scarlet tam bir tercih sayılmaz."

Heather gözlerini kırptı. "Ne dedin?"

"Tristan onun ilk sevgilisiydi ama savaşa gittiğinde benden Scarlet'la evlenmemi istedi."

"Hop, hop, hop. Orada dur, Romeo." Heather tamamen aylmıştı. "Baştan başla."

Gabriel elindeki bağlarla uğraşmayı bıraktı ve kısaca Scarlet ile Tristan'ın nasıl nişanlandığını ama sonra Tristan'ın savaşa gönderildiğini ve yerine Scarlet'la evlenmesini istediğini anlattı. Sonra da Scarlet'ın evleneceği gün Raven'in onu kalbinden vurana dek nasıl yakınlaştıklarını anlattı.

Gabriel hikâyesini bitirirken Heather'ın ağzı açık kalmıştı. "Yani, bu durumu açıklıyor."

Gabriel, "Hangi durumu?" diye sordu.

Heather omuz silkti, en azından omuzlarını silkmeyi denedi. Bir buz küpüne bağlıyken omuz silkmek zordu. "Seninle Scarlet arasında neden uyum olmadığını. Her zaman bunun garip olduğunu düşünmüştüm... Birbirini bu kadar önemseyen iki kişinin arasında nasıl uyum olamaz diye. Ama şimdi her şey yerine oturdu."

Gabriel kaşlarını çatı. "Scarlet'la aramda uyum var."

Heather gözlerini devirdi. "Lütfen ama. Beni yanlış anlama. İkiniz de çok çekicisiniz ve birbirinize çok yakışıyorsunuz ama aranızda hiç tutku yok, dostum. Hem de hiç. Ayrıca hiç kavga etmiyorsunuz. Bu aşırı garip."

Gabriel, "Biz kavga ettik," dedi.

Heather meydan okuyarak, "Gerçekten mi? Ne hakkında?" diye sordu.

Gabriel kaşlarını çatı.

"Vay canına. Eğer bir kavgayı hatırlamak bu kadar zorsa, gerçekten de hatırlamaya değer bir kavganız olmamış demektir." Başını salladı.

"Kim kavgalarını hatırlamak ister ki?"

Heather; "Birbirine aşırı tutkuyla bağlı kişiler!" dedi. "Yok artık, Gabriel! Daha önce hiç birini aynı anda hem öpmek hem de öldürmek istemedin mi?"

"Hayır."

Heather ağzını açtı ama bir şey söylemedi.

Aman Tanrım.

Gabriel'in kimyası bugüne kadar kimseyle uyuşmamıştı. Hiç âşık olmamıştı.

Heather lanetin nasıl bir şey olduğunu bilse de bu ana kadar tam anlamıyla inanamamıştı.

Şimdi ise...

Yutkundu. "Yani bunu tecrübe etmediysen de iki kişinin birbirine âşık olmasının ne demek olduğunu gördün. Sen ve Scarlet gibi birbirini seven iki kişi değil, birbirine âşık olan iki kişi. Öyle ki... Bilmiyorum. İşte kimyanın uyuşması böyle bir şey."

"Kimyanın tutması ne demek biliyorum." Gabriel'in bakışları bir anlığına yere döndü. "Tristan," dedi ve bakışlarını tekrar Heather'a çevirdi. "Scarlet'la daha önce kavga ettim. Tristan hakkında."

Tabii ki.

Deponun kapısı gıcırdayarak açıldı ve Raven içeri girdi.

Ayağında tavşanlı pofuduk terlikler vardı.

Heather gözlerini kırptı ve terlikler şeytani bir çift topuklu ayakkabıya dönüştü... böylesi daha mantıklıydı.

Yine halüsinasyon görüyordu. Şahane.

Uykusuzluk ve açlık etkisini gösteriyordu.

Ama tavşanlı terlikler hiç de fena olmazdı.

Raven masaya doğru yürürken, "Fidye günü," diye ilan etti. Gabriel'in kanından bir miktar daha almaya hazırlanıyordu. "Kimler heyecanlı?"

Bir ünite daha kan alıp çantaya yerleştirirken Gabriel ona sıkıntıyla baktı.

Heather boğazını temizledi. "Şey, Raven?"

Raven, "Ne?" diye parladi, iğneyi ve boruları Gabriel'in boğazından uzaklaştırdı.

Heather dudaklarını yaladı. "Bir kahve alabilir miyim?"

Gabriel yüzünü buruşturdu. "Gerçekten de problemlisin."

Raven başını yana yatırarak Heather'a gülümsedi. "Kahveme bağımlı oldun adeta. İddiaya girerim ki bir bardak daha içmek için ölüyorsundur."

"Şey..." Heather ne söylemesi gerektiğinden emin değildi.

"Ah, kahretsin." Gabriel Raven'a öfkeyle bakarken, "Ne yaptın?" dedi.

Raven, Gabriel'in kanıyla doldurduğu çantayı masanın üstündeki makasların yanına koyarken omuz silkti. "Kendimi garantiye almam gerekiyordu, bu yüzden son birkaç haftadır Heather'ın kahvesine pınarın suyundan katıyordum."

Heather'ın boğazı korkuyla düğümlendi.

Gabriel, "Heather'ı zehirliyor muydun?" dedi.

Raven iç çekti. "Evet. Kız kahveme doyamıyordu. Birkaç gündür onu iyi maldan kesmem gerekti."

Heather ciyakladı. "Yani... bağımlı mı oldum?"

Raven, "Hıhı," dedi.

Hayır. Bu gerçek olamazdı.

Heather uyuşturucu kullanmazdı. Asla.

Raven Gabriel'a baktı. "Böylece eğer Scarlet yanında haritayı getiremezse Heather'ı kurtarmak için pınarı bulmak zorunda kalacak. Bu noktada sen ve ben," mor tırnağını Gabriel'in çıplak göğsünün ortasına koydu, "onları takip edeceğiz. Ama o ana dek Heather çok susayacak."

Heather'a döndü. "Sana daha çok verebilmeyi istedim ama son dozu dün akşam içtim. Bağımlıktan kurtulmanın tek çaresi pınarın Avalon meyvesi olduğuna göre, durumun oldukça kötü."

Heather düşünemiyordu. Nefes dahi alamadı.

"Ne oldu? Kendini kötü mü hissediyorsun?" Raven dikkatle Heather'ı inceledi. "Eminim yakında isteğin artmaya başlayacaktır. Kısa süre sonra da halüsinasyonlar başlayacaktır. Sonra da delirmek geliyor."

"Delirecek miyim?"

"Eğer daha fazla pınar suyundan içmezsen evet. Önce delireceksin," Raven omuz silkti, "sonra da öleceksin."

* * *

Scarlet kasılmış kollar ve bacaklarla uyandı. Baş ağrıyordu. Acı dolu uyku pek tatmin edici değildi. Tristan'ın kokusuna sarılmış halde büyük beyaz yataktan kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Koridordan geçerken yerde homurdanan bir şeye takıldı.

Aşağıya baktığında kapısının önünde Tristan'ın sırtüstü uyuduğunu gördü. Bir kolunu yastık gibi başının arkasına koymuştu ve sert zeminin üstünde uyukluyordu. Uykulu yeşil gözlerle Scarlet'a baktı.

"Ne yapıyorsun?" Scarlet ellerini beline koydu.

Tristan esnedi. "Senin inatçı kışına mümkün olduğunca yakın uyuyorum ki yatağın içinde dönüp durma," Scarlet'a anlamlı bir bakış atıp, "acı içinde," diye ekledi.

Kahretsin. Aptal yatak onu ele vermişti.

Tristan ayağa kalktı ve kollarını başının üstüne kaldırarak gerindi, tişörtü Scarlet'ın dövmesini görebileceği kadar kalktı. Scarlet'ın içi yumuşacık ve sıcacık kesildi.

Gözlerini Tristan'ın gözlerine döndürdükten sonra midesindeki tüm çırpınmaya rağmen sertçe bakmaya çalıştı. "Tüm gece koridorda mı uyudun?"

Tristan kollarını indirdi ve yamuk bir şekilde gülümsedi. "Kalkalı otuz saniye oldu ve hemen bana kızdın mı?"

"Evet, Tristan. Ben dönüp duruyorum diye koridorun ortasında uyuyamazsın."

"Gayet uyurum." Boynundaki bir kası gerdi. "Uyuyacağım da. Hadi gidip kahvaltı yapalım." Bir elini uzattı.

Scarlet onun uzattığı eline baktı.

Sanki ölümcül dokunuşuyla bu eli tutabilecekmiş gibi.

"İstemiyor musun?" Tristan omuz silkti ve üst kata doğru çıkarken elini indirdi. "Denemeye değerdı."

Scarlet, "İnanamıyorum," diye homurdandı. Tristan'ın bu neşeli halinden dolayı şaşkına dönmüş halde üst kata yöneldi.

Tristan omzunun üstünden geriye baktı ve "Bu arada," dedi, gözleri Scarlet'in vücudunu taradı, "benim kıyafetlerimi giymeni seviyorum."

Gülümsedi, gerçekten gülümsedi, gamzeleriyle filan. Scarlet şüpheyle ona baktı ve üst kata çıkarken duygularını hissetmeyi denedi.

Mutluluk. Rahatlama. Umut. Sevgi.

Scarlet bir anda farkına vardı. Onun canını artık yakmadığı için mutluydu.

Tristan merdivenlerin tepesinde durdu ve gülümsemeye devam ederek Scarlet'a baktı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Bu sırtarak bakan kişi önceki hayatlarındaki karanlık ve işkence çeken Tristan değildi.

Bu Avcı'ydı.

Bu aynı anda hem müthiş hem de berbat bir durumdu.

Scarlet patronluk taslayan ve karanlık Tristan'dan kaçınabilirdi.

Peki ya etkileyici ve tatlı Tristan?

Onun ellerinde oyun hamuruna dönüşecekti.

Hayır. Oyun hamuru olmayacağım. Kaya gibi sert olacağım. Sıcak bir yaz günü arka bahçede unutulmuş bir oyun hamuru gibi.

Tristan sabırlı gamzeleriyle Scarlet'a baktı.

Ben kurumuş bir Play-Doh'um.

İfadesini sertleştirdi ve merdivenlerden yukarı çıktı, Tristan'ın uykulu, sıcacık bedeni ve dağınık saçları dışında bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Yukarı çıkarken boğazını temizledi. "Nate'in Heather ve Gabriel'in cep telefonlarını takip edebileceğini düşünüyordum. Telefonları hâlâ yakınlarında olabilir Belki GPS lokasyonlarını filan bulabiliriz."

Üst kata çıktı ve sabit duran Tristan'ın önünde bekledi.

Scarlet bekledi.

Tristan gülümsedi.

Scarlet gözlerini devirerek yanından geçmeye çalıştı. Ana koridora çıkmaya çalışırken göğüsleri sürttü. Damarlarında kutsal bir his gezdi ve kısa süreliğine dizleri zayıfladı. Tristan gülümsedi.

Lanet olası adam.

Mutfğa yürüdü ve Tristan'ın dolapları açıp çeşitli şeyler toplamasını izledi.

Scarlet, "Her-ney-se," dedi. "Cep telefonlarını bulmanın iyi bir başlama noktası olduğunu düşündüm."

"Hı hı." Tristan buzdolabından bir şeyler aldı.

Scarlet mutfak tezgâhının devamındaki bara oturdu. "Belki sonra da mezarlığa gidip etrafta Raven'in evine kadar takip edebileceğimiz kül adam olup olmadığına bakabiliriz."

Tristan eline bir tava aldı. "Hı hı."

"Millhouse'a gidip Clare'in diğer çalışanlarıyla konuşabiliriz." Scarlet kızgınlıkla başını yana yatırdı. "Sen beni dinliyor musun?"

"Evet." Tristan kapta bir şeyler karıştırmaya başladı.

"Bu da işe yaramazsa, belki de... Sen ne yapıyorsun?"

"Pannek."

"Neden?"

"Çünkü sen pankek seviyorsun."

"Aman Tanrım..." Scarlet yeniden gözlerini devirdi. "Bizim pankek yemek için vaktimiz yok Tristan. Heather ve Gabriel muhtemelen bir çukurun içindeler..."

"Bir çukurda değiller."

"Ya da kan kaybından ölmek üzereler..."

"Hayır, kan kaybetmiyorlar. Çikolata parçacıklı mı yoksa yaban mersinli mi istersin?"

Scarlet gözlerini kırptı. "Heather ölümsüz değil. Muhtemelen ölesiye korkmuştur ve avazı çıktığı kadar bağınıyordu..."

"Tamamdır, yaban mersini."

"Tristan! Ben ciddiylim."

Tristan elinde bir ıspatula ile geriye dönüp ona baktı. "Ciddi olduğunu biliyorum ama sakinleşmen lazım."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme."

Tristan elindeki ıspatula'yı bırakıp tezgâha ilerledi ve aralarında birkaç santim kalan dek öne doğru eğildi. "Gabriel ve Heather güvende. Raven onların ölmesini istemiyor, sadece koz olarak kullanıyor. Nerede olduklarını bilmiyoruz ve onları kurtarmak için şu anda yapabileceğimiz bir şey yok. Bu yüzden lütfen sakinleş ve biraz pankek ye."

Scarlet gözlerini kıstı. "Pankek istemiyorum."

Tristan'ın dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Evet, istiyorsun. Hem de yaban mersinli pankekler istiyorsun."

"Hayır, çikolata parçacıklı istiyorum."

Birbirlerine baktılar, Tristan'ın yakut gözleri parlak ve memnuniyet içindeydi.

"Lanetlenmiş insanlar, günaydın." Nate mutfığa girdi.

Tristan pankek yapmaya geri döndü.

Scarlet, "Günaydın," dedi. Nate'i aşağı yukarı süzdü. "Üstündeki ne?"

Nate kendine baktı. "Bornoz."

Scarlet, "Kürk monta benziyor," dedi.

Tristan ıspatulasıyla Nate'i işaret etti. "Sana söylemiştim."

Nate yüzünü buruşturdu. "Son kez söylüyorum, bu kürk değil. Sadece çok kalın ve sıcak tutan bir bornoz."

Tristan, "Kürklü," diye ekledi.

"Bunda kürk yok... Her neyse. Kahvaltı istiyorum." Dolaba doğru ilerledi ve bir kutu mısır gevreği aldı. "Herkes uyudu mu? Birbirinden uzak ve umuyorum ki acı çekmeden?" Bir kabin içinde kendine mısır gevreği hazırlarken Scarlet'a gülümsedi.

Scarlet, "Evet," dedi.

Aynı anda Tristan, "Hayır," dedi. Arkasına dönmeden önce bir pankeki çevirdi. "Scarlet onunla uyumama izin vermediği için tüm gece acı içindeydi."

Nate gevreğinden bir kaşık alırken öksürdü.

Scarlet dudaklarını sıkıca kapattı. "Ve *Tristan* ölmeye çalıştığı için benim kapımın önünde uyudu."

Nate yutkunmakta zorlandı. "Görünüşe göre ikinizin de molaya ihtiyacı var."

"Hayır. Tristan'ın sadece aramızdaki mesafenin bana acı verdiği gerçeğinin üstesinden gelmesi gerekiyor."

"Hı hı. Bu hayatta olmayacak." Pankekleri çevirirken ılık çaldı.

Scarlet Nate'e bakıp iç çekti. "Onunla biraz mantıklı olması için konuşabilir misin? Lütfen?"

Nate çiğnemeyi bıraktı ve Tristan'ın Scarlet'ın önüne çikolata parçacıklı bir pankek tabağı koymasını izledi.

"Sen ne yapıyorsun?"

Tristan Nate'e gülümsedi. "Pankek ister misin?"

Scarlet Nate'e bezgince, "Görüyor musun?" dedi. "Önümüzde ciddi bir sorun var ve Tristan burada arkadaşlarımızın hayatları risk altında değilmiş gibi kahvaltı hazırlıyor." Bir ısırk aldı... Nefesti.

Tristan gözlerini devirdi. "Seni beslediğim için sinirleniyormuşsun gibi yapmayı bırak."

Scarlet ağzındaki lokmayı yuttu ve ters ters Tristan'a baktı. "Çok sinirleniyorum."

Tristan sırttı ve Scarlet'ın yanına oturup kendi pankeklerini yemeye başladı. "Çok kötü bir yalancısın."

Nate Tristan'a baktı. "Sen... Sen gülümsüyor musun?"

Scarlet, "Evet, gülümsüyor," dedi. "Ayrıca benim yanıma, hemen yanıma oturmuş, sanki ben elinde çatal olan bir ölüm meleği değilmişim gibi davranıyor." Elindeki çatalı kaldırdı ve Tristan'ın pankeklerini işaret etti. "Bunlar yaban mersini mi?"

Tristan, "Asla değişmez," diye mırıldanıp tabağını Scarlet'a doğru uzattı. "Her zaman yaban mersinli istersin."

"Hayır, istemem." Tabağı geri itti ve kendi çikolata parçacıklı pankeklerinden büyük bir lokma ısırıldı.

"Kafam çok karıştı." Nate başını salladı. "Burada neler oluyor?" Kaşığını Tristan'a doğru salladı. "Neden sen ılık çalarak kahvaltı hazırlıyorsun? Neden mutlu insanların yaptığı şeyler yapıyorsun? Bu çok rahatsız edici."

Tristan omuz silkti.

"Dokunuşu benim canımı artık yakmadığı için mutlu, her ne kadar benim dokunuşum onu öldürecek olsa da," dedi Scarlet. Tristan'ın yaban mersinli pankeklerinden birini almadan önce ona baktı. "Rollerimiz tersine döndüğü için bu kadar keyifli olmayı bırakır mısın?"

"Hayır." Tristan gülümsedi.

Nate gözlerini kırpmaya devam etti.

"Peki, Laura'ya gitmek için hemen çıkıyor muyuz?" Scarlet Tristan'ın tabağından bir tane daha yaban mersinli pankek aldı. "Umarım Raven'ın tutsaklarını nerede tuttuğuna dair bir ipucu bulabiliriz."

Tristan sandalyesini daha da yaklaştırdı ve Scarlet ters ters ona baktı.

Nate yavaşça, "Evet. Umarım," dedi. Mısır gevreği yemeyi bırakmış, şaşkınlık içinde Tristan'ı izliyordu. "İnternette bakmak istediğim birkaç şey var, onlara baktıktan sonra hemen çıkarız."

Scarlet bir yaban mersinli pankek daha almak için uzandı ve Tristan konuşmadan tabaklarını değiştirdi.

"Bence kulübeye dönüp birkaç tane daha kan kaplı silah almalıyız." Tristan artık kendi önünde olan çikolata parçacıklı pankeklerden bir ısırık aldı.

Nate başıyla onayladı. "Ah, evet. Scarlet'ın ürkütücü kanlı silahlarıyla kaplı duvarını neredeyse unutuyordum." Scarlet'a bakarak bir lokma daha aldı. "Bunun bir açıklaması var mı?"

"Hı hı." Scarlet Tristan'ın yaban mersinli pankeklerini bitirdi ve ayağa kalktı. "Ama bunun hakkında daha sonra da konuşabiliriz. Şu anda Gabriel ve Heather'ı bulmaya odaklanmak istiyorum. İnternetteki işini hızlandırırsan da bir an önce evden çıksak olur mu?"

Nate omuz silkti. "Tabii, önce izin verin *bornozumu* bir çıkaryım," sertçe baktı, "sonra çıkarız."

Nate mutfaktan çıkarken, Scarlet'ın içini stres kapladı. Heather ve Gabriel için endişeleniyordu ama onlar için yapabileceği bir şey yoktu. Beklemek dışında.

Dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Etrafına bakındı ve aklına bir fikir gelince arka kapıdan çıktı.

Kulübenin dışında Tristan'ın ok ve yaylarını buldu. Tristan'ın makaralı yaylarından birini ve bir sadak oku aldı.

Tristan ve onun ok düzenlemesi için minnettardı.

Önceden geçmişini hatırlamayan Scarlet'ın, ne yaptığını bilmeden durup atış yaptığı pozisyona geçti, sadağı sırtına astı ve tek bir ok aldı.

Elindeki güçlü yayı gerdi, hedef alıp oku serbest bıraktı. Okun havayı yararak uçmasını ve uzaktaki hedefi tam ortadan vuruşunu izledi.

Vücudundaki stresin azaldığını hissedebiliyordu.

Sessizce ok atmaya devam etti.

Arka kapı açıldı, Tristan sundurmaya çıkıp Scarlet'ı izledi.

Scarlet, "Gülümsemeye ve neşeli olmaya mı geldin?" diye sordu.

"Belki." Tristan sundurmanın merdivenlerine oturdu ve dirseklerini dizlerine koydu. "Belki de senin bir şeyleri vurmanı izlemeyi seviyorumdur."

Scarlet Tristan'a sırtıttı ve bir ok daha attı.

Tristan boğazını temizledi. "Bugün Laura'nın, yani senin evine geri dönünce iyi olacağından emin misin?"

Scarlet bir an duraksadı, parmaklarıyla yayı gergin tutmaya devam etti. *İyi olacak mıydı?*

Oku bıraktı. "Bilmiyorum. Sanırım bu vârisim-yarı-kötü-biriydi konusunu düşünecek vaktim olmadı. Hâlâ onun ölümü hakkında ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Laura benimle çok ilgilendi ama aynı zamanda Raven için çalışıyormuş... Yani ne düşüneceğimi bilmiyorum. Onu özlüyor muyum? Ondandır nefret mi ediyorum?"

Hangisini yaptığım umurumda mı?

Yutkundu ve sadaktan bir ok daha aldı. Tristan'ın gözleri oku takip etti.

"İkisini de yapman normal biliyorsun, değil mi? Laura'yı hem özleyip hem de ondan nefret edebilirsin."

Scarlet uzun süre Tristan'a baktı. Tüm vücudu onun kollarının arasına girip ağlamak, bağırarak, yas tutmak ve küfretmek istiyordu.

Pek de yaz vakti Play-Doh'u gibi değildi.

Nate arka kapıdan, "Hey millet?" diye seslendi, sundurmaya korkmuş ve şaşkın bir şekilde çıktı. "Bunu görmelisiniz."

Scarlet yayı ve okları kenara koydu, Tristan'ı takip ederek Nate'in peşine düştü.

Ön kapıda bir kül adam duruyordu.

Elinde Mavitaş silahı yerine bir kâğıt vardı.

Nasıl yani?

Nate, "Ölü bir postacı gibi kapıyı çaldı," dedi.

Tristan yüzünü buruşturdu. "Sen de kapıyı açtın mı?"

"Yani, evet. Kül adam olduğunu nerden bilebilirdim ki?"

"Bilmem, kapı deliğinden baksaydın? Kâğıtta ne yazıyor?"

Nate dudağını ısırdı. "Yani, kâğıdı almaya çalışırsak şarkı söylemeyip dans etmeye başlamasından biraz korkuyorum. Sanki şarkı söylemeye başlayacak bir telgraf gibi."

Tristan kül adamın elindeki kâğıdı çekip aldı. "Bu Raven'dan gelen bir fidye notu." Kâğıdı Scarlet'a verdi ve hepsi omzunun üstünden baktılar.

Arkadaşın karşılığında pınar. Son hayatında öldüğün yerde benimle buluş. Bu günbatımı.

Nate notu tekrar okudu. "Arkadaşın karşılığında pınar... Raven Heather'ı mı kastediyor? Peki ya Gabriel?"

Scarlet'ın kalbi hızla çarpmaya başlarken elleri terledi. Gabriel. Gabriel'i kurtarmalıydı.

Amantanrım, amantanrım.

"Ve Raven son hayatını nasıl biliyor?"

"Ve nerede öldüğünü nasıl biliyor?" Tristan bir şeyler kırmak istiyor gibi bakıyordu.

Scarlet dudaklarını ısırды. Bu sorulardan sonsuza kadar kaçamayacağına biliyordu. En sonunda Tristan'ın yaşamasını istiyordu, pınarı bulmak zorundaydı ve yerini saklı tutmak seçenek olmaktan çıkmıştı.

Bir nefes alarak son hayatındaki olayların detaylarını, pınarın suyuna ulaşmak için bir kişinin ölmek zorunda olduğu kısmı atlayarak anlattı. Kendisi dışında kimsenin ölmesi gerekmiyordu. Çünkü kendisi için kimse ölmeyecekti, sadece kendisi ölecekti.

"Doğru mu anladım?" Scarlet konuşmayı bitirince Nate bir elini kaldırdı. "Gençlik pınarı yeraltında bir mağarada mı?"

"Evet." Scarlet bir kez başını salladı.

"Ve bu mağaraya girebilmek için ölümsüzler için kriptonit etkisi yapan bir düzine mağaradan mı geçmeliyiz?"

"Evet."

"Ve bunu son hayatında bize söylemedin çünkü bizim gençlik pınarını seninle arayıp bu esnada öleceğimizi mi düşündün?"

"Evet."

Tristan'ın bakışları Scarlet'a kaydı.

İnandırıcı görün Scarlet. Şahane ve inanılabilir gözük.

Tristan'ın bakışları Scarlet'ın üzerinde kaldı.

Nate konuşmaya devam etti. "Ama Raven bu durumu öğrendi ve haritanın peşine düştü. Sonra da sen öldün, öyle mi?"

Scarlet başıyla onayladı.

Tristan, "Ama bu Raven'ın neden hâlâ Gabriel'i elinde tutmak istediğini açıklamıyor," dedi.

Scarlet, "Ona takmış durumda," diye yalan söyledi. Omuz silkti ve attığı yalan dolu yemin üstüne biraz da süs serpti. "Gabriel'la öylesine uğraştığına eminim."

Nate yemi yuttu. "Gabriel olmak çok fena."

Tristan yutmamıştı. "Hımm." Bakışları sanki lazerlermiş gibi Scarlet'ı taradı.

Nate nefes verdi. "Tamam. Öyleyse şu anda neye karşı olduğumuzu biliyoruz. Ayrıca önümüzde," saatine baktı, "hazırlanmak için beş saatimiz var. Raven'la buluşacağımız yer nerede?"

"Adı Avalon Ormanı olsa da Avalon'dan yaklaşık yüz elli kilometre uzakta. Oraya vardığımızda park edip iki kilometre kadar yürümemiz gerekiyor."

Nate, "Yürüyüş. Ah, ne güzel," dedi. "Raven neden bizimle ormanın ortasında buluşmak istiyor?"

Scarlet derin bir nefes aldı. "Çünkü oradan gençlik pınarı iki günlük yürüyüş mesafesinde."

Nate sırtıttı. "Öyleyse çanta toplamaya başlayalım."

"Hayır. Hayır." Scarlet istediğinden daha panikle konuştu. "Tristan ve ben gideceğiz. Heather ve Gabriel'i buraya yolladıktan sonra gençlik pınarına gideceğiz, biraz su alıp geri döneceğiz."

Nate, "Ne?" dedi. "Bu çok saçma bir plan."

"Öyle mi? Seni neden riske atalım ki? Senin pınara ihtiyacın yok."

Nate, "Ama ben pınarı *istiyorum*," dedi. "Yeterince ölümsüz oldum. Yani tamam, birkaç yüz yıl boyunca eğlenceliydi ama artık değişime hazırım. Oraya vardığımızda pınarın suyunu içip ölümlü olacağım."

"Ciddi misin?"

"Hı hı." Nate sırıttı.

Scarlet kaşlarını çattı. Planında böyle bir kısım yoktu.

"Burada güvende kalıp kulübeyi korumak istemediğinden emin misin?" Gülümsedi.

Gülümsemesi çok mu zorlama gözüküyordu? Çünkü öyleymiş gibi hissediyordu.

Tristan yerinde kıpırdandı ve kolu Scarlet'ın koluna sürttü. Scarlet içindeki keyif hissi sakinleşene kadar dondu kaldı.

"Eminim. Ayrıca," bir kaşını kaldırdı, "bubi tuzaklarıyla dolu bir mağarayı, deli bir cadıyı ve Tristan'ın ürkütücü mutlu halini bensiz atlatabileceğine *gerçekten* inanıyor musun?" Nate başını salladı. "Ben hiç öyle düşünmüyorum. En azından sizin yanınızda olmalıyım ki yanlışlıkla birbirinizin yanında çıplak kalmayın."

Tamam, peki. Süper garip bir durumdu.

Tristan, "Gerçekten mi?" dedi.

Nate içtenlikle, "Evet," dedi. "Yani gerçekten de," Tristan ve Scarlet'ı biraz daha birbirlerinden uzaklaştırdı, Tristan'ın kolundan başlayıp damarlarına yayılan sıcacık hissini kopardı, "on adım uzaklık çok mu zor? İkiniz de ölmeye çalışıyorsunuz resmen. Kesinlikle sizinle geliyorum."

"Tamam. Gel." Scarlet durumu kabullendi. Yolculuklarının bir anda grup etkinliğine dönmüş olmasından nefret ediyordu.

"Şahane!" Nate sırıttı. "Gidip Thor çekicimi alayım."

36

Sessizce asılı halde dururlarken Gabriel Heather'ın pembe ayak parmaklarının oynamasını izledi.

Kesinlikle korkudan ölüyordu? Nasıl korkmasını ki? Raven onu zehirlemiş ve adeta ölüm cezasına çarptırmıştı.

Onu neşelendirmeye çalıştı. "Endişelenme. Buradan çıkıp pınarı bulacağız ve her şey yoluna girecek."

"Beynim hariç, çünkü deliriyorum. Hem sonra, biliyorsun, ölebilirim de. Yani evet. Her şey kesinlikle yoluna girecek."

Gabriel'in dudakları büküldü. En azından Heather kaçınılmaz sonuna dalga geçer bir tavırla bakabiliyordu. Dalga geçmeye katlanabilirdi. Gözyaşlarına değil.

Deponun koridorundan Raven'in sesini duydu. "Bir dakika içerisinde onları taşıyoruz ama taşıma süresince onları bağlı tutun!"

Gabriel'in morali yerine geldi.

"Hey," diye fısıldadı Heather'ın solgun yüzüne. "Bir yere götürüyoruz."

"Ah, oleeeey. Taşınırken ölebilirim."

“Hayır,” diye sesini daha da alçalttı, “kaçabiliriz.”

Heather gözlerini kırptı ve yüzü aydınlandı. “Ah evet! Hadi bunu yapalım. Evet, evet, evet. Nasıl?”

“Bilmiyorum.”

Yüzü asıldı. “Aferin, beni iyi ümitlendirdin, Bay Gereksiz Ölüm-süz Çocuk.”

“Bekle. Galiba bir planım var.”

Gabriel planını Heather’a anlattı ve Heather onunla tartışıp sinir bozucu bir şekilde kendi fikrini her noktada belirttikten sonra nihayet bir kaçış stratejisinde karar kıldılar.

Yani kül adamlar gelip onları serbest bıraktıklarında Gabriel umutluydu.

İki kül adam önce Heather’ı çözdü, beklenildiği gibi ellerini önünde bağlı bırakıp yürüyebilmesi için ayak bileklerindeki bağları kestiler.

Diğer üç kül adam da aynısını Gabriel’a yaparak Gabriel’ı depo kapısına doğru itelerken bir yandan da şaşırtıcı biçimde sertçe kollarından tutuyorlardı.

Tam kapıya gelirken Heather ağlamaya başladı.

Kendini yere bırakıp krizdeymiş gibi tekmeler savurup fazla büyük bir çocuk gibi çılgıncasına çığlıklar atıyordu.

Mükemmel.

Kül adamlar Heather’a anlamayarak bakarken Gabriel dirseğini önce solundaki kül adama, sonra da sağındaki adama geçirip bağlı bileklerini de üçüncü kül adamın boynuna sardı.

Son kül adamı kendine kalkan yaparak az önce dirsek attığı iki kül adama dönüp ikisini birden yere indirdi.

Arkadaşlarının saldırıya uğradığını gören Heather’ın gardiyanları Gabriel’a gidip aşırı gürültülü Heather’ı yerde yalnız bıraktılar. Gabriel Mavitaş bıçaklarından kaçınıp tuttuğu kül adamın kaçmasını engellemeye çalışırken Heather yerde dönüp çıplak ayağını masaya vurdu.

Gabriel kollarındaki kül adamı boynundan kaldırıp sağındaki iki kül adama çarpınca şaşırtma sağlamış oldu. Keskin bir acının kolunu kestiğini hissedip tam vaktinde Heather'ın kül adamlarının birinden gelen ikinci Mavitaş saldırısından kurtuldu.

Heather Raven'in bıraktığı makasla bağlarını kesip serum torbalarından birini alırken Gabriel dövüşü elinden geldigince masadan uzakta tutmaya çalışıyordu.

Heather torbayı kesti ve makası Gabriel'in kanına bulayıp bir kül adamı yok ettiğini bildikleri tek şeye çevirdi.

Gabriel rakiplerine karşı avantajını kaybediyorken bir başka keskin acı sırtına yayıldı ve etrafında dönüp bağlı elleriyle kendini korumaya çalıştı.

Göz ucuyla Heather'ın kendisine en yakın kül adama arkasından kanlı makasla yaklaşip saldırdığını gördü.

Ve lanet olsun, bunun gayet seksi olduğunu düşünmekten kendini alamamıştı.

Heather önündeki toza dönüşen vücuttan makası çekip aldı ve Gabriel'a fırlattı, Gabriel da havada yakaladı. Bağlı bilekleri arasından makası tutup deponun zemininde dört kül adamın külleri yığın oluşturana kadar savurdu.

Heather koşarken Gabriel da bileklerindeki ipleri kesti ve sessizce odadan çıktılar.

Gabriel önden giderken bir yandan da kolunu Heather'a, kim bilir nelerden koruma sağlamak için uzatmıştı. Eli onun önündeyken daha güvende hissediyordu.

Odanın dışında uzun ince bir koridor tek bir kapıya uzanıyordu. Özgürlük.

Bir uçtan öteki uca bakan Gabriel başka kül adam göremedi.

Heather'a işaret edip çıt bile çıkarmadan kapıya yürüdüler. Gabriel bir anlığına durup kendini dışarıda muhtemelen onları bekleyen kül gardiyanlara karşı hazırladı.

Yavaşça kapıyı sabahın ışığına doğru açtı.

Bir başka depo gördü. Sonra bir depo daha.

Ama kül adam yoktu.

Soluna ve sağına baktığında Avalon'un antrepo bölgesinde olduklarını anladı. Güneş gökyüzünde yükselip ayaklarının altındaki zemini ısıtırken Gabriel arkasındaki Heather'ın elini tutup onu rehine deposundan aydınlığa çekti.

Sessiz bir nefes alıp oradan en iyi çıkış yolunu hesaplamaya çalıştı. Heather'ın eli soğuk ve kendi elinin içinde minicik kalıyordu, Gabriel da onu gereğinden fazla sıkıyordu.

Kaldıkları deponun duvarından sürünerek duvarların gölgelerine geçerek biraz dinlenmek üzere durakladılar. Bir şekilde yakındaki tepenin eteklerine ulaşabilselerdi Heather'ı ağaçların gölgelerinde saklayıp mükemmel bir kaçış planı yapabilirdi.

Ama bunu yapabilmesi için ilerideki köşeden dönüp deponun önünden karşıya geçmeleri gerekiyordu. Raven'ın ön tarafa pis yarımcılarından bırakmış olma ihtimali yüksekti ve Gabriel'in savunma için elindeki tek silahı bir makastı.

Yetmesi gerekiyordu.

Köşeye doğru yavaşça giden Gabriel omzunun üstünden Heather'ı kontrol etti. Dikkatli ve hazır görünüyor ve hiç de ağlayacakmış gibi durmuyordu.

Dönüp önüne baktığında garip bir gurur duygusu göğsünde palazlanmıştı. Heather bunu yapabiliyordu.

"Tamam," diye fısıldadı. "Bu köşeyi döndüğümüzde senden tepeye doğru koşup ağaçların arasında saklanmanı istiyorum, anladın mı? Ben de önde kül adam varsa onlarla ilgilenip etraf güvenli olduğunda seninle tepede buluşacağım. Eğer gelemezsem sadece kaç."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı koca gözleriyle. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

"Çok şekersin canım ama eğer senin güvenliğin için kendi kıcımlı tehlikeye atıyorsam sen de canını dişine takıp kaçacaksın. Tamam?"

Heather ona sertçe baktı. "Tamam."

İçinden bir his bunun hayır anlamına geldiğini söylese de minik sarışınla bunu tartışacak vakti yoktu. "Hazır mısınız?"

Heather başını salladı ve Gabriel, onun elini tutarak binanın önüne doğru yürüdü. Tam köşeye geldiğinde derin bir nefes aldı.

Ya şimdi ya da hiç.

"Git," diye Heather'a fısıldayıp deponun önüne doğru koşmaya başladı ve Heather'ın elini de ağaçlara doğru uzattı.

Onu bekleyen üç kül adam vardı ve hepsini kolayca alt etti.

Fazla kolayca.

Heather'ın ciyakladığını duyup döndüğünde bir dizi siyah minivanın tepenin eteğinden onlara doğru toz kaldırarak geldiğini gördü, minivanların birinden atlayan iki kül adam çoktan Heather'ı yakalamıştı.

Raven en yakın siyah minivandan yüzünde yorgun bir ifadeyle indi. "Sen ciddi misin?"

Bir kolunu kaldırıp Gabriel'a silah tuttu, dart silahı mıydı? Gabriel tam göremiyordu. O sırada bir düzine kül adam arkasındaki minivandan ellerinde Mavitaş silahlarıyla inmişlerdi. "Bu kadar kolay kaçmanıza izin vereceğimi mi düşündünüz?"

Bir başka siyah minivanın kapısı açıldı ve Gabriel'ın gözleri mükemmel bir son an kaçış planı yapabilmek için etrafı kolaçan etti.

Daha fazla kül adam minivanlardan indi ve Gabriel Raven'in minivanlarında bir ordu kül adam olduğunu anladı.

Bu iğrenç bir durumdu.

Raven iç çekti. "Şu an seni gerçekten öldürmek istiyorum, Gabriel. En çok da yüzlerce yıldır bu kadar tiksindirici olduğun için. Ama madem seni öldürmek planlarımı mahvediyor..." Silahını Heather'a tuttu.

"Hayır." Gabriel düşünmeden bağırmıştı.

Raven gözlerini kıstı. "Yardıma ihtiyaç duyan kadını koruyoruz, öyle mi? İlginç." Dudaklarına şeytani bir gülümseme yayıldı. "Biliyor musun, haklısın. Heather'ı vurmamalıyım."

Kollarından sıkıca tutulan Heather'a doğru yürüyüp yüzüne bir yumruk atıp kızın kafasını arkaya doğru savurdu. Hemen burnu kanamaya başlamıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Raven?" Gabriel'in kulaklarını kan basmış, birden gelen bir şey öldürme arzusunu kontrol etmeye çalışırken başka hiçbir şey duyamıyordu.

Raven döndüğünde onun kızgın gözlerini gördü. "Bir daha kaçmaya çalışırsan kızın parmaklarını kırarım."

* * *

Bodruma inerken Tristan sığınağın önünden geçti ve durdu. İçeride Scarlet silah duvarından yayları kaldırıp test ediyor ve hangisini yanında götüreceğine bakıyordu.

Kapı eşiğine yaslandı. "Silahlarım arasında gezinirken ne kadar seksi olduğunu söyleyebilir miyim?"

Scarlet duvardan bir başka yay alırken gülümsedi. "Evet burada kendimi prenses gibi hissediyorum. Bu çok küçük, bu da çok büyük." Elindeki uzun yaya bakıp duvardaki yerine tekrar astı.

Tristan Scarlet'in yanından geçip odanın öteki ucundan daha küçük bir yay aldı. "Bunu dene."

Yayı eline alıp deneyince gülümsemeye başladı. "Tam olarak bu."

Tristan da gülümsedi ve bir anlığına hava elektriklendi.

Gözlerini yaya çeviren Scarlet boğazını temizledi. "Nate dönmedi mi?"

Tristan hareketlendi ve bir adım geri attı. İstedikinden değil de, sabahdan beri şansını zorladığı için onu kendinden uzaklaştırmak istemiyordu. Sinirlendiğinde çok şirin olsa da sinirinin tek kurbanı olmak hoşuna gitmezdi. En azından her zaman değil.

"Hayır," dedi. "Hâlâ barakadan kanlı silah topluyor."

Scarlet sığınağın penceresinden dışarı baktı. "Gün batmadan önce Avalon Ormanı'na girmek istiyorsak acele etmeliyiz."

Tristan onu dikkatle süzdü, pencereden dönerken omuzları gerilmişti. "Neden gerginsin?"

Scarlet gözlerini kıstı. "Artık duygularımı hissedemediğini zannediyordum."

"Hissedemiyorum." Başını yana eğdi. "Seni tanıyorum, Scar. Senin gerginliğin beni de geriyor. Sorun nedir?"

Elini saçında dolaştırdı ve yavaşça nefes verdi. "Gabriel'ı geri alacağımızdan emin olmak istiyorum."

"Gabriel'ın başına bir şey gelmesine izin vermem."

Ona şüphe yoktu.

"Biliyorum," dedi hızlıca. "Biliyorum. Sadece... Raven'ın onu alıp ormana filan kaçmadığından emin olmalıyız. Gabriel'in onun cadı büyülerine malzeme olmasını istemiyorum."

Tristan ona baktı. "Kes şunu."

"Ne?"

"Yalan söylemeyi kes. Numara yapmayı da. Ya da şu an her ne yapıyorsan. Neler oluyor, Scar? Raven Gabriel'dan ne istiyor?"

"Hiçbir şey."

"Burada Gabriel'dan söz ediyoruz. Bana yalan söyleme."

Scarlet kavgaya hazırlanmış gibiydi ama sonra gözleri hüzlünlendi. "Bunu nasıl yapıyorsun? Bana bu kadar kızgınken beni nasıl bu kadar çok sevebiliyorsun?"

Tristan gözlerini kırptı.

"Mesela şimdi korkudan ölüyorsun. Benim için endişelisin ve korkuyorsun. Ama hâlâ beni çok fazla," başını inanmayarak salladı, "sevdiğini hissedebiliyorum. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Aşk böyle bir şey, Scar. Koşulsuz ve sabit. Sen de öyleydin. Önceki hayatlarında. Benden nefret ettiğinde bile, senin kalbini kırdığımda bile," göğsü bir anlığına sıkıştı, "senin bana olan aşkını hissedebiliyordum. Aşk öyle birden... giden bir şey değil. Asla ölmüyor."

Scarlet acı ve kırılmışlıkla onun gözlerine baktı. "Söz mü?"

Sesindeki şüpheyle Tristan'ın kalbi çatlamış gibi oldu. Nazikçe yanağına dokundu.

“Ölebilirsin...”

“Ölmeyeceğim.”

Tristan'ın parmaklarının yanaklarında ve dudaklarında gezinmesine izin verdi. Sonra elleriyle yüzünü tuttu ve başparmağını dudaklarında gezdirirken gözlerine baktı. “Seni sonsuza dek seveceğim,” dedi gözlerindeki hüznü çaresizce kaldırmaya çalışarak. “Bunu asla sorgulama.”

Scarlet ona bakarken kaybolmuş ve korkmuş gözüktüyordu ve Tristan içi boşalmış gibi hissetti. Ona söylemediği şey neydi?

“Görüyorum ki yine dokunuyorsunuz.” Elinde ağzına kadar dolu, büyük bir çantayla Nate odaya girdi. “Anlaşılan hayat ikiniz için de öncelik değil.”

Tristan isteksizce elini Scarlet'ın yumuşak dudaklarından çekti ve bir adım geri attı. “İhtiyacımız olanları aldın mı?”

Nate çantayı odanın ortasındaki masaya koydu ve ortaya bir sürü kanlı silah, büyük ihtimalle üst kattaki dolabından aldığı paketlerce kan ve gençlik pınarı haritasını serdi.

“Evet. Haritanın bir de kopyasını yaptım. Hani belki cehennemden gelen çılgın cadıyla anlaşmaya karar veririz filan diye.”

“Anlaşma filan yok,” diye parladı Scarlet.

Nate kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. “Biliyorum. Sadece hazırlıklı davranıyorum. İzci çocuklar gibi. Ya da Kara Cuma günü kuponlarını hazır eden anneler gibi. Her neyse, haritanın yedeği hazır işte. Ayrıca barakadan da en sağlam silahları getirdim.” Scarlet'a baktı. “Bu arada, bir önceki yaşamında Tristan'ın kanını çalıp kendine hayaletli bir kilerde silah deposu hazırlaman oldukça korkutucu.”

“Hayaletli filan değil.”

“Umurumda değil. Yine de korkutucu.” Nate kan torbalarını masaya koydu. “İkiniz de Robin Hood'un haydut grubu gibi ok ve yay kullanma konusunda bu kadar kararlı olduğunuz için sizi bırakayım

da oklarınızı Tristan'ın kanıyla yıkamaya başlayın," torbaları işaret etti, "ben de diğer kamp malzemelerini ve ayı spreyini toplayayım."

"Ayı spreyi mi?"

"Evet." Nate başını salladı. "Sinirli aylardan korunmak için. Böyle bir şey var."

Scarlet'in gözleri büyüdü. "Orada aylar var mıdır?"

Nate omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama kül adam ya da cadıları umursamayıp aylardan bu kadar korkmana bayılıyorum. Bu yolculukta oldukça işine yarayacak. Sevgiyle kalın, aşk böcekleri. Gidip kendime uzun iç çamaşırları bulacağım. Ben üst kattayken bebek yapmamaya çalışın. Bunu söylememin bile gerekmeyeceğini düşünüyordunuz belki, ama odaya girip sizi Bebek Kasabası'na giden yolun yarısında görünce..."

"Kapa çeneni ve çantanı hazırla," dedi Tristan.

"Ah, alingan çocuk." Nate Scarlet'a başını salladı. "İkinizin sevişmesi hakkında konuşmamdan Tristan hiç hoşlanmıyor"

"Ben de hiç hoşlanmıyorum. Tanrım." Nate odadan kovulduğunda Scarlet'in yanakları kızarmıştı.

Nate çıktı ve Tristan'la Scarlet sonraki yarım saati okları kanla yıkayıp hiç göz göze gelmeden geçirdiler.

Nate "sevişmek" demişti ve şimdi de bütün oda gerilimden saunaya dönmüştü. Sırf bu yüzden, Tristan Nate'in *Yıldız Savaşları* figürlerinden birinin kafasını koparacaktı. Gününü görecekti.

Yalnız kaldıklarından bu yana Scarlet üçüncü kez boğazını temizlemişti.

"İyi misin?" Tristan aralarındaki bir kâse kana okun ucunu batırdı.

Scarlet iç çekti. "Normal bir erkek gibi sen de seks hakkında düşünemez misin?"

Tristan gözlerini kırptı. "Pardon?"

"Nasıl şu an seks düşünmeyebiliyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

"Tamam da ne hissettiğini biliyorum. Mutlu... hissediyorsun. Tutku ve istek nerede?"

Bir başka ok kaldırdı. "Sırf şu an şehvetli şeyler düşünmüyorum diye cidden bana kızgın mısın?"

"Hayır. Sadece şaşkıyım. Yani ben seks hakkında düşünüyorum. Ama sen orada okları kana batırıp Tanrı bilir ne düşünüyorsun..."

"Yıldız Savaşları figürleri."

"Ne?"

"Bunu düşünüyordum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Yıldız Savaşları figürleri seni mutlu mu ediyor?"

Tristan gülümsedi ve masadaki oklara geri döndü. "Hayır. Sen beni mutlu ediyorsun. Senin yüzünden mutlu hissediyorum. Arzum ve hislerim ki oldukça çoklar, yine senin için, ama onları şimdilik kapalı tutuyorum ki duygular arasında kaybolmayasın."

"Ya."

"Bana güven," bir ok daha aldı, "duygularımı hissederken seks düşünmemi istemezsin. Fazla yoğunlar. Ben zor dayanıyordum ki beş yüz yıllık tecrübem var."

Scarlet gözlerini dikti. "Ne demeye çalışıyorsun? Bebek filan mıymı yani? Üstesinden gelebilirim."

Başını sallayıp gülümsedi. "Ne dediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Dene bakalım."

Bu tehlikeli bir oyundu ama madem yalnızca kendi hayatı tehlikeydi...

"Tamam." Omuz silkti ve seks hakkında düşünmeye başladı. Scarlet'la.

Hissettiği her şeyin aktarılmasıyla Scarlet'ı donmuş halde durup yüzünden kan çekilirken izledi. Sonra yüzü yeniden parlak kırmızı rengine döndü, sanki aniden alev alacakmış gibiydi. Varlığının en sıcak noktalarına odaklanırken onu izlemeye devam etti.

Scarlet ona aç gözlerle baktı ve konuşacakmış gibi ağzını açtı ama ses çıkaramadı. Nefesi ağırlaşmıştı. Elindeki okları bırakıp gözlerini ona dikti.

Scarlet pişman olacağı bir şey yapmasın diye Tristan düşüncelerini değiştirip kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Hisleri mutlu ve seksi olmayan şeylere döndüğünde hâlâ kırmızı yanakları ve ayrılmış dudaklarıyla duran Scarlet'a bakış attı.

"Scar?" Uzaklara bakan gözlerini görmek için yana eğildi. "İyi misin?"

Scarlet bir şeyler mırıldanıp başını salladı, sonra yeniden denedi. "Evet." Sesi çatlıyordu. Kocaman gözlerle duvara baktı. "Ben, şey... İyiyim. Mükemmelim."

Tristan oklara dönüp gülümsedi. "Sana söylemiştim."

Scarlet birkaç kez gözlerini kırptı ve Tristan'a baktı. "Kesinlikle yanımızda birisinin olmasına ihtiyacımız olacak."

* * *

Raven'ın şeytani rehine minivanının arkasında, Gabriel'in çaprazında oturan Heather yumruk yemiş burnundan akan kanla kirlenmiş pembe elbisesine sertçe baktı.

Tabii ki cadının bantlanmış pencereleri ve arka koltuğu olmayan uğursuz bir siyah minivanı vardı.

Tabii ki.

Heather nereye gittiklerini bilmiyordu fakat son yarım saattir gittikleri yol çok engebeliydi ve cehennem minivanını artık her kim kullanıyorsa -göremiyordu çünkü sanki korkutucu bir limuzinin içindelermiş gibi sürücü kısmı Gabriel'la oldukları yerden ayırırdı -biraz daha yumuşak kullanmak adına hiçbir şey yapmıyordu.

Gabriel yine gözlerini ona dikmişti.

Raven onu yumrukladığından beri sanki suç işlemiş köpek yavrusu gibi bakıp duruyordu ve Heather da sanki ona kırk bir

oyuncak bebekmiş gibi bakmayı kesmesini söylememek için kendini zor tutuyordu.

Gerçi tam olarak öyle hissediyordu. Kırık. Kirli.

Şu oyuncak kutusunun dibindeki sert saçlı ve tek kollu Barbie bebek gibi hissediyordu, hani muz kabukları ve kokan bezlerle birlikte çöpe atılan Barbie.

Minivana bakındı. Arka taraftaki kutular kamp malzemeleriyle doluymuş gibi görünüyor, Heather'la Gabriel'a minicik bir alan bırakıyordu.

İkisinin de el ve ayak bilekleri yeniden bağlanmıştı. Bu sefer düğüm işiyle Raven ilgilenmişti, o yüzden de ninja düğümleri aşırı sıkı ve açması imkânsızdı.

Gabriel minivanın arka kapısına yaslandı. Üstü çıplaktı ve göğsündeki Mavitaş keşiği en az dünkü kadar açık duruyor, en azından artık kanamıyordu.

Paylaştıkları azıcık alanın çoğunu onun geniş vücudu kaplıyordu, kendini kenara sıkıştırmaya çalışsa da yoldaki engebeler sürekli ikisini yaklaşıyor, arada bir dizleri birbirine çarpıyordu.

Bir başka tümsekte Heather'ın yaralı başı zonklayınca irkildi.

Endişeli kaşlar yanındaki kahverengi gözlere doğru eğildi. "İyi misin?"

"İyiyim," diye parladı kendine acınmasını istemeyerek.

Yola devam ederlerken gözlerini kapayıp kurtulma şansını düşündü. Raven Heather'ı Scarlet'a teslim edecek miydi? Yoksa Raven haritayı alıp Heather'ı öldürecek miydi? Yoksa Raven Scarlet'ı mı öldürecekti? Gabriel'ı da öldürecek miydi? Etrafta başka kim varsa hepsini öldürecek miydi?

Acı gerçeklerin farkına varan Heather'ın dudağı titredi. Ailesine bir haftalığına Scarlet'la kalacağını söylemişti, bu yüzden kimse onu aramayacaktı. Gabriel'la kaçış planları suya düşmüştü ve şimdi de muhtemelen kendilerini kesip biçecek bir ordu kül adamla Tanrı bilir nereye taşıyorlardı. Heather sevdiği kimseyi bir daha göremeyecekti.

Ailesini düşünürken sıcak bir damla gözyaşı yanağına düştü; mutlu annesiyle babası, sinir bozucu erkek kardeşleri ve tatlı küçük kız kardeşi. Onları yeterince sevememişti. Onları yeterince takdir etmemişti. Hiç yapma fırsatı bulamadığı şeyleri ve gitme fırsatı bulamadığı yerleri düşündü.

Bir başka damla daha düştü ve Heather son yirmi dört saattir savaştığı bunalıma kendini bıraktı.

“Hey,” dedi Gabriel yumuşakça. “Ağlama. Her şey yoluna girecek.”

Sesindeki ifadeyi duymasıyla daha çok ağlamaya başladı. “Hayır, girmeyecek.”

“Evet, girecek. Bana bak.”

Gözlerini açtı ve gözyaşlarının arasından Gabriel’in buğulu yüzüne baktı.

Gabriel gülümsedi. “Ben Sert Jaguar’ım, hatırladın mı? Başımıza bir şey gelmesine izin vermeyeceğim.”

Üzgünce güldü. “Kod adın yok sanıyordum.”

“Yani, son süper kaçış denememizden sonra kod adının gerektiğini anladım.” Başını yana eğdi, hâlâ gülümsüyordu. “Efsanevi sinir krizinle sen de oldukça iyiydin.”

“Yani, evet.” Burnunu çekti ve mahvolmuş burnunun içinden keskin kan kokusunu hissetti. “Küçük bir kız kardeşim var, yani yeterince sinir krizi gördüm.” Emily’nin küçük yüzü gözlerinin yenden dolmasına neden olmuştu.

Gabriel paniklemiş görünüyordu. “Peki, şu belalı makas hareketlerine ne demeli? Tek gözünü kırpmadan o kül adamı devirdin. Lara Croft gibiydin.”

Yeniden burnunu çekti. “Benden çok iyi mezarlık yağmacısı olurdu.”

“Hiç şüphem yok.”

“Ama botlarım pembe olurdu.”

“Tabii ki.” Kırık gülüşü samimileşti. “Cidden. Bugün mükemmeldin.”

Heather kendini hiç de mükemmel hissetmiyordu. "Belki bir dahaki kaçırılmamızda kaçmaya çalışırsak siyah minivan var mı diye kontrol etmeliyiz."

Başını salladı. "Doğru dedin."

Bir başka tümsek yeniden irkilmesine neden oldu.

"Yüzüne yumruk yediğin için özür dilerim," dedi Gabriel.

Omuz silkti. "Olur öyle."

Hâlâ suç işlemiş gibi görünüyordu, o yüzden de Heather havayı yumuşatmaya çalıştı. "Kanlı burnum ve şişmiş dudağımla nasıl görünüyorum?" Başını bir yana eğdi, sonra öteki yana, takdir bekliyormuş gibi yaparak eğleniyordu. "Seksi? Öldürecek güzellikte?"

"Şey görünüyorsun..." Gabriel başını eğdi. "Cesur." Duraksadı. "Cesursun." Yüzü sertleşince Heather onun şaka yapmadığını anladı.

Gururla göğsü kabarmıştı.

Minivanın kenarına dayandı. "Yani, umarım ki bu cesaretim yeni uyuşturucu bağımlılığım ve yakında tecrübe etmeye başlayacağımı düşündüğüm yoksunluk sendromumun da üstesinden gelebilir."

Başını salladı. "Üstesinden gelebilirsin, Lara Croft."

Başını salladı. "Saçmalıyorsun."

"Biliyorum."

Minivan bir başka tümsekten geçip sert bir dönüş yapınca Heather Gabriel'a savruldu ve ikisi birden devrildi. Heather Gabriel'ın çıplak göğsüne düştü.

Gabriel'in sıcak teni Heather'ın gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını neredeyse yakınca Heather hemen kalkmaya çalıştı. Gerçi bağlı el ve ayak bilekleri pek yardımcı olmuyordu ve minivanın arkası doğru dürüst hareket edemeyecekleri kadar sıkıştı.

Tam midesine doğru inip kendini kaldırabilecek kadar alan açmışken minivan yeniden dönüp onu tekrar Gabriel'in göğsüne attı. Gabriel bağlı ellerini kaldırmış, nereye koyacağını bilmez halde havada tutuyordu.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye mırıldandı Heather. İkisi arasında sıkışmış elleri ve vücudunun çeşitli yerlerini gezmiş kollarıyla Heather yeniden oynaşmaya başladı.

“Heather?” dedi Gabriel, kolları hâlâ havada dururken.

Heather kımıldayarak Gabriel’in midesine kadar indi. Kasları neden bu kadar büyüktü? Bu kadarı normal olamazdı. Ya da sağlıklı.

“Heather,” dedi yeniden.

“Ne?” Yeniden hareketlenmişti.

“Kımıldamayı kes,” dedi. “Lütfen.”

Heather dondu, tam da önündeki oldukça geniş karın kasına bakarken dudaklarını dişlerinin arasına almıştı.

“Tamam,” dedi Gabriel sakince. “Seni tutup ikimizi de kaldıracam. Yüzünü vücudumdan uzak tutmaya çalış ki burnuna zarar vermeyeyim, tamam mı?”

Heather başını karın kasına doğru salladı.

“Ve Tanrı aşkına,” diye ekledi, “kımıldama.”

“Kımıldamak yok. Tamam. Anladım.”

Gabriel kollarını ona doğru indirip itebilmek için dirseklerinden destek alarak onu kendine doğru çekti, bu sefer Heather onun fazla geniş göğüs kaslarına bakıyordu. Boş zamanlarında vücut geliştirici olarak mı çalışıyordu?

Söylendiği üzere burnunu uzak tuttuğu için bu sefer de yüz yüze gelmişlerdi. Yakından.

Çok yakından.

Minivan birkaç tümsekten daha geçti ve düğümlenmiş vücutları birbirine çarptı. Gabriel dişlerini sıktı, Heather da gülmemeye çalıştı.

Yüzünü yeniden çevirdiğinde burnu vücuduna sürünmüştü.

“Güzel mi kokuyorsun?” diye suçladı onu. “Bu haksızlık! Dayak yedin ve bıçaklandın ve kaçırıldın. En azından bıkkınlık ve umutsuzluk kokman gerekiyor. Böyle,” göğsünü yeniden kokladı, “dağ yağmuru ya da bu her ne haltsa onun gibi değil.”

Gabriel'in kolları gevşedi. "Şu an ciddi ciddi beni mi kokluyorsun?"

"Yani sen de çayırılık gibi kokmasaydın..."

Gabriel onun saçlarını kokladı.

"Ay, ne oluyor Gabriel?" Yüzünü astı.

"Neden her zaman kek gibi kokuyorsun? Hareket etme." Derin bir nefes aldı ve ciğerleri oksijenle doldukça Heather'ın da vücudu yükseldi. Vücudunun bir anlığına sertleştiğini hissetti, sonra da fazla büyük, çelikten kaslarıyla onu kendine çekip biraz yana döndürerek ikisini birden oturur pozisyona getirebildi.

Kendilerini toplayıp oturmaya başladıklarında Gabriel kollarıyla hâlâ onu sarıyordu. Burnuna dokunmamaya çalışarak düğünden çözülene kadar yavaşça kollarını kaldırdı.

Aşırı garip bir anlığına göz göze geldiler ve hemen başka yön-
lere bakmaya başlayıp önlerine döndüler. Birbirlerine bakmadan.

Tümsekli yolculukları devam etti, vücutları birbirine dokunmadığı için de tümsekler artık daha az garipti.

* * *

Emniyet kemeri açılmayan Scarlet inledi. "Arabandan nefret ediyorum, Tristan."

Ormana henüz gelmişlerdi ve Nate çoktan arabadan inip bagajdan eşyalarını almaya başlamıştı. Çünkü onun emniyet kemeri şeytan işi değildi.

"Dur, ben halledeyim." Tristan şeytanın pençesine kızın eline sürünerek uzandı.

Dokunuşuyla kolundan yukarı doğru bir zevk dalgası çıktı ve Scarlet yeniden ona dokunmasını istedi.

Hayır, istemedi.

Evet, istedi.

Tristan rahatlıkla kemeri açtı ve onun kalçalarını kurtardı.

“Sağ ol,” dedi Scarlet arabadan inmeden önce kemere son defa kötü kötü bakarak.

İkisi birden bagaja gidip eşyalarını aldılar

Avalon Ormanı’na hızlı varmışlardı. Kulübeden ayrıldıktan sonra Laura’nın, teknik olarak hâlâ Scarlet’in da olan evine uğramışlardı fakat artık orası hiç de ev gibi hissettirmiyordu.

Scarlet üzgün olup duygusallaşacağını düşünmüştü ama aksine hiçbir şey hissetmemişti. O yüzden çabucak kendisi ve Heather için kıyafet ve ayakkabı toplamış ve arkasına bakmadan orayı terk etmişti.

“Yolculukları siz de çok sevmiyor musunuz?” Nate sırt çantasını omzuna atarken gülümsedi.

“Eh,” dedi Scarlet.

Tristan omuz silkti.

“Peki, ben çok seviyorum. Molly’yle hep yolculuğa çıkardık. Arabaya binip giderdik... Plan filan yapmadan. Yolun bizi götürdüğü yere giderdik de giderdik.” Nate gülümsemeye devam etti. “Mükemmeldi. Özgürleştirici bir şey, biliyor musunuz? Bir de müzik dinleyip detone sesimizle şarkı söyledik ve bütün gece konuşurduk.” Başını salladı. “Yolculuklara bayılıyorum.”

Scarlet gülümsedi. Nate’in Molly hakkında konuşmasından hoşlanıyordu. Ona umut veriyordu. Sanki Nate kalıcı olarak çökmemiş gibi. Belki yeniden aşkı bulabilirmiş gibi. Yeniden aşkı bulmak *istiyor* muydu ki?

Scarlet sırt çantasını omuzlarına ve sadağını da sırtına yerleştirirken Tristan kendini bir insanın taşıyabileceğinden çok daha fazla silahla donatıyordu.

Scarlet makaralı yayını alıp omzuna attıktan sonra beline iki bıçak daha yerleştirdi.

Tristan da kendi sırt çantasını takıp diğer şeyleri üzerine yerleştirirken üzerinde üniforması olan kot ve siyah tişörtü vardı.

Bagajı kapadı ve Scarlet’a baktı. “Peki, plan nedir?”

“Bir önceki hayatımda Raven’la karşılaştığım büyük kayaların olduğu yere bir buçuk kilometre kadar yürüyeceğiz. Umuyorum ki Heather da orada olacak.” *Ve Gabriel.*

Scarlet’in avuç içleri terlemeye başladı. “Eğer kayaların arkasından gidersek kimseye gözükmekten onları görebiliriz. Önce bir bakıp haritayı vermeden Heather’ı kurtarma şansımızı ölçeriz.”

“Süper” Nate sırttı. “Tam bir kamp havası. Hem de kötü adamlarla.”

“Ve muhtemelen ölümle,” diye ekledi Tristan.

“Biliyorum.” Nate başını salladı, hâlâ sırtıyordu. “Epik.”

Scarlet derin bir nefes alıp ağaçlara doğru yürümeye başladı. En son bu ormana girdiğinde canlı çıkamamıştı.

Tristan’a bakış atarken suçluluk duygusu ciğerlerini sıkıştırıyordu. Tarih tekrar etmek üzereydi.

37

Gabriel ve Heather halatlardan yapılmış tasmalarla bir grup kül adama bağlanmışlardı.

Köpekler gibi.

Kül adamlar onları Raven önderliğinde ormana götürüyordu.

Gabriel etraflarında Mavitaş silahlarıyla donanmış on iki kül adam saydı. Diğerleri neredeydi?

Muhtemelen en yakınındaki kül adamı alt edip kaçmayı deneyebilirdi ama Raven'ın gazabını Heather'ın üzerine salıp ona zarar vermekten çekiniyordu.

Raven'ın siyah saçları arkasında salınırken Gabriel kül adamlardaki kamp eşyalarını fark etti. Çok fazla kamp eşyası vardı.

Raven ne kadar süreliğine burada kalmayı planlıyordu?

Heather halatına takıldı ama hemen toparlandı. Gabriel onun kesilmiş çıplak ayaklarına bakıp kaşlarını çattı.

"Peki, Raven." Gabriel hiçbir şey yokmuş gibi arkadaşça konuşmaya çalışıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Neden konuşuyorsun?" diye parladı Raven.

“Çünkü ağzımı tıkamayı unuttun.” Boynunu esnetti. “Varmamız daha ne kadar sürecek?”

Raven dönüp Gabriel’a yürüdü.

“Hey...” dedi, görünüşüne karşı kendini tutamayarak.

Raven yaşlı görünüyordu. Birkaç saat öncesinden *çok daha* yaşlı.

Siyah saçları köklerinden beyazlamaya başlamış, gözlerinin etrafı kırışmış ve yanakları çökmüştü.

Otuz yaşında görünmüyordu. Elli yaşında görünüyordu.

“Hiç güzel değil, değil mi?” diye alay etti. “O pınara *şimdi* ihtiyacım var! Ayrıca bebek gibi şikâyet etmeye devam edersen ölümlü olmak için yalvarana kadar boynunu tekrar ve tekrar kıracağım!” Cığerlerini zorlarcasına çığlık atıyor, sesi ağaçların arasında yankılanıyordu. “Oraya *vardığımızda* oraya *varacağız!*”

Gabriel delirmiş cadiya tek kelime edemeden baktı. Yanındaki Heather da çok korkmuş görünüyordu.

Raven yeniden yürümeye başlayıp yanındaki kül adama bağırdı. “Neden her şey *yanıyor*? Şu alevleri söndürün!”

Gabriel gözlerini kırptı. Etrafta hiç ateş yoktu.

Cadının kafayı sıyırdığını ve Heather’ın da korkudan kendini kaybetmek üzere olduğunu hesaba katan Gabriel, ormanın içlerine gitmeye devam ederlerken daha fazla konuşmama kararı aldı.

Heather keskin taşlara bastıkça irkiliyordu. Kül adamlar vücudundaki halatları çekip dengesini kaybetmesine ve yere düşmesine neden oldular.

“*Sorun ne?*” diye çılgınca bağırdı Raven, Heather’a sinirle bakmak için dönerken. “Kalk ayağa!”

Bilekleri bağlı olduğu için Heather’ın ayağa kalması biraz sürdü ve kalkıp bir adım attığında da acıdan ağlayacakmış gibi bir ifadesi vardı.

Gabriel ona yardım edebilmek için hareketlendi ama halatlar vücudunu sıktı. “Daha hızlı!” diye bağırdı Raven.

"Al." Gabriel ayakkabılarını uzattı. "Heather benim ayakkabılarımı giyebilir."

Raven çok sinirlenmişti. "Ayakkabı değişimine vaktimiz yok!"

Tanrım. Kadın daha fazla çığırabilir miydi? Ayrıca yüzünün problemi neydi? Her geçen saniye daha da kırışıyordu.

"Heather kanlı ayaklarla hızlı yürüyemez, Raven."

Heather'a elinde bir bıçakla yürüdü. "Demek ki onu motive etmem gerekiyor!"

Tabii ki hayır.

"Onu taşıyorum!" dedi Gabriel umutsuzca. Yeniden. Son zamanlarda fazla umutsuz kalmıştı. "Yolun geri kalanında onu taşıyorum. Böylelikle sen de rehinene zarar vermemiş olursun ve daha hızlı gideriz."

Lütfen Tanrım, işe yarasın.

Raven üfledi. "Tamam." Bir kül adama işaret etti, o da Heather'ı Gabriel'a getirdi.

Gabriel bağlı ellerini kaldırıp kül adamın Heather'ı omzuna yerleştirebilmesi için kasnak yaptı, sonra kollarını indirerek Heather'ı bacaklarının altından tuttu.

"Sağ ol," diye fısıldadı Heather kulağına.

Nefesi boynunu ısıttı ve saçma bir his içini gıdıkladı.

Pofuduk pembe elbisesinin eteği biraz yukarı çıktığında Gabriel bileklerini biraz gevşetip eteği indirmeye çalıştı.

Beceremedi.

"Hadi gidelim!" diye çığlık attı Raven ağaçların arasına girerken.

Heather'ın gövdesinin her adımıyla sırtında sallandığını hisseden Gabriel ormana girdi.

"Eh... Bu garip oldu," diye mırıldandı Heather. "Eminim ki zombilerle dolu bir ormana omzunda bir kızla gireceğini hiç düşünmemişsindir."

Gabriel gülümsedi. "Eh, hayır"

Heather'ın kanamaya devam eden ayaklarına baktığında gülümsemesi soldu.

Heather iç çekti. "Herkese popomu açtım resmen."

"Kül adamların umursadığını sanmıyorum."

Sessizce sallanmaya devam etti. "Raven çılginca yaşlanmış gö-zükmüyor mu? Yani... korkutucu biçimde yaşlanmış."

"Aynen," dedi Gabriel sessizce. "Suyun etkisi hızla geçiyor."

Heather'ın gülümsediğini duyabiliyordu. "Ay, belki yaşlılıktan ölür de şu saçma kül adam köpek gezisi durumundan kurtulabiliriz."

Gabriel gülümsedi. "Harika olurdu."

Raven dik bir yokuştan inmeye başlayınca Gabriel Heather'ın vücudunu güvenle tutabilmek adına bacaklarını kavradı.

"Bak şimdi. Öyle izinsizce dokunmaya kalkışma, Gabriel Michael."

"İzinsizce dokunmak mı?"

"Evet, beyefendi. Ellerini kendine sakla."

Sessizce güldü. "Hayatımız tehlike altındayken bile seni taciz etmemden korkabilmene bayılıyorum. Sanki bu benim için seksi bir şeymiş gibi."

"Yaşlı cadılar ve ölü adamlar ve kanlı ayakların nesi seksi değil? Sence de bütün bu olay çok ateşli değil mi?"

"Hiç de bile," diyerek gülümsedi. "Ayrıca göbek adım Michael değil."

"Ne peki?"

"Göbek adım yok."

"Peki, o zaman artık var Michael."

Gabriel gülümseyerek başını salladı.

"Çenenizi kapayın!" diye çığlık attı Raven.

Kapattılar.

Raven sonunda onları kayaların olduğu bir düzlüğe getirdi ve kül adamlardan Heather'ı Gabriel'in sırtından almalarını ve geniş bir kayaya bağlamalarını emretti.

Hiç rahat değildi.

Heather başını salladı. "Bu kötü oldu. İyi hissetmiyorum. Başım çok ağrıyor ve etrafta parıltılar görüyorum."

Gabriel etrafına bakındı. Parıltı yoktu.

Başını salladı. "Herhalde yoksunluk sendromuyla ilgili. Tristan'ın bizi çok geçmeden kurtaracağına eminim. Sonra da seni pınara götüreceğiz ve sen de... parıltılar görmeyeceksin."

Ya da ölmeyeceksin.

Göğsünde bir koruma ve korku hissi büyüdü ve hissettiklerine inanamadı. Önceden Tristan ya da Scarlet'tan başka kimse için koruyucu hisler beslememişti... Yine de Heather için hissettiği koruma duygusu... farklıydı.

Raven yanlarına geldiğinde saçları yirmi dakika öncesine göre daha da beyazlamıştı. "Kızı alın ve bizimle getirin," diye emretti yanındaki kül adama.

Heather hızla kayadan çözülüp kanlı ayaklarıyla Raven'la beraber yürütüldü. Genişçe bir kayanın etrafından dönüp gözden kaybolduklarında o alışılmadık koruma içgüdüğü yeniden Gabriel'i sardı.

* * *

Güneşin batmasına yakın Scarlet Tristan'la Nate'i bir zamanlar yanında öldüğü kayalıkta götürdü. Korkunç hatıraydı ama neyse. Bu yolculuk da zaten ölümle alakalıydı.

Tepenin zirvesindeyken Scarlet çömeldi ve aşağıdaki kayalara bakarak Heather ve Gabriel'a dair bir işaret aradı.

Tristan arkadan gelip aynısını yaptı, kolu onunkine değerken bir zevk dalgası gönderiyordu. Bir anlığına gözlerini kapayıp kendini toparlamaya çalıştı ve sonra Nate de yanına çömelince yeniden bakınmaya başladı.

Bir hareket görene kadar kayalıkları inceledi. Aşağıdaki bir açıklıkta Heather bağlı bir halde duruyordu ve sabırsız görünen Raven'in etrafını sarmış on iki kül adam vardı.

Ama Gabriel yoktu.

Scarlet'ın midesi kasıldı.

Tabii ki Tristan'ın da ilk fark ettiği bu oldu. "Gabriel nerede?"

Nate dudaklarını büzdü. "Belki çıışı gelmiştir?"

Scarlet titremesine engel olabilmek için uzunca bir nefes verdi.

Hayır. Bu olamazdı. Raven sonsuza dek yaşasın diye Gabriel ölemezdi. Çok fazla açıdan yanlış olurdu.

Tristan yanında, yeşil gözleri keskin ve odaklanmış halde aşağıya bakıyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Nate.

Tristan sırt çantasını çıkardı, dürbünü bulana kadar arandı ve tepeye bir daha baktı. "Raven pınarın yakınlarda olduğunu biliyorsa, haritayı alıp pınara gitme düşüncesiyle buralarda bir yerlere kamp kurmuştur."

Scarlet yeniden Heather'a baktı. Yaşıyor ve nefes alıyordu.

Haritayı kurban etmeden Heather'ı nasıl geri alacaktı? Çünkü hiçbir şekilde haritayı Raven'a ve onun açgözlü "adam öldürmeyle hiçbir problemim yok" modundaki ellerine teslim etmeyecekti.

Tristan küfretti ve Scarlet dikkatini onun gergin çenesine verdi. Endişeliydi. Çok endişeliydi. Korkuyordu.

Gabriel onun için her şeydi. Raven'ın Gabriel'a yapabileceklerine karşın Tristan'ın ne yapacağını düşünemiyordu bile.

Hayır. Daha fazla kurban düşüncesine mahal vermeyecekti.

"Hiçbir şey göremedin mi?" diye sordu Nate.

Tristan başını salladı.

"O da nesi?" Nate gökyüzündeki bir dalgalanmayı gösterdi. Tristan dürbünü yeniden gözlerine dayadı.

Scarlet gözlerini kıstığında dalgalanmanın aşağıdaki ormandan yükselen duman olduğunu fark etti.

Tristan'ın gergin omuzları rahatladı. "Kampı bulduk," dedi. "Ve Gabriel'ı da. Şu kayaların hemen arka tarafında."

Dürbünü çantasına koyup kenardan çekilirken Scarlet tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

"Tamam." Yenilenmiş bir ifadeyle ayağa kalktı. "Haydi, gidelim."

Heather'la Gabriel'ı kurtarma planlarının üzerinden geçip tepenin aşağısında ayrıldılar. Kısmen.

Scarlet bir bakıma Tristan'a bağlı olduğundan, ayrıca kendini düşünmeyen seksi çocuk da Scarlet'in acı çekmesine engel olabileceği mesafenin dışına çıkmayı reddettiğinden, ikisi bir şekilde birbirlerine yakın olmalıydı.

On dakika sonra Scarlet bir ağaca tüneyip onları çevreleyen kayaların gölgelerinde saklanmıştı. Tristan biraz daha ötedeki bir dizi ağacın arasında, Scarlet'in acı çekmeden hareket edebileceği kadar yakın ama uzaklığını da kaslarındaki rahatsızlıktan hissedebileceği kadar uzaktaydı.

Fakat asıl tehlikede olan şeylere nazaran acı hiçbir şeydi: Arkadaşları.

Scarlet Raven'la rehinesinin durduğu küçük açıklığı inceledi.

Heather'ın sarı bukleleri sönmüş, dağınık biçimde yanaklarına dökülüyordu. Burnunda ve dudaklarında kurumuş kan vardı ve pembe elbisesi de yırtılmış ve kanla lekelenmişti. Bilekleri bağlıydı ve vücudu da birkaç kül adama göğsünden bağlanmıştı. Ayakları bağlı değildi ama ayak bileklerindeki kırmızı izler yakın zamanda bağlı olduklarını işaret ediyordu.

Scarlet boğazındaki yumruyu yutkunmaya çalıştı. Hiçbir arkadaş için bu kadar şefkat ve sevgi hissettiğini hatırlamıyordu. Hiçbir hayatında başka kimse Scarlet'ı bu kadar gerçek, normal ve mutlu hissettirmemişti.

Heather gerçekten de Scarlet'in kasvetli hayatında parlıyordu. Şimdiyse orada korkmuş ve yaralanmış halde duruyordu; bir delinin insafına kalmıştı.

Scarlet elindeki görevden onu alıkoymaması adına dikkatini başka bir şeye, başka bir yere yoğunlaştırdı.

Gözlerini Raven'a diktğinde saç diplerinin beyazladığını ve mezarlıktaki haline nazaran yüzünün de daha yaşlı görüldüğünü fark etti. Bu da Raven'ın pınar suyunun bittiği anlamına geliyordu.

Aniden Raven yere çöküp ayağının altındaki toprağı eşelemeye başladı. Vahşi bir hayvan gibi kara toprağa çukur kazana kadar eşelendi. Sonra bir avuç toprak alıp ağzına tıktı.

Neler oluyordu?..

Biraz çignedikten sonra tükürdü. "O pınara ihtiyacım var!" diye bağırды ortalığa.

Peki... Anlaşılan yoksunluk sendromu baş göstermişti. Raven'ı alt etme planları Scarlet'ın tahmin ettiğinden kolay olabilirdi.

Heather'la Raven'ı koruyan on iki kül adam, Scarlet ve Tristan'a rakip bile olamazdı, özellikle de sürpriz atak avantajı kendi ellerindeyken.

Tristan'ın saklandığı yere baktığında güçlü ve öldürmeye hazır duruşuyla Scarlet'ın işaretini beklediğini gördü.

Nate de...

Scarlet demin indiğı tepenin eteğine baktığında Nate'i birkaç yüksek kayanın arkasında beklerken gördü.

Sevgili Nate.

Adam tam bir azizdi. Arkadaşlarına yardım edebilmek için kendi rahatlığından ödün verip duruyordu. Her zaman pozitifti. Scarlet onu ellerini pantolonuna gergince silerken izledi.

O da gergindi ama korkmuyordu.

Onu cesur yapan neydi?

Heather'a ve titreyen dudaklarına ve kırmızı bileklerine baktı. Tristan'a ve azimli yüzüne ve düşünceli gözlerine baktı. Biliyordu.

Sevgi.

Sevgi onu cesaretlendiriyordu.

Sevgi onu savaşmaktan korkmayan ve kazanmaya kararlı bir hale getiriyordu ve umuyordu ki bu iş bitip de her şeyi tek tek düşündüğünde hiçbir şeyden pişman olmayacaktı.

Yeniden Tristan'a bakınca yumru yeniden boğazına oturdu.

Derin bir nefes alarak Nate'in dikkatini çekip ona başını salladı. O da başını salladı ve açıklığa çıktı. Çekinerek.

Lütfen işler plana uygun biçimde gitsin.

Nate ortaya çıktığında Raven çığlık atmaya başladı, az önceki çamur atıştırmamasından kalan topraklar hâlâ yüzündeydi.

“Sen neden buradasın? Scarlet nerede? Haritaya ihtiyacım var!”
Gümüşü gözleri batan güneş ışığıyla parlıyordu.

“Harita bende,” dedi Nate. Sesi titriyordu.

Scarlet bir ok çekip yayına yerleştirdi. Yavaşça çekerek dikkatle hedef aldı ve bekledi.

Nate Raven’ı kül adamların çemberinden çıkarabilirse Scarlet onun kalbini parçalayabilir ve Nate Heather’ı kurtarıırken Tristan da kül adamları haklayabilirdi.

Raven bir adım attı ama güvenli çemberden ayrılmadı. “Bakayım.”

“Önce Heather’ı çöz, sonra sana haritayı göstereyim.”

“Hayır!” Raven kollarını savurdu. “Bana haritayı ver!”

Nate bir adım geri atınca Raven da bir adım ileri attı.

Aferin, Nate. Onu çekmeye devam et.

Elinde kesinlikle harita olmayan eskimiş bir parça kâğıdı havaya kaldırdı, Raven anlayamayacak kadar uzaktaydı. Gerçek harita Scarlet’ın ön cebindeydi.

Herkes sırt çantasını tepenin eteğinde bırakmış, yine de haritayı sahipsizce diğer şeylerin yanına bırakmaya cesaret edememişlerdi.

“Bak işte.” Nate kâğıdı salladı ve bir adım daha geri attı. “Şimdi Heather’ı bırak.”

Raven bir adım attı. “Onu bana ver.”

Bir adım daha atarsa Raven okun hedefine girecekti.

Nate başını sallayıp geri adım attı. “İlk önce Heather’ı serbest bırak.”

Raven adım attı...

Scarlet okunu Raven’ın kalbinin ortasına saplanması için bıraktı.

Bir kül adam haritayı alabilmek için Nate’e atılınca yaratığın geniş vücudu Raven’a giden oku engelledi.

Kül adam ölü halde yere yığıldı ve Raven'ın gözleri Scarlet'in saklandığı yere dikildi. Kalan kül adamlar ikiye ayrıldı, bir taraf Nate'e, diğer taraf da Scarlet'a doğru koşuyordu.

Şimdiye kadar plana pek uygun gitmemişlerdi.

Tristan'ın ağacından oklar uçmaya başlamış, Nate'e saldıran kül adamları yere indirirken Raven da açıklığın güneyinden ağaçlara doğru koşuyordu.

Lanet olsun. Kaçıyordu.

Scarlet arkasından ok üstüne ok atarak ona doğru gelen kül adamları deviriyor, Nate de devrilen kül adamların arasından Heather'a ulaşmaya çalışıyordu. Cebindeki bıçağı kullanarak ipleri kesti ve tepenin eteklerine doğru koşmaya başladılar.

Tristan son kül adamı vurduğunda ağaçtan atlayıp Scarlet'a başını salladı. Scarlet da başını sallayarak sessizce buradaki durumu kontrol altına aldığını ve onun Gabriel'ı kurtarmaya gidebileceğini söyledi.

Tristan duraksadı, aralarına girecek mesafeden dolayı Scarlet'in acı çekmesinden çekiniyordu ama Scarlet hızla elini salladı ve Tristan da kabullenip kayaların arasında kayboldu.

Scarlet'in kaslarındaki gerilme artarken ağaçtan inip vücudunu Tristan'inkine olabildiğince yakın tutmaya çalıştı, bir yandan da Nate'le Heather açıklıktan çıkarken yayını hazır tutuyordu. Tam tepeye varmak üzerelerken sağ taraflarındaki kayalıklardan kül adamlar gelmeye başladı.

Çok fazlası.

Scarlet hızla saklandığı ağaçta çökecek bir yer bulup sırtından bir ok daha çekti. Tristan gitmişti ve Nate'in elinde tek bıçak olduğu için bu sefer kendi başıydı.

Kül adamlar Nate'le Heather'a saldırırken Scarlet da onların küllü göğüslerine ok üstüne ok atıyor, olabildiğince hızlıca arkadaşlarına yaklaşan kül adamları vuruyordu.

Açıklığın öteki tarafından ikinci bir kül adam ordusu çıkıp Heather'la Nate'i kısırdığında Scarlet'ın kalbi gülmeye başladı.

İkisi birden üstlerine doğru kapanan kül adam duvarlarına bakarken Heather'ın gözleri korkuyla kocaman açılmış ve Nate'in eli bıçağı sıkıca tutuyor olsa da biraz titriyordu.

Scarlet umutsuzca ok atıp hedeflerini parçalamaya devam etti ama yetmiyordu. Sevdiği herkes bu unutulmuş ormanda ölmek üzereydi ve Scarlet'ın cephanesi tükeniyordu.

Hayır.

Sevdiği kimse ölmeyecekti.

Sadağından son okunu çekti, hedef alıp vurdu ve ağaçtan atladı. Kemerine yerleştirdiği iki hançeri çıkartıp iki elinde silahıyla arkadaşlarına koşmaya başladı.

Vücudundaki ağrı yoğunlaştı ve bacaklarının, kayalıklarla çevrelenmiş açıklığa kadar onu taşıyabilmesi için dişlerini sıkması gerekti. Aniden her koldan kül adam ona saldırmaya başladı. Vücudunda dolaşan acı hırçın bir kuşun keskin pençelerine dönüşmüş içini parçalıyor, organlarını tırmalıyordu.

Vücudunun hem acıya hem de rakiplerine karşı daha ne kadar süre karşı koyabileceğinden emin değildi.

Alacakaranlıkta olabildiğince hızla düşmanlarını kesip Heather'a ulaşmaya çalıştı. Nate'in de yanına gitmeye çalışıyordu. Hayatta kalmaya çalışıyordu.

Nate bıçağını etkileyici bir güçle savurarak kül adamlara karşı geliyordu.

Scarlet kül adam üstüne kül adam parçalayarak sonunda Heather'a yolunu açmıştı. Hançerlerinden birini Heather'a verip onu kolundan tuttuktan sonra tepeye doğru çektiğinde Nate kenara çekilip kül adamlarla savaşmaya devam etti. Heather'ı saklanabileceği ağaçların ya da kayalıkların oraya götürmeye çalışıyordu.

Ama etrafları sarılmıştı ve bütün acı düşüncesi Scarlet'ın aklından çıktı.

Kül adamlar giderek artarak genç kızın arkadaşlarını koruduğu küçük alanı sarmaya başladılar. Nate kül adam selinin içinde kaybol-

muştı, Scarlet'ın ona dair görebildiği tek şey, dövüşürken aradan gözüken kollarıydı. Heather'a saldıran iki kül adamı Scarlet tek bıçak darbesiyle indirmişti fakat üçüncü kül adam onu şaşırtıp hançerinin yere düşürmesine neden olarak onu silahsız bıraktı.

Dördüncü kül adam Heather'ı yere indirip elindeki hançeri bıraktıran kadar bileğini sıktı, sonra da hançeri tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Scarlet ve Heather silahsız kalmışlardı.

Dördüncü kül adam Mavitaş bıçağını Heather'ın tepesinde kaldırdı. Scarlet yerde dönmesine rağmen yeterince hızlı değildi. Mavitaş bıçağı Heather'ın boğazına iniyordu ki...

Kül adam öldü.

Toza dönen yaratığın birkaç metre gerisinde Gabriel elinde ok ve yayıyla duruyordu. Beklemeden bir ok daha gerip kızlara saldıran diğer kül adamları vurmaya başladı.

İçindeki acıtan pençeleri artık hissetmeyen Scarlet, arkadaşını kenara çekip tehlikeli kül adam kümesinden uzaklaştırdı.

Göz ucuyla Tristan'ı yakındaki bir kayanın tepesinde Gabriel gibi ışık hızıyla ok atarken gördü. Kül adamlar düşmeye başladıkça etrafta kül adamdan ziyade kül kaldı.

Yalnızca bir grup kül adam kaldığında Tristan ok atmaya devam ederken Gabriel da Heather'la Scarlet'a koştu.

"Haydi, gidelim!" diye bağırdı.

Tristan kayadan aşağı atladı ve bir yandan ok atmaya devam ederek tepeye doğru geri geri yürümeye başladı.

Scarlet da Gabriel ve Heather'la koşmaya başlamıştı ama birden gölgelerdeki siyah saçlı bir figürün yerdeki birine keskin bir mavi silah dayadığını görünce donup kaldı.

Nate!

Scarlet gölgelere doğru koştu, bir anlığına silahsız olduğunu unutmuştu.

Raven Nate'in kalbine Mavitaş bıçağı dayamış, diğer elinde bir parça kâğıdı sallarken gümüşü gözleri sinirle parlıyordu. "Bu harita

değil!" Scarlet etrafına bakındığında bir tutam külün yanında Mavitaş baltası görüp kaptı. Tam o sırada ayağının altında bir dal parçası kırıldı ve Raven döndü.

"Sen..." Raven dudaklarını bükerken dudaklarının etrafında hâlâ toprak lekesi duruyordu. "Bana haritayı ver, Scarlet, yoksa gözümü kırpmadan kuzenimi öldürürüm."

"Harita bende değil." Scarlet dikkatle bir adım atarak baltayı kaldırdı.

"Haritaya ihtiyacım..." Raven'ın gözleri Scarlet'in pantolonundaki bir şeye takıldı ve dudakları şeytanca kıvrıldı. "İşte orada."

Scarlet aşağıya baktı.

Lanet olsun.

Cebinden haritanın bir köşesi çıkmıştı. Mükemmel!

Elindeki ağır silahı sıkıca tutarak yavaşladı. "Nate'i bırak."

"Pazarlık zamanı bitti. Değiş tokuş işini mahvettiğin an iyi niyetimle birlikte bütün şansını da kaybettin. Şimdi bana haritayı ver!"

Scarlet bir adım attı ve Raven Mavitaş bıçağını Nate'in göğsüne batırdı. Çocuk irkildi ve tişörtünde kan lekesi oluşmaya başladı.

"Şimdi ne olacak, Scarlet?" Bıçağın ucunu döndürünce Nate'in yüzü buruştu. "Harita mı yoksa bu küçük değerli arkadaşın mı?"

"Nate'i öldürmek istemezsin," dedi Scarlet. "Ona ihtiyacın olabilir. Değil mi?"

Raven çenesini uzattı. "Harita olmadan kurban edecek bir kalbin anlamı yok." Bıçağı yeniden döndürdü ve Nate acıyla homurdandı.

Scarlet Raven'a saldırdı ve baltayı yaşlanan cadının kafasına savurdu. Raven bıçağıyla onu engelledi ve Scarlet da bu şansı Raven'a karnına tekme atarak kullandı. Cadı geriye doğru sendelerken Nate uçuşan Mavitaş silahlarından uzaklaştı.

Balta ağır ve kontrol etmesi zordu ama Scarlet onu başının üstünden kaldırıp Raven'a indirirken rahatlıkla savruluyordu. Balta Raven'ın göğsünü kestiğinde yaradan kan fışkırdı ve Scarlet kendini bir anlığına hem galip hem de suçlu hissetti.

Fakat Raven geniş yarısından akan kanla şeytani bir sesle kahkaha atmaya başladı ve Scarlet yaşlanan vücudundaki yaranın iyileşmesini inanamayarak izledi.

Pınarın suyu hâlâ vücudundaydı.

Scarlet bir anlığına donakalmış olmasına rağmen bu süre Raven'm en sevdiği silahını hazırlaması için yeterli bir süreydi: Ateş.

Sıcak hava dalgası Scarlet'ı sarıp etrafını ateşle kuşatırken kaçmaya çalıştı ancak kolundaki keskin bir acı tökezlemesine neden olunca aniden Raven boğazını sıktı. Scarlet artık siyah lekelerden başka bir şey göremiyordu.

Kalçaları bir yandan öteki yana savrulduktan sonra serbest kaldı. Ateşten duvarlar o an yok oldu ve Scarlet göğsündeki yarası kanamaya devam eden Nate'i Raven'la kavga ederken gördü.

Baltayı Raven'ın boynuna bir daha savurarak kavgaya katıldı ama cadı bir başka ateşten duvarın arkasında kayboldu. Ateş geldiği gibi gitmişti, Raven da hiçbir yerde gözüküyordu.

Nefessiz kalan Scarlet Nate'e döndü. "Yarana dikiş atmamız gerekiyor."

Başını salladı. "Derin değil. Asıl senin dikişe ihtiyacın var."

Scarlet başını eğip kolunun üstündeki kesiğe kaşlarını çatı. Biraz daha aşağıya baktığında kaşları daha da çatıldı.

Raven haritayı çalmıştı.

Nate bir adım attı ve suratını ekşitti. "Raven kurban edilecek biri derken neyi kastediyordu?"

Scarlet başını kaldırdı. "Hiçbir şey. Hadi gidelim."

Nate hareket etmedi. "Ne kurbanı?"

Scarlet'in hazırda bir yalanı yoktu, o yüzden de bir şey söylemedi.

Nate yavaşça başını salladı. "Pınar birinin ölmesini istiyor, değil mi? Bilmem gerekirdi." Nefes verdi. "Tabii bize önceden söyleyebilirdin. Şimdi ne yapacağız? Eğer suya ulaşamayacaksak pınara gitmemizin de anlamı yok. Etrafta fazladan bir kalp de taşımıyoruz."

Scarlet yana baktı.

Nate nefesini tuttu. "Ne... Scarlet, hayır. Dalga mı geçiyorsun? Son hayatında yapmaya çalıştığın şey bu muydu? Kendini feda etmek mi?"

"Hayır." Ona baktı. "Ama şimdiki hayatımda tam olarak yapacağım şey bu."

"Sen delirdin mi?"

"Evet, Nate! Delirdim ve âşığım ve Tristan ölüyor! Onu başka nasıl kurtarabilirim?"

Nate ellerini saçlarına daldırdı ve ona çenesini sıkarak baktı. "Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu senin? Kafayı yemiş gibi konuşuyorsun."

"Scarlet!" Heather'ın sesi ağaçlardan geliyordu.

"Nate!" diye bağırdı Gabriel.

Scarlet başını salladı. "İnan bana, Nate. Eğer başka bir yolu olsaydı..."

"Başka bir yol olmalı." Başını salladı. "Başka bir yol *bulacağım*."

Sesindeki kararlılık hem cesaretlendirici, hem de trajikti çünkü Scarlet başka bir yol olduğuna inanmak istiyor ama olmadığını da biliyordu.

* * *

Tristan kalan yaklaşık on kül adamın ağaçlara doğru kaçışını izlerken sessizce küfretti. Raven bu kadar ölüyü nereden bulmuştu? Etraf sanki zombi mahşer yeri olmuştu.

Yayını kaldırıp Gabriel'in yanına yürüdü, o da ayakkabılarını oldukça pis ve pembe Heather'a veriyordu.

"Scarlet ile Nate nerede?" Tristan etrafına bakarken birden içi korkuyla doldu. Scarlet kendine bakabilirdi, bundan emindi. Ama endişelenmeden duramıyordu...

"Vay canına, Raven'ı gördünüz mü? Aşırı yaşlanmış!" dedi Nate, koşmaktan nefessiz kalmış halde.

Scarlet tam arkasındaydı.

Nefessiz kalmamıştı.

"Aynen," dedi Gabriel, Heather ayakkabılarını giymeye çalışırken ona destek oluyordu. "Pınarın suyuna bağımlı ve yoksunluk yüzünden yaşıyor. Bir de deliriyor."

"Uyuşturucu kötüdür arkadaşlar." Nate başını salladı. "Uyuşturucu kötüdür."

Gabriel'la Heather birbirlerine gergin bakışlar attılar.

"Ne var?" dedi Scarlet.

Tristan onun kolunun kanadığını fark etti ve gözüktüğü kadar kötü olmamasını diledi.

Gabriel duraksadı. "Raven bir süredir Heather'ı pınar suyuyla zehirliyormuş."

Scarlet'ın nefesi kesildi. "Olamaz."

Heather başını salladı. "Haritayla gelmezsin diye kendini garantiye almak istemiş."

"İşte bu iğrenç oldu," dedi Nate.

"Ne kadar vaktimiz var?" Scarlet Nate'e döndü. "Heather... hastalanmadan önce?"

Nate dudaklarını büktü ve Heather'a baktı. "Ne zamandır susuz kaldın?"

"Birkaç gün. Belki daha fazla."

Nate başıyla onayladı. "Yani o zaman birkaç günün daha olmalı."

Scarlet'ın ağzı açık kaldı. "Gün mü?"

"Belki bir hafta," diye hızla ekledi Nate. "Belki daha uzun. Raven'in ne zamandır Heather'ı zehirlediğine bağlı. Su vücudunda ne kadar uzun süre durduysa o kadar hızlı hastalanacak."

Heather'ın yüzü ağlamaklı olunca Gabriel ona yakın olabilmek için hareketlendi.

İlginç.

"Raven pınarın tedavisinin olduğuna dair bir şeyler söylemişti," dedi Gabriel.

"Ah, evet!" dedi Scarlet. "Tedavisi var. Avalon meyvesi pınarın orada yetişiyor ve o da suyun panzehri. Eğer Avalon ağacına ulaşırsak Heather meyveyi yiyip iyileşebilir."

"Cidden mi?" Heather'ın yüzü parladı. "Gerçekten mi?"

Scarlet başıyla onayladı. "Ama yalnızca bir meyve var ki Raven haritayı çalmış olmasaydı bu o kadar kötü olmazdı. O da Avalon meyvesinin peşindeyse... Yani, ondan önce pınara ulaşmamız gerekiyor."

"O zaman hadi gidelim," dedi Gabriel omuzlarını gererek.

Nate parmağını havaya kaldırdı. "Şey, pardon. Etrafta bu kadar kül adam varken, bu karanlıkta ölümcül mağaraya doğru yürüyecek miyiz?" Başını salladı. "Hayır. Oturup bir şeyler yemeli, dinlenmeli ve belki Gabriel'a bir çift ayakkabı bulmalıyız." Önce Gabriel'ın, sonra Heather'ın ayaklarını işaret etti. "Ne oluyor burada?"

"Oturup bir şeyler yiyecek ve içecek ve mutlu olacak vaktimiz yok, Nate," dedi Gabriel sabırsızca. "Raven'ın o meyveyi Heather'dan önce almasına izin veremeyiz."

Bak sen. Tristan önceden Gabriel'ın Scarlet'tan başka bir kızı umursadığını görmemişti. Bu... garipti.

"Bence Nate haklı," dedi Scarlet, "karanlıkta mağaranın girişini bulmak zor olur ve bunun için anlamsızca vakit ve enerji harcarız. Bir de," Nate'le birbirlerine baktılar, "Raven nasılsa bu gece istediğini alamayacak. O yüzden gece kamp için güvenli bir yer bulalım ve günün ilk ışıklarıyla yola koyulalım."

38

Herkes sessizce kamp ateşinin etrafında oturup Nate'in önceden hazırladığı soğuk sandviçleri yiyordu.

Birkaç kayalığın ortasında gizlenebilecekleri bir yer bulmuşlardı. Pınarın haritası Raven'da olabilirdi ama cadının kurban edebilmek için birini yakalamaya çalışacağından Scarlet'in şüphesi yoktu. O yüzden de saklanmak önemliydi.

Scarlet Nate'in sol kolunda ustalıkla diktiği yarasını inceledi. Biraz ağrıyor ama hızla iyileşiyordu.

Karşısında Heather havadaki görünmeyen şeyleri yakalamaya çalışıyordu.

Gabriel kızın bileklerine uzanıp onları yavaşça indirdi. "Parılayan bir şey yok orada."

"Ah, olamaz, yine mi aynı şeyi yapıyordum?" dedi Heather. "Manya gibi boşluğu yakalamaya mı çalışıyordum?"

Scarlet'in içi acıdı.

Tristan'ın omzu Scarlet'a dokunup vücudunu sıcak bir zevkle doldurdu.

Göz ucuyla inceledi. Gayet de bilerek yapıyordu.

Tristan'ın şeytani gülümsemesiyle Scarlet'ın içi daha da acıdı.

Bir sonraki gün, her şey yolunda giderse Scarlet ölmüş olacaktı. Ölümden korkmuyordu ve o an geldiğinde duraksamayacaktı ama Tristan'ın kalbini kıracağını biliyordu.

Scarlet uğruna bunca zaman yaşamıştı ve Scarlet bunu onun elinden alacaktı. Yıllardır Tristan'ın yapmaya çalıştığı şeyi yapıp onun yaşaması için kendi hayatına son verecekti. Eğer ölmezse pınara asla erişemeyeceklerdi.

Tristan ölecekti.

Heather ölecekti.

Ayrıca planını açıklarsa –ki bunu asla yapmayacaktı– bir başkası onun yerine ölmeye çalışacaktı ve Scarlet buna asla izin veremezdi.

Sandviçinden bir ısırık alıp pınarın diğer herkese getireceği mutlu şeyleri düşünmeye çalıştı. Tristan bir daha asla acı çekmeyecek ve sağlıklı bir hayat sürecekti. Gabriel birine gerçekten âşık olabilecekti ki bunu kesinlikle hak ediyordu. Nate lanet karmaşalarına sürekli sürüklenmeden hayatını yaşayabilecekti. Heather iyileşecekti.

Scarlet en yakın arkadaşına baktı. Aralarında en çok Heather hayatı hak ediyordu. Bütün bunların arasında en olumlu ve umut dolu olan oydu. Lanet onu lekelememişti, onda Tristan gibi işkence görmüş bir ruh, Gabriel gibi umutsuz bir romantik ya da Nate gibi yalnız bir kalp bırakmamıştı. Heather'ın hâlâ şansı vardı.

Hiçbir şey için olmasa bile Scarlet bunun için ölebilirdi.

Nate haritanın kopyasını kenara koyup sırtıttı. “Ateşin başında pınarı bulup laneti kaldırdıktan ve Heather'ı iyileştirdikten sonra yapacaklarımızı konuşalım mı? Gabriel, sen başla.”

“Neden ben başlıyorum?”

“Çünkü ben takım kaptanıyım ve öyle diyorum.”

Heather gözlerini devirdi. “Muhteşem Takım'ın iki üyesi bugün az daha ölüyordu. Bence yeni bir takım kaptanı seçmeliyiz.”

"Hey," dedi Nate alınarak. "Kaptanın işi lider olmaktır, bebek bakıcılığı değil. Tamam, Gabriel. Lanetsiz hayatında ne yapacaksın?"

Gabriel kısa bir dalla oynuyordu. "New York'taki daireme geri dönerdim. Belki bir hayvan sahiplenirdim. Belki âşık olurdum. Belki olmazdım. Her türlü, cadılardan uzak duracağım. Sonsuza dek."

"Keşke şu felsefeyi beş yüz yıl önce hayata geçirseydin." Nate Heather'a bakmadan önce sırttı. "Senden ne haber? Sen hayatının geri kalanında ne yapacaksın?"

Heather bir an düşündü. "Moda tasarımı okuyabileceğim güzel bir okula girmeye çalışırdım. Ah, bir de dünyayı gezerdim. Ve yeni yemekler denerdim. Sonra evlenip çocuk sahibi olurdum ve şu eğlenceli, yılbaşı için ağacı fazlaca süsleyen ve sürekli kurabiye gibi kokan ninelerden olurdum."

"Vay canına. Bu... ayrıntılı oldu," dedi Nate.

"Ayrıca çimen yemek ve ayıya binmek istiyorum," diye ekledi Heather kaşlarını çatarak. "Ama bunu uyuşturucu söyletiyor olabilir."

"Tamam." Nate Scarlet'a baktı. "Peki, sen? Pınar seni ölümlü yapıp yalnızca tek hayatın kaldığında ne yapacaksın?"

Scarlet göğsündeki sıkışmayı kontrol altına alabilmek için bir anlığına bekledi. "Eğer yalnızca tek hayatım kalmış olsaydı..." Başını salladı. "1500'lerde ölümlüken zaten tek hayatım vardı ve fakirdim ve sevgiyle sarmalanmışım. Hayatım böyleydi ve çok güzeldi."

Nate sertçe nefesini verdi. "Şu ateş başındaki arkadaş ortamının seviyesini çok güzel yükseltiyorsun, Scarlet. Şimdi bunun üzerine nasıl çıkacağız?"

"Sadece dürüst davranıyorum," dedi. "Ya sen, Nate? Senin tek hayatın kalsa ne yapardın?"

Gülümsedi. "Bir zaman makinesi bulup Molly'yle ilk tanıştığım güne dönerdim ki hayatımı yeniden onunla yaşayabileyim. Hayatımın en mutlu dönemiydi. Ondan sonrası sadece," omuz silkti, "vakit kaybı. Sen, Tristan?" Scarlet'ın yanındaki pek sessiz Archer'a döndü. "Tek ölümlü hayatında ne yapardın?"

"Scarlet'la evlenirdim."

Herkes Tristan'a gözlerini dikti. Scarlet dahil.

Bunu nasıl söyleyebilirdi? Tristan bunu hiç çekinmeden, açıkça nasıl itiraf edebilmişti?

Scarlet'ın kalbi ortadan bölünüp gerisinde minik parçalar bıraktı. Yanındaki yeşil gözlü çocuk onunla evlenmek istiyorken kendisi onun hayatını kurtarmak adına intihar girişimindeydi.

Nate gözlerini devirdi. "Bir daha asla bu oyunu sen veya Scarlet'la oynamayacağım. İkiniz de fazla dramatiksiniz. Kurabiye kokan nineye dönebilir miyiz?" Heather'a baktı. "Başka neler istiyorsun?"

Heather yere bakarak sersem sersem gülümsedi ve toprakta parmağını gezdirdi. "Toprak çok tatlı."

Gabriel uzandı ve sessizce, "Heather..." dedi.

"Ne?" Başını birden kaldırıp ateşin etrafına baktı. "Ne oldu? *Yine mi* aynı şeyi yapıyordum? Delirdim mi?"

Kimse bir şey demedi.

"İnanamıyorum!" Esnedi. "Bağımlı oldum. Aklımı kaybediyorum çünkü tam bir keşim."

"Keş filan değilsin," dedi Scarlet. "Zehirlendin. Arada fark var."

Heather'ın gözleri büyüdü. "Ama delirmişim gibi hissediyorum. Çığlık atmak, kahkahaya boğulmak ve çikolatalı puding dolu koca-man bir havuzda yüzmek istiyorum."

"Cidden delirmişsin," dedi Nate. "Ama lezzetli şeyler söylüyorsun."

"Kapa çenenil!" diye bağırdı Heather, sonra özür dilercesine nefesini tuttu. "Çok özür dilerim, Nate! Sana neden bağırdığımı bilmiyorum. Deli olmak istemiyorum. Bu haksızlık. Ölmek istemiyorum..." Yüzünü elleriyle kaparken sesi çatlıyordu.

Scarlet oturduğu yerden kalkıp onun yanına gitti. "Hey, bir şey yok," dedi sırtını sıvazlayarak. "Seni iyileştireceğiz ve bunların hepsi geçecek."

"Ben deli değilim." Heather'ın boğuk sesi ellerinin arasından geliyordu. Yukarı baktı. "Ama deli olabilirim."

Scarlet anlayışla başını salladı. "Uyuşturucunun insan üzerinde böyle etkileri oluyor. Ama iyi olacaksın. Söz veriyorum."

Heather inanmayarak gözlerini devirdi.

Scarlet arkadaşının elini sıktı. "Söz veriyorum."

Birkaç dakikalığına sessizce oturdular, herkes gözlerini birbirinden kaçırıyordu. Nate birkaç kez bir sonraki günün planından konuştu ama onun dışında muhabbet kısırlaşmıştı.

Ateş sönmeye başlayınca herkes yatmaya gitti. Scarlet'la Heather bir çadırı paylaşıırken Nate, Gabriel ve Tristan da Raven ve onun kül adamlarına karşı nöbetleşe ateşin yanında uyudular.

Scarlet çadırın kırmızı kumaşına bakıp onu tam olarak buraya getiren önceki hayat ve yolculuklarını düşündü. Pınarı bulduğunda hayatın daha iyi olacağını düşündüğü zamanlar nasıl da komik geliyordu.

"Scarlet," dedi Heather. "Uyanık mısın?"

"Evet."

Heather gülümsüyor gibiydi. "Hani şu eski sevgilinin manyak eski sevgilisinin beni sutyen cebinden çıkardığı bir şırıngayla ilaçlayıp da peşimizde zombilerle sihirli bir pınar aramak zorunda kaldığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Scarlet gülümsedi, o anlığına Heather'ın her zamanki halinde olduğuna şükreliyordu. "Galiba hatırlıyorum."

"Güzel zamanlardı."

"En iyisiydi," dedi Scarlet. "Bir ara yeniden yapmalıyız."

"Kesinlikle." Heather döndü. "Bir de şu geçen sene bir daha asla kamp yapmaya çıkmayacağıma dair yemin ettiğim zamanı hatırlıyor musun, hani kirli ve rahatsız ve uyumak için olabilecek en kötü seçenektir?"

Scarlet yukarıya bakarak gülümsedi. "Evet."

"Kesinlikle haklıydım. Kamp yapmak iğrenç." Uyku tulumunu tekmeledi. "Ayak tırnaklarımın altında toprak var, ayaklarım acıyor ve bu sabah koluma bir şey yapıştı ve çıkmıyor. Eve döndüğümüzde,

tabii ben beş duş aldıktan sonra kesinlikle benim tarzımda kamp yapacağız. Yumuşak pijamalar, dondurma ve su tesisatıyla.”

Eve döndüğümüzde.

Gözyaşları boğazını düğümleyince Scarlet hemen yutkundu. “Tesisat önemli.” Gülümsedi. “Laura’nın kasaba dışındaki ilk gecesinde sana evde yalnız kalacağımı söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Dondurma ve kasap bıçağıyla kapıma gelmiştin.”

“Ah, *tabii ki*,” dedi Heather. “Sarışınlar için Hayatta Kalma Rehberi’nden. Her zaman yastığının altında bir kasap bıçağıyla uyu. Karanlık Vadilerde Yürürken Her Zaman Düz Tabanlı Ayakkabılar Giy’in hemen yanında.”

“Bu kılavuz harikaymış.”

“Ah, evet. Haftaya sende kalacağım zaman getiririm.”

Haftaya.

Scarlet yutkundu. “Avalon’da okuldaki ilk günümü hatırlıyor musun, nasıl gergin ve korkmuştum. Sonra okula geldim ve sen de ikimizin fotoğraflarını cesaretlendirici özlü sözlerle beraber dolabımın içine bantlamıştın.”

“Evet. Sanırım en sevdiğim *Güç Sende Artık* isimli olandı.”

“Güç bende artık.”

“Aynen öyle.”

Scarlet güldü. “Sensiz okulda tutunamazdım. Sensiz... hiçbir şey yapamazdım.” Başını çevirip ona baktı. “Sen gerçekten mükemmel bir dostsun.”

Heather gözlerini devirdi. “Ben de bunu diyorum zaten. Ama sen hâlâ inatla ben ne dersem diyeyim askılı giydiğinde sutyen takmıyorsun.” Onaylamayarak başını salladı. “Arkadaşlar arkadaşlarının dingildemesine izin vermez, Scarlet.”

Scarlet güldü. “Sutyen sevmiyorum. Memeler için korse gibi.”

“Meme korsesi. Bunun patentini alacağım.”

Scarlet başını salladı. “Seni seviyorum.”

Heather esneyip gözlerini kapadı. “Ben de seni seviyorum.”

Scarlet'in kalbi yeniden sıkıştı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

* * *

Nöbet tutma sırası Tristan'daydı ama Nate de onunla oturuyordu.

"Nasılsın?" Tristan ona baktı.

Nate omuz silkti. "Hiç. Sadece güzel gece manzarası ve serin rüzgârın keyfini çıkarıyorum."

Tristan başını salladı. "Kurt uluması duydun mu?"

"Evet! Sen de mi duydun?"

"Hayır." Tristan gülümsedi. "Dostum, bu konuda konuşmuştuk. Georgia'da kurt yok."

"Belki *normal* kurtlardan yoktur..."

"Kurtadam da yok." Tristan ellerini cebine soktu. "İlle bir şeylerden korkacaksan kül adam ordularını ya da Gabriel'la takılmış şeytani kuzenleri dene."

"İyy."

Tristan bir an bekledi. "Peki, cidden neden uyanıksın?"

Nate derin bir nefes aldı. "Düşünüyordum işte. Harita, günlükler, sihir." Ayaklarını yere sürttü. "Beş yüz yıldır bu pınarı arıyoruz ve tarif edilmesi güç bir macera oldu, anlıyor musun? Sona bu kadar yaklaşmış olmamız çok garip geliyor." Tristan'a baktı. "Eminim mutlusundur."

Tristan bir an düşündü. "Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor Scarlet iyileşip bir daha onun acı çektiğini görmediğimde mutlu olacağım." Rüzgârla birlikte karanlık ağaçlar salındı. "Bir şeyler peşinde."

Nate omuz silkti. "Belki gergindir. Savaşacak canavarlar ve mağaralar ve cadılarımız var. Sanki gerçek hayatta bilgisayar oyunundayız."

Tristan başını salladı. "Ve sen de bir avcısın."

"Tam olarak öyleyim." Bir esinti daha gelince Nate ürperdi. "Scarlet için endişelenme. Bazen insanlar sevdiklerini korumak için bir şeyler saklarlar. Ona güven yeter."

Tristan başıyla onayladı. Doğruydı.

Göğsü ağrımaya başlamıştı.

39

Ertesi sabah Gabriel Nate'e gözlerini dikti. "Üstündeki ne?"

Kamp alanındaki herkes acele ediyor; Mavitaş mağarasına giden yolculukları için çantalarını hazırlıyordu.

Nate üzerindekiilere baktı. "Macera kıyafeti."

"Indiana Jones'a benziyorsun."

"Aynen... ah! Kamçımı alayım." Tam Heather çadırdan çıkarken Nate çantasına koştu.

Genç kız Gabriel'a bakarak etrafında döndü. "Nasıl görünüyorum?"

Üzerinde mini kot şort ve parlak pembe tişört vardı. Sarı saçlarının bir tarafı keçe gibiydi ve kolları, bacakları ve yüzünün her yerinde çamur izleri vardı.

Gabriel duraksadı. "Çöp arabası tarafından ezilmiş bir Barbie bebek gibi."

"Yuh. Cidden mi, Gabriel?"

Omuz silkti. "Ne dememi istiyorsun?"

"Cesaretlendirici bir şey söyle," diye parladı. "*G.I. Jane gibi görünüyorsun*, gibi bir şey."

"Ama G.I. Jane gibi görünmüyorsun. Ayrıca neden pembe giydin?"

Tişörtüne baktı. "Ne renk giymeliyim?"

"Bilmiyorum. *Ormandaki yardıma muhtaç kız* diye bağırmayan bir renk mesela?"

Heather gözlerini kıstı.

"Buldum!" Nate elinde bir kamçıyla, gerçek bir kamçıyla ayağa kalktı.

"Neden bir kamçın var?"

"Sende neden yok?"

Ah Tanrım.

Elini sallayan Nate kamçıyı savurdu. Kamçı havada şaklayıp bileğine çarparak kanamasına neden oldu.

Nate kamçıyı yere atıp elini sıktı. "Biraz alıştırma yapmam lazım."

"Kamçı kullanarak mı? Pratik ekşiğin olması gönlümü ferahlattı." Heather kollarını pembe tişörtü üzerinde kavuşturdu.

Gabriel başını salladı. "Neden kamçı getirdin ki?"

"Çünkü Tristan Thor çekicimi getirmeme izin vermedi. Ayrıca, bir kamçıya ne zaman ihtiyaç duyacağını bilemezsin. Oldukça uzun bir şeye tırmanmamız ya da derin bir uçurumdan salınmamız gerekirse ne olacak?"

"Herhangi bir uçurumdan salınacağımız konusunda derin şüphelerim var."

"Önemli değil." Nate omuzlarını dikti. "Yine de kamçıyı götürüyorum. Bir de ne götürüyorum, biliyor musunuz?" Çantasından bir şey çıkardı. "Bunu."

Kafasına bir Indiana Jones şapkası yerleştirdi. Kamçısını yerden alarak ellerini kalçasına koyup Heather'ın yanında durdu ve Gabriel'a sırtıttı. "Şimdi nasıl görünüyorum?"

Gabriel Indiana Jones ve Çöp Arabası Barbie'ye baktı.

Tanrı yardımcımız olsun.

Scarlet çadırdan kargo pantolon ve siyah ip askılarıyla çıktı, saçları arkadan toplanmış ve elinde bir bıçak vardı.

"İşte, bu ölümcül bir pınara doğru yola çıkarken giyineceğiniz şey." Gabriel Scarlet'ı gösterdi.

"Askılı mı, Scarlet?" Heather göğüslerine bakıyordu. "Ciddi misin?"

"Ama rahat."

"Orada neler oluyor?" Tristan uyku tulumunu toplamayı bıraktı. "Neden herkes konuşup vakit öldürüyor? Ayrıca neden Heather pembe giymiş? Hadi ama arkadaşlar."

Heather gözlerini devirdi ve çadırın içine girdi, bir dakika sonra koyu gri bir tişörtle çıktı.

"Daha iyi mi?" Başını Tristan'a eğdi.

"Evet. Hayatını en azından bir saat daha uzatmış oldun."

* * *

Sabah güneşi, mutlu gökyüzüne bakan Scarlet'ın yüzünü ısıtıyordu. Sıcaklığın güzel olduğuna karar verdi. Güneş, genel olarak, her gün doğup yanında yenilik getiren mutluluk verici bir sabitti. Neden daha önceden güneşi böylesi bir umut ışığı olarak görmemişti ki?

Kollarını açtı ve bilinçsizce etrafındaki ağaçların yapraklarının ellerini okşamasına izin verdi; yeşil ve yumuşak, çiy serinlemiş, onları her geçen güne taşıyan koca ağaca bağlı halde yaşayan yapraklar. Bir başka yaprak avuç içine değince onu bir anlığına sıkıp hayatının kaynağından koparmadan hemen önce bıraktı.

Solunda gözlerini önüne dikmiş Tristan, gün ışığı altında dikkatle hareket ediyordu. Onun yanında Nate bir yandan ağaçlar arasında yürürken sırt çantasını ayarlıyordu. Sağında Gabriel sessizce yürüyor ve yanındaki Heather'a arada bir bakıyordu.

Heather boynunu kaşıyıp çevirdikten sonra Gabriel'a baktı. "Yine mi saçmalıyorum?"

Gabriel gülümsedi. "Hayır."

Yalan söylüyordu ama güzel bir yalandı.

Scarlet güzel yalanlar için minnettardı.

Heather iyileşecekti.

Gabriel bir gün âşık olacaktı.

Tristan Scarlet'ın kendini kurban etmesini anlayacaktı.

Nate'in kalbi Molly'nin ölümünü atlatacaktı.

Hepsi çok güzel yalanlardı.

Güneş batana kadar yürüdüler ve sonunda Mavitaş mağarasını buldular.

Mağaranın ağızı tam da kayalıklar gibiydi, yalnızca parlak yeşil sarmaşıklarla kaplıydı. Mağarayı ele veren tek şey kalın sarmaşıklar arasından gözüken parlak mavi taşlardı.

"İşte burada," dedi Scarlet herkesi durdurarak.

Gabriel mağara girişini kapatan dikenli dallara göz attı. "Bunlar da sihirli sarmaşıklar mı?"

Sarmaşıklar Scarlet'ın kolları kadar kalındı, dikenlerle kaplı ve arkasını göstermeyecek kadar da karışıktilar.

"Evet," dedi Scarlet. "Aynı zamanda ölümcüller."

"Çok sihirli görünmüyorlar," dedi Nate. "Ya da ölümcül."

"Günlüğe göre sarmaşıklar yalnızca ölümsüz kanıyla kesilebiliyor, yani," Scarlet kanla kaplı bıçağını kemerinden çıkardı, "bakalım işe yarıyor muymuş." Bıçağını kaldırıp en yakındaki sarmaşığa indirdi ve kolaylıkla ikiye ayrılmasını izledi.

Hah.

Heather yüzünü buruşturdu. "Pek de heyecanlı olmadı."

Scarlet kaşlarını çattı ve tam bu sihirli ve ölümcül bitki olayına omuzlarını silkecekti ki kesilmiş sarmaşık hareketlendi. Yeniden filizlenip kendini topladı ve boşluk kapanana kadar yeşil kapıyı onardı.

"İşte *bu* sihirliydi," dedi Nate.

Scarlet derin bir nefes aldı. "Tüm yapmamız gereken, sarmaşıkları olabildiğince hızlı keserek onlar kapanmadan mağaraya girmek."

"Ve içeride kapana kısılmak," diye ekledi Heather omuz silkerek. "Hiç de korkutucu değil."

Tristan çoktan herkese kanla kaplı silah dağıtmaya başlamıştı. "Eğer hepimiz aynı anda kesmeye başlarsak sarmaşık yeniden filizlenene kadar geçebileceğimiz delikler açabiliriz." Gabriel'a bakıp Heather'a başını salladı.

"Ne... O da neydi?" Heather tek kaşını kaldırdı. "*O kardeşim, şu sarışın pilicin herhangi bir uzvunu kesmesine izin verme* bakışı neydi öyle? Çünkü bilmenizi isterim ki kasap bıçakları uzmanlık alanımdır."

Tristan Heather'ın elindeki silaha işaret etti. "O bir pala."

Dudaklarını büken Heather silahına baktı. "Hepsi aynı şey değil mi?"

"Bunu hiç söylememişsin gibi davranacağım. Herkes hazır mı?" Tristan herkesin silahını kaldırdığından emin olmak için baktı. "Bir... İki... Üç."

Herkes silahını indirdi ve Muhteşem Takım sarmaşıklar arasından önlerindeki karanlığa doğru hızla yollarını açarken etrafa sarmaşık parçaları uçuşturdu.

"Of." Sarmaşıklar yeniden büyümeye başlarken Nate dişlerinin arasından nefes aldı. Yırtılmış tişörtünün kolunu sıyrınca omzundaki kanlı kesik açığa çıktı.

"Dikenlere dikkat edin." Kanı sildiğinde yaradan yeniden kan geldi. Yine sildi. Hâlâ kanıyordu.

"Neden iyileşmiyorsun?" diye sordu Gabriel.

Scarlet dikenleri inceledi. "Mavi uçları var: Belki Mavitaş gibilerdir."

"Mükemmel," dedi Gabriel. "Öldüren bitkiler."

Sarmaşıklar yeniden bir duvar oluşturup onları mağaraya tamamiyle kısırına dek büyümeye devam etti. Scarlet'sa mağaranın karanlık olmadığını fark etmişti.

Sanki mağara hayatta ve nefes alıyormuş gibi yumuşak ve mavi bir parıltı duvarları aydınlatıp hafifçe titretiyordu. Pırıldayan mavi ışık güzeldi neredeyse.

"Ah, hayır: Yine başladık." Heather paniklemiş gibiydi. "Pırılıtlar görüyorum. Hem de her yerde. Ay, ay, ay..."

"Hayır; hayır. Sorun yok, Heather," dedi Scarlet. "Mağara öyle. Duvarlar cidden parlıyor."

"Ah." Heather biraz sakinleşti.

"Sen 'mağara' dediğinde," dedi Nate Scarlet'a, "daha az parlak ve daha çok yarasalı bir yer hayal etmiştim."

Scarlet bir adım attı. "Ben de."

"İşte bu mükemmel. Parlayan duvarlar mağarada yolumuzu bulmamızı kolaylaştıracak."

Biraz karanlık olsa bile, mavi duvarlar fener kullanmadan ilerleyebilmeleri için yeterince ışık veriyordu.

Tristan hareketlendi. "Bu duvarlar ölümsüzleri güçsüzleştiriyor muydu?"

"Evet. Tabii öldüren bitkiler seni daha önce öldürmezse." Gabriel mağara duvarına dokunup bekledi. "Hiç farklı hissetmiyorum."

"Ben de." Nate başını kaşıdı.

"Aslında ben... daha güçlü hissediyorum," dedi Tristan.

Scarlet onu hissetmeye çalıştı, fakat ruhunda hiçbir şey yankılanmadı.

"Belki de mağara bizim korktuğumuz kadar zayıflatmıyordur," dedi Nate.

Scarlet Tristan'a bakıp yeniden denedi ama hâlâ bir şey yoktu.

Tristan onun bakışlarını yakaladı. "Ne oluyor?"

"Eec..." Scarlet kendi içinde arandı. "Artık seni hissedemiyorum. Hem de hiç."

Tristan kaşlarını çattı. "Emin misin?"

Başıyla onayladı. "Sen beni hissedebiliyor musun?"

Tristan başını iki yana salladı.

"Bu garip." Scarlet Nate'e baktı. "Sence neden..."

Tristan birden Scarlet'ın bileğini sıcak parmaklarının arasına alınca Scarlet gözlerini oraya çevirdi.

"Bir şey hissediyor musun?" diye sordu.

Dokunuşuyla doğaüstü bir zevk hissetmemiş, aksine... normal hissetmişti. Harika.

"Ah," dedi Nate anlayarak. "Demek günlükteki ölümsüzlere ölümcül derken kasıt bu. Mağara ölümsüzlüğü kaldırıyor."

Scarlet'ın bakışları Tristan'inkilerle buluştu. Beş yüz yıldan beri ilk defa ikisinden biri tehlikeye girmeden birbirlerine dokunabiliyorlardı.

Bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla Tristan da aynı şeyi fark etmişti.

Şimdiye bileğini saran el inanılmaz bir şekilde yakın hissettiyordu. Sıcak ve güvenli ve *yakın*.

Nate başını salladı. "Bu durum aynı zamanda nasıl birbirinizi hissedemediğinizi ve Tristan'ın daha güçlü hissettiğini de açıklıyor. Tek bir hayat gücünü paylaşıyorsunuz."

Demek öyle.

Tristan Scarlet'ın bileğini henüz bırakmamıştı ve o da bundan gayet memnundu.

"Herkes ölümlü. Oley. Şimdi devam edebilir miyiz?" dedi Heather

Tristan parmağını Scarlet'ın bileğinde gezdiriyordu ve bir şeyler kalbinin hoplamasına neden oluyordu. Basit bir dokunuştur ama umursamaz ve korkusuzcaydı. Tristan böyle rahatlıkla ona yüzlerce yıldır dokunmamıştı ve Scarlet onu bırakmasını istemiyordu.

Ama bıraktı. Parmaklarını okşayarak yavaşça bileğini bıraktığında Scarlet'ın kendini ve midesinde uçan kelekleri toparlaması biraz zamanını aldı.

Herkes onlara bakıyordu.

"Peekiii." Nate ellerini çırpı. "Rahatsız edici cinsel gerilimden ilk çıkmak isteyen kim? Gabriel? Heather?"

"Üf. Boğun beni," dedi Heather. "Bir dakika. Hayır. Kimse beni boğmasın."

Gabriel gözlerini devirdi ve mağaranın içine doğru yürümeye başladı, Heather'la Nate de onu takip etti.

Scarlet arkadaşlarını parlayan mağara boyunca takip ederken Tristan'ın yanından ayrılmadı. Omuzları birbirine sürtüyordu ve vücudunu saran elektriğin ölümsüz kanı veya sihriyle alakası yoktu. Sadece... gerçektir.

Tristan'a baktı, etraflarını saran mavi parlaklıkla gölgeli profilini inceledi. Aralarındaki herhangi bir şeyin gerçek olmasının üstünden çok uzun zaman geçmişti. Ya da izinli olmasından. Ya da güvenli.

Tristan'ın bakışları onunkiyile buluşunca Scarlet önüne bakıp yutkundu. Boğazı kurumuştur. Kalbi kurumuştur. Onu özlemişti. Tam yanında yürüyordu ama yine de onu özliyordu. Yüzyıllardır onu özliyordu.

Sanki duygularını hâlâ hissedebiliyormuş gibi Tristan parmaklarını kolunun arkasında gezdirdi ve yavaşça bileğine doğru inerek elini tuttu. Sanki ikisinin arasına, kalplerinin arasına yüzyıllar girmemiş gibi elini sardı. Elleri birleşmişti, Scarlet nefes alabiliyordu, ilk yaşamında ağaçların arasında koşturduklarından beri ilk defa gerçekten nefes alabiliyordu.

Rüya görmediğinden emin olmamak için hafifçe elini sıktı. Birbirlerine dokunuyorlardı ve kimse ölmüyordu. Eğer yapmayı planladığı şey yüzünden bu kadar çökmüş halde olmasa gülümseyebilirdi bile.

Mağaradaki yürüyüşlerinin ilk saati çoğunlukla Nate'in pınara giden en kısa yol üzerine düşünmesiyle geçti. Mağara boyunca yollar bir sürü kavşakla ayrılıp kim bilir nerelere gidiyordu. Haritayı takip eden Nate oldukça sıkıcı birkaç tünel sonunda tahminlerinden de erken pınara varacaklarından emindi.

Birkaç saat sonra bir duvara tosladılar.

Sarmaşık duvarıydı ama olsun.

Bu sarmaşık kapı bir öncekinden farklıydı. Genişti ve sürekli hareket halindeydi. Yaklaşık beş metre genişliğindeki alanda sarmaşıklar dönüp tünel boyunca yılan gibi sürünerek hışırdıyordu.

Sarmaşıkların arasına bakan Scarlet, sadece daha fazla sarmaşık görüyordu ki bu duvarın hayli kalın olduğu anlamına geliyordu. Sarmaşıkların mavi dikenleriye nabız gibi parlıyordu.

Haritaya göre devam etmek istiyorlarsa dikenli sarmaşık duvarından geçmek zorundaydılar.

Hayli sıkıcıydı.

"Hale bak," dedi Gabriel. "Hareketli bir ölüm duvarı."

"Bir engelli parkurmuş gibi düşünün," dedi Nate. "Yalnızca sarmaşıkları yarmamız ve öteki tarafa geçene kadar devam etmemiz lazım."

"Şu hariç," dedi Heather, mağaranın iki yanındaki duvarlardan fırlayan Mavitaş çıkıntılarını göstererek.

Nate'in gözleri büyüdü. "Hay bin kunduz."

"Neye ihtiyacımız var, biliyor musunuz? Testereye. Neden kimse testere getirmeyi düşünmedi?" Heather tırnaklarını yiyordu.

"Bir dahaki sefere." Nate Tristan'ı işaret etti. "Not al, dostum. Takip cihazları ve testereler."

Scarlet bir adım öne attı. "Ben önden gidiyorum."

Tristan yüzünü buruşturdu. "Ya tabii, ne demezsin."

"Pardon? Aranızdaki tek yarı-ölümsüz benim. Ölürsen hayata geri dönerim."

Nate, "Tabii mağara *bütün* ölümsüzlüğü kaldırmıyorsa geçerli bir durum bu. Yoksa gayet ölümlü oluyorsun ve ölümün de kalıcı oluyor," dedi.

Lanet olsun.

Scarlet bunu düşünmemiştii.

"Neden bir sıra halinde hepimiz birden gitmiyoruz? Hepiniz birden saldırsak grup halinde öteki tarafa ulaşabiliriz," dedi Gabriel. "Ben önden giderim ve Nate'le Heather arkamda olur, sonra da Scarlet'la Tristan. Böylece önde ve arkada ikiye sağlam değişici olur."

"Kendini koruyamayan zayıf ve manyamış kız da ortada kalır," dedi Heather sessizce.

“Elinde bir *palayla*.”

Arkalarında bir gürültü duyup döndüklerinde bir grup kül adamın ellerinde silahlarıyla onlara doğru geldiklerini gördüler.

“Buraya nasıl geldiler?” diye sordu Heather.

“Raven,” dedi Scarlet. “Onlar bize yetişmeden sarmaşıklardan geçmeliyiz.”

Herkes sıraya girdi ve arkada düşmanları varken birer birer hareketli ölüm duvarına daldılar.

* * *

Tristan Scarlet’ı sarmaşıklara doğru takip ederken iki elinde de bir bıçak vardı. Takım olarak, onlara saldıran dikenleri baştaki birkaç metre boyunca başarıyla alt etmişlerdi. Ama duvar sandıklarından da kalındı ve az sonra Tristan Scarlet’ın bir saniye önce kestiği sarmaşığı kesmeye yetiştirmek için deli gibi bıçaklarını savuruyordu.

Kül adamlar giderek yaklaşıyordu ve birazdan onlarla sarmaşıklara dalacaklardı. Tristan’ın isteyeceği son şey savaşı bitkiler ve ölü kölelerle aynı anda dövüşmektir.

Hızla kesmeye devam etti, sarmaşıklar üstüne sürünürken mavi uçlu dikenler tenine batıyordu. Scarlet duvardan fırlayan filizlere saldırırken kendisi de ayaklarının dibindeki sarmaşıklara odaklanmıştı. Grup süzülen yeşil nehirle giderek birbirinden kopuyor, farklı yönlerde savruluyordu.

Birkaç kül adam sarmaşıklara girdi.

Yeşil bir canavarın dokunaçları gibi koyu renkli bir sarmaşık Scarlet’ı gövdesinden tutarak onu Mavitaş çıkıntılılarıyla kaplı duvara doğru çekti. Tristan bıçağını canavara savurup onu son anda çıkıntılara çarpmadan kurtardı.

Yeşil akıntı boyunca yollarını açarlarken her geçen saniyeyle kül adamlar onlara yaklaşıyordu.

Kül adamlar neyin peşindeydi? Harita Raven'daydı. Daha ne istiyordu?

Tristan artık Gabriel, Nate ya da Heather'ı göremiyordu; sarmaşıklar iyice kalınlaşmış, adeta onları içine hapsediyordu. Bu gerçekten mükemmel olurdu.

Scarlet'la yeşil ağın sonuna gelip dikenli sarmaşıklardan kurtulduklarında kendilerini bir başka parlayan mavi mağarada buldular. Yalnız.

"Kimse yok mu?" diye bağırdı Scarlet.

"Scarlet?" Heather'ın sesi mağara duvarının öteki tarafında bir yerden gelmişti. "Sarmaşıklardan çıktınız mı?"

"Evet. Neredesiniz?"

"Biz de çıktık. Öteki tarafta birkaç tünel birden olmalı," dedi Nate.

"Ne yapalım?"

Gabriel, "Ayrı ayrı ilerlemeliyiz. Kül adamlar her an sarmaşıklardan çıkabilir," dedi.

"Haritaya göre," dedi Nate, "ikinizin bulunduğu tünel birkaç kilometre sonra bizimkiyle bir kavşakta birleşiyor. Yani bir kavşağa geldiğinizde durun. Tamam mı?"

"Tamam."

Sıkı sarmaşıklar birden gerilip kaskatı bir duvar halini alana dek birbirleri üzerinden kaydılar. Tüneller arasında yekpare bir bariyer oluşturduklarında durdular. Kalın, yeşil bir kapı gibi.

"Peki." Scarlet iç çekti. "En azından kül adamlar yakın zamanda buradan çıkamayacaklar. Eğer çıkabilirlerse." Kollarındaki kesiklere bakıp yüzünü buruşturdu. "Üf. Acıyor."

Tristan kendi kesiklerine baktı. "Evet, en azından derin değil."

"Peki." Nefes verdi ve bıçağını kaldırdı. "Biraz daha mağara eğlencesine hazır mısınız?"

Tristan başını yana eğdi. "Elinde bir hançerle ne kadar belalı gözüktüğünden bahsetmiş miydin?"

Scarlet sırttı. "Birkaç yüzyıldır söylememiştin."

“Eh, seni silahlarınla görmekten hoşlanıyorum.” Tünelde yürümeye başladıklarında gülümsedi. “Bu silahlar benim ve benden *çalmış* olduğun için arabanın bagajında olsa da.”

“Ödünç aldım,” diye düzeltti. “Hepsini geri getirecektim ve aslına bakarsan bir açıdan getirdim de. Nitekim bildiğin üzere, barakadaki bütün kanlı silahlar sana ait.” Sırttı.

İyi hissediyordu. Korkusuzca yan yana yürümek, sanki zaman ikisini birden yaralamamış gibi sohbet etmek...

Hayat buydu; ikisinin de ölümsüz ve zamanın değerli olduğu karanlık mağarada; *burada*, hayatın bir anlamı vardı.

“Evet,” dedi. “Bütün silahlarımı benden altı eyalet ötedeki bir kilerde bırakmış olman çok düşünceli bir davranıştı.”

“İşte şimdi de hemen şuradalar.” Duraksadı. “Neden bu kadar yakındalar? Nasıl oldu da kendi kulübeni benim arazimin hemen yanına inşa ettin?”

Omuz silkti. “Seni hissetmek için. New York’u terk ettikten sonra seni takip ettim...”

“Tabii ki.”

“Kulübenin yanındaki ormanda bir yerlerde olduğunu hissedebiliyordum ama seni bulmamamı söylediğin için sözünü dinledim. Bir sonraki gün ölmeye başladığını hissettim...” Boğazını temizledi. “Sana yeterince hızlı ulaşamadım. Sen gittikten sonra... gitmek istemedim. Avalon Ormanı bir sebeple senin için önemliydi, o yüzden de ben de burayı benim için önemli yaptım.”

Scarlet başını yana eğdi. “Son defasında Avalon Ormanı’nda uyandım. Tam sizin kulübenin yanında hem de.”

“Biliyorum,” dedi. “Oradaydım.”

Scarlet birden durdu. “Orada mıydın?”

Başıyla onayladı. “Beni göremiyordun fakat ben hep oradaydım. Güvende olduğundan emin olmak istiyordum, beni hatırlamanı istemesem de.”

“Çok kötü bir şey yapmışsın. Hafıza kaybı iğrenç.”

"İşte, pınara ulaştığımızda bir daha asla hafıza kaybı yaşamayacaksın." Gülümsedi.

Hafıza kaybı olmayacaktı. Lanet olmayacaktı. Sadece hayat olacaktı. Bir an acıyla baktıktan sonra başını salladı. "Evet."

Tristan rahatsız oldu.

"Neler oluyor..." Scarlet su sesi duyarak gözlerini kısıp ileri baktı.

Tünel bir yeraltı nehriyle son buluyordu. Şimşek hızındaki debisi girdaba neden oluyor ve kilometrelerce derindeki karanlığa dökülen bir şelaleyle bitiyordu.

Öteki taraftaki devam eden tünele girebilmenin tek yoluysa tehlikeli kayalıklardan karşıya geçmekti.

"Bence," dedi Tristan, "gençlik pınarı bulunmak istemiyor."

"Öyle mi dersin?" Scarlet önlerindeki haşın sulara sertçe baktı. "Ne yapmalıyız?"

"Yüzelim?"

"Bu mu yani? Ölümcül girdap ve şelale kombinasyonunu yüzerek geçmek mi?"

"Ne yapabiliriz ki? Uçalım mı?"

"Eh, uçabilsek harika olurdu."

Tristan nehre baktı. "O kadar da geniş değil. Eğer koşup atlarsak büyük ihtimalle nehrin yarısını geçmiş oluruz bile."

"Girdap ne olacak?"

"Evet." Çenesini kaşıdı. "O biraz zorlayabilir."

Sırt çantasını çıkarıp dürülü yatağının etrafındaki bağı çözdü. "Birbirimize bağlanacağız. Çantanı ver."

Scarlet çantasını çıkardı ve Tristan iki çantayı nehre ve ötele-rindeki tünele attı.

"Elini ver."

Scarlet elini uzattı.

İpin bir ucunu onun bileğine, diğer ucunu da kendi bileğine bağladı. "Böylece birimiz girdaba çekilirse ötekimiz onu çekmeye çalışacak."

“Peki ya ikimiz de çekilirsek?” Tristan’ın yüzüne baktı.

Sırıttı. “O zaman birlikte ölürüz.”

Scarlet gülümsediğinde Tristan ormandaki haydudu gördü. “Bu planı sevdim.”

O da beğenmişti.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Scarlet dudaklarını ısırp başıyla onayladı. “Sen?”

Aniden birkaç dakika sonra ölebilecekleri gerçeğiyle yüzleşti.

Ciddi ciddi ölebilirlerdi. “Evet. Ama ne olur ne olmaz diye...”

Tristan onu kollarına çekti ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Yabani ve özgürce, onu her şeyiyle öperken yüzünü avuçlarının arasına almıştı.

Vücudunu sanki tadabildiği, koklayabildiği ve içine çekebildiği son şeymişçesine kendine çekti.

Kimse kimse parlamıyordu. Kimse ölmüyordu.

Yüzyıllardır paylaştıkları en tehlikesiz öpücük buydu ve sonuncusu da olabilirdi.

* * *

Scarlet umutsuzca Tristan’ın dudaklarına kendini bıraktı. Tehlike olmadan ona dokunabiliyor, onu tadabiliyordu ve ruhu özgür bırakılmış gibiydi. Saçlarını hissetmek ve tenini koklamak istiyordu, kanıksadığı her küçük ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyordu.

Dudaklarını daha iyi öpebilmek için parmak uçlarında yükselip elleriyle tişörtünü sıkarak ona sarıldı. Tristan yüzünü tutarak bir yandan onu tutkuyla öpmeye devam ederken bir yandan da başparmağıyla çenesini okşuyordu ve Scarlet damarlarındaki aıklıkla kendini ona bastırıyordu. Dilleri birbirinin üzerinde gezinirken sıcak nefesleri karışıyordu.

Tristan Scarlet'ı kaldırıp sırtını mağaranın parlayan duvarına yaslarken Scarlet da bacaklarını onun beline sardı. Tristan Scarlet'ın kulağına yumuşacık bir öpücük kondurdu.

Scarlet titredi.

Tristan boynunu öptü.

Scarlet kıvrandı.

Boynundaki hassas teni yaladığında Scarlet gözlerini birden açarak parlayan mavi ışığı gördü. Işık ölen gözlerinden değil de, onları sihiryle sarıp birbirlerini endişelenmeden hissetmelerine izin veren mağara duvarlarından geliyordu.

Scarlet ellerini Tristan'ın saçlarında gezdirirken bileğindeki ip gerildi. Tristan bağlı bileğini kaldırarak parmaklarının saçlarında rahatça gezmesini sağladı.

Saçlarına bayılıyordu. Onlarla oynamak istiyordu.

Islak dudaklarını yeniden onunkilerle buluşturdu ve dilini dudaklarının arasından geçirdi. Scarlet elini Tristan'ın tişörtünden içeri sokarak parmağını sırtında gezdirdiğinde Tristan titredi.

Scarlet ellerini tişörtünün içine sokup karnına kadar kaldırdığında bileğindeki ipin yeniden gerildiğini hissetti. Bu sefer Tristan ipi çekerek elini onun tişörtünün altından sokup teninde gezdirdi. Scarlet bağlı bileğinin çekilmesinden memnundu, Tristan onu öperken elini vücudunda dolandırıyordu.

Kıpırdanarak elini yeniden saçlarına daldırmak istedi ama ip izin vermiyordu. Tristan Scarlet'ın tenini bırakıp elini yakaladı. Parmaklarını onunkilerle birleştirerek kızın başının üzerine dayadı ve parlayan mavi duvara karşı tutarak dişlerini yumuşakça çenesine dokundurup yeniden dudaklarını onunkilerle buluşturdu.

Tutkulu ve yumuşak dudaklarını onunkilere kenetlerken ellerini de duvara bastırıyordu.

Scarlet tam orada kalmak istiyordu; Tristan'a bağlı, sonsuza dek. Geçmişinde yüzlerce yıllık kalp acısı ve geleceğinde de ölüm vardı.

Ama burada, ruhuna böylesi bir trajediyi getiren şeyin parlayan mavi mağarasında tamamiyla huzurluydu.

Sonra duvarlar gümbürdedi.

* * *

Tristan dudaklarını Scarlet'in sıcak dudaklarından çektikten sonra donakaldı.

Bir başka gümbürdeme duyulduğunda tünel sallanmaya başladı.

Tristan onu duvardan kollarına doğru çekti. Sallanma arttıkça tünelin çökeceğini anladı. Arkalarında tünelin tavanı uflanmaya ve mavi parçalar yere saçılmaya başlamıştı, her sallantıyla daha çok dökülüyordu.

Scarlet yalpaladı ve onlara doğru gelen çığı atlatabilmeleri için geçmeleri gereken kayalıklara dönerken Tristan elini tuttu.

Elini sıktığında nehre doğru koşmaya başladılar, gürleyen akıntıya ve muhtemelen ölümlerine, birbirlerine bağlı halde atladılar.

Ne olursa olsun birlikte olacaklardı.

Hayat buydu.

40

“Burada yusufçuklar mı var?” Heather bir saat içinde aynı soruyu üçüncü kez sormuştu. Bir başka parlayan Mavitaş tünelinden geçerlerken Gabriel ve Nate’in arasında duruyordu.

“Heather,” dedi Gabriel. “Yusufçuk filan yok.” Gün boyunca sanrılar görmüştü. Bazen her zamanki, her şeye *Aman Tanrım* diyen sinir bozucu Heather’dı. Bazen de olmayan böcekler hakkında konuşan delirmiş ve sinir bozucu Heather’dı.

İnledi. “Bir daha asla uyuşturucu kullanmayacağım. Bu yoksunluk saçmalığı iğrenç bir şey. Tek yaptığım olmayan şeyler görmek. Bir de korkunç bir baş ağrısı çekiyorum. Yusufçuklar gördüğüme inanamıyorum.”

“Daha kötüsü de olabilirdi,” dedi Nate. “Ejderhalar görebilirdin mesela. Hani mağaralarda yaşıyorlar ya.” Omzunun üstünden arkasına gergin bir bakış attı.

“Ejderha diye bir şey yoktur.”

“Bunu bilemezsin.” Önüne döndü. “Tropik bir adada ya da okyanusun en derin köşelerinde saklı ejderhalar olabilir...”

"Ah, balıklar görüyorum!" Heather duvardaki hiçliği işaret etti.

"... ya da Alpler'de filan. Herhangi bir yerde olabilirler çünkü onlar çok kudretli ve muhteşemler."

"Siz balıkları görmüyor musunuz?" dedi genç kız.

"Haklısın," dedi Gabriel. "Şu köşenin arkasında uyuyan bir ejderha olduğuna eminim."

Nate alayla güldü. "Hiç de bile. Saat neredeyse akşamın dokuzu. Herkes mağara ejderhalarının gündüz uyuyup gece avlandığını bilir."

Gabriel uzun ve derin bir nefes aldı.

"Ejderhalar balık yer mi?" Heather tırnaklarını yiyor, gözleri de havada olmayan bir şeyi takip ediyordu.

"Ne tür bir ejderha olduğuna göre değişir," dedi Nate. "Bir deniz ejderhasının balık yiyeceğinden eminim ama diğer ejderhalar her şeyi yiyebilir Kuşlar, filler, sütçü kızlar. Kara ejderhalarının diyetinde herhangi bir kısıtlama yok."

Mağarada alçak bir ses duyuldu ve Heather Gabriel'in koluna tırnaklarını geçirdi. "Ejderha mıydı?"

"Hayır." Gabriel yürümeye devam ederken Heather'ın tırnaklarının kolunda kalmasına da izin verdi. "Büyük ihtimalle bir mağara deliğinden esen rüzgârın sesi."

Nate rahatlamıştı. "Yani dün duyduğum şey *oydu*." Heather'a bakıp gülümsedi. "Mağara delikleri. Kurtadamlar değil."

Heather'ın gözbebekleri büyüdü. "Kurtadamlar çok korkunç."

"*Kesinlikle*." Nate'in de gözbebekleri büyümüştü.

Tanrım. Altı yaşındaki çocuklarla takılıyormuş gibiydi.

Uğultu yeniden geldi ve Gabriel kaşlarını çattı. Rüzgâr sesine benzemiyordu...

Bir sallantı oldu ve zemin önlerinde ikiye ayrılmaya başladı.

"Aaaa," diyerek gözlerini kırptı Heather "Hopluyorum."

Nate etrafına bakındı. "Deprem mi oluyor?"

Gabriel geriye çekilecekti ama zemin arkalarında da parçalanmaya, ayaklarının birkaç santim ötesinden siyah boşluğa dökülmeye başlamıştı.

Heather aşağıdaki hiçliğe uzanıp baktı ve "Vay canına," diye fısıldadı.

Gabriel onu kolundan yakalayıp çekti. Mağaranın henüz yıkılmamış zeminini takip ederek aceleyle ilerlediler.

Üzerinden atlayabilecekleri kadar küçük çatlakların olduğu kısma ulaşmışlardı ki son bir gümbürtüyle duvarlar sallandı ve üzerinde durdukları zemini toprağa bağlayan son parça da yıkıldı.

Sallantı durduğunda Gabriel durumlarını gözden geçirdi. Arkalarında aşırı geniş ve kapkara bir kanyon vardı, yani dönmeleri gibi bir seçenek yoktu. Önlerinde de en az arkalarındaki kadar geniş bir kanyon vardı.

Sallantılı bir mağara zemininin üzerinde hapis kalmışlardı.

* * *

Scarlet onu çeken akıntıya karşı yukarı doğru yüzmeye çalışırken nefes almaya çabalıyordu. Karanlık girdabın içine çekiliyor ve güçlü akıntıdan kendini yüzerek çıkaramıyordu.

Tristan bileğine sarılı ipi çekiştirirken göğüs hizasındaki nehrin sularına karşı ayaklarını yere gömmüştü ve vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. Arkasına bakan Scarlet, az önce kaçtıkları tünelin yıkılıp nehre koca kayalar şeklinde dökülmesini izledi. Kayalar yüzünden su yükselmeye başladı.

Soğuk ve karanlık suyun içine itiliyor, girdaplar onu çekiyordu. Vahşice akan suya karşı güçsüz kalmıştı ve akıntı üzerinde baskı uyguluyordu. Tristan her neredeyse, ipi çekerken bileğini kesiyordu.

Yüzeye doğru kulaç atarken ciğerleri yanmaya başladı. Akıntı onu aşağıya itip duruyor, girdap da ayak bileklerini kamçılıyordu.

El bileğinden çekiştirilip vücudu girdaptan uzağa ve suyun yüzeyine doğru sürüklenirken başı dönmeye başladı.

Tristan onu dönen sulardan uzağa çekip sabit tutabilmek için akıntıyla savaşıırken Scarlet da yüzeye ulaşip nefes almaya çalıştı.

Nehre daha fazla kaya düştü ve kızgın dalgalar suyu karıştırdı.

Scarlet önlerindeki tünele doğru yüzmeye başladı ama bileği onu yeniden suyun içine çekti.

Tristan.

İpi çektiğinde Tristan'ın suyun altında, tünelden düşmüş bir kaya yüzünden sıkıştığını gördü. Kayayı itmeye çalışsa da hareket ettiremiyordu.

Scarlet dibe daldı ve kendini nehrin duvarıyla kayanın arasına sıkıştırdı; sırtını duvara, ayaklarını da kayaya dayamıştı.

Gözlerini sıkarak Tristan'la birlikte kayayı ittiler.

Hiçbir şey olmadı.

Tristan ölmeyecekti. Ölmeyecekti.

Tekrar ittiler Midesindeki kaslar yanıyordu. Bacakları yanıyordu. Ciğerlerini de alev almıştı.

Kaya hareket etti. Sadece birkaç santim oynamasına rağmen Tristan'ın altından çıkması için yeterliydi. Bilekleri hâlâ bağlı olarak suyun yüzeyine çıktılar

Bir yandan nefes almaya çalışıp bir yandan da tünelin henüz yıkılmamış öteki tarafına doğru yüzdüler. Akıntı arkalarından gelip şelaleye doğru hızla giderken Scarlet'la Tristan kıyıya yanaşıp Mavi-taştan zemine parmaklarını geçirdiler.

Sudan çıkararak arkalarındaki çığır hızla akan suyun içinde boğulmasını izlediler.

"Sanırım mağara bizi öldürmeye çalışıyor." Scarlet soluklanmaya çalıştı.

Tristan başıyla onayladı. "Sanırım haklısın."

Gabriel kalakaldıkları mağara adasının kenarından bakıp aşağıdaki sonsuz karanlığa kaşlarını çattı. En az altı metrelik zemin gitmişti, o yüzden de öteki tarafa atlamak gibi bir seçenekleri yoktu. Ayrıca geldikleri tünel de çöküp onları adeta oraya sıkıştırmıştı.

Evet.

Bu bir sorundu.

"Hmm." Nate çenesini kaşırken karşısındaki karanlık boşluğa baktı. "Bunun neye benzediğini biliyor musunuz?"

"Cehenneme giden kısa yola mı?" diye önerdi Gabriel, uca doğru kaykılan Heather'ı kolundan hafifçe çekerken.

"Uçurum," dedi Nate. "Oldukça derin bir uçuruma benziyor."

Gabriel gözlerini devirdi.

Nate çenesini kaşdı. "Peki, bu uçurumdan geçmek için ne kullanabiliriz? Gabriel, sırt çantanda bize yardımcı olabilecek bir şeyin var mı? Yok mu? Belki bende bir şeyler vardır." Sırt çantasını savurarak çıkardı ve sevinçle kamçısını bulana kadar arandı.

"Bak sen şu işe!" Nate sırttı. "Bir kamçı. Nasıl da işe yarar bir şey. Yanında bir kamçı getirmen çok iyi oldu, Nate. Ah, teşekkür ederim, Gabriel. Her zaman hazırlıklı olmaya çalışıyorum."

"Gerçekten de o kamçının bizi şu boşluktan karşıya geçirebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Şu uçurumdan mı? Eh, evet. Evet, düşünüyorum. Tek yapmamız gereken onu bağlayacağımız bir şey bulmak..." Nate mağara tavanına bakıp kaşlarını çattı. "Tamam, bu düşündüğümde daha karışık olabilir."

"Comic Con'dan aldığın sahte bir kamçıya hayatımı teslim etmek istediğimi sanmıyorum." Gabriel Heather'ı yine tam kenara doğru gidecekken bileğinden yakalamıştı.

Tanrım. Kız tam bir kalp krizi sebebiydi.

"Neden herkes eşyalarımı Comic Con'dan aldığımı düşünüyor? Bu kamçı gerçek."

Gabriel, "Nereden aldın peki?" diye sordu.

Nate duraksadı. "Comic Con." Hızla ekledi: "Ama Comic Con'da gerçek kamçılar satılıyor. Ah! İşte burada." Kullanabileceği bir kaya görüp gülümsedi.

Kamçıyı kayaya savurdu.

Bileğine çarptı.

"Of, yapma ama." Yeniden denediğinde bu sefer de ayağına çarptı.

Gabriel sertçe ona baktı. "Comic Con'da kamçı dersleri veriyorlar mı? İşte buna para ödenirdi."

Nate tekrar denedi.

Heather yere çökerek yan yattı, yanağı sert zemine değerken parmağıyla da toprakta çemberler çiziyordu.

"Boş ver, dostum." Gabriel uçuruma yürüyüp yeniden aşağı baktı. Belki aşağı inip sonra tırmanabilecekleri bir yol bulabilirdi.

Heather oturup başparmağını ısırды.

Nate son defa kamçıyı savurdu, bu sefer kamçı kayaya tutunmuş ve sağlam duruyordu.

"Hah!" diye sevindi. Gabriel'a baktı. "Üçüncü kez Comic Con'dan aldığım için dalga geçtiğin bir şey hayatımızı kurtarıyor"

"Ne?"

Nate parmaklarıyla söylediklerini listeledi. "Zelda kılıcım kulübedeyken kıcını kurtardı. Geçen gün mezarlıktayken zombileri nasıl öldüreceğimi bana Buffy the Vampire Slayer oyunum öğretmişti. Son olarak da çok büyük ihtimalle bizi bu uçurumdan karşıya güvenle taşıyacak Indiana Jones kamçım var." Kanyonun ötesinden önlerindeki koyu mavi tünele baktı. "Ya da ölüme taşıyacak. Bizi orada bekleyen şeyin ne olduğundan emin değilim. Yine de bu kamçı her türlü bizi oraya götürecektir."

Gabriel başıyla onayladı. "Haklısın. Özür dilerim. Oyuncakların mükemmel."

"Peki, ne yapmalıyız? Sırayla mı?" Nate kamçının sağlamlığından emin olmak için çekıştirdi.

"Tabii." Gabriel başıyla onayladı. "Önce sen."

"Ne? Neden ben?"

"Çünkü Comic Con gerçek kamçılar satıyor... Değil mi?"

"Tabii ki." Nate kollarını ve bacaklarını salladı, sonra da derin bir nefes alarak kamçıyla geriye yaslandı. "İşte gidiyoruz."

Atladı ve havada süzülerek cehennemin öteki ucuna salındı.

Sonra geri geldi.

"Atlaman lazım." Gabriel arkadaşının dehşetle ileri geri sallanmasını izledi.

"Dostum, farkındayım." Geri geldi. "Ama çok yüksek ve korkutucu."

"Atla artık."

Nate atladı ve yere yapıştı. "Oleey! Resmen ölmedim. Bir puan daha."

Kamçı geri geldiğinde Gabriel yakaladı ve yere yeniden çemberler çizmeye başlayan Heather'a baktı.

"Senin sıran, Heather."

"Bu olabilecek en kötü gezi," dedi, ileri geri sallanıyordu. "Korkunç cadılar ve dikenli sarmaşıklar ve kimse yusufçukları görmüyor ve Nate garip kelimeler söylüyor..."

"Hey, söylediğim kelimelerin nesi varmış?"

Gabriel kamçıyı uzattı. "Haydi."

"Sanırım yapamayacağım." Boynunu kaşdı. "Burada oturmak istiyorum."

"Eh, bu pek iyi bir fikir değil. Neden kalkmıyorsun, böylece birlikte bu çok sağlam durmayan tünelin öteki ucuna geçeriz ve sen de orada oturursun. Tamam mı?"

"Yapamam." Gözleri mağara boyunca gezindi. "Biraz korkuyorum."

"Kamçı yüzünden mi?"

"Bilmiyorum!" Tırnaklarını yiyordu. "Sadece korkuyorum."

"Peki." Başıyla onayladı. "Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"Ben de sana güveniyorum," dedi. "Bunu yapabileceğini biliyorum. Sen Lara Croft gibisin, hatırladın mı? Gayet sertsin."

“Sert filan değilim.” Başını salladı ve tırnaklarını yemeye devam etti.

“Evet, öylesin. Kül adamları makasla hakladın ve yüzüne yumruk yedin ve hayali pembe botlarınla mükemmelsin. Sertsin ve bunu yapabilirsin.”

Gabriel çaresizce Heather’ın yüzündeki ifadeyi değiştirmeye çalışıyordu. Adeta... kaybolmuştu.

“Haydi,” dedi. “Karşıya beraber geçeriz, cehennem adasından kaçtıktan sonra da istediğin kadar çıldırabilirsin, nasıl fikir?”

Heather tırnaklarını yemeyi bırakıp ayağa kalktı, kamçıya yürürken başını sallıyordu. “Bunu yapabilirim.”

“Aynen öyle, yapabilirsin.”

Birlikte kamçıya tutundular ve Gabriel ikisini birden iterek uçurumdan karşıya savurdu.

Yukarıdan bir çatlama sesi gelmişti, başını kaldırdığında kamçının tutunduğu kayanın kırıldığını gördü. Kaya parçalara ayrılmış uçuruma düşmeye başladığında neredeyse karşıya geçmişlerdi.

“Atla!” dedi Gabriel Heather’a kaya tavandan koştığında. Aldıkları hızı kaybettikleri anda sonsuz karanlığa düşme tehlikesi oluşmuştu, bu yüzden Gabriel hemen vücudunu Heather’ınkine sararak boşluğun öteki ucuna atıldı ve sert zemine birlikte düştüler. Kamçı kara derinliklere düştü.

Gabriel kalkıp Heather’ın da kalkmasına yardım etti. Üçü birden yarısı çökmüş mağaraya ve sadece bir kamçıyla kıl payı atlattıkları ölüm uçurumuna baktılar.

Gabriel başını salladı.

Hayatı çok garipti.

* * *

Scarlet kıyafetini sıktığında kumaştan sular damladı. Tristan kuruması için kendi tişörtünü çıkarmıştı ki bu çok daha etkiliydi.

Erkeklerin işi hep kolaydı.

Ölümcül sarmaşıkları, taşan nehirleri ve yıkılan duvarları olmayan küçük bir oyuk bulana kadar yürümüşler ve o gece orada kamp yapmaya karar vermişlerdi.

Tristan'ın kol kasları tişörtünü sıkarken derisinin altında hareket ediyordu. Kıyafetlerinden damlayan suların sesi mağara duvarlarında yankılanıyor, başka hiçbir sesin olmaması onları kendi dünyaların-daymış gibi hissettiriyordu.

İnsan yiyen sarmaşıklar ve düşen kayaların olduğu bir dünyaydı, yani pek cennet sayılmazdı, yine de başka kimseyle paylaşmıyorlardı ve bu yüzden sihirli gibiydi.

İyi anlamda.

Mavi su/şeytani cadı/lanet anlamında değil.

Tristan'ı kolundaki çiziklere bakarken yakalayıp gülümsedi. "Vücudunda yaraların olması seni korkutuyor mu?"

"Hiç de bile. Sadece alışkın değilim. Önceden çok yaralandım ama hiçbir yaramın izi kalmamıştı." Gülümsedi. "Biraz hoşuma gitti."

"Benim de. Seksi duruyor."

"Bak sen? Sert mi gözüktüyorum?"

Başını salladı. "Ölümlü gözüktüyorsun."

Gözleri bir anlığına kenetlendi ve vahşi umut içinde parladı. Tristan pınarın suyundan içerse ölümlü olacaktı. Scarlet da bir şekilde kendini kurban etmemeyi başarırca, onunla beraber ölümlü olacaktı. Sonra birlikte ölümlü bir hayat yaşayacaklar ve pankek yiyecekler ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı.

O kadar heyecanlandırıcı bir düşünceydi ki boğazında bir yumru oluştu.

"Kolun nasıl?" diye sordu Tristan yavaşca kolunu kaldırırcan.

"İyi." Dokunuşuyla titremişti.

Tristan yüzünü buruşturdu. "Dikişlerin patlamış."

Yarasının yeniden açılıp inceden kan akan yere baktı. "Fark etmemişim."

Gözlerini devirdi. “Tabii ki fark etmedin. Islak tişörtünü yere attı ve sırt çantasından ilkyardım çantasını çıkardı.

“Ne yapıyorsun?”

“Yaranı dikiyorum.” Uyku tulumunu serdi. “Otur.”

“İyiyim. Cidden.” Tam bunu söylerken yaradan daha fazla kan akmaya başlamıştı.

“Evet, biliyorum. Her zaman iyisin. Otur.”

Scarlet uyku tulumunun üzerine oturdu ve yeniden titredi.

Tristan gülümsedi ve ateş yakmaya başladı. “Derinden keskin bir iğne geçirirken titremen pek hoş olmaz, değil mi?”

“Eğer dikişlerinin Nate’inkiler kadar mükemmel gözükmesini istiyorsan tabii.”

“Meydan okuyorsun demek. Bunu sevdim.”

Birkaç dakika sonra güçlü bir ateş önlerinde yanıyor, Tristan da yanında otururken dikkatlice kolunu temizliyordu.

Scarlet nehirde nasıl kolaylıkla ölebileceklerini düşünerek ipin kolunda bıraktığı kırmızı ize baktı.

Ateşin ışığıyla Tristan’ı izledi. “Kendini ilk öldürmeye çalıştığında korkmuş muydun?”

Bir anlığına duraksadı. “Evet.” Gözleri kolundaydı. “Acıdan korkmuyordum, gerçi korkmalıydım çünkü deli gibi acımişti ama asıl işe yaramayıp senin ölmeye devam etmenden korkuyordum. Ayrıca işe yaramasından da korkuyordum, çünkü bu da seninle bir hayatımın olmayacağı anlamına geliyordu.”

Kolunu temizlemeyi bitirdi ve yavaşça iğneyle derisini dikmeye başladı. Scarlet da irkilmemeye çalışıyordu.

“O zaman neden ölmeye çalışmaya devam ettin?”

Bir süre sessiz kaldı. “Çünkü sana olan aşkım sensiz kalma korkumdan daha güçlüydü.” Gülümsedi. “Hayatımın hikâyesi.”

Dikmeyi bitirdi ve bandajlamadan önce yaraya biraz uyuşturucu krem sürdü.

Scarlet onu sevmek için yaşayan ve kurtarmak için ölmeyi deneyen adama baktı ve hissettiği duygular çok yoğun geldi. "Seni seviyorum, Avcı."

Tristan Scarlet'a gülümsedi, koyu kirpiklerinin altında yeşil gözleri parlıyordu. "Ben de seni seviyorum."

Onun sabırlı gözlerine ve tatlı gamzelerine bakarken Scarlet'ın üzerine çaresizlik çöktü. Tristan'a doğru uzandı ve onu pervasızca öptü. Bu dünyada geriye kalan vaktinde korkmadan onu hissetmek, acı çekmeden onu sevmek istiyordu.

Tristan da Scarlet'ı öptü. Yumuşakça. Yavaşça. Elleri Scarlet'ın ensesine kaydı, soğumuş tenini ısıttı ve başını kendininkine yaklaştırdı. Scarlet onun çenesini okşarken, kirli sakalı parmaklarına değdi.

Öpüşürken parmakları çenesinde dolaştı, yüzünün hatlarını ezberlemeye çalıştı. Ellerinin onu sonsuza kadar hatırlamasını istiyordu. Ölürken bile. Hiçlikte bile.

Islak kıyafetleri Tristan'm çıplak göğsü tarafından ısıtılıyordu. Dudakları yumuşak ama ısrarcıydı. Dudaklarını araladı, nefesini paylaşıırken Tristan'ın dili ağzında derinlere indi. Sıcak, ıslak ve müthişti.

Tristan'ın kollarında kıpırdanıp kaslarına tutundu. Çok sıcak ve güçlüydü. Sonsuza kadar içinde kalmak istiyordu.

Boynunu öptü ve kendini Tristan'a bastırdı. Tristan inleyip onu belinden tuttu, kendine doğru çekerken ellerini askılı bluzundan içeri soktu ve tenini ısıttı. Üstündeki ıslak tişörtü çekip çıkarttı, dudakları kısa bir süre ondan uzaklaştı ve gömleği fırlattıktan sonra dudaklarını yeniden bir araya getirdi.

Çıplak göğüsleri birbirine değerken Scarlet soğuğu hissetmedi. Artık yanıyordu. Ellerini Tristan'ın saçına götürdü. Parmakları arasında yumuşacık saçlarını hissetmeyi seviyordu.

Tristan sıcak ve dikkatli ellerini sırtına yerleştirdi ve altına sırtüstü yatırdı. Scarlet'ın elleri Tristan'ın teninde kaydı, sert kaslarına dokundu. Tristan'ın elleri göğüslerinin üzerinden geçip beline inince Scarlet inledi.

Eğer birini ruhuna kazımanın yolu olsaydı, Tristan ruhuna alevle işlenmiş olurdu. Hem de yüzyıllardır. Tenine alazlanarak işlenmiş ve sonsuza kadar kalbine yerleşmişti.

Dudakları aşağıya doğru inerken Scarlet başını geriye attı ve köprücük kemiğindeki dilin verdiği hisse kendini bıraktı.

İkisi de soyunana kadar birbirlerine sarılıp öpüştüler. Tristan bedeniyle, Scarlet'ın çıplak vücudunu örtüyordu.

Sevgi dolu yeşil gözleriyle bir süre ona baktı.

Daha sonra köprücük kemiğini ve kaşını öptü, bir parmağıyla dudaklarına ve kulağının kenarlarına dokundu. "Seni çok seviyorum Scar. Çok."

"Ben de seni seviyorum, Avcı. Tüm kalbimle."

Tristan kalbinin üstünde bir yeri öptü, dudakları çok uzun zamandır Scarlet'ın içinde bir parçasını taşıdığı yerin hemen üstündeydi. Oysa Scarlet'ın kalbi tamamen Tristan'a aitti.

Tristan nazikçe boynuna öpücükler kondurarak dudaklarına çıktı.

Kolları arasında lanetler ve kırk kalpler yoktu. Tasa yoktu. Kurban vermek yoktu. Sadece sevgi vardı.

Kadim, karmaşık, güzel bir sevgi.

Mavi parlayan ışığın altında ruhları birleşti.

Orada sadece Scar ve Avcı'ydılar, her zaman olmaları gerektiği gibi.

* * *

Nate tünelde bir o yana bir bu yana baktı. "Kırılan zeminler filan yok. Şahane. Ben günlüğe dönüyorum."

"Sen ne?" Gabriel gözlerini kırptı. "Günüğe mi dönüyorsun? Nesin sen, on üç yaşında filan mı?"

Nate, "Hey, günlük tutmak *havalı*," dedi.

"Her neyse dostum." Nate uzaklaşırken, Gabriel Heather'ın yanına oturdu.

Gece için kamp kurmuşlardı ve Heather'ın gözleri her an daha da çılgın bakıyordu.

"Sen nasılsın?"

Heather başını ovdu. "İyi değilim. Delirmişim gibi hissediyorum. İçimde yüz farklı insan var ve her biri çılgılık atmak, ağlamak ve ölmek istiyor."

Ellerini önünde sallamaya ve tekrar tekrar dudağını ısırmaya başladı. Sonra ayağa kalktı ve etrafta dolaştı.

"Sen, şey... Sen ne yapıyorsun?"

Heather; "Bilmiyorum," dedi. Nate'in gittiği yönün tersinde mağaranın derinliklerine gitmeye başladı. "Sadece hareket etmeliyim."

"Bence bu çok iyi bir fikir değil. Neden sarmaşıklara kapılma ya da yerdeki yarıklara düşme ihtimalinin az olduğu buraya dönüyorsun?"

"Hayır." Heather başını iki yana salladı. "Hayır, hareket etmeliyim." Başını sallamaya devam ederek yürüdü.

Heather'ın peşinden gitmeden önce Gabriel tam olarak altı saniye yerinde oturdu.

Bu kız!..

Gürültücü, saçma ve uzak durulamaz bir kızdı.

Gabriel bu sarışın karmaşayı önemsemekten kendini alamıyor gibiydi. Çok küçük ve savunmasızdı. Mutluydu Her zaman saçma şekilde mutluydu.

Bu kadar mutlu olan birisi başına kötü şeyler gelmesini hak etmiyordu. Hem de hiç.

Gabriel mavi duvarların arasında hâlâ ellerini sallayan Heather'ın peşinden yürüdü.

"Aklımı kaçıyorum, Gabriel. *Tam olarak* aklımı kaçıyorum. Kim olduğumu, ne istediğimi bilmiyorum ve çok ama çok korkuyorum." Ellerini salladı. "Ya meyve aslında yoksa? Ya biz yanılıyorsak ve bir çare yoksa? Ben tam bir psikopat olup öleceksem?"

Sonra sessizce ve korkuyla ağlamaya başlayınca Gabriel'in yüreği eridi.

Tereddütle bir adım attı ve elini Heather'ın omzuna koydu.

Heather, "Ölmek istemiyorum," dedi.

"Ölmeyeceksin." Gabriel onu kendine doğru çekerek sarıldı ve koruyucu duygunun içine yayılışını hissetti.

Heather sanki dünyadan saklanıyormuş gibi yüzünü tişörtüne gömdü. "Ölmesem bile çıldırmış olacağım, sonsuza kadar bağımlı olarak kalacağım ve pınara yakın olabilmek için bu vahşi doğada ayılarla ve kurtlarla yaşayacağım." Burnunu çekti.

Gabriel kollarını Heather'ın etrafına sardı ve daha sıkıca sarıldı. "Bak sana ne diyeceğim. Eğer sen bir nedenle pınara yakın yaşamak istersen, ben de seninle birlikte kamp yapıp ayları kovalarım."

"Peki ya kurtlar?"

"Kurtları da kovalarım. Eğer gelecek olursa ejderhaları bile kovalarım.

Heather tekrar burnunu çekti. "Tamam."

Sarılmaya devam ettiler ve bu hiç garip gelmedi. Gabriel kolları arasında Heather'ın olmasını ve kendini güvende hissetmesini seviyordu.

Heather'ın onu sevmeye şeklini seviyordu.

Bu gerçek gibi hissettiriyordu. Belki hakikaten öyleydi.

* * *

Ertesi sabah Scarlet, Tristan'ın göğsünde yatarken dövmesinin hatlarını takip ediyordu. Avcunu çizimin üstüne yerleştirdi, Tristan da elini elinin üstüne koydu ve parmaklarını birbirine kenetledi.

Scarlet zorlukla nefes aldı ve gözyaşları gözünü yaktı.

Ölmek istemiyordu. Tristan'dan ayrılmak istemiyordu.

Tristan alnını öptü. "Seni seviyorum."

Scarlet başını salladı ve tek bir damla gözyaşı yanağından kayıp Tristan'ın tenine düştü.

Bu hiç adil değildi. Hiç şansları olmamıştı. Bu adil değildi.

Tristan bir eliyle yüzünü tuttu ve başını kaldırdı. "Sorun nedir, Scar?" Başparmağıyla bir diğer gözyaşı damlasını silerken gözleri acıyla doluydu, çok çaresizdi.

Scarlet onu rahatlatmak için ağzını açtı ama Tristan tüm sevgisiyle, terk edip gitmek üzere olduğu tüm sevgiyle ona bakarken yalanı boğazında bir yerde kayboldu.

* * *

Rahatsız edici bir his son günlerde Tristan'ın damarlarında dolaşıyordu. Sonra birden bu his alarm vermeye başladı ve tüm içgüdüleri Scarlet'ın vücudunu sıkıca sarıp, bu kadar korktuğu her neyse ondan korumak istiyordu.

Scarlet aceleyle kıpırdandı ve sesi duyguyla titredi. "Eğer bugün bir şey olursa, tüm bu çabaya değdiğini hatırlamanı istiyorum. Hepsi. Tüm bu saçmalıklar Tüm kalp kırıklıkları. Hepsine değdi tamam mı? Ve sen, sen... benim hayatımı hep güzelleştirdin ve ben seni sonsuza dek seveceğim..."

"Bugün hiçbir şey olmayacak." Kalbi korkuyla çarpıyordu.

Tüm bunlar da neyin nesiydi? Mağaradan kurtulabilmekle mi ilgisi vardı?

Tristan, "Yola devam etmek istemiyor musun?" diye sordu. "Çünkü tek bir kelime edersen burada kalırım, bu mavi mağarada seninle sonsuza dek kalırım. Bir adım daha atmamıza gerek yok. Pınarı bulmamıza gerek yok. Lanet olsun, burada olduğumuz sürece lanete bir çözüm bulmamıza da gerek yok. Yani ölmekten korkuyorsan..."

"Ölmekten korkmuyorum." Scarlet yutkundü, mavi gözleri tutkuluydu. "Biz kırık ve en başından beri karman çormandık ve buna dair tek bir şeyi bile değiştirmem." Bir gözyaşı daha damladı.

Tristan Scarlet'ı kollarıyla sardı, yüzünü göğsüne koyarken yenilgiyi kabul eden ses tonu adeta aklını kaçırmamasına sebep oluyordu. "Bugün bana ya da sana bir şey olmayacak, tamam mı? Yüzyıllardır imkânsız şeyleri atlattık. Bugün başka bir savaş veriyoruz. Sen ve ben..." Kendini geriye çekti ve nazikçe ıslak yanaklarını sildi. "Sen ve ben nasıl savaşacağımızı biliyoruz. Seninle ben ortağız Scar. Sana bir şey olmasına izin vermem."

Başka bir gözyaşı daha düştü ve Tristan kendini kaybetti. Scarlet'ın hiç bu kadar dağıldığını görmemişti ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Scarlet'ı göğsüne yasladı. Suskundu. Korkmuştu.

Onu seviyordu. Her şeyden çok.

Ve Scarlet onu çok korkutuyordu.

41

Heather kendini daha iyi hissediyordu. “Daya iyi” derken, “aklı başında” hissediyordu. Vücudu hâlâ inanılmaz şekilde kaşınıyordu ve tırnaklarını yeme isteği hızla artıyordu ama bir süredir havada süzülen balıklar ya da yusufçuklar görmüyordu, bu yüzden birkaç dakika daha hayatta kalmak konusunda iyimserdi.

Gabriel ve Nate’le birlikte bir diğer uzun ve mavi tünel boyunca yürürken, yanlışlıkla Gabriel’in saçma büyüklükteki omzuna değmemeye çalışıyordu. Bu çocuğun spor salonuna gitmek, otobüs fırlatmak ya da bu omuzları nasıl bu şekle sokuyorsa onun dışında bir hobiye ihtiyacı vardı. Dikkat dağıtıyordu.

Ve sonra elleri vardı.

Sonra dudakları.

Aman Tanrım, gerçekten de Gabriel’in dudaklarını mı düşünüyordu?

Belki çılgınlığı geri geliyordu. Belki de Gabriel’i artık fazla büyük, yalancı, çekici ve en yakın arkadaşıyla çıkmış biri olarak değil, fazla

büyük, merhametli ve kendini orman boyunca ağlarken kollarında taşımış çocuk olarak görüyordu.

Gabriel kendisine baktığı anda ona bakınca işler garipleşti.

Boğazlar temizlendi, bakışlar kaçırıldı ve ayaklar sürüldü.

Garipti.

Nate yüksek sesle, "Peki," dedi. "Kim bana bu yürüyüşün neden gergin ve sessiz olduğuna dair ipucu verebilir? Çünkü sanki Scarlet ve Tristan'la yolculuk ediyordum gibi hissetmeye başlıyorum. Sadece daha az adam kaçırma ve plan var. İnanın bana, onların beyinlerinden neler geçtiğini öğrenmek *istemezsiniz*."

Gabriel omuz silkti. "Neredeyse gençlik pınarını bulduk. Beş yüz yıldır aradığımız yere çok yakınız."

Nate gözlerini kısarak önce Heather'a, sonra da Gabriel'a baktı. "Tabii."

"... Tabii yolumuza çık düşmediği ya da büyük dalgalar çıkmadığı sürece." Scarlet'ın boğuk sesi tünellerde yankılandı ve Heather yerinde kalakaldı. Gabriel ve Nate de dondu kaldı.

"Duydunuz mu?" Nate'in başı yana yatmıştı ve Scarlet'ın sesinin kaynağını bulmaya çalışıyordu. Sonra, "Scarlet?" diye seslendi.

"Nate?" Scarlet'ın sesi önlerindeki köşenin arkasından geliyordu.

Üçü de iki tünelin kesiştiği noktaya koştular. Heather köşeyi dönerken neredeyse Scarlet'ı eziyordu.

"Hey!" Heather Scarlet'a gülümsedi. "Hâlâ yaşıyorsunuz. Yaşasın."

Scarlet başını salladı ve gülümsedi. "Evet. Hâlâ yaşıyoruz. Mağaraya rağmen. Resmen üstümüze yıkıldı ve bizi ölümcül girdaplar ve şelalelerle dolu bir nehirden geçmeye zorladı."

"Bu garip." Nate kafasını kaşdı. "Bizim yürüdüğümüz tünelin zemini yok oldu ve biz de Indiana Jones gibi bir *uçurumdan* atladık."

"Bu delilik." Scarlet iç çekti. "Herkesin iyi olmasına sevindim. Nereye doğru gideceğimizi bilen var mı?" Etrafına bakındı ve seçebileceği dört tünel gördü.

Nate sağdaki tüneli işaret etti. "Bu doğrudan bizi pınara götürmeli."

Herkese karanlık ve mavi koridora bakarken gerildi.

Scarlet, "Haydi, gidelim," dedi.

Topluca tünele doğru ilerlediler; Heather'ın omzu Gabriel'in omzuna sürtüyordu. Gabriel Heather'a baktı.

Tamam, bu durum kontrolden çıkıyordu. Heather'ı birdenbire ateş bastı ve nefesi kesildi. Scarlet'in yanına geçti, burada devasa omuzlar ve cinsel çekim yoktu.

Heather, "Selam," dedi.

Scarlet, "Selam," deyip gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çılgın gibi. Ama şu anda bir şeyler görmüyorum, yani gayet iyiyim."

"Dün yollarımız ayrıldığı için üzgünüm." Scarlet kaşlarını çatı. "İyi misiniz gerçekten?"

"Evet. Yani ben görünmez balıklar görüp tamamen çıldırmak üzereydim ve neredeyse cehenneme giden bir uçuruma düşüyordum ama bunun dışında sıradan bir yürüyüşü."

"Korktun mu?"

Heather bir elini salladı. "Evet, ama Gabriel sakinleştirdi. Sonra güvenli bir yere doğru savurdu." Duraksadı. "Bu şimdide dek söylediğim en garip cümle olabilir."

Scarlet başını salladı. "Seni bu felakete sürüklediğim için özür dilerim. Gabriel yanında olduğu için sevindim."

"Evet." Heather yere baktı. "O iyi biri."

Scarlet bir süre Heather'ı inceledi ve yavaşça, "Evet," dedi. "Aynı zamanda çok da çekici."

Heather nabzının hızlandığını hissetti ve omzunu silkti. "Evet." Scarlet yüksek sesle nefes aldı ve gözleri parladı. "Heather Baxter?"

"Ne?"

"Sen gevezelik yapmıyorsun."

"Yani?"

“Sen tüm çekici çocuklar hakkında gevezelik yaparsın, sadece gerçekten sevdiklerin dışında. Aman Tanrım. Gabriel’den hoşlanıyorsun.”

“AMAN TANRIM. Kapa çeneni.” Heather yanaklarının ısındığını hissetti. “Hoşlanmıyorum.”

“Yalancı.” Scarlet sırttı. “Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz...”

“Tamam, tamam! Bence çok sevimli ve koruyucu ve çok güzel kokuyor, hem de hep. Ama ondan hoşlanmıyorum.”

“Acayip hoşlanıyorsun.”

“Hayır. Bu kaçırılma olayından dolayı saçma bir bağlantı kurduk. Bu Stockholm Sendromu gibi bir şey ama birlikte kaçırıldığın kişilere karşı hissediyorsun. Eminim bunun için de bir terim vardır. Rehine Çekiciliği Sendromu gibi. Ayrıca o senin eski erkek arkadaşın. Yani... ıyyy.”

Değil mi?

“Hayır” Scarlet gülümsedi. “Beni bahane olarak kullanayım deme. Ayrıca o benim eski erkek arkadaşım değil. Yani öyle ama tam öyle değil. Gabriel da senden hoşlanıyor.”

“Başka bir konu hakkında konuşabilir miyiz lütfen? Bu parlak kırmızı iz gibi mesela.” Heather Scarlet’in elini kaldırdı ve bileğindeki kırmızı çemberi işaret etti. “Ben bileğimde neden böyle izler olduğunu biliyorum ama sen?” Kaşlarını kaldırdı. “Dün gece mağarada müstehcen şeyler mi yaptınız?”

Scarlet Heather’in elini çekti ve kızardı. “Saçmalama.”

“Aman Tanrım.” Heather’in ağzı açık kaldı ve gülümsedi. “Scarlet Marie! Şaşkına dönmüş durumdayım... ve tüm detayları öğrenmek istiyorum. Nasıldı?”

“Bu konu hakkında konuşmuyoruz.”

“Ah, hem de ne konuşuyoruz. Belki şimdi, yani bu ölüm mağarasındayken değil. Ama buradan çıktığımızda adım adım her şeyi anlatacaksın.”

Gabriel Heather'ın Scarlet'ın yanında yürümesini izledi. Sarı saçları karışıkta ama moralleri son saatlerde yerindeydi ve Gabriel rahat nefes alabiliyordu.

Tristan yan yana yürürken ikizine baktı.

Gabriel, "Ne?" dedi.

Tristan omuzlarını silkti.

Heather tekrar tınaklarını ısırmaya başlayınca Gabriel'ın midesi kasıldı. Scarlet'ın Avalon meyvesi hakkında haklı olmasını umdu. Eğer bir tedavi yoksa Heather sonsuza kadar pınarın suyuna bağımlı kalacaktı...

Tristan tekrar ona baktı.

"Neye bakıyorsun?" diye parladı Gabriel.

Tristan gülümsememeye çalıştı. "Sen söyle."

Gabriel gözlerini devirdi. "Saçma şeyler söylemeyi kes."

"Hey." Kızların arakasından yürürlerken Nate aralarına girdi. "Ne müthiş macera değil mi? Ölümcül sarmaşıklar, göçen mağara, çılgın sarışınlar... Geri döndüğümüzde bunu bir kitaba çevireceğim. Adını da Kırbaç Maceraları koyacağım." Yüzünü buruşturdu. "Tamam, belki de koymam. İsim üstünde çalışacağım. Peki," ellerini ovuşturdu, "kim ölümlü olacağı için heyecanlı?"

"Ölümlü mü?" Gabriel Nate'e döndü.

Nate, "Evet. Sudan içeceksin değil mi?" dedi. "Seni ölümlü haline döndürüyor. Ayrıca belirtmeliyim ki üzerindeki süper havalı diken izlerini ve Mavitaş kesiklerini da iyileştiriyor."

"Bilmiyorum..." Gabriel vücudundaki minik kesiklere baktı. Daha önce ölümlü olmayı düşünmemişti ve bu konu hakkında ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

Ölümsüzlük güç demekti. Eşsizdi.

Bu güçten vazgeçmeye hazır mıydı? Belki.

Belki ölümsüz olmazsa, içi de boş olmazdı.

“Neden olmasın, dostum?” Nate sıırttı. “Tristan sudan içecek ki mağara dışındaki yaşam gücü onu öldürmesin. Yani *Tristan* ölümlü olacak. Ben de *kendi* ölümsüzlük kartımı iade edeceğim.”

Gabriel Tristan olmadan ölümsüz kalabilir miydi?

İkizine bir baktı.

Hayır:

Kalamazdı.

“Hadi dostum!” Nate gerçekten de heyecanlıydı. “Eğlenceli olacak. Yaşayacağımız tüm maceraları, kınşıklıkları ve yara bantlarını düşün!”

“Bana sudan içmem için baskı mı yapıyorsun?” Gabriel güldü. “Bu çok ama çok hastalıklı bir hareket.”

Heather; “Mola verebilir miyiz?” diye sordu. “Açlıktan ölüyorum.”

Hepsi durup yere oturduktan sonra çantalarından su ve atıştırmalıklar çıkardı.

Gabriel Heather’a yanaşmaya başladı ama Tristan’ın kendisini izlediğini görünce donup kaldı.

Tekrar, “Ne?” dedi.

Tristan kaşlarını kaldırdı. “Yok bir şey.”

Gabriel başını salladı. “Kapa çeneni.” Gidip Heather’ın yanına oturdu.

“Selam.”

Heather gülümsedi. “Selam.”

“Takım toplantısı!” Nate bir parmağını havaya kaldırıncı diğerleri ona baktı. “Kısa süre sonra pınarda olacağımıza göre, şu an stratejimizi konuşmak için en uygun zaman. Raven ve kül adamların mağaraya girdiğini biliyoruz ama tam nerede olduklarını bilemiyoruz. Bizden önce pınara varmış olmaları ihtimal dahilinde, bu yüzden son bir hesaplaşma için hazırlıklı olmalıyız.” Gülümsedi. “Umut ediyorum ki kimse yaralanmayacak. Takım kaptanınız konuştu. Muhteşem Takım, tamam.”

Nate Scarlet’a baktı ve mağaranın derinliklerine doğru yürüdü.

Heather homurdandı. "Kül adamlardan nefret ediyorum. Çok kabalar ve pembe ayakkabılarımı kaybettiler."

"Biliyorum. Kül adamlar iğrenç." Gabriel Heather'a baktı, birdenbire onun güvenliği için endişelenmeye başlamıştı. "Pınarda umarım onlarla karşılaşmayız. Ama sen de dövüşmek zorundasın, tamam mı? Deliliğin seni kontrol etmesine izin verme. Mezarlık yağmacısı olmalısın."

Heather yeniden homurdandı.

"Sana inanıyorum Heather, bunu başarabilirsin."

* * *

Scarlet tünele doğru Nate'i takip ederek daha yalnız kalabilecekleri bir yere ilerledi. "Ne haber?"

Nate yüzünde ciddi bir ifadeyle ona döndü. "Gerçekten kendini feda etmeyi mi planlıyorsun?"

"Evet."

Nate iç çekti. "Öyleyse sana Tristan kendini öldürmeye çalıştığında söylediğim şeyi söyleyeceğim. Aptalın tekisin."

Scarlet başını salladı. "Heather'ın ölmesine izin veremem, Nate. Bunu yapmadığım sürece o iyileşemez. Ayrıca bunu yapmazsam laneti kaldıramam ve Tristan'ı kurtaramam. Sevdiğim insanların ölmesine izin vermeyeceğim. Sen olsan aynısını yapmaz mıydın?"

"Peki ya Raven? Onu yanlışlıkla ağaca iteriz ve *eyvah*... o ölür ama biz pınarın suyuna kavuşuruz."

"Bu şahane bir plan." Scarlet başıyla onayladı. "Sonra da sevgili Raven'ı alt etmiş oluruz ama bu planın bir kesinliği yok. Hâlâ burarlarda mı onu bile bilmiyoruz. Bu işi şansa bırakamam."

Nate sıkıca kapalı dudaklarla başını sallayarak onayladı. "Babanın günlüğünü okuyordum ki senin hayata geri dönmeni kontrol eden şeyi buldum. Bu Avalon ağacı. Her yüzyılda bir meyve veriyor

ve meyvesini her verdiğinde sen hayata dönüyorsun. Ve ölürsen bu meyve de ölecek. Fakat bu meyve yenirse Avalon ölecek.”

Scarlet gözlerini kırpı. “Peki, tamam. Gençlik pınarı benim için olumlu bir şey yapmadı. Umarım ölür.”

“Anlamıyorsun. Eğer Avalon ölürse sen hayata geri dönemezsin. Bunun bir yolu yok.”

“Tamam... Problem nerede?”

“Ölme işte lanet olası! Bu planın bir güvenlik ağı yok... sen geri dönemeyeceksin.”

“Bunu biliyorum ve kabul ediyorum.”

“Ben etmiyorum.” Nate başını salladı. “Bu lanet senden sevgiyi ve mutluluğu beş yüz yıl boyunca çaldı. Henüz pes etmiyorum. Başka bir yolu olmalı.”

Scarlet, “Başka bir yol yok,” dedi. “Ayrıca zaten kararımı verdim.”

42

Muhteşem Takım gençlik pınarına yaklaşırken karalık tünel boyunca sessizce yürüdü.

Tünel büyük bir açıklığa vardı. Yüksek ve geniş tavan, duvarlar gibi parlak mavi ışıkla parlıyordu. Karanlık ağızlarından nabız gibi atan mavi ışık süzülen düzinelerce tünel buraya açılıyordu.

Ve bu çemberin merkezinde, uzun ve büyüleyici, devasa bir ağaç vardı.

Avalon.

Mağaranın zeminine yayılan ve toprağa sıkıca tutunan uzun ve kalın köklerin üstünde yükseliyordu ve çoğu mavi uçlu yaprak geniş gövdesinden ileri uzanıyordu.

Ağacın her detayı hayat doluydu. Yapraklarının altındaki parıldayan gövdesi bile üstündeki desenlerle müthiş görünüyordu ve günlüğe göre bu gövdeye dokunan kişi anında ölüyordu. Ölümcül güzelliğiyle sessizce dikiliyor, karşılığında sonsuzluk suyunu vermek için bir kalp feda edilmesini bekliyordu.

Scarlet bu noktaya kadar gelenlerin muhteşem Avalon'a dokunmak için nasıl da cezbedildiklerini anlayabiliyordu. Ağaca dokunmanın ölümcül olduğunu bildiği halde gözlerini ağacın gövdesinden yayılan parlak ışıktan ayıramıyordu.

Heather fısıldayarak, "Vay canına," dedi. "Çok güzel."

"Evet..." Scarlet boğazını temizledi. "Ama kimse gövdesine dokunmayacak. Tek bir dokunuş bile ölümcül ve hepimiz ölümlüyüz."

Herkes gözlerini tekrar parıltılı güzelliğe çevirmeden önce başıyla onayladı.

Gabriel, "Su nerede?" diye sordu.

Scarlet kimsenin bu soruyu sormamasını umuyordu.

Scarlet, "Geliyor," dedi, midesi kasıldı.

Önce Tristan'a, sonra da Heather'a baktı.

Onların hayatına karşılık kendi ölümü.

Bu tartışılacak bir durum değildi.

Birden kül adamlar tünellerden odaya aktı, bazıları köklerin üzerinden ağaca doğru gitmeye çalışırken diğerleri Scarlet ve arkadaşlarına doğru koştu.

Heather tırnaklarını yemeye başladı.

Ağaca en yakın kül adamlar toza dönüştü. Birkaç kül adam daha ağaca yaklaşmaya çalıştı ama onlar da paramparça oldu. Sanki ağacın etrafında görünmez bir kalkan varmış ve kül adamların yaklaşmasını engelliyormuş gibiydi.

Scarlet bu kalkanın sadece kül adamlara özel olmasını diledi. Bir engel daha aşmaya çalışmak istemiyordu. Muhteşem Takım'a doğru koşan kül adamlar hızlandı.

Heather Gabriel'ın arkasına sığınarak, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Tristan sırtından yayını aldı. "Savaşacağız."

Gabriel dikkatle Heather'a baktı. "Bunu yapabilirsin." Sonra Heather'a bir bıçak uzattı.

Heather başıyla onayladığı sırada Gabriel da eline bir bıçak aldı ve Nate hançerini çekti.

Scarlet Heather'a döndü. "Benim yanımda dur, tamam mı?"

Kül adamlar yaklaşırken Muhteşem Takım dağıldı. Gabriel ve Nate üzerlerine gelen kül adamları yararak sola doğru ilerlediler. Tristan sağ taraftan gelen kül adamları tam kalplerinden birer birer vurmaya başladı.

Scarlet büyük mavi odada Raven'ı aradı ama göremedi. Heather'ın elinden tutarak Avalon'a yöneldi. Sırtındaki yayı çekti ve hızla ağaçla arasında duran kül adamlara ok yağdırdı.

Yaklaşan kül adamları uzakta tutmaya çalışırken Heather elindeki bıçağı sıkıca tuttu.

Scarlet Tristan'ın yüksek bir kayalığın üstüne çıktığını ve ona doğru gelen sayısız kül adamı okla vurduğunu gördü. Arkasından tırmanan kül adamları görmüyordu.

Okunu ayarladı ve Tristan'ın arkasındaki kül adamı vurdu. Sonra tekrar geriye, Avalon'a döndü.

Odanın kenarında Nate, gözlerinde mutlu bir parlamayla elinde hançerlerini tutarken, Gabriel düzenli bir şekilde kül adamları kesiyordu.

Scarlet Heather'ın elinden tuttu ve köklerle kül yığınlarının üzerinden geçerek ağaca doğru ilerledi. Ancak kül adamlar ardı akası kesilmeden odaya dolmaya devam etti ve yollarını kesti.

Heather'ı geri çekti ve sadağından ok aldı.

Mavitaştan baltalar, bıçaklar, oklar, gürzler... Kül adamlar yaklaşırken her türden silah ellerinde duruyordu. Scarlet hedef aldı, kırıışı bıraktı ve yeniden ok çekti. Tekrar, tekrar ok attı. Her tarafa küller dökülüyordu.

Tristan'ın olduğu kayanın üstüne baktı ve boş olduğunu gördü. Odada Tristan'ı ararken panikle kalbi durdu.

Tristan'ı bir köşede, üstüne gelen kül adamlarla savaşıırken buldu. Düzenli ve keskin hareketlerle savaşıyordu ama karşısında başa çıkamayacağı kadar düşman vardı ve vücudu kanla kaplanmıştı. Başının yanında derin bir kesik vardı ve sırtı yarılmıştı.

Etrafındaki kül adamlardan birkaçını Scarlet okla vurdu ve sayılarını azalttı.

Heather çılgık atınca geriye döndü ve kafasına doğru ağır bir Mavitaş baltası geldi.

Scarlet eğildi ama yüzünün kenarı keskin bıçak tarafından çizildi. Yayıni kenara koyup iki hançer çekti. Kendine doğru gelen kül adamları vahşice doğramaya başladı. Yere kül yağdı, mağaranın zeminini ve ağacın muhteşem köklerini kapladı.

Heather da savaşıyor, üstüne gelen yaratıkları bıçaklıyordu. Scarlet'ın kafasının arkasına gelen bir darbe onu hazırlıksız yakaladı ve yere fırlattı.

Gözü karanınca geçici bir süre etrafını göremez oldu. Tekrar görebildiği sırada bir kül adam boğazına bıçak dayadı. Scarlet'ı yerden kaldırdı ve kanayan vücudunu kargaşanın üstünde tuttu.

Altında Heather iki kül adam tarafından alt edilmişti ve Avalon'a doğru sürükleniyordu.

Hayır.

Scarlet çırpındı ve tekmeler savurdu ama kül adam boğazını daha da sıkı tuttu. En iyi arkadaşı kurban edilmek üzere yerde sürüklenirken başı dönmeye başladı.

* * *

Heather mağaraya giren kül adamların sayısını görünce çok korktu. Ama Gabriel ona güvendiğini söylemişti ve bir nedenden dolayı bu önemliydi.

Böylece savaştı. Ailesini yeniden görmek için savaştı. Arkadaşlarına yardım edebilmek için savaştı. Bir gün kaçırıldığı sırada kaybettiği pembe topuklu ayakkabılardan daha güzellerini giyebilmek için savaştı.

Ayrıca kül adamları öldürmek hiç de fena değildi. Onları öldürmek kanayan bir şeyi öldürmeye göre çok daha temiz bir durumdu.

Bu çatışma kanların havada uçtuğu bir vampir kavgası olsaydı bir köşeye pusup saklanırdı.

Kan yoktu ve kendi vücudunu siper eden Scarlet'ın arkasında savaşıyordu, ayrıca Scarlet elindeki okla gayet de herkesin ağzının payını veriyordu. Nasıl yapabiliyordu bunu?

Heather kül adamlar üstüne tek tek geldiği sürece durumla başa çıkabiliyordu. Ama aynı anda iki kül adam gelince ne yapacağını şaşırdı.

Bu haliyle kavgaya katılması kimin fikriydi? Otobüs fırlatıcı Gabriel, Robin Hood olmaya çalışan Scarlet ya da Ninja Tristan gibi eğitilmiş değildi. Elinde kasap bıçağıyla doğaüstü yaratıklarla savaşımaya uygun değildi.

İki dev kül adam tarafından ele geçirildiğinde –Raven bu kül adamları kesin Gabriel'in da gittiği otobüs fırlatma spor salonundan bulmuştu– dehşete kapıldı. Odanın ortasındaki büyük, güzel ağaca doğru sürüklenirken çığlık attı. Tekme attı, bağırdı ve gözlerinde sıcak yaşların biriktiğini hissetti.

Neden kendisini Raven'a götürmüyorlardı? Onu öldürecekler miydi?

Boğazı düğümlendi.

* * *

Gabriel, kül adamların odaya dolmaya başladığını gördüğü anda Heather'ı bir köşede saklamak istedi. Neden bu deli kızın o anda aklının başında olmasını dilediğini bilmiyordu ama onu önemsiyordu işte. Ayrıca yüzyıllardır birini ya da bir şeyi önemsememişti.

Heather Scarlet'tan farklıydı, tanıdığı tüm kızlardan farklıydı ve çok fazla kız tanışmıştı.

Ama hiçbirini Heather'ı önemsedici gibi önemsememişti. Heather ışığı, neşesi, huzuru ve yenilenme hissiydi, bu mağarada tek bir şey yapacaksa bu Heather'ı hayatta tutmak olacaktı.

Scarlet Heather'in yanında kalmasını ısrarla isteyince tek yapabildiği şey hırlamadan durmak oldu. Heather'ı kendisinden iyi kim koruyabilirdi ki? Scarlet'a güveniyordu, bu yüzden kötü adamlarla Nate'in yanında savaştı ki Nate hiç de düzgün savaşmıyordu.

Gabriel, "Dostum," dedi. "Her çizik yediğinde *of* demeyi bırak."

"Çizik mi? Çizik mi? Üstümde dikilmesi gereken en az üç kesik var. Bir tanesini kapatmak için tam bir ameliyat gerekebilir."

"Tamam. Ama *of* demeyi bırakır mısın? Bağırarak filan?"

"Canım acıyor." Nate Scarlet'a baktığı sırada kafası ikinci defa bedeninden koparılıyordu neredeyse.

"Scarlet Heather'ı kolluyor. Onlar iyi. Zombilere odaklan dostum."

Nate bir süre dövuştü. "*Of*."

"Dostum, üstesinden gel artık."

"Belki yanımda Thor çekicim olsaydı ya da *birisi* kamçımlı kaybetmiş olmasaydı daha iyi bir iş çıkarırdım. *Of*."

Gabriel gözlerini devirdi ve bir çığlık duydu. Döndüğünde Heather'ın ağaca doğru kül adamlar tarafından sürüklendiğini göz ucuyla yakaladı.

Düşünmeden kökler üzerinde koşmaya başladı ve Heather'a doğru ilerlerken silahlarını çıkardı.

Kül adamlar ağaçtan birkaç adım ötede durdular ve bir şeyi bekler gibi Heather'ı tuttular

Gabriel bir bıçağını Heather'ı tutan kül adamlara doğru savurdu, tek bir hamlede ikisini de kesmeye çalıştı. Keskin bir acı sırtına saplanıp göğsüne doğru ilerleyince elindeki silahı indirmeye başlamıştı.

Bir an hiç bir şey hissetmedi.

Sonra Heather bağırды ve uzaklardan bir yerden bir kükreme sesi geldi.

Gabriel aşağı baktığında vücudundan çıkan Mavitaş okunu gördü ve gözlerini kırptı.

"Gabriel." Heather'ın nefesi kesildi. "Hayır. Hayır. Gab..." Kül adamların elinden kurtulmaya çalışırken nefessiz kaldı.

Gabriel Heather'ın gözyaşıyla lekeli yüzüne baktı ve içinde alışık olmadığı bir his belirdi. İçini kapladı ve karanlığını uzaklaştırdı. İç i artık daha doluydu.

Ah.

Artık boş değildi.

* * *

Tristan'ın bugünkü tek görevi, her gün olduğu gibi Scarlet'ı korumaktı. Özellikle bu sabah onu tuttuğu andan beri ne kadar korku dolu olduğu düşünülürse.

Bir gün, Scarlet'ın korku ve üzüntü değil, sadece ve sadece iyi şeyler hissetmesini sağlayacaktı.

Ona yıllardır veremediği sevgisini ve umudunu verecekti.

Kül adamlar odaya dolmaya başladığından beri kayanın üstünde durmuş, Scarlet ve Heather için koruma sağlamıştı. Aynı zamanda ayağının altındaki kül adamların hakkında gelmişti.

Ama sonra herifin teki kendisine bir gürz fırlatmıştı... Gerçekten mi? Gürz fırlatmak mı? Yaralanınca geriye doğru düşmüştü. Bu yüzden kafasını ezmek isteyen diğer kül adamların saldırısına karşı savunmasız kalmıştı.

Biraz hırpalanmıştı ama sinirlenip lanet olası zombileri gruplar halinde öldürmeye başlamıştı. Elinde gürz tutan kül adamın kendisine doğru hızla koştuğunu göz ucuyla görene dek savaşmıştı.

Döndü ama yeterince hızlı değildi. Saldırıyı karşılamak için hazırlanırken bir ok kül adamın kalbine saplandı.

Döndüğünde odanın merkezindeki Scarlet'ın kendisini koruduğunu gördü. Ormandaki hırsızını çok seviyordu. Bu kız geyiğini, hançerlerini ve gömleklerini çalmıştı ve kalbinin yegâne sahibiydi.

Odada bir çığlık yankılanana dek savaşmaya devam etti. Odada etrafına bakındığında bir kül adamın Scarlet'ı boğazından tutup vücudunu havaya kaldırdığını gördü.

Öfke patlamasıyla yayını çekti ve kül adamın göğsüne iki ok attı. Scarlet'in boğazı serbest kalınca yere inip ağaca doğru koşmaya başladı.

Heather'ın iki kül adam tarafından tutulduğunu ve Gabriel'in onu kurtarmak için hızla koştuğunu gördü.

Gabriel'i korumak için okunu çekti ve...

Sonra...

Bir ok Gabriel'in sırtına saplandı, göğsünü yarıp önünden çıktı.

Tristan'ın içinde bir şeyler titremeye başladı. İçinde bir ses vardı. Mağarada yankılanan bağırışın kendinden çıktığını sonra fark etti.

Odanın ortasında kanlar içinde kalan kişi kardeşiydi.

Dizlerinin üzerine düşen kişi kardeşiydi.

Kardeşi, en yakın arkadaşı...

Hayır.

Tanrım, hayır

Tristan hareket etse de bacaklarını hissedemiyordu. Oku atan kişiyi aradı ve gümüşü bir parıltının tünellerden birinin derinliklerine doğru kaybolduğunu gördü.

Gabriel'a yaklaşıırken adeta ciğeri delindi ve bedeni buz kesti. Gabriel yere yığılmıştı ve koyu kırmızı kan vücudundan sızıyordu. Hareket etmiyordu, nefes almıyordu. O... hiçbir şey yapmıyordu.

Tristan mağarada Raven'ı aradı. Tanrı yardımcısı olsun, şahdamarını boğazından söküp alacaktı.

Gabriel'in kanla kaplı vücuduna baktı ve ölmek istedi.

Kalbi ortadan ikiye ayrılırken keskin bakışlarla silahlarını çılgınca savurdu.

* * *

Scarlet gördüklerine inanamayarak Gabriel'in içinden ok geçen bedenine baktı.

Hayır.

Hayır.

Gabriel'a doğru koştu ama Nate onu durdurdu. Gabriel'in dizlerinin üzerine düşmesini izlerken duyamıyor, göremiyor ya da nefes alamıyordu.

Hayır, hayır.

Odada bir kükreme duyuldu ve Tristan yüzünde öldürmek isteyen bir ifadeyle Gabriel'a doğru koşup yere düşmüş bedeninin üstünde durdu. Kesiyor, bıçaklıyor, öldürüyor ve ağlıyordu. Tristan ağlıyordu.

"Scarlet!" Nate ismini bağırdığında Scarlet'in gözleri Nate'in umutsuz yüzüne kaydı. "Heather'ı kurtarmalısın! Beni duyuyor musun? Heather'ı kurtarmalısın."

Scarlet gözlerini kırpı ve parçalarına ayrılmamak için kendini zorladı. İleri atıldı, acısını bastırdı ve Heather'ı bu cehennemden kurtarmaya ant içti. Bu bir kâbustu.

Kül adamlar Heather'ı ağacın yakınında tutuyordu. Heather kurtulmaya çabalıyordu. Scarlet hiddetlendi. Heather bu bağımlılığı ya da ölümü hak etmiyordu. Yaşamayı ve seilmeyi hak ediyordu. Bir üniversiteye gitmeyi, kurabiye kokan bir aileye sahip olmayı hak ediyordu. Scarlet'in en yakın arkadaşıydı, cesur olmasının nedeniydi ve kesinlikle burada ölmeyecekti.

Ağaca doğru koştu ve önüne çıkan her yarattığı kesti. Heather'a ulaştığında kül adamlara hiddetle saldırdı ve arkadaşını serbest bıraktı.

Heather'ı ağacın dallarının altına götürdü. "Kül adamlar ağacın altındayken sana ulaşamazlar."

Ağacın parıldayan gövdesine baktı ve bir nefes aldı.

İşte burası korkusunun üstesinden geleceği yerdi.

Heather'a baktı. "Bu iş bittiğinde bir meyve ortaya çıkacak."

"Hangi iş bittiğinde?"

"Meyve ortaya çıkınca onu tutup koşmaya başla. Raven'ın Avalon meyvesini ele geçirmesine izin verme. Anladın mı?"

Elini ölümcül ağacın gövdesine koymaya hazır halde Scarlet son bir kez omzundan geriye doğru baktı ve Tristan'ı gördüğünde kalbi durdu.

Tristan, Gabriel'in bedeni üstünde acımasızca savaşıırken kül adamlar üstüne çullanıyordu. Öfke içinde savaşıırken her yeri kesik ve kırıklarla kaplıydı ve rakipleri tarafından çevrelenmişti. Etrafında çok fazla kül adam vardı ve bu kül adamların üstesinden gelemeyecekti.

Heather'ın güvende olduğunu bilerek Tristan'a yardım etmek için koştu.

Yaklaştığında çok zaman önce gördüğü çocuğun karşısında olduğunu gördü. Ağaçların arasında gülen, güneşin altında gülümseyen. Yeşil gözlerinin kendisine güvenle baktığını ve sorgulamadan kendisine inandığını gördü. Tüm ölü ve kırılmışlıklara rağmen tüm bu zaman boyunca Scarlet'ı sevmiştir.

Scarlet umut, sevgi ve sonsuzluk gördü.

Uğrunda çile çektiği, savaştığı ve yaşadığı her şeyi gördü.

Ve gözünün önünde Tristan parçalara ayrılıyordu.

O ölemezdi.

Scarlet ölmesine izin vermezdi.

Tristan'ın etrafındaki kül adam ordusunu yarmaya başladı. Bıçağını savurdu, sapladı, hırladı ve ağladı. Kalabalığın ortasına ulaştığında bir çift yeşil göz gördü ve bir anda her şeyin yoluna gireceğini anladı.

Hayat.

Ölüm.

Hepsini kabul ediyordu. Çünkü artık birlikteydiler.

Bir söz söylemeden sırt sırta verdiler ve yaklaşan kül adam ordusuyla savaşmaya başladılar.

Kaybediyorlardı, ölüyorlardı.

Ama birlikteydiler.

Mağara sallanmaya, yer ortadan ikiye ayrılmaya başladı. Ayaklarının altındaki toprak hareket ederken bir anlığına tüm çatışmalar

durdu. Scarlet Heather'ın güvende olduğundan emin olmak için Avalon'a baktı ve gördüğü sahne karşısında dondu kaldı.

Nate avcunu ağacın gövdesine dayamıştı. Scarlet'a bakarken yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı.

"Hayır!" Scarlet depremle birlikte biraz dağılmış kül adamları iterek Nate'e doğru koştu, nefes alamıyordu. "Nate!"

Nate'in vücudu kayıp yere düşerken ona ulaştı, gözleri yorgun ve renksizdi ama yüzünde hiç pişmanlık yoktu.

Nasıl? Neden? Olamaz!

Scarlet, "Nate!" diye çılgık attı. "Ne... Ne yapıyorsun?" Gözlerine yaşlar battı.

"Sana yaşaman için bir fırsat veriyorum." Nate zar zor nefes alıyordu ve Scarlet hayatının vücudundan çekildiğini görebiliyordu, gerçekten de Nate'in hayatının kolundan geçip parıldayan ağacın gövdesine akarken ısıdığını görebiliyordu.

"Hayır. Hayır!" Nate'in elini ağaçtan çekmeye çalışırken sesi çatladı. Ama Avalon bir şekilde Nate'i kavramış gibiydi ve Scarlet'ın tüm çabası nafileydi.

Nate, "Scarlet," dedi. "Ben hayatımı doya doya yaşadım ve derinden sevdim. Ölmeye hazırım."

"Hayır!"

Tristan yüzünde korku dolu bir ifadeyle arkasından geldi. "Nate! Sen ne yapıyor..."

Nate'in yüzü soldu ve göğsü titredi.

Tristan Nate'in yanına eğildi. "Bunu yapamazsın!"

Nate nefes nefese, "Suya ihtiyacınız var," dedi.

Scarlet Nate'in kolunu ve vücudunu çekmeye devam etti, yüzünden gözyaşları akıyordu. "Hayır. Hayır. Nate. Ölemezsin."

Nate yüzünde küçük bir gülümsemeyle, "Evet ölebilirim," dedi. "En sonunda ölebilirim." Nefesi kesilmeye başladı. "Gabriel'i iyileştirin. Hepiniz mutlu yaşamayı hak ediyorsunuz."

Scarlet başını salladı ve kollarını Nate'e doladı. "Ölme. Lütfen ölme."

Nate'in bedeni Scarlet'in kolları arasında titredi ve hayatının son kırıntısı da bedenini terk etti.

Ağaç gümbürdemeye başladı, sonra yapraksız ve mavi ucu olan parlak yeşil bir dalını alçalttı. Dalın ucunda elma şeklinde küçük bir filiz açtı. Heather'ın tam üstünde duran meyvenin yüzeyi mavi, yeşil ve mor pırlıdıyordu ama üstünde kırmızı ışıltılar da vardı.

Heather elini uzatıp meyveyi almaya çalıştı ama Raven tarafından yere fırlatıldı. Raven meyveyi buruşuk, yaşlı elleriyle daldan kopardı ve Heather'a gülümsedi. Ağzını açıp meyveden bir ısırık almak üzereyken Scarlet Nate'i bırakıp Raven'a saldırdı.

Raven'ı yere düşürünce elindeki meyve de yuvarlandı. Scarlet'in koluna bir acı saplanınca acıyla irkildi, böylece Raven ondan kurtuldu.

Elinde bir bıçak vardı ve eli Scarlet'in dikişlerini yeniden açtığı yerden akan kanla kaplanmıştı. Gümüşü gözlerinde karanlık bir ifa-deyle saldırdı.

Bıçak tam Scarlet'in göğsüne saplanacakken Raven'ın kalbine bir ok saplandı, vücudu sarsıldı ve elindeki bıçak yere düştü.

Sonra bir ok. Bir ok daha.

Gözleri nefretle dolu Tristan elinde yayıyla Scarlet'in arkasında duruyordu.

Raven hırıldayarak Tristan'a, "Beni öldüremezsin," dedi. "Bed-nimde pınarın suyu var."

"Daha iyi." Tristan bir ok daha fırlattı.

Raven hareket edemez hale gelince Scarlet meyveyi aldı ve Heather'a uzattı. Yer sallandı ve çatlaklar genişledi ama hâlâ su yoktu.

Scarlet, Heather ve Tristan ağaca arkalarını dönüp Raven'ın kül adam ordusunun çevrelerini sardığını gördüler.

Kapana kısılmışlardı.

Birdenbire yerdeki çatlakların arasından su çıkmaya ve mağaranın tavanına doğru fişkırmaya başladı.

Gençlik pınarı.

Pınarın suyu sağanak yağmur gibi yağmaya başladı, kül adamlar dahil odadaki her şeyi sırlıslam etti. Su kül adamları parçalarına ayırdı ve sürükleyip götürdü.

Mağara daha şiddetli sallandı ve suyla dolmaya başladı.

Rakipleri tek bir hamlede etkisiz hale gelince Scarlet Tristan'a baktı. "Gabriel!"

Tristan zaten ona doğru gidiyordu. Kardeşini sırtına alan Tristan Scarlet'a bir matara fırlattı. "Buradan çıkmalıyız."

Scarlet hızla matarayı doldurdu ve Heather'ın elini yakalayıp ağacın altından çekti. Raven pınarın suyuyla dolan bir çukura ağzını dayamış köpek gibi su içiyordu, göğsünde hâlâ oklar vardı.

Avalon arkalarında çatırdamaya ve inildemeye başladı, devasa dalları yere düşen suyla sallanıyor ve savruluyordu. Çatlaklardan daha çok su fışkırmaya başladı ve mağaranın zemini mavi bir göle dönüştü.

Tristan, "Koşun!" diye bağırdı ve ayaklarının altındaki su hızla yükselirken tünellere doğru var gücüyle koştu. Su yükselmeye devam edip ağacın etrafında dönmeye başladı. Su gittikçe daha da hızlı döndü ve mağara kısa sürede bir girdap haline geldi.

Mavi parlayan duvarlar yavaşça söndü ve tüneller parçalanmaya başladı. Tüneller birer birer göçtü ve kaçış yolları hızla tükendi. Arkalarındaki girdap hızla dönüyordu. Scarlet yeterince hızlı ilerleyemiyordu.

Arkalarında su fışkırırken ve rüzgâr yüzlerine vururken geriye kalan tek açık tünele doğru koştular. Tünele ulaştıklarında gök gü-rültüsünden daha yüksek bir ses mağarada gümbürdedi. Scarlet geriye dönüp mağaranın tavanının parçalanıp girdabın içine düşmesini izledi. Raven hâlâ bir bağımlı gibi suya tutunmaya çalışırken hızla akan sulara kapıldı ve girdabın sığ karanlığına doğru çekildi.

Bir el bileğini kavradı ve onu tünelin derinliklerine doğru çekti.

Tristan tünele doğru koşarken Gabriel'in bedenini taşıyordu. "Koş, Scar!" Mavi duvarlar gittikçe daha karardı, sanki mağara ölüyor gibiydi. Ayaklarının altında yer parçalanıyordu.

Koşarlarken arkalarında göçen mağaradan gelen su tünele sızıyor ve peşlerinden geliyordu. Duvarlar parlayan mavi ışık yok olana dek karardı.

Su bileklerine kadar yükseldi ve arkalarında dev bir dalga oluşmaya başladı. Tam bu akıntıda boğulacaklarını düşünürken Scarlet önlerinde parlak bir ışık olduğunu fark etti.

Işığa yaklaştıklarında bunun ormana açılan bir yarık olduğunu gördü. Dökülen taşların üzerinden tırmandılar, sonra Avalon Ormanı'na teker teker çıktılar.

Arkalarındaki mağaradan büyük bir gümbürtü geldiği sırada ağaçların arasında koşmaya başlamışlardı.

Scarlet az önce çıktıkları mağaradan gelen suyun gürültüsünü duyabiliyordu. Omzunun üstünden baktığında büyük mağaranın patladığını gördü. Bir gayzer gibi dışarı su fışkırdı ve göğe yükseldi.

Tristan aceleyle Gabriel'in vücudunu ormanın zeminine yatırdı. Scarlet matarayı titreyen ellerle uzattı, Tristan dikkatlice suyu Gabriel'in ağzına döktü. Sessizce. "Haydi, Gabe," dedi.

Tepki yoktu.

Heather Scarlet'in yanında tırnaklarını yerken ağlıyordu.

Tristan Gabriel'in kafasını kaldırarak ona tekrar su vermeyi denedi. "Hadi. Hadi."

Endişeli bir şekilde beklerlerken başlarına mavi renkli su damlaları düştü.

Gabriel sonunda öksürdü ve yaraları iyileşmeye başladı.

Tristan bir eliyle yüzünü ovuştururken gözle görünür şekilde rahatladı ve matarayı tekrar Gabriel'in ağzına götürdü.

Gabriel büyük bir yudum aldı ve dikildi. "Ne... Ne oldu?"

Tristan onun omzunu tuttu ve bir koluyla ikizine sarıldı. "Ne olduğunun önemi yok. Yaşıyorsun."

Mağaradan çıktıktan sonra Tristan'ın hisleri Scarlet'a sızmaya başlamıştı.

Rahatlama. Sadakat. Neşe. Sevgi.

Heather mataraya uzandı ve suyu ağzına götürmeye başladı...

Scarlet matarayı çekip aldı. "Ne yapıyorsun?"

Heather bir dudaklarını ısırırken, "Bilmiyorum," dedi. "Gerçekten ama gerçekten içmek istiyorum. Ellerimi kontrol edemiyor ve kendimi delirmiş gibi hissediyorum."

Scarlet kafasıyla meyveyi işaret etti. "Bunu yersen daha iyi hissedeceksin."

Heather Avalon meyvesinden bir ısırık aldı, gözleri kapanırken çenesinden meyvenin suyu damladı. "Ah. Bu çok güzel."

Scarlet matarayı Tristan'a uzattı.

Tristan derin bir nefes alıp sudan içti.

Scarlet'ın bedeni anında farklı hissettirmeye başladı. Tristan'ın içtiği su kalbindeki ölümsüzlüğü sildi, ölümsüz kan yok oldu ve yıllardır üstünde duran laneti kaldırdı. Tristan'ın kanı kayboldukça vücudu gittikçe ölümlü hale geldi.

Tristan matarayı dudaklarından uzaklaştırırken savaş yaraları iyileşmeye başladı. "İşe yaradı mı?"

Scarlet gülümsedi ve başıyla onayladı. "İyileştik."

43

Scarlet, Tristan, Gabriel ve Heather Öpüşme Festivali çılgınlığının ortasında dikiliyorlardı. Çardaklardan mutlu müzikler geliyordu ve her yerde insanların öpüşmesi için yıldızlar asılmıştı.

Son birkaç ay acı tatlı geçmişti. Laneti kaldırmışlardı ama Nate'in ölümü kalplerini ağırlaştırıyordu. Nate'in olmaması gerçek değilmiş gibiydi, ancak Scarlet onun kendini feda etme konusundaki kararlılığından dolayı artık kötü hissetmiyordu.

Nate'in hayatı ve kalbi Molly'nin ölümüyle kararmıştı ama Gabriel, Tristan ve Scarlet için sevgiye dair bir umudu olmuştu.

Ve onlar için hayatını feda etmişti.

Scarlet Nate'in ruhunun bir yerlerde Molly'yle birlikte olmasını umdu.

Tristan'a baktı ve yeşil gözlerinin gülümseyerek kendisine baktığını gördü. Elini sıktı ve alnını öptü.

Bir nedeni yoktu. İsteddiği zaman öpebildiği için öpmüştü.

Scarlet gülümsedi.

"Aaaa! Bu sene aşk treni yapmışlar!" Heather heyecanlı gözlerle Gabriel'a baktı. "Hadi gidelim!"

Gabriel Heather'a baktı. "Ben *aşk treni* adında bir şeye binmem."

"Ya hadi ama. Kalp şeklinde küçük arabalara biniyorsun. Çok sevimliler." Heather kirpiklerini kırıştırdı.

"Hayır. *Sen* aşk trenine bineceksen bin."

"Hayır, ben aşk trenine yalnız binmek istemiyorum."

"Ama ben de aşk trenine binmek istemiyorum."

"Tanrı aşkına." Tristan gözlerini Gabriel'a bakarak devirdi. "Git Heather'la trene biniver."

Heather tekrar kirpiklerini kırıştırdı.

"Öf, tamam." Gabriel iç çekti. "Önümüzdeki senenin kırpışan kirpiklerle dolu olacağını hissediyorum."

"Muhteşem bir yıl olacağını mı kastediyorsun? Eh, *yani*. Üniversitedeki ilk yılımda New York şehir rehberi olacağım. Çok şahane olacak! Hadi gidip trene binelim." Heather ellerini neşeyle çırpı ve Gabriel'ı parktaki kırmızı ve pembe trene doğru çekti.

Gabriel gülümseyerek Heather'ın kendini çeğiştirmesine izin verdi. Scarlet trene bindiklerinde bile el ele tutuştuklarını fark etti. Heather heyecanla treni kontrol eden kişilerin yanında zıplarken Gabriel sıkılmış gibi görünmeye çalıştı. Ama gülümsemeden duramıyordu.

Tristan başıyla Gabriel ve Heather'ı işaret etti. "Sence bu ikisinin sonu ne olacak?"

Scarlet içini çekerek ikisine baktı. "Umarım başlarına bir lanet gelmez."

Lanetin sebep olduğu trajedileri hatırlayınca ürperdi. Neyse ki artık pınar yok olmuştu ve hayatını kasıp kavuran bu olayla bir daha uğraşmaları gerekmeyecekti.

Gülümseyerek Tristan'a baktı. "Peki Avcı, sen ne yapmak istiyorsun? Öpücük kulübesi mi? Öpüşme yarışması mı? Ürkünç dışçı mı?"

Tristan gülümsedi. "Buradan gitmek?"

Scarlet güldü. "Sanki zihnimi okuyorsun."

Tristan'ın elini bırakmadan park boyunca yürüdüler ve ormana girdiler

Tristan, "Senin için bir şey hazırladım," dedi ve cebinden küçük bir kutu çıkardı.

Scarlet kutuyu açtı ve heyecanla nefesi kesildi. Kutuda annesi-ninkine benzer bir broş vardı, bu broş yepyeniydi ve içinde Tristan'ın dövmesine tıpatıp benzeyen bir çizim vardı.

Tristan, "Benden ve senden bir parça," dedi.

Scarlet Tristan'a baktı ve gülümsedi. "Çok güzel."

Gecenin karanlığında büyük bir gürültü koptu ve havai fişekler gökyüzünü aydınlattı. Festivalin sonu gelmişti, Scarlet uzaktaki Avalonluların bağırışlarını duyabiliyordu.

Havai fişeklerin ışıkları yavaşça söndü ve geriye pırıldayan yıldızlar kaldı.

Tristan yavaşça kulağına, "Seni sonsuza kadar sevebilir miyim? Bu bir ömür boyunca seni seveceğim anlamına gelse bile?" diye fısıldadı.

Scarlet Tristan'ın kollarında döndü ve gülümsedi. "Sadece ben de seni sevebileceksem."

Tristan gülümsedi. "Anlaştık."

Avalon kasabası kâğıttan yıldızların altında öpüşmekle meşgulken, Scarlet ve Tristan gerçek yıldızların altında öpüştü. Aynı yüzyıllar önce öpüştükleri gibi. Aynen gelecek yıllar boyunca öpüşecekleri gibi.

Sansöz

Bir kayadan sızan mavi su sızıntısı dışında orman tamamen kurumuştı. Rüzgâr hızlandı ve mavi akıntı yavaşça kayadan sızıp küçük bir kül yığınınına ulaştı ve toprağa yayıldı.

Topraktan tek bir çiçek filizlendi, yeşil yapraklarının ucu maviydi.

Teşekkürler

Bu kitap ve genel olarak bu seri, bana inanan insanlar olmadan mümkün olamazdı.

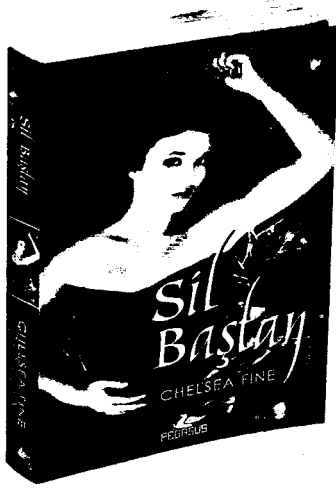
Kız kardeşim Kiele. Seninle kâselerce dondurma eşliğinde gece boyu konuşmuş olmasak bu hikâye doğmazdı. Daha ilk sayfa ortada yokken bile bana inanıyordun ve ben de seni tüm kalbimle seviyorum.

Beni hiç hayal kırıklığına uğratmamış güzel annem. Hayallerimi önemsedğin için teşekkür ederim, imkânsız olduklarında bile. Kahramanım ve kocam Brett. Dünyamızı tek parça tuttuğun için teşekkür ederim. Istakozumsun. Güzel çocuklarım Kiana ve Caleb. İşimin havalı olduğunu düşündüğünüz ve sizi okuldan pijamalarımın aldığımda anlayış gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Her şeyi mümkün kılan temsilcim Suzie Townsend. Sonsuz sabrın ve uzmanlığın için teşekkür ederim. Beni daha iyi bir yazar yapıyorsun, daha da önemlisi akıl sağlığımı dengede tutuyorsun. Ben de akıl sağlığımı cidden seviyorum.

Kalbim ve ruhum Bobbi. Her zaman hayallerimin bir parçası olduğun için teşekkür ederim. Sana bayılıyorum.

Üç lanet
İki erkek kardeş
Bir aşk üçgeni

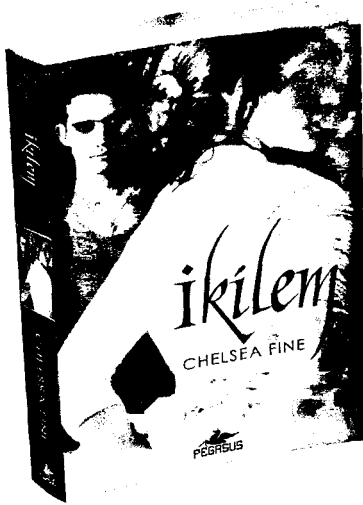
“Aşk üçgeni öyle müthiş ki herkes inanıyor, herkes seviyor ve herkes acı çekiyor! İkinci kitabı hevesle beklemeye başladım!”

The Book Hookup

“Chelsea Fine bu müthiş aşk üçgeni ve hikâyeyle kalbimi ateşe attı. Gözyaşları, kahkahalar, müthiş bir romantizm ve gerçekten kuvvetli olay örgüsüyle hikâyeyi canlandırmasını biliyor.”

I Heart YA Books

Bazen aşk, yaşadığınızı fark ettiren tek histir.
Fakat bazen aşk... ölümünüz olur.

"Bu kitap beni esir aldı. Her açıdan özgün...
Nefes kesiyor ve yürek burkuyor."
UtopYA

"Chelsea Fine kalbin ipleriyle oynamayı çok iyi biliyor...
Bir sonraki kitaba gerçekten ihtiyacım var.
HEMEN. ŞİMDİ."
Goodreads.com